

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Her şeyden önce, sakın ol

KÖPEK ALIĞI METİNLERİ

STEVEN HALL

 alef

Steven Hall

1975'te Manchester'da doğdu, Glossop'ta büyüdü. Sheffield Hallam Üniversitesinde Güzel Sanatlar okumaya gitmeden önce bir süre bir fotoğrafçıya çıraklık etti ve (çok kısa bir süre) özel detektif olarak çalıştı. Sanat eğitimi sırasında çalışmaları, içinde metin barındıran sanattan, görsellik barındıran kurgusal metinlere doğru evrimleşti. Yazarın *Stories for a Phone Book* adlı kitapta topladığı kısa metinleri 2005'te New Writing 13'e kabul edildi (British Council/Picador ortak projesi). Bundan iki yıl sonra ilk romanı *Köpekbalığı Metinleri* İngiltere'de Canongate tarafından basıldı. Bu kitabıyla 2007'de Borders Original Voices Ödülü ile Somerset Maugham Ödülünü aldı, ayrıca Arthur C. Clark Ödülünde son elemeye kaldı. *Köpekbalığı Metinleri* otuz dile çevrildi, şu anda sinemaya uyarlanmakta. Steven Hall birçok işin yanı sıra şu sıralarda ikinci romanı üzerinde çalışıyor.

Aylin Ülçer

İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesinde İngiliz edebiyatı okudu. Özellikle kurgu metinler alanında çeviri yapıyor. Richard Zimler, Edward Said, Marshall Berman, Flannery O'Connor'ın bazı kitaplarını çevirdi. Kitap Çevirmenleri Birliğinin (ÇEVİR) kurucu üyesidir. İstanbul Şişhane'de aydınlanma gereçleri satan bir mağaza işletiyor. Cihangir'de yaşıyor.

KURGU KİTAPLIĞI DİZİSİ 19
KÖPEKBALIKI METİNLERİ
STEVEN HALL

Roman
Orijinal adı: The Raw Shark Texts
Aralık 2010
ISBN 978-9944-494-54-0
Yayincılık sertifika no: 11017

© Alef Yayınevi, İstanbul, 2007.
Türkçe yayın hakları Alef Yayınevine aittir.
İzinsiz çoğaltılamaz.
Copyright © Steven Hall, 2007

Copyright hakları Anatolialit aracılığıyla alınmıştır.

İngilizce aslından çeviren: Aylin Ülçer
Yayına hazırlayan: Çiçek Öztekin
Kapak resmi: Mustafa Karasu

Baskı: Mutlu Basım Yayın
tlf. (212) 577 72 08

Alef Yayınevi
Sofyalı Sokak Paşa İşhanı No 2 Kat 3 Daire 5
Asmalımescit / İSTANBUL
tlf. (212) 245 56 27 • faks (212) 245 54 56
info@alefyayinevi.com • www.alefyayinevi.com

Steven Hall

KÖPEKBALIĞI METİNLERİ

ROMAN

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN:

Aylin Ülçer

Stanley Hall'a
1927-1998
Bir beyefendi ve bir bilge insan

BİR

Güney Demiryolları mühendislerinden Herbert Ashe'in bölük pörçük, silik anısı Androgué'deki bir otelde, öbek öbek hanımelleriyle aynaların aldatıcı derinlikleri arasında hâlâ yaşıyıp gidiyor.

Jorge Luis Borges

Onda Dokuzu Göçmüş Bir Şeyin Enkazı

Baygındım. Nefes almıyordum.

Ne kadar öyle kaldığımı bilmiyorum ama, insan denen makineyi mekanik olarak çalışır durumda tutmakla yükümlü motorlar ve devreler bir noktada sigortayı attırmış, ölüm sessizliğine bütün sistemleri alarma geçirerek tepki vermiş olmalı. *Otomatik pilot arızası—otomatik pilotu devreden çıkar, acil durum elle kumanda kipini devreye sok.*

İşte hayatım böyle başladı; daha doğrusu ikinci hayatım.

Gözlerim bir anda fal taşı gibi açıldı ve boynumla omuzlarım içime dolan devasa şişkinlikle kabardı: Dünyayı bir lokmada yutarcasına gövdeye indirilen ciğer dolusu hava. Litrelerce kuru oksijen ve yer tozu, ıslık çalarak ağzıma burnuma doluştu ve bıçak gibi acıtan öksürük nöbetleriyle boğazımı yırtıp geçti. Göğsümün doludizgin şişip sönmeleri, ııkıl ııkıl solumalar, aradı arkası kesilmeyen öksürükler arasında boğulacak gibi tıkanıyor, ha bire tükürüyordum. Burnumdan sümükler boşandı. Görüşüm eriyip bulandı, sıcak damlalar halinde yanaklarımdan aşağıya süzüldü.

Havasızlığın gövdeyi zincirleme öksürüklerle tartaklayan şiddetinin ardından bu kez de aşırı hava elimi ayağımı kesip beni yeniden sersemletti ve yeri alabora ettiği gibi parmaklarımdan altından çekip aldı. Gözlerimin ardında uçuşan kara noktalar, sinek sürüsü gibi toplaşıp tehlikeli bir biçimde yeni bir baygınlığa doğru üşüşürken, gözlerim kamaşmış ve zangır zangır titrer halde, ıslak ağzımı ellerimin ayalarına sıkı sıkı bastırdım ve kendimi zorlayarak parmaklarımdan arasından düzenli, kontrollü soluklar almaya çabaladım—

Dünya; usulca, yavaş yavaş, belli belirsiz yeşiller ve titreşen morlar halinde yeniden belirmeye başladı ve belki bir dakika sonra az titrek-az sağlam bir çeşit denge tutturarak gözlerimin önünde sabitlendi.

Ellerimi kot pantolonuma sildim ve gözümünden boşanan damlaların sonuncusunu silmeye kalmadan genzimi paralayan son bir öksürüğe daha teslim oldum.

Tamam. Nefes almaya bak yalnızca, şu anda iyiyiz.

Ne nerede olduğuma, ne de kim olduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Kafama birdenbire dank edivermiş korkunç bir gerçek ya da büyük bir şok değildi bu. Boğulmaya ramak kala soluk soluğa, ıklaya öksüre hayata döndüğüm anların keşmekeşinde, sonradan icabına bakmak üzere rafa kaldırdığım bir meseleydi yalnızca ve bedenime iyi kötü söz geçirebilmeye başladığım, bu durumun bütün çıplaklığıyla ayırdına vardığım şu anda bile içimde büyük bir dehşet ya da korku uyandırmıyordu. Geçirdiğim o fiziksel sarsıntının yanında, hâlâ daha ikinci planda kalan bir tassa, bir sürü şeye kıyasla önemsiz bir tuhafıktı olsa olsa. Şu anda asıl önemli olan—hem de her şeyden milyon kere daha önemli olan—havaydı, nefesti, ciğerlerimin canının çektiği kadar havayı zahmetsizce, ferah ferah soluyabilmesiydi. Harikulade, cennetten çıkma, melek şakıması kadar güzel bir bilgiydi bu: Nefes alabiliyordum, demek ki yaşayacaktım. Soluğumun düzene girmesiyle birlikte vücudumu sarsan ürpertiler ve kasılmalar yavaş yavaş dinerken alnımı ıslak halıya bastırarak kilometreler boyunca uzanan pırıl pırıl, masmavi bozkır göğünün tertemiz havasını içime çektiğimi hayal ettim.

Ona kadar saydım ve yerden başımı kaldırdım. Dirseklerimin üzerinde doğruldum, fenalaşmadığımı anlayınca cesaretimi toplayıp iyice doğruldum ve dizlerimin üzerine çöktüm. Bir yatak odasında iki kişilik bir yatağın ayakucundaydım. Akla gelebilecek her türlü sıradan, gündelik öteberiyle dolu bir yatak

odasıydı bu. Köşede bir giysi dolabı vardı. Üzerinde kimi antika, kimi modern çeşit çeşit su bardağından oluşan bir koleksiyonla kırmızı rakamlı—16.34—dijital bir çalar saatin bulunduğu bir komodin. Bir sürü kapaksız deodoran şişesiyle açıkta duran kapakların, bir kutu vitaminin ve bir rulo mavi tuvalet kâğıdının—rulo sonuna kadar kullanılmış, kâğıdın ıslak elle tutulmuş gibi kırıksık kırıksık olduğu dibine gelip dayanmıştı—darmadağın durduğu bir şifoniyer. Hepsi de bildiğimiz yatak odası öteberisiydi, öyle olmaya öyleydi ya ben tekini bile tanımyordum. Yabancı gelmiyorlardı gözüme, ama tanıdık da gelmiyorlardı işte. İşe bakın ki, orada öylece durup duruyorlardı; son derece sıradan, bir o kadar da yabancı *bir yığın şey*. Düşüp başımı bir yerlere çarpmış olduğumdan kuşkulandım bir an, olur ya belki de beyin sarsıntısı geçirmiştım, ama başımda acıyan bir yer de yoktu ki. Ne olur.ne olmaz deyip başımın sağını soluğu iyice yokladım, ama elime hiçbir şey gelmedi.

İhtiyatlı bir şekilde doğrulup ayağa kalktım, ama ayaklanmanın da hafızamdaki gediğe bir faydası dokunmadı. Endişenin keskin ağzının tenime saplanışını ilk o anda hissetmeye başladım işte.

Kendimi kandırıyorum, hiçbir şey hatırladığım yok. Bunların hiçbirini tanıdık gelmiyor bana.

Bir durumun vahameti—sözgelimi tehlikeli bir şekilde kaybolduğumuzda ya da korkunç bir hata yaptığımızda—kafamıza birden dank ediverdiğinde hissedilen dehşet vardır ya hani, işte öyle tüylerimi diken diken eden bir dehşetin kabadığını hissettim içimde; durumun ciddiyetinin arkamdan sessizce sokulan bir Drakula gibi sinsi sinsi beynime dişlerini geçirdiğini.

Kim olduğumu bilmiyordum. Nerede olduğumu bilmiyordum.

Bu kadar basitti işte.

Bu denli ürküntü.

Dişlerimi birbirine kenetledim ve olduğum yerde dönüp etrafıma bakındım: Odadaki sıradan ve önemsiz her şeyin üzerinden bir bir geçen ve tekini olsun uzaktan yakından tanımayan gözlerle yatak odasını üç defa ağır ağır taradım. Sonra aynı şeyi zihnimde yapmaya çabaladım; gözlerimi kapayıp kafamın içini yoklayarak, o zifiri karanlıkta tanıdık bir biçime rastlamak umuduyla el yordamıyla dolanarak. Ama kafamın içinde örümcek ağlarından ve gölgelerden başka bir şey yoktu. Kendimi orada da bulamadım.

Pencereye doğru gittim. Dış dünya, uzun bir sokaktan ve karşıdaki bir dizi taraçalı evden ibaretti. Düzenli aralıklarla sıralanmış sokak lambaları, düzensiz aralıklarla sıralanmış telgraf direkleri ve işlek bir caddenin uzaktan gelen gürültüleri—sürekli bir araba motoru uğultusu, kamyonların tangirtisi tungurtusu, arada bir de araba hoparlörlerinin bas zangirtisi—vardı. Ama burnumu cama yapıştırıp sağa sola bakınmama rağmen tek bir insan göremedim. Bulutlu bir gündü, kurşuni, ruhsuz. Ben de ruhsuz hissediyordum. Birden kendimi evden dışarı atmak, imdat diye avaz avaz bağırarak koşabildiğim yere kadar koşmak geldi içimden. Belki o zaman biri beni görür de gerçek bir kişi olduğumu teslim ederdi, halime acıyıp bir doktor çağırırdı hiç değilse ya da tıpkı bir saatçinin paramparça olmuş bir saatin içindeki o mini minnacık düzenekleri yeniden yerli yerine oturtması gibi beni ait olduğum yere koyuverecek daha başka birilerini. Öte yandan bunu yaptığımda, sahiden kendimi sokağa atıp avazım çıktığı kadar bağırarak koştuğumda, kimse beni görmeyeceği ihtimalinden de bir o kadar korkuyordum. Öyle ya belki sokağın sonuna vardığımda, o işlek cadde gürültüsünün; ıpıssız, terk edilmiş bir dünyadaki çöplüğe dönmüş metruk ana caddelerden birinin bir köşesinde durup duran eski bir kasetçalardan geldiğini keşfedecektim.

Yapma böyle. Hadi ama, hiçbir faydası yok şu yaptığının. Ellerimin ayalarıyla gözlerimi ovuşturdum, içimde kabaran deh-

şeti bastırmaya, kafamı toplamaya çabaladım. Ceplerimi yokladım ve bir cüzdan geldi elime. Açıp rasgele karıştırmaya başladım; kâğıt paralar, makbuzlar, otobüs biletleri, boş bir pul defteri çıktı içinden, derken bir sürücü ehliyeti.

Gözlerim, ehliyetin üzerindeki fotoğrafa ve isme mıhlandı.

Gardırop aynasındaki adam parmaklarını çekine çekine zayıf yanaklarına, burnuna, ağzına, sonra kısacık kesilmiş yağlı kahverengi saçlarına götürdü. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı; yorgun, solgun, biraz da hastalıklı bir hali vardı. Bana kaşlarını çattı. Ben de aynı anda o somurtan çehrenin gizlediği maziyi keşfetmeye çabaladım: *Ne tür bir insan alını bu şekilde kırıştırır? Nasıl bir hayat insanın yüzünü böyle çizgilerle doldurur?* Ama ne kadar çabaladıysam da ser verip sır vermeyen o çehreden bir mana çıkaramadım. Adam yabancıнын tekiydi ve yüz ifadeleri, anlamının henüz uzağından yakınından geçmediğim bir dilde yazılmıştı. Birbirimize uzandık ve parmak uçlarımız buluştu; benimkiler ılık ve yağlı, onunkiler ise soğuk, pürüzsüz ve aynadan yansıyan renkli ışıktan ibaret. Elimi geri çektim ve aynadaki yansımaya adıyla seslendim. O da aynı şeyi bana söyledi, ama sessizce, yalnızca dudaklarını kıpırdatarak:

Eric Sanderson.

Eric Sanderson. Kendi ağzımdan ilk duyduğum anda, bu isim hem sağlam, hem gerçek, hem güzel, hem de normal geldi kulağıma. Ama değildi aslında. Çökmüş, yerle bir olmuş duvarlardan, kırık camlardan ve rüzgârda çırpınan mavi branda bezinden ibaret bir harabeydi. Terk edilmiş bir evdi bu isim. Onda dokuzu göçmüş bir şeyin enkazıydı.

•

“Kafanda ne kadar çok soru işareti olduğunu tahmin edebiliyorum Eric.”

Başımı salladım.

“Evet.” *Evet mi?* Diyecek bir şey bulmakta güçlük çekiyordum. Aslında bir şey demek bile başlı başına bir meseleydi. Duyduğum korkuya ve hafızamdaki kara deliğe rağmen, daha çok utanma duygusu ağır basıyordu içimde; yetersizliğimden, durumumun salaklığından, kendi salaklığımdan utanıyordum. Nasıl olur da burada böylece oturup bu yabancından hayatımın gerçeklerini yerden toplamama yardım etmesini isteyebilirdim? Alışveriş torbaları patlamıştı ve her şeyim izdihamdan geçilmez bir kaldırımda sağa sola yuvarlanıyor, ben de eğile kalka, insanlara çarpa toslaya, ayağım takıla tökezleye peşlerinden koştu-
ruyordum: *Özür dilerim. Affedersiniz. Özür dilerim. Birazcık çekilebilirsiniz... Affedersiniz.*

Yatak odasının halısında gözlerimi açmamın üzerinden bir saat beş dakika geçmişti.

“Evet,” dedi doktor. “Senin açıncan hiç de kolay olmadığının farkındayım bu durumun. Ne denli sarsılmış olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama inan bana, şimdilik gayet iyi gidiyorsun ve eğer elinden gelirse biraz gevşemeni tavsiye ederim sana.”

Yemyeşil yapraklarla çevrili bir limonlukta, kocaman minderli hasır koltuklarda oturuyorduk; aramızdaki küçük, camlı hasır sehpanın üzerinde çay bardakları duruyor, kapının yanı başındaki devetabanlarının altında ise kahverengi, ufak bir köpek uyuyordu. Son derece teklifsiz bir ortamdı, insanın gelirmesi için görünürde hiçbir sebep yoktu.

“Bir bisküvi alır mıydın?” Doktorun geniş yüzü çikolatalı bisküvilerle dolu tabaktan yana eğildi.

“Yok,” dedim. “Teşekkür ederim, almayayım.”

Cevabıma karşılık başını salladı, kendisi uzanıp iki bisküvi aldı ve bisküvileri çikolatalı yüzleri üst üste gelecek şekilde bi-
tiştirip çayına bandı; mahmur gözleri bu itina isteyen işten fırsat buldukça yeniden bana dönüyordu.

“Korkunç, biliyorum,” dedi.

Doktor Randle, insandan çok şimşek üzerine şimşek yağdı-

ran bir fırtınayı ya da karmaşık bir nükleer reaksiyonu andırıyordu. Bluzundan aşağı tam gaz dökülen arapsaçı gibi kıvrır kıvrır beyazlı kestane rengi saçlarıyla, ekose eteğine duruma isyan edercesine selektör yapan yaygaracı bol bluzuyla koca bir yamalı bohça vakası kadın. Düşük gözkapaklarının ardında çakmak çakmak çakan stronsiyum mavisi gözleri vardı. Sanki belli belirsiz bir radyoaktif enerji yayıyor, bir kıyamet havası estiriyordu. İnsan kulak zarı ha patladı ha patlayacak diye tetikte bekler oluyordu neredeyse.

Ağızına tika basa doldurduğu bisküvilerini çiğnerken bakışlarımı ondan kaçırdım.

Cesaretimi toplayıp konuşmayı başlatmayı bir türlü beceremiyordum, giderek uzayan sessizlikten o da en az benim kadar rahatsız görünüyordu. “Evet. Önce önemli şeyleri aradan çıkaralım istersen, sonra oradan istediğimiz gibi ilerleriz.”

Başımı salladım.

“Anlaştık öyleyse.” Ellerini var gücüyle çırparak beni yrimden sıçrattı. “Şu anda yaşadığın deneyim, anladığım kadarıyla, çözülmeli durum dediğimiz bir rahatsızlığın yol açtığı bir hafıza kaybı.”

İnsanın aklında binlerce soru olması demek, gerçekte sorabileceğiniz hiçbir şey olmaması anlamına gelir çoğunlukla. Cımbızla seçilip diğerlerinden daha önce sorulsa kulağa tuhaf gelmeyecek, iyi bir başlangıç noktası oluşturabilecek tek bir soru yoktur. Oysa ben halihazırda yeterince tuhaf hissediyordum kendimi. Tuhaf ve kaybolmuş ve utancımдан ölecek gibi. O yüzden oturduğum yerde oturmakla yetindim.

“Çözülmeli durum,” dedim. “Anladım.”

“Evet. Bu, fiziksel hiçbir sorunun olmadığı anlamına geliyor. Yani fiziksel olarak tamamen sağlıklısın.”

Durumumu bu şekilde izah etmekle aslında tabii ki başka bir şeyi, söylemeye yanaşmadığı o asıl şeyi vurguluyordu. Aklıma o eski Peter Cook piyesi geliverdi: *Benim sağ bacağı-*

nızla bir alıp veremediğim yok. Sorun şu ki, sağ bacağınızın yanında başka bacak yok.

“Deli olduğumu mu söylemeye getiriyorsunuz yani?”

Randle işaretparmaklarını birer kule gibi havaya dikti. “Yalnızca bir rahatsızlığın olduğunu söylüyorum. İnsanların başına her gün bin türlü şey geliyor. Kimi kolunu kırıyor, kiminin beli inciniyor, kimi midesinden rahatsızlanıyor. Şu var ki, senin başına gelen bu rahatsızlık... fiziksel bir rahatsızlık değil.”

Deli dememek için bin dereden su getiriyor, sözü döndürüp dolaştırıyordu. Aslına bakılırsa, sözün etrafında dönüp dolaşıyordu.

“Anladım,” dedim.

“Asıl sevinmemiz gereken şu ki, beyinde kalıcı bir hasara yol açabilecek dejeneratif bir bozukluğun ya da hastalığın yok. Fiziksel olarak tamamen sağlıklısın, kısacası tamamen iyileşmemen için ortada hiçbir sebep yok.”

“Yani bu geçici bir durum, öyle mi?”

Halının üzerinde gözlerimi açtığım andan beri böğrümde kasatı donup kalmış o *bilememe halinin* buzları biraz olsun kırılır gibi oldu. Kaburgalarımın altından yükselen ılık bir ferahlama dalgası yüreğime sularını serpti.

“Ben öyle olduğunu düşünüyorum,” dedi doktor, dizginlenmiş bir gülümseme takınarak. İçimdeki ferahlamayı da böylece dizginlemiş oldu.

“Ama?”

“Ama, korkarım uzun vadeli bir süreç olacak bu.”

“Ne kadar uzun vadeli?”

Ağır ol dercesine elini havaya kaldırdı. “Aceleci davranmayalım istersen. Her şeyi sırayla ele almak en iyisi. Şimdi, bana soracağın bütün soruları olabildiğince dürüst bir biçimde yanıtlamaya çalışacağım, ama fazla derinlere dalmadan önce, bilmen gereken çok önemli bir şey var. Bence, bunu şimdiden, en başından duyman çok daha iyi.”

Hiçbir şey demedim. Terden sıırıslıklaı olmuş buı gibi elle-
rimi kucağımda sıkıp önüme atılmak üzere olan o meçhul ha-
yatı bekleyerek oturmaıla yetindim.

“Bir kaza oldu Eric. Üzgünüm ama, bu kazada kız arkada-
şın hayatını kaybetti.”

Boş gözlerle otura kaldım.

“Yunanistan’da oldu. Bir deniz kazası.”

Boşluk.

“Bu dediklerim sana bir şey ifade ediyor mu?”

Hiçbir şey ifade etmiyordu.

“Hayır.”

Duyduğum her şey, hepsi birden fena halde midemi kaldır-
dı. Aptal, insanlık dışı ve hasta bir yaratık gibi hissetim kendi-
mi. İşaretparmağıı ve başparmağııla burnumun kenarlarını
ovuşturdum. Başımı kaldırdım. Gözlerimi kaçırdım. Nihayet
dilimin ucuna gelen sorular, sıcak ve dikenli boğumlar halinde
ağızımdan döküldüler; binlercesi arasından aptalca ve gelişigü-
zel seçilmiş iki tane: “Kız kimdi? Ne iş yapıyordu?”

“Adı Clio Aames’ti. Hukuk fakültesinde okuyordu. Avukat
olacaktı.”

“Benim suçum muydu? Yani... onu kurtarmak için yapabi-
leceğim bir şey var mıydı?”

“Hayır, bir kazaydı. Kimsenin de elinden bir şey gelmezdi
bana sorarsan.”

“Gerekeni yapıılıyor mu peki? Yani şu anda yapmam gereken
bir şeyler var mı?” Düşünmeden konuşuyor, dediğim şeylerin
bilincine ağızımdan çıktıkları anda varıyordum. “Ailesine haber
verildi mi? Ya cenaze töreni? O işle kim ilgileniyor?”

Doktor Randle’ın mahmur gözleri fincanın ardından üzeri-
me dikildi. “Clio’nun cenaze töreni çoktan yapıldı. Sen kendin
bir anma gecesi düzenledin onun için.”

Hiç kıpırdamadan oturdum.

“Neden bunların hiçbirini hatırlamıyorum?”

“Oraya geleceğiz.”

“Ne zaman?”

“Şu anda o konudan mı bahsetmeyi tercih edersin?”

“Hayır, anma gecesini kast etmiştim. O geceyi *ne zaman* düzenledim?”

“Clio öleli üç yıldan fazla oluyor, Eric.”

Hayatımın yerlerden toplanmış, güç bela ele geçirilmiş, daha iki dakika önce eğri büğrü birbirine tutturulmuş bütün gerçekleri bir anda dağıldı, paramparça oldu ve ağırlığının altında olduğu gibi göçtü.

“Ne yani, üç yıl boyunca her gün hiçbir şey hatırlamadan mı uyandım ben?”

“Hayır, hayır” Doktor Randle, pençe pençe kabarmış koca kolları koca ekose dizlerinin üzerinde bana doğru yaklaştı. “Senin rahatsızlığın, nasıl söylesem, korkarım oldukça alışılmadık bir durum.”

Yatak odasından çıktığımda kendimi küçük bir merdiven sahanlığında buldum. İkinci bir kapı gördüm, ama yoklayıp kilitli olduğunu anlayınca merdivenlerden aşağıya indim.

Köhne basamaklar bir ucunda sokak kapısı bulunan dar bir sofaya iniyordu. Sokak kapısının yanında bir askılık, askılığın altındaki sehpanın üzerinde ise arkadan desteklenerek merdivene bakacak şekilde yerleştirilmiş kocaman mavi bir zarf vardı. Öyle bir açıyla konmuştu ki istesem de gözden kaçıramazdım. Zarfın ön yüzünde keçeli kalemle kocaman kocaman yazılmış iki satır okunuyordu. İlk satır BU MEKTUP SANA diyor-du; altındaki ise HEMEN ŞİMDİ AÇ.

Biraz daha yaklaştığımda zarfın, sehpanın üzerine belli bir niyetle dizilmiş gibi duran bir alay şeyden yalnızca en barizi olduğunu gördüm. Solda bir telefon vardı. Tuşların üzerine ya-

pıştırılmış bir post-it pusulasına tükenmez kalemle ahizeyi gösteren bir ok çizilmiş altına da, HIZLI ARAMA 1—BANA BAS yazılmıştı. Sağda bir deste araba anahtarı, hemen yanında sarı renkli eski püskü bir cipin Polaroid fotoğrafı, fotoğrafın hemen yanında ise üzerinde BENİ SÜR yazan başka bir post-it pusulası vardı. Sehpanın yukarısındaki askılıkta eski püskü kahverengi bir deri ceket asılıydı.

Zarfı açınca içinden iki ayrı kâğıt çıktı: Daktiloyla yazılmış bir mektupla elle çizilmiş bir kroki. Mektupta şunlar yazıyordu:

Eric,

Her şeyden önce, sakın ol.

Şu anda bunu okuyorsan, ben burada değilim demektir. Ahizeyi kaldır ve 1 tuşuna kayıtlı numarayı ara. Telefona çıkan kadına Eric Sanderson olduğunu söyle. Kadın bir doktordur ve adı da Randle'dır. Doktor Randle durumu hemen anlayacak ve seni derhal kabul edecektir. Anahtarları al ve sarı cipi Doktor Randle'ın evine sür. Daha bulmadıysan diye söylüyorum, zarfın içinde bir kroki var. Evi buraya fazla uzak değil ve bulması da oldukça kolay.

Doktor Randle bütün sorularını cevaplayacaktır. Yalnız hiç vakit kaybetmeden gitmen gerekir. Başlangıç karesini atlama. Araştırma yapmaya kalkışma. Kasadan 200 £ alma.

Evin anahtarlarını basamakların sonunda, tırabzandaki çivide bulacaksın. Yanına almayı unutma.

Pişmanlıkla ve aynı zamanda umutla,

İlk Eric Sanderson.

Mektubu sindirmem için birkaç kez daha okumam gerekti. *İlk Eric Sanderson*. O İlk Eric Sanderson ise, ben ne oluyordum madem?

Deri ceketini askılıktan aldım ve krokiyi cebime attım. Evin anahtarlarını mektupta yazan yerde elimle koymuş gibi buldum. Numarayı çevirdim.

“Randle,” diye yanıtladı bir ses.

“Doktor Randle?” Arabanın anahtarlarını cebime tıktırdım. “Ben Eric Sanderson.”

•

Doktor Randle, biraz daha çay ve bisküvi, bir kutu da kâğıt mendil bulunan bir tepsiyle limonluğa döndü. Devedikeninin altındaki kahverengi köpek başını kaldırdı, mahmur mahmur, âdet yerini bulsun diye yaparcasına şöyle bir havayı kokladı, sonra yeniden gözlerini yumdu.

“Çözölmeli rahatsızlık,” diye söze girdi Randle, gıcırdayan hasır sandalyesine yavaşça çökerken, “oldukça nadir görölen bir durumdur. Bazen şiddetli bir psikolojik travmaya tepki olarak ortaya çıkar ve aklımızın başa çıkamayacağı ölçüde üzücü ya da kabullenmesi zor anıları dışlar. Beyinde bir nevi devre kesici işlevi görür, öyle düşünebilirsin.”

“Ama bir şeyleri unutmuş gibi hissetmiyorum ki ben,” dedim yeniden kafamın içini yoklayıp aranarak. “Sorun, kafamın içinde hiçbir şey olmaması. Yani, o kıza karşı herhangi bir duygu da yok içimde. Hatta...” Boşluğu dile getirecek bir sözün yokluğunda, olmayan bir şeyleri teraziye koyarcasına avuçlarımı iki yana açtım.

Randle bulutsusu yer değıştirdi, çakıp çakıp sönen ışıklarıyla beni mercek altına aldı, uzandı, bin bir gayretle kendi kendini dertop etti ve nihayet içinde bir kâğıt mendil olan kocaman tombul bir eli bacağımlı okşamaya memur etti.

“İlk birkaç saat sana oldum olası böyle zor gelmiştir, Eric.”

“Ne demek istiyorsunuz siz?”

“Şey, demin de dediğim gibi, senin durumun, rastlanmadık demek istemiyorum ama, birkaç bakımdan oldukça kendine has...”

“Bu konuşmayı daha önce kaç defa yaptık doktor?”

Durup düşünmeye bile gerek duymadı.

“Bu, rahatsızlığının on birinci nüksedişi oluyor,” dedi.

“Vakaların büyük çoğunluğunda çözülmeli rahatsızlık oldukça hızlı bir şekilde ortaya çıkar ve yine hızlı bir şekilde atlatılır. Çoğu durumda unutulmuş, her şeyi tetikleyen deneyim, yani çözülme durumuna yol açan travmatik olayın kendisidir. Bazen, hafıza kaybı...,” Doktor Randle lafının burasında eliyle havada belli belirsiz bir daire çizdi, “...daha genel de olabilir, ama bu pek sık rastladığımız bir durum değildir. Ne tür olursa olsun hafıza kaybının yeniden nüksetmesi çok, ama çok enderdir.”

“On bir kere nüksetmesi hepten anormal bir durum yani.”

“Evet. Bu gibi durumlarda iki kere iki her zaman dört edecek diye bir kural yoktur Eric, ama doğrusunu söylemem gerekirse...” Uygun sözcükleri aranırcasına etrafına bakındı ve sonunda pes etti.

“Anlıyorum,” dedim, kâğıt mendili avucumda ezerek.

Randle bir şeyler düşünür gibiydi. Düşünceleri içine döndüğünden ortama çöken ağırlık birkaç saniyeliğine kalkar gibi oldu. Yeniden bana döndüğünde, alnı endişeyle kıvrılmıştı.

“Pılını pırtını toplayıp buralardan gitmek gibi bir arzu duyduğun olmadı değil mi?”

“Gitmek mi?” dedim. “Gitsem nereye gideceğim ki?”

“Neresi olursa. Füg dediğimiz çok nadir bir durum vardır...”

“Nasıl? Anlayamadım tam.”

“Füg, kaçış anlamına gelir. Bu durumdan mustarip olan insanlar aynen öyle yaparlar; her şeyi bırakıp kaçarlar. Yaşantılarından, kimliklerinden, her şeyden.” Geride-bir-dumanbulutu-bırakarak-gözden-kayboldu hareketi yaptı. “Başlarını alıp öylece giderler. Devam etmeden önce senden bu sorunun

cevabını almak istiyorum. Öyle bir arzu duymadığından emin misin?”

“Eminim, galiba,” dedim, bir yandan da bu fikri kafamda tatarak. “Evet. Kaçıp bir yerlere gitmek istediğimi sanmıyorum.”

“Güzel. Bana *Casablanca*’dan bir cümle söyleyebilir misin?”

“Efendim?”

“*Casablanca*’dan bir cümle.”

Bir kez daha sersem sepet peşinden sürüklenme tehlikesiyle karşı karşıyaydım ama yine de söyleneni yaptım.

“Koca dünyada bunca bar dururken bula bula benimkini buldu.”

“Güzel,” diye başını salladı Randle. “Peki, kim diyordu bunu?”

“Bogart. Yani Rick. Filmde mi gerçek hayatta mı? Hangisini soruyorsunuz?”

“Fark etmez. Bogart’ın bunu derkenki halini gözünün önüne getirebiliyor musun?”

“Evet.”

“Film renkli mi yoksa siyah beyaz mı?”

“Siyah beyaz. Önünde bir içkiyle barda—”

“Peki, *Casablanca*’yı en son ne zaman seyretmiştin?”

Ağzım açıldı ve gırtlığımın gerisinden sese benzemeye uğraşan bir şey yükseldi. Ama verecek cevabım yoktu.

“Gördün mü bak. Eksik olan tek şey, sensin Eric. Bu da çok tipik bir füğ seyri.” Randle bir an düşündü. “Doğrusunu söylemek gerekirse, rahatsızlığına nihai bir teşhis koymak içimden gelmiyor. Öyle yapsam işin kolayına kaçmış olurum. Oysa senin durumun birçok yönüyle alışılmadık. Sözelimi hafıza kaybının normalde kazanın olduğu gece ortaya çıkmış olması gerekirdi, ama öyle olmadı. Hatta bilebildiğim kadarıyla, on iki ay boyunca hiçbir belirti göstermedin.”

“Çok mu tuhaf bu?”

Doktor Randle kaşlarını havaya kaldırdı.

“Anladım.”

“Hafıza kaybı raddesine geldiğinde de, hatırlayamadıkların yalnızca tek bir geceye dairdi; Yunanistan’daki kaza gecesine. Üç ay boyunca düzenli olarak amnezi tedavisi gördün, iyi kötü ilerleme de kaydediyordun, ama tam o sırada hastalığın yeniden nüksetti.”

“Nüksetti derken?”

“Birden daha başka anılarını da hatırlayamaz oldun.” Bu dediklerini hazmetmem için bir an durdu. “Yunanistan tatilinizin bütün hatıraları bölük pörçük olmuştu ve yaşamının başka bölümlerine ait anılarında da ufak tefek boşluklar vardı, üstelik bunların bir kısmı oldukça da alakasız anılardı.”

Küçük boşluklar. Küçük kayıp parçacıklar. Orasından burasından gelişigüzel kemirilmiş şeyler.

“Sonra bu boşluklar giderek büyüdü, öyle mi?”

“Evet, ne yazık ki. Hastalığının her nüksedişinde, hatırladığının şeyler biraz daha azaldı.”

O boşluğu içimde, kafatasımda, midemde hissedebiliyordum.

“Sonunda da geriye hiçbir şey kalmadı ve bu hale geldim.”

“Şu anda bunun sana ne kadar imkânsız geldiğini biliyorum Eric ama, anılarının aslında bir yere kaybolmadığını ne yapıp edip sürekli kendine hatırlatmak zorundasın. Senin rahatsızlığın, birçok yönüyle alışılmadık da olsa, tamamen psikolojik bir durum. Anıların bastırılmasından kaynaklanan bir sorun, fiziksel bir kayıptan değil. Her şey hâlâ kafanın içinde bir yerlerde ve önünde sonunda artık nereye sakladıysan oradan çıkıp yeniden canlanacaklar. Bu noktada asıl mesele, hafıza kaybı tekrarlarını neyin tetiklediğini çözüp onu etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmak.”

Boş gözlerle başımı salladım.

“Bugünlük burada keselim istersen,” dedi Randle. “Bu konuşuklarımızın senin için ne denli sarsıcı olduğunu tahmin edebiliyorum. Kolay kolay hazmedilecek şeyler değil bunlar, hele

de bir günde hiç değil. Şimdi evine git ve biraz dinlenmeye çalış bence. Yarın akşam yeniden görüşelim, olmaz mı?”

“Tabii. Olur.” Ağrıyordu; gözlerim ağrıyordu. Hasır sandalyenin kolçaklarından destek alarak kalkmaya davrandım.

“Bir dakika, az daha unuttuyordum, gitmeden bir şeyi daha konuşmamız gerek.”

Durdum.

“Tamam,” dedim yüz bininci kere.

“Geçmişte, rahatsızlığın nüksettiğinde bulup okumak üzere kendi kendine bazı mektuplar yazmıştın. Bu konuda senden bir ricam olacak ve bu çok ama çok önemli Eric: Ne olursa olsun, kesinlikle böyle bir şey yazmaya ya da okumaya kalkışma. Bu seni son derece olumsuz bir biçimde etkileyebilir, hatta hafızanı bir kez daha kaybetmene dahi yol—”

Yüzümdeki bir şey beni ele verdi. Lafının ortasında durup verdiğim tepkinin peşine düştü.

“Böyle bir şey çoktan oldu mu yoksa?”

“Hayır.” Diz kapağının aşağısına çekiçle vurulduğunda bacağın yukarı fırlaması gibi çıkıvermişti ağzımdan bu cevap; *her şey yeterince sarpa sarmış durumda, beni bir de bununla uğraştırma* yollu bir yanıttı. Yoksa içimden ne cevap versem daha iyi olur, ya da ne cevap versem kötü olur diye düşünmüş filan değildim. Hem buna yalan denir miydi ki? Bunu daha sonra düşünmeye karar vererek cevabıma biraz inandırıcılık kazandırmaya, pürüzlerini giderip cilasını atmaya giriştim: “Şey,” dedim. “Giriş kapısının yanında sizi aramam gerektiğine dair bir pusula vardı, telefon numaranız ve buranın tarifi gibi şeyler yazıyordu o kadar.”

Yarı yarıya doğru sayılırdı. Yarıdan az doğru olan kısmı ise şuydu: İyi şanslar, ayrıca özür dilerim. İlk Eric Sanderson.

“Öyle ya,” dedi Randle. “Bakarsın yine lazım olabilir, onu olduğu yerde bırak istersen. Ama bir kez daha rica ediyorum, daha başka bir şeye rastlarsan, lütfen doğruca bana getir. Kesinlikle

okumaya kalkma. Bunun kolay olmadığının farkındayım, ama eğer sana yardımcı olmamı istiyorsan, bu dediğimi yapman çok ama çok önemli. Anlaştık mı?”

“Evet,” dedim. “Tabii ki. Hiç sorun değil.”

Mutfakta Kazıbilim ve İkinci Posta

O zifiri karanlıkta; kadim tanrıların ve ilkel tepkile-
rin görünmez, dev bir kütle halinde yüzdüğü atalar
belleğinin ve içgüdüsel bilinçdışının bin kulaç-
lık karanlık sularında, bilinmez bir şey devinir.
Okyanusun dibindeki kum tortusu, milyon yıldır
hareketsiz duran o çökelti, kalkar ve onun dümen
suyuna kapılarak fırıl fırıl döner.

s

H

u

c

o

he

it

m

P

lo

o

a

r
Aust

habilis

Panik içinde sıçrayarak ve kafamı altını üstüne getirircesine eşleyerek uyandım, ama korkum boşa çıktı, hâlâ hatırlayabiliyordum. Yatak odasındaki halıyı, Randle'ı, evindeki hasır sandalyeleri, sarı cipi, evi. Topu topu bir akşamıktı anılarım, ama hafızamı yeniden kaybetmediğimi anlamam için bu kadarı yeter de artardı. Hâlâ dün gece olduğum kişiydim. Kanepede yatıyordum. Doktor Randle'dan döndüğümde neredeyse eve girer girmez uyuya kalmıştım ve televizyon hâlâ açıktı; rengarenk, şen şakrak ve cıvıl cıvıl çığırkanlığıyla karşıma geldiğini okuyor, bu uzun mesaiden hiç de yorgun düşmüşse benzemiyordu. Doğrulup gözlerimi ovuşturdum. Kalıp gibi kaskatı saçlı sabah kuşağı sunucuları, yeni bir animasyon filmde bir aslanı seslendiren Amerikalı bir komedi dizisi oyuncusuyla konuşuyorlardı. Boş bir odada bir başına bırakılsa televizyon denen şey şu saçmalığı kim bilir daha ne kadar sürdürürdü? Bu sorunun yanıtının *muhtemelen sonsuza dek* olması sinirime dokundu.

Burası benim evim değildi. Burada olmak, bu evde kendi evimdeymişim gibi yayılmak bana fena halde ters geliyor, içimde yanlış bir şey yapıyor- olduğum hissi uyandırıyor. Evi soyup soğana çevirmek dururken yorgunluğuna yenik düşüp bir şekerleme yapmaktan kendini alamamış, yeniden gözlerini açınca çoktan sabah olduğunu fark etmiş şaşkın bir hırsızdım sanki. Sokak kapısı ha açıldı ha açılacak diye kulak kesilmiş bekliyor, adamın teki er ya da geç alışveriş torbalarıyla ya da küçük bir bavulla içeri girecek, kapı ağzında durup bir an bana bakacak, sonra da çığlığı basıverecek sanıyordum. Ne ki, benim evimdi burası. Eric'in evi. Hatırlasam da hatırlamasam da kendi evimdeydim ve şu kanepede istersem yüz yıl diken üstünde oturup kapının kilidinde dönecek o anahtar sesini bekleyeyim, yine de kimse gelmeyecekti. Bu yabancılik duygusunu üstümden atmamın tek yolunun evde keşfe çıkmak olduğuna karar verdim. Bütün odalarla, evin her köşesiyle, bütün eşyalarla kendime göre bir ilişki kurmaya girişmeliydim. Evle aramdaki

buzları eritmeliydim. Kahvaltı bu yolda iyi bir başlangıç olacaktı. Hem her şeye rağmen, açlıktan ölmek üzereydim.

Dört başı mamur bir İngiliz kahvaltısı için gereken bütün malzemeler buzdolabında vardı. Elektrikli ızgaranın düğmesine bastım, tabakların yerini buldum, üçüncü denemeden sonra çatal bıçak çekmecesini de buldum. Neden sonra duruma aydım; birdenbire, içimde küçük anlamsız bir boşluk oluşuvermiş gibi:

Bir hastalığım var. Psikolojik bir rahatsızlık.

Ne olacaktı peki şimdi?

Randle nasıl geçineceğimi dert etmeme gerek olmadığını, bankada “hayli kabarık” bir hesabım olduğunu söylemişti. Cüzdanımı karıştırırken, bir DVD kiralama kartının arkasından üzerine dört rakam karalanmış küçük bir kâğıt parçası çıkmıştı; büyük olasılıkla banka kartımın şifresiydi bu, hiç değilse o bakımdan içim rahattı. Randle ayrıca, kendisine tedavi için başvurmadan kısa bir süre önce ailemle ve arkadaşlarımla bütün bağlarımı kopardığımı da söylemişti. *İlk Eric Sanderson* hangi akla hizmet böyle bir şey yapmıştı bilmiyordum ama, bunu en kısa zamanda düzeltmeye kararlıyım. Gerekirse evin altını üstüne getirip telefon rehberini bulacak, sonra da annemle ya da babamla ya da hayatımda önemli bir yer tutan her kim varsa onunla temasa geçecektim.

Bir hastalığım var.

Birkaç dilim domuz pastırması ayırıp kenarlarını soydum ve bu cümleyi birkaç kez daha kendime tekrar edip içime sindirmeye çabalayarak dilimleri ızgaranın kromu andıran demirlerinin üzerine yerleştirdim. *Bir hastalığım var. Psikolojik bir rahatsızlığım var.* Bomboş ve yabancı bir evde yapayalnız kalmış bir insanın altından kalkamayacağı ölçüde ağır, yıldırıcı bir bilgiydi bu. Hiç vakit kaybetmeden bir telefon rehberi bulacaktım, numaraları bir bir arayacaktım. Akşama kalmadan eski yaşamımla bağlantıya geçecektim. Eviyeye yaslanıp domuz pastırmasının pişmesini seyretmeye koyuldum.

Bu evde yaşandığını gösteren küçük ayrıntılar ilişti gözüme. Su kaynatma makinesinin içinde birikmiş kireç tortusu, yarı yarıya boşalmış bulaşık deterjanı. Buzdolabıyla mutfak tezgâhının arasındaki boşlukta kuruyup kalmış makarna parçaları. Evin kullanıldığına dair işaretler. Birinin yakın zamanda burada oturduğuna dair işaretler. Yaşam belirtileri. Alt dolaplarda konserve kuru fasulye aranırken bir paket Penguin bisküvisi çarptı gözüme. İçinden iki tane alınmıştı. Eğildiğim yerde birkaç dakika boyunca hiç kıpırdamadan halka makarna ve doğranmış domates konservelerinin üstünde duran bisküvi paketine, ambalajın yırtılmış, buruşuk ucuna baka kaldım. Bu bisküvileri yemiş olan ben, düne kadar gerçek ve canlıydı, burada, bu evde yaşıyordu. Daha dün bu mutfağa girmiş, muhtemelen benim şimdi yaptığım gibi kendine yemek pişirmişti. Yediği şeyler halen vücudumun bir yerlerinde geziniyor, işleniyordu. Bunların hepsi burada, tam bu odada o kadar yakın bir zamanda gerçekleşmişken, şimdi o yoktu. Öldüğümüzde çoğumuzun geride yenmemiş bisküviler, kullanılmamış kahve paketleri, yarısı kullanılmış tuvalet kâğıdı ruloları, buzdolabında ekşiyip gitmeye mahkûm açık sütler bırakacağını; o gündelik, işlevsel şeylerin bizden çok daha uzun ömürlü çıkarak yaşamdan kopmaya hiç de hazır olmadığımızı kanıtlayacaklarını; gerçekte akıllı, uyanık ya da kahramanca bir yanımızın filan olmadığını; olsa olsa birer hayvandan ibaret olduğumuzu ve hayvan bedenlerimizin, hiçbir takvime uymaksızın, bizden izin istemeye bile gerek görmeksizin çalışmayı öylece bırakverdiğini düşünmek insanı nasıl da âciz bırakıyor.

Şu vardı ki.

Şu vardı ki, dün kimse ölmemişti burada.

Bir “o” ve bir “ben” de yoktu ortada. Bunlar birazını önceden *bizzat* yediğim *kendi* bisküvilerimdi. Tek bir Eric Sanderson vardı, o da bendim ve ben hâlâ kendi evimde, kendi mutfağımda ızgarada cızlayan kahvaltımın karşısında dikilmiş duruyordum. Bu durumun akla yakın başka bir açıklaması olmadığı-

nın farkındaydım ve kendimi zorlayıp her şeye bu çerçeveden bakmaya, bunu kendime tekrar tekrar hatırlatmaya çabaladım. Ama bu düşünce ona tutunmamı imkânsız kılacak denli kof ve kırılğan geliyor, zifiri karanlık bir boşluğun üzerinde işe yaramaz cılız bir ağ gibi uzanıyordu. Eric Sanderson hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hangi akla hizmet o olduğumu iddia edebilirdim ki?

Kahvaltımı berdevam gevezelenen televizyonun karşısında yedim ve kafamda, evde bulmak istediğim şeylerin bir listesini yaptım. Liste şöyle bir şeydi:

- Ailemle/arkadaşlarımla temasa geçmemi, onlara olanları anlatabilmemi sağlayacak bir adres ya da telefon defteri.
- Fotoğraflar/fotoğraf albümü. Önceden nasıl bir hayatım olduğunu gözlerimle görmek zorundaydım. Ayrıca Yunanistan'da ölen kızla çekilmiş bir fotoğrafımı da görmek istiyordum.
- Üst katta, ayıldığım yatak odasının hemen yanında kilitli bir kapı olduğunu hatırlıyordum. Bu kapının anahtarını bulacak ve evin içinde kilit altında tutulmayı gerektirecek kadar önemli olan o şeyin ne olduğuna bakacaktım.

Oturma odasından başlayarak ufak ufak işe koyuldum, gözüme takılan şeyleri rasgele elime alıyor, onlara uzun uzadıya bakıyor, onlarla aramda bir bağ kurmaya çabalıyordum. Kitaplıktaki bütün kitapların adlarını hiç üşenmeden teker teker okudum ve var olan rasgele düzen benim kendi rasgele düzenim haline gelsin diye bazılarının yerlerini kafama göre değiştirdim. Mecmua gözündeki gazeteleri karıştırdım, dizlerimin üstüne çöküp televizyonun arkasından çıkan kablolara, süpürgeliklerde birik-

miş toza ve talaşa baktım. Evin her köşesiyle içli dışlı olmaya, mekânı olabilecek her açıdan kendime aşına kılmaya çabaladım.

Keşfe girişeli neredeyse iki saat olmasına rağmen, hâlâ listemdeki kalemlerden hiçbirini bulabilmiş değildim. Ne adres defteri, ne telefon defteri, ne bir anahtar, ne bir fotoğraf, ne de fotoğraf albümü. Dakikalar dakikaları kovaladıkça ve öbür odalara—ön taraftaki odaya, yatak odasına—doğru ilerledikçe, evde aradığım şeylerin dışında birtakım vahim eksikler olduğuna ilişkin kuşkularım da giderek kesinlik kazandı: Koca evde onca dolanmaya, tek bir mektuba, tek bir banka hesap özetine, tek bir faturaya denk gelmemiştim. Bunlar bir yana, kıyıdan köşeden bir tanecik reklam broşürü bile çıkmamıştı. Ortalıkta üzerinde adım yazan en ufak bir şey yoktu. Böyle şeyler toplanıp bir yere kaldırılmış desem, öyle bir yerden de eser yoktu. Bir zarf, bir kâğıt parçası da yatağın, ne bileyim kanepenin altına kaçmaz mıydı? Dolap çekmecelerinin arkasına bir şey de kayıp düşmez miydi? Ama yok, kaçmamıştı da düşmemişti de işte; hiçbir şey yoktu. Clio Aames'in önceki hayatımda bir yeri olduğunu doğrulayabilecek bir şey de çıkmamıştı üstelik. Bütün bunların dalga dalga büyüyen şoku, sterilizasyonun ve denetimin bu derecesiyle karşı karşıya olduğumu bilmek, beni hepten allak bullak etti. Korkmuş, incinmişim. Ölçülü ve hevesli bir kendini tanıma arayışı olarak başlayan şey giderek amacından sapmaya, çığırından çıkmış bir halde paldır küldür ilerleyerek gözü dönmüş, saldırgan bir kovalamacaya; kendime ilişkin kaynak malzemeyi ele geçirme yolunda vahşi bir ava dönüşmeye başladı. Bir an sonra, çekmeceleri tek tek ters çevirip içlerinde ne var ne yoksa yere boca ediyor, eşya saklama kutularının ve dergi yığınlarının altını üstüne getiriyor, büfelerde, dolaplarda ne bulursam yere çalıyor, elbise dolabını talan ediyordum. Her yeri birbirine katıyor, deli gibi arayıp tarıyor, önüme geleni ortalığa saçıp savuruyor, bir yandan da kıpkırmızı kesilmiş; salya sümük bir yılgınlıkla ağlıyordum. İçimdeki öfke ta-

mamen akıp boşaldığında, kendimi kendi ellerimle yarattığım enkazın ortasında duralamış, yönünü büsbütün şaşırmış, serse-ri mayın bir çaresizliğin boğazımda düğümlenen dev irisi gözyaşlarını tutmaya çalışır halde ya da biraz daha sonra, duygudan yana *tamtakır* kalmış olmaktan gelen o anlamsız dinginlik döngüsüne yeniden girmiş halde buldum. Ne var ki, bunca he-lak olmaya, yine de hiçbir şey bulamadım. Ne bir fotoğraf. Ne bir kâğıt. Ne bir mektup. Ev kendini bana tamamen açmış hal-de elimin altında durup duruyordu; gelin görün ki içinde bana ya da geçmişime dair elle tutulur tek bir iz bile yoktu.

Bu hayal kırıklığı, beni başladığım noktaya geri getirmekten öte bir işe yaramadı tabii ki. Aradığım şeylerin nereye saklan-mış olduğunu biliyordum artık. Bunu çok daha önceden akıl etmiştim etmeye, ama akıl etmiş olmak beni durduracağı yerde yalnızca daha büyük bir hırsla aramaya, sırf bana reva görülen bu işkencenin ne denli zalimce olduğunu *kanıtlamak uğruna* evin geri kalan kısmının altını üstüne getirmeye itmişti. *En kü-çük deliğe kadar arayıp bu şeylerin başka hiçbir yerde olmadığından kesin olarak emin olduğumda*, diyordum kendime, ku-tuları ve dosyaları birer birer yerlerinden çekip içindekileri ye-re saçarken, *işte o zaman yukarıya çıkacağım ve o lanet olası kilitli kapıyı tekmelediğim gibi yerle bir edeceğim*.

Ama öyle yapmadım. Öteberiyi yerlere saçmakla, evin al-tından girip üstünden çıkmakla, ortalığı birbirine katmakla ge-çen onca saatten sonra iş sahiden o noktaya gelip dayandığın-da, içimde öfke namına kalan cılız şey, böyle bir şeye kalkışa-cak denli kızgın ve şiddetli değildi. O dehşetengiz, yıkıcı korku ve küskünlük yerini, havaya halka halka yayılan dumanlı bir ihtiyata bırakmıştı artık. Avucumun ayası kilitli kapıya sımsı-kı yaslanmış halde sahanlıkta durdum ve yavaş yavaş aşağıya doğru kayan parmak uçlarım kapının parlak beyaz cilasını gı-cırdatırken kendimi koyverip bitmiş, tükenmiş vaziyette dizle-rimin üzerine çöktüm.

Tamtakır odalar, engeller, ihtiyat ve irade: Kendimi orta yerinde bulduğum oyun işte bunlardan ibaretti. İşin püf noktası, Randle'ın da ima ettiği üzere, ilerleme kaydetmek adına yıkılabilecek engellerle, savunma amaçlı ve yapı taşı niteliğinde olan engelleri birbirinden ayırabilmektir. Diğer her şeyi bir arada tutan ve sırtlayan engellerin hangileri olduğunu kestirebilmektir.

•

Sabahın kalan kısmı, savaş alanına dönmüş evi toplamakla geçti. Onca saatten sonra artık tamamen kriz sonrası dinginliğin güdümüne girmiştin. Evin dört bir yanını dolaşıyor; palangalarla kımıldatılan bir hortlak gibi belli bir yere odaklanmayan dalgın gözlerle odadan odaya süzülüyor, ağır hareketlerle ortalığa çeki düzen veriyor, eşyaları yerlerine koyuyor, öteberiyi raflara diziyoordum.

On ikiyi biraz geçte holden bir ses geldi. Doğrulup kulak kesildim ve hiç kımıldamadan, çıt çıkarmadan bekledim. Olay olduğunda giysileri dolaba yerleştirmekle meşguldüm ve sesin nereden geldiğine bakmaya giderken, ne yaptığının pek de farkında olmadan elimdeki iki adet tişörtü de aşağıya beraberimde götürmüş bulundum. Paspasın üzerinde büyük bir A4 zarf duruyordu. Ön yüzünde siyah keçeli kalemle adım ve adresim yazılıydı.

Zarfı yırtarcasına açmış içindeki mektubun ikinci satırını okuyordum ki, bir anda aklım başıma geldi ve bunu okuyor olmamam gerektiğine uyandım; bu tür hiçbir şeyi okumamam özellikle istenmişti benden. Ama çok geçti artık; gözlerim çoktan bilginin ardı sıra sürükleniyor, atlaya zıplaya, iştahla sona doğru ilerliyordu—

Mektup # 1

Eric,

Doktor Randle sana neler dedi bilemiyorum ama, geri geleceğimi söylediyse inanma. Ben geri gelmeyeceğim. Hiçbir şeyin de geri geleceği yok, buna hafızan da dahil. Hepsi ebediyen uçup gitti ve bunun için senden ne kadar özür dilersem az.

Şu anda okuduğun, yeni hayatını sağ salim yaşayabilmen için hazırladığım bir dizi mektubun birincisi. Bu mektupları düzenli aralıklarla alacaksın. Birkaç ay boyunca ve bazen her gün olmak üzere. Bu süreç otomatige bağlanmış durumda. İkinci yatak odasının anahtarı da yakında eline geçecek. Kendi iyiliğin için lütfen bundan önce odaya girmeye kalkışma.

Şimdi seni neyin beklediğini söyleyeyim. Çok önemli bir kararın eşiğindesin. Doktor Randle başına gelen şeyi, kendi bildiğince sana anlattı. Büyük olasılıkla benden gelen hiçbir mektubu okumamanı da istemiştir senden. Temasa geçeceğin ilk insanın Doktor Randle olmasını özellikle ayarladım, çünkü kafanda bir yığın soru olacağını biliyordum. Soruların ilacı yüz yüze konuşmaktır ve malum nedenlerle ben bunu yapacak durumda değilim. Ama sana şu kadarını söyleyeyim ki, Doktor Randle'ın hafıza kaybı sorununa yönelik yaklaşımı, en iyi ihtimalle hiçbir işe yaramayacak. Başına gelen şeyle ilgili görüşünde yanılıyor. Bundan da önemlisi, o sana ne yardım edebilir, ne de seni koruyabilir. Bunu kendi tecrübelerimden biliyorum. Öte yandan bana, bu mektupları okumayı sürdüreceğin denli güvenmeyi başarırsan, yakında—bizzat yaptığım aptalca şeyler yüzünden—karşılaşacağın tehlikeleri göğüslemeyi öğreneceksin. Şu aşamada seni ikna edecek son kişi olduğumun farkındayım. Karar senin kararın ve kimliğin dış dünyadaki yerini sağlamlaştırına dek, tercihini hangi yönde kullanacağını herhangi bir tehlike söz konusu olmaksızın istediğin kadar düşünüp taşıyabilirsin. Ama bundan sonraki düşünme süren ne yazık ki oldukça kısıtlı.

Bu zarfın içinde, RYAN MITCHELL etiketli ikinci bir zarf var.

Lütfen orada yazan bilgileri dikkatle oku ve metni elinden geldiğince ezberlemeye çalış. Tercihini bundan sonra hiçbir mektubumu dikkate almama yönünde kullansan dahi, senden bunu yapmanı rica ediyorum. O bilgiler acil bir durumda imdadına yetişecek.

Karar vermek için önünde fazla zaman yok. Lütfen iyi düşün.

Pişmanlıkla ve aynı zamanda umutla

İlk Eric Sanderson.

Elimi zarfın içine soktum ve şişkin bir zarf daha buldum; üzerinde de tıpkı benim, yani onun, İlk Eric Sanderson'ın dediği gibi RYAN MITCHELL yazıyordu.

Oturma odasında gezinerek, oradan mutfığa geçerek, sonra yeniden oturma odasına dönerek mektubu tekrar tekrar okudum. *Sana ne yardım edebilir, ne de seni koruyabilir. Bunu kendi tecrübelerimden biliyorum.*

İkinci güneşi halının üzerine parlak, uzunca bir dikdörtgen çizdi ve karşıdaki evin televizyon anteninde küçük bir kuş şakıdı. Birkaç sokak öteden bir araba sesi geldi kulağıma, sonra o da gitgide uzaklaşıp yerini sessizliğe bıraktı. Bu kırık dö-kük dünyanın omurgasındaki kırıklar ayaklarımın altına serildi.

İkinci hayatımın ikinci günü öğlen saat üç buçukta, mutfak penceresinin altında zencefil renkli kocaman bir erkek kedi belirdi. Hayvan koca cüssesini hoplattığı gibi açık pencereden içeriye daldı, tezgâhların birinden diğerine sıçrayarak ilerledi, derken pat diye mutfağın orta yerine atladı. Sonra oracıkta öylece oturup gözlerini hiç kaçırmadan küçümseyen bakışlarla bana bakmaya koyuldu. Ben de hayretler içinde ona baktım. Yanına fazla yaklaşırsam belki kaçır diye düşündüm ama, tasma-sındaki künyeyi okumak için karşısında diz çökmeme rağmen kı-

lı dahi kımıldamadı, hep aynı sabit gözlerle bana bakmayı sürdürdü. Künyede bir isim—*Merhaba! Benim adım Ian*—ve açık bir de adres yazıyordu, ama zaten ilk satır benim açımdan yeterince açıklayıcı olmuştu.

Bir ev arkadaşım vardı.

“Ee, aslan parçası,” diye gülümsedim. “Bunca zamandır hangi delikte saklanıyordun?”

Kedi bana bakmakla yetindi.

Bir deneme daha yaptım: “Aç mısın bakalım?”

Kedi bana bakmakla yetindi.

“Hımmmm,” dedim, geri çekilerek. “Ian diye kedi ismi mi olurmuş, asıl ondan bahset. O nasıl isim öyle yahu?”

Ve kedi, koca zencefil suratına aynı anda hem sıkılmış, hem sinirlenmiş, hem de kendini beğenmiş bir ifade vermeyi başarak öylece yüzüme bakmayı sürdürdü. Fena halde aptalca bir şey demişim gibi bakıyordu bana.

Yüreğim Uzayın Derinliğinden, Kafam Matematikten İbaretti

İnsan bedenindeki her bir hücre yedi yıla yayılan bir süreç içinde kendisini yeniler. Bu da demektir ki, şu anki vücudunuzda, yedi yıl önceki vücudunuzun bir parçası olmuş olan en ufak bir şey dahi yok.

Her şey değişiyor.

İkinci hayatımın ilk günlerinde, bir telgraf direğinin gölgesinin öğle saatinden akşama uzanan birkaç saatlik süreçte karşıdaki iki evden birinin bahçesinden diğerininkine doğru nasıl yavaş yavaş kaydığını—152 numaranın bahçesinden 150 numaranıninkine—fark ettim. Bunu birkaç kez izledikten sonra hemen hesabını yaptım: Gölgenin bir bahçeden diğerine kayması, her iki evin, telgraf direğinin, sokağın ve hepimizin gezegenin yüzü etrafında toplam 1866 kilometre dönmüş olduğumuz anlamına geliyordu. Ayrıca aynı süre içinde uzayda, güneşin etrafında yaklaşık 122.310 kilometre yol almış ve samanyolunun da merkezi etrafında döndüğünü ve ayrıca hareket ettiğini göz önüne alacak olursak aslında çok daha uzun bir mesafe katetmiştik. Kimsenin de ruhu duymamıştı üstelik. Durağan olan hiçbir şey yok, yalnızca değişim var. Dünün *burası*, bugünün *burası* değil. Dünün burası belki Rusya’da, belki Kanada’nın balta girmemiş ormanlarında bir yerlerde, belki de Atlantik Okyanusu’nun orta yerinde çalkalanan koyu mavi suların bilinmez bir köşesinde. Güneşin arkasında, uzayın derinliklerinde, yüzlerce, binlerce, milyonlarca kilometre geride. Başımızı koyup uykuya daldığımız yerde gözlerimizi açamıyoruz asla. Evrendeki yerimiz, evrenin kendisi, her şey ama her şey her saniye giderek daha hız-

lı değişiyor. Bu gezegenin yüzünde duran her birimiz, hepimiz ileriye doğru hareket ediyoruz ve bir daha asla da geri dönmüyoruz. Gerçek şu ki, durağanlık bir fikirden, bir düşten ibaret. Terk etmek zorunda bırakıldığımız bütün o yerlerde o buyur edici, dostane ışıkların hâlâ parılıyor olduğu zannından ibaret.

“Bir şey mi oldu?”

“Hayır.” Doktor Randle üzerinde kırmızı geyikler ya da rengineyikleri olan yeşil bir kazakla kahverengi, yünlü, ekose bir pantolon giymişti. “Daha önce kedin olduğundan hiç bahsetmemiştin de ondan şaşırdım.”

“Ama artık var işte. Evden çıkarken kanepeye kurulmuş *Richard ve Judy*’yi seyrediyordu hatta.”

“İlginç doğrusu.”

“Öyle mi?”

“Tasmasında da senin adınla adresin yazıyordu diyorsun?”

“Hayır, *kendi adıyla benim* adresim. Birileri şaka olsun diye böyle bir şey yapmış olabilir mi sizce?”

“Hımmm, bilmem ki, pek şakaya da benzemiyor ama, değil mi?”

“O da doğru ya. Belki de aklievvelin teki, nerede hayvan bulursa benim üstüme yıkmak gibi bir alışkanlık edinmiştir, olmaz mı? Nasıl olsa benim olmadıklarını da anlayamıyorum.” Komik olmaya çalışıyordum kendimce. Ama işe yaramıyordu.

“Pek sanmıyorum, Eric. Hem sana çok düşkün olduğunu söylememiş miydin kedinin?”

“Yok canım. Alakası yok. Bana düşkün filan değil. Ama ben-den korkmuyor da.”

“Belki de yenidir. Hastalığın nüksetmeden hemen önce almışsındır da bana söylemeye fırsat bulamamışsındır, bu da mümkün.”

“Yalnız hiç de yeni alınmışa benzemiyor. Epeyce yaşlı ve sefil bir hayvan.”

Randle güldü. Kahkaha attığını daha önce hiç duymamıştım. Çıkardığı ses at kişnemesiyle çarkıfelek tıkırtısı arası bir şeydi.

“Boş ver,” dedi, “nereden çıkmış olursa olsun, moralini düzeltiyor olmasına sevindim. Adı neydi?”

“Ian.”

“Yapma ya,” dedi.

“Evet, biraz tuhaf farkındayım.”

Doktor Randle’la ikinci görüşmemde İlk Eric Sanderson’dan gelen mektubu gündeme getirmemeye karar vermiştim. Hayatımın ilk günü askılığın altındaki sehpa bulduğum şeyi inkâr ederek bir yalan söylemişim ve sözümünden dönüp gerçeği anlatmaktansa o yalanı kaldığı yerden sürdürmek şu anda daha kolay geliyordu bana. Bu işin bir yönüydü. Peki ya diğer yönü? Buna bir “bekleyip görelim” tutumu denebilirdi. Bundan sonra gelecek zarfların—tabii yine gelirse—hiçbirini açmamaya karar vermiştim, ama şimdilik bunlardan Randle’a söz etmemeye de kararlıydım. Bulup bulabileceğim en iyi orta yol buymuş gibi geliyordu bana. Hem doktorun en önemli talimatına uymuş olacak, hem de mektupları elden çıkarmak zorunda kalmayacaktım. O mektupların hastalığımı iyileştirme yolunda Randle’a yararlı olabileceğini biliyordum bilmesine, ama işte... Ama ama aması vardı. Bunu nasıl açıklayabilirim bilmem. Ne yapacağıma karar vermek için henüz çok erkendi, işte o kadar; onun teşhisine bu denli gönül rahatlığıyla, böylesine körü körüne güvenecek kadar çok yaşamamıştım dünyada. Sehpa bulduğum mektup, birkaç saat önce gelen ikinci mektup ve bundan sonra gelmesi muhtemel açılmamış zarflar; hepsi olduğu gibi mutfaktaki dolaplardan birini boylayacak ve ben onları doktora teslim etmeye hazır hissedinceye dek de orada kalacaktı. *Hele birkaç seans daha geçsin, içim rahatlasın, kendi ayaklarım üzerinde durur hale geleyim, o zaman itiraf ederim,* diye düşünüyordum.

Kedi Ian konusunu kapamayı başarır başarmaz Randle’a ailemi, arkadaşlarımı sordum. Onlar hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi bana.

“Hiçbir şey mi?” dedim. “Nasıl hiçbir şey bilmiyor olabilirsiniz ki?”

“Hiçbir şey bilmiyorum Eric,” dedi, “çünkü sen bana hiçbir şey anlatmaya yanaşmadın.”

“Peki siz niye deşmediniz? Yani bunun önemli olabileceğini düşünmediniz mi? Yararlı olabileceğini?”

“Tabii ki düşündüm ama, elim kolum bağlıydı.”

“Ben miydim elinizi kolunuzu bağlayan?”

“Evet. Başka kim olabilir?”

Anlaşılan İlk Eric Sanderson daha hastalığı ortaya çıkmadan kendisini eski hayatından tamamen soyutlama yönünde bir karar almıştı. Durumu kötüleşmeye başladıktan sonra bile eski arkadaşlarıyla, ailesiyle temasa geçme olasılığının sözünü dahi ettirmemiş, hayatında temiz bir sayfa açmadıkça *Yunanistan’da olup bitenlerle yüzleşmenin uzağından yakınından geçemeyeceğine* kanaat getirmişti. Randle’ın bunu fazlasıyla ilginç bulduğunu hissettim. Nadir durumlar ve çözülmeli füğ hakkında biraz daha konuştuktan sonra, Eric’in eski hayatıyla bütün bağlarını koparma kararını *çok ilginç bir alamet* şeklinde adlandırdı. Eric’in hastalığı (bunu yüksek sesle söylerken “hastalığım” demeye özellikle dikkat ettim) kötüye gitmeye başladığında, ailesine haber vermek gerektiğini nasıl olup da düşünmediğini sordum ona.

“İlişkimizin mahiyetini tam anlamıyla açıklığa kavuşturmadım sanırım,” dedi Randle cevaben. “Burada şartları belirleyen sensin, ben değil. Ben, sen ne yapmama izin verirsen onu yapıyorum yalnızca.”

“Ama hastaydım. Yani, yanlış anlamayın ama, neden doğru düzgün bir doktora gitmedim?”

“Ben de doğru düzgün bir doktorum Eric.”

“Estağfurullah, ben de değilsiniz demedim ki,” dedim. “Neyi kastettiğimi siz de biliyorsunuz.”

“Lafı nereye getirmek istediğini tam olarak anladığımdan emin değilim ne yazık ki. Birlikte izlediğimiz yol, burada olan her şey, senin seçiminle olan şeyler. Sen böyle olmasını istediğin için böyle. Sana yardımcı olabileceğime canı gönülden inanıyorum, ama artık tedavimi bu şekilde sürdürmek istemiyorum dersen, onu da anlayışla karşılarım. Başka türlü de düşünülemez. Bir hekime ya da hastaneye başvurmakta yüzde yüz özgürsün. Bu özgürlüğün başından beri vardı.” Bütün bunları tatlılıkla, *benim için hava hoş, nihayetinde ben de senin iyiliğini istiyorum* edasıyla söylemişti söylemesine, ama odadaki radyoaktif gerilimin giderek tırmandığını hissetmemek mümkün değildi. Tişörtümün kaskatı yakası boğazımı kaşındırdı.

Randle’ın İlk Eric Sanderson’un bu denli suyuna gitmiş olması, kafasının içinde olup biten o olağandışı şeyleri çözmenin münhasır haklarını elinde tutmak uğruna Eric’in kesin tecrit talebine biraz fazlaca kolay boyun eğmesi korkunç bir endişenin içime çöreklenmesine neden oldu. Eric ailesiyle hiçbir şekilde görüşmek istemiyordu belki. İyi ama aklî dengesi böyle bir karar vermeye elverecek ölçüde yerinde miydi ki? Randle ne yapmış olsa daha doğru olurdu, onu da tam bilemiyordum ya, bu tutumu bana kayıtsız ve yanlış geliyordu. Hayır kötü niyetli diyemeyeceğim ama, baştan aşağı soğuk, kaskatı ve akademik bir tutumdur. Ya da ben içten içe her şeyin başka türlü olmasını, durumumun garabetini kabullenmeye çabaladığım şu sırada yanı başımda hiç değilse bana göz kulak olacak birilerinin olmasını istediğim için böyle algılıyordum. Oysa şimdilik, ufukta öyle biri görünmüyordu. Kendi kaderime terk edilmişim.

Ama acaba doğru muydu bu? Randle lime lime etik anlayışının savunmasına dalmış, nefes almadan car car car konuşurken ben de kafamda seçeneklerimi gözden geçirdim. Belki evdeki o kilitli odada sahiden de telefon numaralarıyla dolu bir

rehber vardı ve tek yapmam gereken kapıyı kırarak da olsa içeri girip rehberi almaktı. Öte yandan belki o kapıyı açmak sahi- den de tehlikeli olacaktı. O odaya kilitlenmiş şeylerin arasında, durumumu tetikleyen şey de—artık her neyse—vardı belki. Ya yeniden hafızamı kaybedip konuşmayı veya yürümeyi, hatta ne- fes almayı unutmuş bir halde ayılacak olursam, o zaman ne ya- pacaktım peki? İlk Eric Sanderson’ın postayla gönderdiği, hâlâ açmadığım RYAN MITCHELL zarfının içinde eski yakınlarımın adresleri telefonları vardı belki de. “*O bilgiler acil bir durumda imdadına yetişecek*” diye yazmamış mıydı? O zarfı açma riski- ne girebilir miydim? İnsan çevresinde puslu ufuklardan başka bir şey göremezken nasıl kerteriz alabilir ki? Alamaz herhalde. Sanırım böyle bir durumda yapılabilecek tek şey hiç kıpırdama- dan durup bir şeyin baş göstermesini beklemek.

Sessiz, boş günler birbirini kovaladı. Sessiz günler sessiz hafta- lara dönüştü ve Ian ile ben yeni dünyamızı mini minnacık bir yürüngeye oturttuk.

Pazartesi ve perşembe sabahları alışverişe çıkıyordum. Ünlü bir aşçının yazdığı bir yemek kitabı satın aldım. Baştan sona doğru giderek bütün tarifleri sırayla deniyor, her gün kitaptaki bir yemeği pişiriyordum. Öğle yemeğimi önüme bir kitap aç-arak yiyordum ve genelde dilimlenmiş jambondan ya da ton ba- lığından oluşan mönüsüyle Ian da bana eşlik ediyordu. Öğleden sonraları ise birlikte bilardo karşılaşmalarını seyrediyorduk. Bu arada Ian’ın gerçek bir bilardo hastası olduğunu keşfetmiş- tim. Hafta sonları geç saatlere dek yataktan çıkmıyor, gazete- leri okuyordum. Cuma geceleri ya bir film kiralayıp evde seyre- diyor ya da sinemaya gidiyordum. Bankadaki param en az iki buçuk üç yıl aynı şekilde geçinip gitmeme yeterdi. Faturaları ya- tırma derdim de yoktu, bütün ödemeler otomatige bağlanmış-

tı ve günü geldiğinde tıkr tıkr ödeniyordu. Yapılması gereken hiçbir şey yoktu. Özgürdüm. Pazarları sarı cipi alıp gezmeye çıkıyordum, genelde kafamda belli bir hedef olmuyor, evden pek fazla uzaklaşmıyordum, ama bir keresinde ta deniz kıyısına dek gitmeye cesaret ettim.

Bu etkinlikler sayesinde birtakım gündelik parametreler geliştirmeye, küçük olmaya küçük ama kusursuzca şekillendirilmiş bir varoluş, —ufak tefek, derli toplu, dört köşe bir akıl bahçesi doğrultmaya başladım: Çiçekleriyle, aralarında papatyaların bittiği çimleriyle, etrafını çeviren beyaz çitleriyle, kilometrelerce uzayıp giden bomboş bir bozkırda el kadar bir denetim alanı. Kendime bir iç, bir de dış inşa etmeye koyuldum; bir Eric ve bir değil-Eric; dünyada dikili bir küçük benlik taşı. Bazen mutlu olup olmadığımı merak ediyordum, ama sanki bu sorun artık bir anlam ifade etmekten çıkmıştı; bu ruh halleri ile ilişkisi kalmamış bir yaratık olup çıkmıştım sanki. Küçük bir robottum, kendim için yazdığım bütün döngüsel programlara uyan bir var olma makinesiydim ve yalnızca buydum, ne bir eksik ne bir fazla.

Televizyonda bilaro, dizimin üzerinde kediyle koltukta oturup telgraf direğinin bahçeler arasındaki yolculuğunu yapmasını izlerken hayatta olmamın ne anlamı olduğunu pek çok kez düşündüm. Yanlış anlaşılmasın, mutsuz bir biçimde değil—dediğim gibi, “mutsuzluk” o sıralar bana uzak bir şeymiş gibi geliyordu—; abartılı bir duygusallıkla ya da romantik bir şekilde de değil. Sadece sessiz sedasız ve dürüst bir biçimde; anlamsız, boş bir merak etme halinde. Gündelik alışageldik düzenim, Prozac düzenim—bir zaman sonra iyileşmeyi de umursamaz oldum. Ne İlk Eric Sanderson umurundaydı, ne de Randle’ın sahiden iyiliğini gözetip gözetmediği. Bunların hiçbirini düşünmüyordum artık. Yüreğim uzayın derinliğinden, kafam matematikten ibaretti.

Bir alışveriş listesi olarak hayatım.

Bir sabah bulaşıklıktan almaya çalıştığım bir bardağı biraz fazla hızlı çektim ve tabağın birini eviyeye devirdim. Tabak kırılmadı ama büyük bir şangırtı koptu ve çıkan ses durduk yere gözyaşlarına boğulmama sebep oldu.

Ya bir şey olacaktı, ya da hiçbir şey olmayacaktı, er ya da geç bir karar vermek zorunda kalacağımı biliyordum ve şimdi o kararı verme zamanı gelmişti. İleriye uzanıp bana neler olacağını bulma olanağım yoktu nasılsa, ben de saat gibi tıkır tıkır işleyen küçük dünyamda arkama yaslanıp dünyanın güneşin etrafında dönmesine ve tik taklarıyla geleceğe yol almasına seyirci kaldım.

Hemen her gün İlk Eric Sanderson'dan yeni mektuplar geliyordu. Hepsini tek tek alıp hiç açmadan mutfak dolaplarından birine koyuyordum. Bazı zarflar kalın ve dolgun oluyor, kimi gönderiler koskoca paketlerden oluşuyor, bazen de içinde ikiye katlanmış tek bir kâğıttan başka bir şey olamayacak denli cılız ve küçük zarflar geliyordu. İçinde kare şeklinde kalın bir kart olan bir zarf geldiğinde, bir önceki ben'im kilitli kapının anahtarını almaya hazır olduğuma karar vermiş olduğunu anladım, ama o odanın artık gözümde hiçbir aciliyeti yoktu. O kapının ardındaki dünya, bunca zamandır kurmaya çabaladığım ben'in bir parçası değildi. Kilitli oda şu aşamada, yeni ben'im dengesini bozmaya yönelik bir tehdit olurdu olsa olsa ve doğrusu kendi elimle inşa ettiğim sınırları çiğneme-yi hiç mi hiç istemiyordum. O zarf da diğer bütün zarflar gibi mutfak dolabını boyladı.

İlk mektupla birlikte gelen “acil durum” zarfını, hani şu üzerinde RYAN MITCHELL yazanı açtım ama. Randle'la ikinci görüşmemin ertesi akşamıydı ve bu Ryan Mitchell denen kişinin Eric'in geride bıraktığı arkadaşlardan biri olabileceği, zarfın içinde belki eski yaşantısıyla yeniden ilişki kurmanın yolunu gösteren bir ipucu bulunabileceği düşüncesini bir türlü kafamdan atamıyordum. Oysa zarftan hepten alakasız bir şey çık-

tı çıka çıka. Şu meşum Ryan Mitchell hakkında, daktiloyla yazılmış tam on altı sayfa dolusu kişisel, ipe sapa gelmez cinsten özel bilgi buldum zarfın içinde: Teyzeleriyle amcalarının isimleri (soyadları yoktu), alerjileri, on yaşında girdiği tam otuz iki imla sınavının her birinden aldığı notlar, birlikte olduğu kadınların bir listesi, evindeki üç odanın duvarlarının hangi yıllar arasında ne renk olduğunu uzun uzadıya anlatan bir boya badana tarihçesi—ama ne bir adres, ne de bir telefon numarası. Eric’le bu her-kimse-kim arasında bir bağ kurmamı sağlayacak en ufak bir şey yoktu ve sayılıp dökülen ayrıntılar öyle saçma sapan şeylerdi ki hiçbirini öğrenmemiş olsaydım da eminim hayatımda büyük bir değişiklik olmaz, pekâlâ yaşar giderdim. İlk Eric Sanderson sayfaların her birine RYAN MITCHELL MANTRASİ başlığını atmıştı. Sayfaları mutfaktaki not panosuna iğneledim. Akşamları bir yandan ünlü aşçının yemeklerini pişirirken bir yandan da bu bilgilerin ne işe yarıyor olabileceğini çözmeye çalışıyordum.

Doktor Randle’a haftada iki kez gidiyordum ve dediğim gibi, çok geçmeden bu seansları hepten umursamaz oldum. Ne olumlu, ne de olumsuzdular gözümde. O benim sorularımı yanıtlıyordu, ben onun sorularını yanıtlıyordum ve çay içiyorduk. İlişkimiz bu kadarla sınırlıydı ve ben de giderek bundan ötesini kesinlikle istemediğim kanaatine varıyordum. Bir hekime ya da hastaneye hiç gitmedim. Ona kilitli odadan hiç bahsetmedim ve Randle da o oda hakkında bir şeyler biliyor olabileceğini belli eden bir şey söylemedi. Ona mektuplardan da bahsetmedim tabii. Ne de Ryan Mitchell mantrasından. Ona hemen hiçbir şey anlatmıyordum aslına bakılırsa. Zaten anlatacak neyim vardı ki? Hayatım kusursuz ve anlamsızdı ve bu iyiye yorulamazdıysa, kötüye de yorulamazdı.

Ne var ki aradan biraz daha zaman geçince, Clio Aames’i düşünmeden edemez oldum. Eric’le onu merak ediyordum; nasıl bir birliktelikleri olduğunu, nasıl seviştiklerini, kavga eder-

ken istemeden birbirlerine söyledikleri zalimce şeyleri... Onu hayalimde canlandırmaya çalışıyordum. Randle, Clio'nun avukat olmaya hazırlandığını söylemişti. Bazen sarışın, bazen esmer, bir uzun saçlı, bir kısa saçlı olarak hayal ediyordum onu. Bazı günler duyarlı ve şefkatli, bazen de sert ve şakası olmayan bir kadın olarak canlandırıyordum onu hayalimde. Bir oyundu bu benim için, bir çeşit engel sınavı. Gerçek bir Clio Aames tasavvurunu—gerçek tenini, sesini, fikirlerini, gözlerini, geçmişini, nefret ettiği şeyleri, sevdiği şeyleri, umutlarını, hayatta önem verdiği şeyleri, kanını, tırnaklarını ve ayakkabılarını ve âdet dönemlerini ve gözyaşlarını ve kâbuslarını, dişlerini ve tükürüğünü ve gülüşünü, camdaki gerçek parmak izlerini—onu böyle somut ve hakiki bir maziyle, işte-bir-zamanlar-tam-böyleydi diye düşünmeyi, hiç ama hiç kaldıramıyordum (kilitli kapıyı açmamamın bir nedeni de buydu). Aksine, gecenin geç saatlerinde, uzun araba gezintilerinde ve bilardo ikindilerinde hayalimde canlandırıdığım o hayaletlerin tümü, boş kafamın duvarlarına kendi ellerimle çizilmişti. Birisiyle ya da bir şeyle bundan öte bir ilişki kurmayı da istemiyordum zaten.

Yatak odasının halısı üzerinde gözlerimi açmamdan yaklaşık ön altı hafta sonra ampul kolisi geldi.

Karanlık biçim; konuşmaların ve tekrardan ibaret hikâyelerin akışında süzülerek ilerler, tıka basa dolu Cumartesi gecesi barlarının sözcük-uğultusunun ortasından yüzer, değiş tokuş edilen cep telefonu numaralarının kavislerini ve kıyılarını dolandır.

Bir telefon numarası yanlış çevrilir ve bilinçaltı ben'im kilometrelerce uzakta, zırlayan zil sesinin böldüğü uykusunda huzursuzca kımıldanır.

Suyun altındaki gölge, insan ağındaki dördüncü dereceden kokuyu alır. Giderek yüzeye yükselen, kavisli bir imleyen; hızlı ve kararlı kara bir yüzgeç ideası, nesilden nesle aktarılabilir kültürel bilgi fıskırmasıyla birlikte aramızdaki mesafeyi bir hamlede aşar.

Gözlerimi açtım. Oturma odasındaki kanepede yatıyordum. Holdeki telefon çalıyordu. Randle'ın bir randevuyu ertelemek üzere aradığı gün dışında telefonum hiç çalmamıştı.

Uyku bataklığının yutucu kumundan kendimi kurtarmaya çabalayarak ayaklarımı sürüye sürüye, sersem sepet holün yolunu tuttum, ama holdeki sehpanın yanına vardığım anda telefon çalmayı kesti. Birden kesilen sesin artçı çınlamaları etrafımdaki duvarlardan anlamsız bir kırılmayla sekti. 1471'i tuşladım. Ahizeden deniz kabuğunun hışırtısına benzeyen bir ses geldi; çok uzaklarda bir yerde kıyıya vuran dalgamsıların kulağın dibinde duyulan sesi vardır ya hani, işte onun gibi. Telefonun üzerindeki siyah tuşlara basarak numarayı yeniden tuşladım. Bu kez bilgisayarlaşmış telefon kadınının dökme demir sesi geldi kulağıma: "Saat ... yirmi... yirmi... altıda... arandınız... Arayan numarasını gizli tuttu."

Telefonu kapatmış gerisingeri oturma odasına gidiyordum ki, —güm güm güm güm güm güm—sokak kapısını döven bir elin sesiyle sıçrayıp dumura uğramış bir halde olduğum yerde donakaldım. Kapıyı bir parmak araladım ve yağmurlu akşam havasının çisentili rüzgârı oncacık aralıktan esip gürleyerek içeriye doldu. Kapının dışında yaşlı bir adam vardı. Zayıf ama sağlam yapılı, koca burunlu, büyük çeneliydi. Kelini örtmek için seferber ettiği seyrelmiş saç tellerinde biriken billur yağmur damlaları şakaklarından aşağıya süzülüyor, uzun memeli kulaklarından billur küpeler halinde damlıyordu. Yağmurluğuna sarınarak yağmur damlalarından gözlerini kırıştırdı.

"Buyurun?" dedim.

"Şunu içeriye almanı tavsiye ederim. Biraz daha durursa parçalanacak. İçindekiler çoktan mahvolup gittiyse onu bilemem tabii."

Gözlerini izleyerek kafamı eşiğe doğru eğdim. Ayaklarımın dibinde sıırıslık olmuştuk bir koli duruyordu.

"Ha," dedim. "Tamam."

Usulca cık cık ederek çenesini kaldırdı, sonra arkasını döndü, başka bir şey söylemeksizin, sokak lambasının sarılığına bürünmüş yağmurlu sokakta kolları hâlâ yağmurluğuna dolanmış vaziyette ağır aksak yürüyerek uzaklaştı.

Eşikte duran koli kocaman bir şeydi, evden taşınırken Tesco'dan alınan kolilere benziyordu. Kahverengi kesekâğıdına sarılmıştı ve yağmurdan hamurlaşmıştı. Ayrıca epeyi de ağırdı. Koliyi yüklenip arkamı döndüm ve hamura dönmüş mukavva kenarları kapının kenarına sürtünüp ezilmesin diye kırk takla atarak sakarca kapının ağzını ortalamaya uğraştım. Nihayet bunu başardım, hole temkinli bir adım attım ve bir ayağımla tekmeleyerek sokak kapısını kapattım. İlahi bir zamanlama eseri, kapının güm sesiyle tam aynı anda kolinin dibi çöktü ve içinde ne var ne yoksa olduğu gibi yere boşandı.

Mektuplar. Holdeki halının üzerinde nemli bir mektup yığını. İçi dışına çıkmış koliyi holdeki sehpanın arkasına yasladım ve yerdeki yığına daha yakından bakmak üzere dizlerimin üzerine çöktüm. *Simian Keslev, Sheffield Yolu, No. 90. Harrison Brodie St Mary's Yolu No. 102. Steven Hall, York Caddesi No. 3. Bob Fenton, Charlestown Yolu No. 60.* Bu mektupların hiçbirinin alıcısı ben değildim. Yığını gelişi güzel karıştırıp eşeleirken, en dipte kalmış başka birtakım tuhaf şeyler de keşfettim. Jelatine sıkı sıkı sarılmış bir videokaset. İyice yıpranmış iki defterin bulunduğu bir torba. Yine jelatinle sıkı sıkı kaplanmış ve ne olduğunu anlamak için elime aldığımda içinden kırık cam ya da paramparça olmuş çanak çömlek sesleri gelen çok daha küçük ikinci bir koli. Bu tuhaf mı tuhaf, küçük eşya dağının üzerine eğilmiş vaziyette, yapıp yapabileceğim en mantıklı hareketin, her şeyi gerisin geri içine tıktığım gibi koliyi mutfağa, diğer gelenlerin yanına kaldırmak, sonra da hepten aklımdan atmaya çalışmak olduğunu anladım. Önümde duran şeyler daha çapraşık, daha anlaşılmaz olaydı, hiç düşünmeyecek, öyle de yapacaktım. Ama yapmadım. Söz konusu olan defter-

ler ve videokasetti. K r, k r parmağım gözüne şeylerdi. Olup çıktığım o kurulmuş saat-insan bile, böyle bir ayartıcılığın yanından hiçbir şey olmamış gibi tiktak geçip gidemezdi.

Mektup yığınını yerde öylece bırakarak kaseti, defter torbasını ve içinden kırık cam sesi gelen kutuyu aldığım gibi oturma odasının yolunu tuttum.

Videokasetten, karanlık bir odada bir yanıp bir sönen bir ampulün görüntülendiği neredeyse bir saatlik bir kamera çekimi  ıktı.

Yalnızca yanıp sönen bir ampul.

Acaba gözden kaçırdığım bir şey olabilir mi diye bandı hızlı geçerek birkaç kez ileri geri sardım, ama sessizce yanıp sönen çıplak bir ampulden başka hiçbir şey yoktu. Sonra küçük kolinin içindekileri bir gazete k ğının üzerine bo alttım: Un ufak olmuş bir ampulün cam kırıkları, helezoni kablosu ve çivili duyu. Hâlâ televizyonda oynamakta olan o tuhaf ev yapımı film m sveddesinin yıldız oyuncusuyla karşı karşıya olduğumu tahmin ettim. Sonradan incelemek üzere—ne diye inceleyeceksem artık—kırıkları bir kenara koydum ve dikkatimi defterlere yönelttim.

Defterlerin ilki sayfalarca uzayıp giden formüller ve tablolarla doldurulmuş hepten akıl sır ermez bir şeydi; paragrafları kırmızı kalemle daire içine alınmıştı ve hemen her sayfası baştan aşağı karalamalarla doluydu. Hızlı bir şekilde sayfalarını karıştırıp ikinci deftere geçtim. Bu defter öncekinden daha iyi durumdaydı ve kapağında bir başlık vardı: *Ampul Fragmanı*. İ ini açtım ve daha ilk sözcüğü g rmemle birlikte kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Sayfayı çabucak çevirip metnin devamına baktım, sayfaları atlaya zıplaya defteri sonuna kadar taradım ve elimde tuttuğım şeyin ne olduğuna dair hiçbir ku kum kalmayıncaya dek de sayfaları karıştırmaya devam ettim.

Defteri kapattım ve derin bir nefes aldım. Yaşanmış bir anın, yamyassı edilip saklanan bir çiçek misali yamyassı edilerek kalın bir defterin sayfaları arasında nasıl olup da saklanabildiğini düşündüm. Yamyassı edilip metne dönüştürülmüş bellek. *Ampul Fragmanı*, günce ya da anı defteri gibi bir şeydi, kayıp geçmişime açılan yazılı bir pencereydi.

Titreyerek defteri yeniden açtım.

Ampul Fragmanı (Bölüm 1)

Clio'nun dalgıç gözlüklü ve şnorkelli başı suyun yüzeyine çıktı ve Clio el salladı. Kocaman, yavaş bir selamdı; kolunu gidebildiği kadar sola, sonra gidebildiği kadar sağa götürerek ve suya daldırıp çıkararak el sallıyordu, insanların seksenli yılların rock konserlerinde yaptığı gibi. Bu hali beni gülümsetti. Devasa şemsiyenin gölgesindeki şezlongumda doğruldum ve ben de ona el sallamaya davranırken, selamımın iyiden iyiye Nazi selamına benzemesine gayret ettim. Hemen yanıımızdaki şezlonglarda oturan ihtiyar çiftin gözleri üzerimize dikilene ve şimdi beline gelen iri dalgalarda kollarını iki yana açmış dengede durmaya çabalayan Clio, sayemde utançtan dehşete düşmüş halde bir an donakalıp kurtuluşu gerisingeri denize dalmakta bulana dek de kolumu havadan indirmedim.

Uzun menzilli icraatlarda oldum olası daha başarılı olmuştumdur.

“Clio!” diye bağırdım, sesimi iyice yükselterek. Bu kez ihtiyar çift ve kumsaldaki bir avuç insan bariz bir biçimde dönüp dosdoğru bana, sonra da Clio'ya baktı. “Clio!” diye bağırdım yeniden ve ona abartılı, büyük büyük hareketlerle el salladım. O kadar uzakta olmamasına rağmen avuçlarımı ağzımın kenarına dayadım ve içimden üçe kadar sayma püf noktasını ihmal etmeden avazım çıktığı kadar bağırdım: “Clio Aames!” Sonra Nazi selamına benzeyen şaşırtmacalı hareketimi yeniden yaptım. “Clio, seni seviyorum!” diye bağırdım, aynı hareketle el sallayarak.

Dalgıç gözlüğüyle şnorkeli bir eliyle başından çekip çıkarak, öbür eliyle de saçlarını düzeltip ıslak bir atkuyruğu halinde arkada toplayarak kıyıyı döven dalgalardan sıyrılıp kumsa-

la çıktığında çoktan küçük çaplı bir izleyici kitlesi edinmişti bile. Üstsüzdü de, ama üstsüz oluşu “ha ha, herkes sana bakıyor” oyunumuz açısından bir şey ifade etmiyordu. Clio kendi vücudundan utanmaz; bir tek benim yaptıklarım utanç verici gelir ona. Yunan adasının tarihini deşmekten vazgeçip plaj keyfi uğruna kendimizi kumsala vuralı neredeyse bir hafta olmuştu ve bu bir hafta içinde Clio tek bir gün bikinisinin üstünü giymiş, o gün de on dakikalığına bikinisinin üstünü çıkarıp meme uçlarını bira şişesi kapaklarıyla örterek çevreyi duruma “ısındırmış,” sonraki dört buçuk gün boyunca ise “Avrupa usulü, memeler fora” şeklinde salınmıştı.

Hazır Clio’dan bahsetmişken, buyurun ona dair önemli bir şey: “Meme” sözcüğü Clio’nun ağzından çıktığında, şık, seksi ve yirmi birinci yüzyıl işi bir etki yaratır—*bu işlerle kafayı bozmanın bir manası yok, Eric*—; hani bazı kadınlar ve sanırım bazı adamlar her ne deseler zahmetsizce şık olmayı başarırlar ya, işte öyle. Oysa ben “meme” dediğimde, aynı o bayağı magazin yazarları gibi oluyorum. Ne yapsam, ne kadar çabalasam boş, olmadı mı olmuyor. Eskiden “ikizler” derdim ama artık demeye özen gösteriyorum, çünkü Clio gülüyor ve öyle dediğimde daha da beter olduğumu, durumlarını inkâr eden cinsi sapıklara benzediğimi söylüyor. Ben de son zamanlarda çareyi, “Üstsüz çok güzel oluyorsun” demekte buluyorum; fena halde ezik bir iltifat ama, bazen karşılığında, bir “ayy canım” ve başıma kondurulan bir öpücük kazandırıyor bana. Arada bir pislik dediği de oluyor, o ayrı.

Clio şezlongların oraya döndüğünde, izleyici kitlesi de artık ilgisini iyi kötü kaybetmişti. Deniz gözlüğüyle şnorkeli gölgelik, koca şemsiyemizin tahtalarına astı ve bulduğu-her-delikten-sinsice-sokulup-yapacağını-yapan-güneşi deminden beri ayaklarımın uzak tutan havluyu aldı. Bana onaylamaz gözlerle bakıyordu ama bu kez, biraz abartılı bir suçlayıcılık vardı bakışında; o bakışa dikkatle baktığınızda, kıyısında bir yerde asılı du-

ran bir gülümseme seçebilir, genellikle de bu gülümsemeyi çe-
kir ortaya çıkarabilirsiniz.

“Dediklerimi tekrarla,” dedi. “Hitler selamı vermenin hiç
de komik bir tarafı yok.”

“Hitler selamı vermenin hiç de komik bir tarafı yok,” dedim,
güneş gözlüğümü çıkarıp gözlerimi kısa kısa yüzüne bakarak.
“Peter Sellers yapınca herkes gülmüştü ama.”

“Evet,” dedi, saçını ovalayarak. “Yalnız, yanlış hatırlamı-
yorsam onunki komikti.”

“Tüh,” diye sııttım. “Orasını unutmuşum.”

“Yani,” dedi. “Ne yapacaktım?”

“Hitler selamı vermeyecekmişim.”

“Başka?”

“İlk gemiye atladığın gibi adadan gitmeyesin ve aşağılık sü-
rünün teki olduğum için beni terk etmeyesin diye sana bir
dolu içki ısmarlayacağım. Bu muydu?”

“Daha başka?”

“Ne daha başka?” dedim.

“Başka?”

“Başka ne?”

“Hiç komik değilsin.”

“Başka ne?”

Kurulanması bitince havluyu kafama fırlattı. “Tut şunu,”
dedi, “bikinin üstünü de al, lazım olacak.”

Kampingin barına gittik.

Kampingin barı kıyak bir yer, çünkü buz gibi Amstel birası
ve bayağı sert kokteyller satıyorlar. Gündüz Amstel içiyoruz ve
mavi gök biraz kumlanmaya başlar başlamaz da kokteyl faslına
geçiyoruz. Günbatımı bazen portakal rengi oluyor, ama arada
bir, hatta belki de çoğu zaman göğün mavisi giderek tozlanı-
yor, kumlanıyor ve bu sürecin bir noktasında üstünde yürüdü-
ğünüz kumlarla taşların havadan daha ılık olduğunu fark edi-
veriyorsunuz. Denizden serin meltemler esiyor.

Genelde Amstel ile kokteyller arasında, deniz kıyısına sıralanmış tavernalardan birine gidip akşam yemeği yiyoruz. Adada gece hayatının gırla gittiği kulüpler var mı bilmiyorum ama varsa bile, kamping böyle yerlerden oldukça uzak. Civarda tavernalardan, her türlü öteberinin bulunduğu bir marketten ve kampingin girişi ile deniz arasındaki sarımsalı-hoplatmalı-dangıl-dungul cinsten bir toprak yoldan başka pek bir şey de yok.

Yemek sipariş ederken, Clio olabildiğince yöresel takılıp adanın kendine özgü lezzetlerini keşfetmeye çalışır. Bense genelde bir pizza söyleyip işin içinden çıkarım, çünkü kazmanın tekiyim, ayrıca tatildeyim ve canımın istediğini yapmakta özgürüm.

Bikini üstü/el sallama olayından birkaç gün önce, adanın bizim kaldığımız kısmındaki ışık kirlenmesinin şaşılacak derecede cüzi olduğunu, gecenin üçünde yamru yumru küçük bir kum tepesinde sırtüstü yatınca Samanyolu'nun mavilerinin ve morlarının gökyüzünde boydan boya görülebildiğini keşfettim. Daha önce Samanyolu'nu hiç görmemiştim ve yıldızların o dizilişi adeta 50'li yılların bilimkurgu filmlerinden fırlamış bir sahne gibi geldi bana. *Uzayın Derinliklerinde* filminden.

“Kazmanın önde gidenisin, var ya,” dedi Clio.

Ona gözlerimi dikip kamping barının yüksek alkollü zombi kokteylini kamışla höpürdeterek başımı salladım.

“Gerçek hayattaki şeyleri durmadan filmlerde gördüğün şeylerle kıyaslama huyun var ya.”

“Ne huyu, hangi huy, benim hiç haberim olmadı?”

“O zaman benden söylemesi,” dedi, “hem sığ, hem de sıkıcı oluyorsun öyle konuştuğunda, aynı...” dudakları yapışık, başı yana yatmış, koyu kahverengi saçları alnına düşmüş halde ve yüzünde sahte bir acıma tebessümüyle getirdi lafın gerisini, “bir halta yaramaz uyuz heriflere benziyorsun, doğruya doğru.”

“Ben zaten bir halta yaramaz uyuz herifin tekiyim. O yüzden yol yakırken beni sepetlesen iyi olur, çünkü sen çok daha

iyilerine, çok daha güzel şeylere layıksın.” Kollarımı kavuştur-
dum. “Kendine bunu çok görme Clio. Hem zaten...”

“Zaten ne? *Vıdı vıdı vıdı, ben esas Uzayın Derinlikleri’nden bahsediyordum, TV dizisinden, 90’lardaki o iğrenç sinema uyar-
lamasından değil. Onu mu diyecektin yoksa? Vıdı vıdı vıdı?*”

Gözlerimi içkime indirdim.

“Bir halta yaramaz uyuz herif,” dedi yeniden tıpatıp aynı şe-
kilde, ama bu kez başını ağır ağır sallayarak noktaladı sözleri-
ni; kaçınılmaz bir hamle.

Omuz silktim.

“Iyyy,” dedi.

Clio’nun *kötülük* tebessümü başka türlü bir şey; normal gü-
lümsemesinin kıvrımları küçük birer bıçak ağzı gibi keskinle-
şir ve gözleri birden ıslıl ıslıl, çakmak çakmak kesilir. Hepi topu
yarım saniyeliğine beliriyor da olsa, o alçak yaramaz seksi za-
lim küçük tebessüm pekâlâ, dünya yüzünde görülmüş görülecek
biricik ve yegâne kusursuz şey olabilir bence. Milyar tane eski
püskü yamuk yumuk yıldız arasında göz alıcı, ılık bir parıltı.

“Seni seviyorum.”

“Ayy, sevgilim benim,” diyerek gülümsedi. Uzanıp parmak
uçlarını elimin üzerine usulca kondurdu. “Tam buranın köylü-
sü oldun sen.” Ben karşılık vermeyince kaykılıp iskemlesini ar-
ka ayakları üzerinde dengeledi ve kaşlarını kaldırdı.

Alın size bir sır: Clio Aames’in gerçek olduğunu, bu dünya-
da sahiden var olduğunu düşünmek bile içimi acıtıyor.

Masanın altını ayağımla yoklayarak iskemlesini buldum ve
onu yere düşürmeye çalıştım. Ama niyetimi hemen anladı ve is-
kemlesini güm diye yeniden dört ayak üzerine kondurdu.

“Çocuk musun nesin,” dedi.

Aynı gece ilerleyen saatlerde, kendimizi Londra’dan kopup
gelmiş sırt çantalı cinsinden bir seyyah çiftle konuşur bulduk. O
noktada tatilimiz neredeyse beşinci haftasını dolduruyordu ve bu
süre içinde yalnızca bir kere *insanlarla* uzun boylu bir sohbete

girişmiştik, bu da iki oluyordu. Yeniden normal konuşma düzeyine girmek, sanki iş çıkışında barda tanışmışız gibi konuşmak tuhaf bir histi. Sürekli ağzımızdan çıkanları açıklamak, geriye dönüp boşlukları doldurmak zorunda kalıyorduk. Kendi aramızdaki konuşmaların evrimleşip bir çeşit stenoya, derli toplu, su katılmadık mini minnacık bir minimalizme dönüşmüş olduğunu o zaman fark ettik. Yabancılar uğruna tuvali, geniş bariz fırça darbeleriyle boydan boya kaplamak; ses, zaman ve enerji israfı gibi geliyordu bana. Sonradan, *dipnotlarla konuşmak* diye adlandıracaktı durumu Clio, çadırımıza doğru sallana oyalana yürürken. Yine de kendilerine göre hoş tiplerdi ve birlikte iyi vakit geçirmedeğimiz söylenemezdi. Anlaşılan o ki, Heathrow Havaalanı'na yakın bir yerde oturuyorlardı.

“Gürültüye alışılıyor,” dedi kız olan, Jane. “İlk bir ay boyunca kafayı yiyorduk, hayatta dayanamayacağımızı sanıyorduk, ama sonradan geçti. Artık hiç fark etmiyoruz bile.”

“Çadırda yattığımız ilk birkaç gece,” dedi Paul, erkek olanı, “bir türlü uyku tutmadı bizi, uyumak için resmen kendimizi parladık. Evde uçakların gürültüsünü fark etmiyoruz sözde ama, meğer alışkanlık yapmış bizde. Onsuz uyuyamaz olduk iyi mi. Buyur buradan yak.” Bir anlığına düşündü. “Burada, sessizlikte bir gedik oluşmuş gibiydi.”

“Süpermiş,” dedim. “Anti-ses.”

Clio bana baktı.

“Hele Dusty’yi düşününce,” diye sazi gerisingeri eline aldı Jane. “Oraya taşındığımızda zavalıcık sinir krizi geçirecek sanıyordum.”

“Dusty kim?” diye sordu Clio.

“Kedimiz. Kocamış bir hayvancağız, Paul’un büyük halasının. Siyam kedisi ve acayip hassas.” Jane bir süre kedi Dusty’den bahsetti, şimdi hatırlamadığım bir iki tane de kedi hikâyesi geçti.

“Biz de iki yavru aldık daha yeni,” dedi Clio gülümseyerek. “İki erkek.”

“Ayy, ne güzel,” dedi Jane. “İsimleri ne?”

İçimden pis pis sııttım.

“Gavin ve Ian,” dedi Clio.

Jane ile Paul’un aman-da-ne-güzel-tanışıp-kaynaşıyoruz maskelerinin tutkalı bir anda attı ve maskeler yüzlerinden kayıverdi. Çabalarımız semeresini veriyordu: Clio’yla ben bu tepkiye yol açacak isimler bulmak için çok uğraşımtık. Gayrı-kedimsi ve temelinden uygunsuz, ama yine de şaşırtıcı bir biçimde olası isimler.

“Ayyy, ne güzel,” dedi Jane bir kez daha, ama birazcık gecikmeli olarak.

•

“İnsanları tanımamak yorucu oluyor, değil mi?” dedi Clio sonradan.

“Kelime sarfiyatı açısından ekonomik olmadığı kesin,” diye onayladım.

Gecenin büyük çoğunluğunu zombi kokteyllerine abanarak geçirmiştik. Daha çok sarhoş olmadığımıza hayret ettim. Yarın daha çok sarhoş olmak için daha sıkı çalışmamız gerektiğine karar verdim içimden. Çadıra doğru sessizce, oyalanarak ağır ağır yürüdük bir süre.

“Ne düşünüyorum biliyor musun?”

“Yeterince sarhoş olmadığımızı mı?”

“Hımmmm,” dedim. “Ne diyeceğimi hep önceden biliyor musun?”

“Evet.”

“Her zaman mı?”

“Her zaman.”

“Vay be,” dedim. “Bil bakalım şimdi ne geçiyor aklımdan?”

“Belden aşağıdasın.”

“Vay,” dedim yeniden. “Ağzım açık kaldı, ne diyeyim.”

Elimi tutup sıktı, sonra bıraktı ve kolunu belime doladı, parmaklarını şortumun arka cebine sokmuştu. Yürürken başını bana yasladı.

Çadırımızın önündeki fermuar biraz bozuktu ve sürekli takılıyordu. Çok yakında hepten iş görmez olacaktı ama o sırada, belirli bir yöntemle hâlâ daha açılabilirdi, tabii ancak dilinden anlayanlara. Clio fermuarın dilinden anlıyordu, bense anlamıyordum. O bizi içeri sokmakla meşgulken, dikildiğim yerden şişko bir pervanenin kampingin cılız ışıkları etrafında çırpınıp yeldirmesini seyre daldım. Gece, yıldızlarla, uçsuz bucaksız bir boşlukla ve böcekleri kaçırmaya yarayan özel mumların yağlı kokusuyla doluydu. Yaprak kımıldamıyordu.

Seviştik ve bitirdiğimizde Clio dirseklerini büküp göğsümün üzerine yattı, ben hâlâ içindeydim, başı omzumdaydı, alını çeneme değiyordu.

Her şeyiyle, son derece keskin, son derece belirgin ve benzersiz bir duyumdum. Parmak uçlarım terli sırtında, kaburga kemiklerinin üzerinde. Ben nefes alıp verdikçe yükselip alçalan bedeni, kendi soluklarıyla belli belirsiz esneyip gerilen teni. Kâh eş zamanda buluşan, kâh yollarını ayıran soluklarımız. Ciğerlerimi doyasya doldurmamı engelleyen o direnç: *Clio'nun dünyadaki ağırlığı*. Yalnızca bunlar, bunların hepsi. Şakaklarına düşen saçları okşadım, kulağının çizdiği kavisi olabildiğince usulca izledim, orayı mesken tutmuş ayva tüylerinin üzerinden geçerek, elimi neredeyse hiç değdirmeden. Bu her şeydi, dünyanın ta kendisiydi, her şeyin merkezinde basit, kusursuz bir *işte-öyleydi*.

Clio'nun kolu altımdan uzandı ve parmakları omzumun etrafında kıvrıldı. Nihayet konuştuğunda, havanın içinden yükselip kelimeleri meydana getirişini hissedebiliyordum.

“Eğer bir gün öyle gerekirse beni terk edeceğine söz ver.”

“Ne?” Yüzünü görme ihtiyacı içinde, çenemi yana doğru kıstırdım. “Seni terk etmeyeceğim, aptallaşma.”

Gözleri benimkilerle buluşmak üzere yukarı çevrildi.

Kaşlarımı çattım.

“Dalga geçmiyorum,” dedi. “Olur da beni terk etmek istersen, eğer seni mutsuz ediyorsam, bir an tereddüt etmeden çekip gitmelisin.” Dirseklerine yaslanıp doğruldu, beni içinden çıkarmak için kalçalarını büktü. “Bana söz ver Eric. Bunun şakası yok.”

“Hey,” dedim kollarını ovuşturarak. “Neden böyle diyor-sun? Bir şey mi oldu?”

Uzunca bir süre yüzüme baktı, bir an sahiden ağlayacak sandım. “Hey,” dedim ve saçlarını yüzünden çektim.

“Yok bir şey,” dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle. Sonra bir gülümseme daha belirdi yüzünde, bu seferki daha belirgindi ve daha aşına bir yerlerden geliyordu. “Bir şey olduğu yok, arıza karının tekiyim işte.”

Kollarımı gövdesine doladım, yeniden üzerime yattı. Baş göğsümde, birbirimize sarıldık.

“Hadi ama,” dedim. “Ne oldu söylesene.”

“Ter içindesin,” dedi, başını kaldırıp yeniden göğsüme yaslayarak.

“Sen de.”

Bir süre öylece yattık.

Etrafa kulak kabarttım. Çadırın dışında kesinlikle hiçbir şey yoktu.

“En son istediğim şey senin hayatını karartmak, düşüncesi bile katlanılmaz geliyor,” dedi en sonunda.

“Clio,” dedim saçlarını okşayıp geri atarak, “dünyada olup biten her şeyden sen mesul değilsin.”

Yunanistan’da kahveyi soğuk içiyorlar. Adına da *frappé* ya da Neskafe *frappé* veya yalnızca Neskafe diyorlar. Kendi *frappé*’lerini genelde sütsüz, şekersiz içiyorlar ama, turistlere verdiklerinde sütü de şekeri de nedense eksik etmiyorlar.

Günümüzü gezerek değerlendirmeye karar vermiş, Naksos'un merkezinde, limana nazır bir kafenin önüne gelmiştik. Naksos'a güya yeşil ada diyorlar ama, şu anda etrafta öyle ahım şahım bir yeşillik de yok; öte yandan yazın neredeyse ortasındayız ve her şeyin yıl boyu yeşil kalacağı düşüncesi muhtemelen yalnızca İngilizlere mahsus bir garabet. Zaten buranın da yeşilliği göreceli bir yeşillik. Diğer Yunan adalarının bazıları buraya kıyasla çok daha kel, baştan aşağı kaya ve kum. El kitabına bakılırsa, eski Yunanlılar adaların çoğunda doğal bitki örtüsünü oluşturan ağaçları topluca baltadan geçirip yerlerine zeytin ağaçları dikmişler. Zeytin ağaçlarının kökleri eğimli yerlere tutunamadığından o bitek topraklar ya denize sürüklenmiş ya da kumlaşmış ve şimdi o adalar orada burada yama yama kalmış kahverengi otlardan, bir de tuhaf kertenkelelerden başka hiçbir doğal yaşam belirtisine rastlanmayan taş kemikli birer iskeletten ibaret.

Naksos güzel bir ada, ama yeşil filan değil, en azından şu anda.

Garson kız hiç sormadan frappelerimizi sütlü ve şekerli olarak elimize verdi, ama aslında şikâyet etmeye hakkım da yok çünkü o gün biraz Hunter S. Thompsonvari giyineceğim tutmuştu—haki şort, üzerinde martılar uçuşan gök mavisi Hawaii gömleği, koca güneş gözlüğü ve bere—tutmuştu, yani bu muameleyi hak etmek için elimden geleni yapmıştım bir bakıma.

Frappeniz ilk geldiğinde, eğer güzel yapılmışsa, buz parçaları bardağın en dibinde olur. İçecek kıvamına geldikçe, kahvesi üste çıkıp kabarcıkları azaldıkça, buzlar da ite kaka üste çıkar. Suyun fışkırması ya da yangın gibi; insanı hipnotize eden bir şey.

Clio adanın öbür tarafındaki eski bir taş ocağında bulunan, tam bitmemiş yedi buçuk metrelik dev bir heykel hakkında bir şeyler söyledi. Ancak o zaman içine düştüğüm bardağımdan başımı kaldırabildim.

“Ne?”

Rehber kitabını masanın üzerine koydu ve güneş gözlüğünü biraz aşağıya çekti. “Uyan uyan.”

“Doğru diyorsun,” diyerek gülümsedim. “Sıcaktan böyle oldum herhalde.”

Clio gözlüğünü yeniden burnunun üzerine itti ve yüzüme yalnızca bir saniye dik dik baktı.

“Şu zayıf bünye sorununu çözmek için artık bir şeyler yapsan iyi olacak Sanderson. Bu çürük halinle bir işime yaramazsın.”

Yalancılıktan kalbim kırılmış gibi üstüne gittim. “Ne yani, senin gözünde yalnızca bir bedenden mi ibaretim?”

“Evet,” dedi. Muhtemelen enine boyuna düşünmeden Clio’nun *kriz anı* diye damgalayıp geçiştirdiğim o terk etme konuşmasından saatler sonra yeniden sevişmiştik; sabahın bilmem kaçında. İkinci sefer uykulu ve yavaştı, daha çok bir sürükleniştii sanki, neredeyse bilinçaltında olup biten bir şey. İçinde gidip gelirken Clio öylesine sessizce konuşuyordu ki ve ben de konuşuyordum ve kelimeler öyle uzaklardan geliyordu ki, düşünüp de söylenen şeylerden, sözcüklerden öyle uzaktılar ki. Gece sözleri, sevişme sözleri ya da düş sözleri, bilmiyorum, sohbete ya da güneşe gelmeyecek sözlerdi. Harflere ve mürekkebe gelmeyecek türden sözcüklerdi. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama, öyleydi işte.

“Seni seviyorum,” deyiverdi Clio durduk yere, rehberi almak için masanın öbür ucuna uzandığım sırada.

“Biliyorum,” diye başımı salladım, kitabı alıp sayfalarını karıştırarak. “Ben de arada bir seninle takılmaktan hoşlanmıyorum değilim.”

“Yavşak herif,” deyip makaraları koyverdi. “Şu olayına kıl kapıyorum.”

“Şu olay dediğini sen icat ettin bir kere.”

“Kitabı versene bana,” dedi. “Sana o taş adam zımbırtısını göstermek istiyorum.”

Beyaz Bulut ve Mavi Dağ

Yanıp sönen ampul çekiminin bulunduğu videokaset, karanlıkta, televizyonun altındaki video kayıt cihazının üzerinde duruyor. Tuzla buz olmuş ampulün kıymıkları ve kırıkları, kedi Ian'ın gece yarısı ortalıkta dolanan seferi patilerini korumak üzere bir gazete kâğıdının hunisinden, tıpkı parıltılı taşlar gibi özenle gerisingeri kutusuna boşaltılmış. Sıkıca kapatılmış ampul kutusu şöminenin üzerinde kıymetli bir vazo edasıyla duruyor. İlk Eric Sanderson'dan gelen on altı haftalık mektup ve paket mutfaktaki bir dolabın kapağı ardındaki daracık karanlık gözde hâlâ açılmamış olarak bekliyor. Her biri kendi içinde, mikroskobik okyanusunu taşıyan yağmur damlaları, rüzgârın elinde oyuncak olmuş, o nereye savurur, nereye çalarsa o yönde camların dışında yuvarlanıp gidiyor. Kıyılarda köşelerde tozlar biriktikçe birikiyor, denizliklerde ve süpürgeliklerde kendi Hiroşima gölgem gitgide büyüyor. Zeminlerin ve tavanların uçsuz bucaksız arazisini, örümcekler ve böcekler kendi aralarında kendi kanunlarınca bölüşüyor. Evin alt katı ise gece vakti pek süt liman da değil, pek sessiz de.

Üst katta, merdiven sahanlığının ötesindeki kilitli kapı; som, aşına, duvar gibi sabit. Hemen yanındaki yatak odamın kapısı ise, gerçek, işlevsel ve pek kapalı değil. Kapıyla kasası arasında, bir kedinin süzülebileceği kadar bir aralık var ve bu aralıktan başucu lambasının sarı ışığının yerden tavana dek uzanan huzmesi sızıyor. Bu çatlağın ötesine, odanın içine geçildiğinde, akıl sır ermez formüllerle dolu defter, halının üzerinde açık olarak yatıyor, rakamlardan oluşan dört sütunun ve üstü karalanmış bir çizelgenin bulunduğu sayfası tavana bakıyor. İki kişilik yatak-

ta kedi lan, kuyruğu burnunda bir uyku yumağı halinde kıvrılmış, *Ampul Fragmanı* defteri yastıkla yorgan arasına yarı yarıya gömülmüş ve ben uykumda yana dönmüş, kolumu, açık unutulmuş ışığa karşı gözlerime siper etmiş halde rüya görüyorum:

İki yanını upuzun çalılar ve dolaşık asmalar bürümüş güneşle bezeli bir yolda yürüyordum; yolun kenarlarında, yarısı göçmüş Yunan sütunları ve kiminin kolları eksik, kiminin başları düşmüş klasik beyaz heykeller sıralanmıştı. Bazı heykellerin paramparça olmuş kaideleri, sırtladıkları rengi solmuş gövdelerin, gerçek herhangi bir insan için düpedüz tehlike arz edecek ve yere çakılmayı farz kılacak açılarla eğilip yan yatmasına neden olmuştu. Hava okaliptüs ya da keten tohumu ya da kâfuru yağı kokusunun tatlı-diri aromasına sahipti ve öyle sıcak, öyle canlıydı ki, insanın ağzından giriyor, dilindeki damağındaki nemi usul ve özel bir ihtimamla buharlaştırıp götürüyordu. Kullandığım yemek kitabını yazan ünlü şefin mermerden yapılmış antik bir heykelinin önünden geçtim. Elindeki kaşığı kılıcına sarılmış bir cengâver edasıyla kavramış—çekmiş—, karşım sıra olanca heybetiyle, meydan okurcasına dikilmiş duruyor, yosun bağlamış yüzünden dışarı uğramış ifadesiz gözleri dosdoğru ileriye bakıyordu. Biraz daha ötede derin bir oyukta, örümcek ağlarıyla kaplı, karanlık bir Humphrey Bogart, taştan yontma pis elinde taştan yontma pis smokinine doğru kaldırdığı taştan yontma pis kadehiyle, taştan yontulmuş kaba bir piyanoya yaslanıyordu.

Yolun sonunda, viran bir kemerin altından geçip ortasında bir Roma hamamı bulunan büyük bir agoranın kalıntılarına çıktım. Hamam yarı yarıya boştu ve dibinde kalan su, eskil taş zemini bir inat delip palazlanmış, söğüde benzer, yayvan bir ağaçtan dökülmüş yaprakların sessiz yaygısıyla örtülmüştü. Koca kara karıncaların oluşturduğu kıvıl kıvıl uzayıp giden kafilere basmamaya dikkat ederek ve yine taşların arasında boş buldukları her köşeden fışkırmış uzun, kahverengi ot kümele-

riyle bodur yassı çalıların etrafından dolanarak ağaca doğru yürüdüm. Doğanın hakkını geri isteme komitesi.

Biraz daha yaklaştığımda, ağacın gölgesine kondurulmuş beyaz plastik bir şezlong ilişti gözüme. Üzerinde bir kız yatıyordu, yanlamasına, sırtı bana dönük. Bir iki adım daha attığımda kız doğrulup çantasında bir şeyler aramaya koyuldu ve işte o anda onun kim olduğunu çıkarmanın sarhoş silkinişiyile yürëğim hop etti.

“Clio.”

Clio Aames çantasını karıştırmayı kesti, bana döndü ve güneş gözlüğünü geriye itip bir ta gibi uzun siyah saçlarına yerleştirdi.

“Şeytanın işine bak,” dedi. “Kimleri görüyorum.”

Ağacın altında bittim ve Clio kalkmaya davranırken kollarımı onun yaz sıcağı ılıkılığındaki somut gerçekliğine dolayarak üzerine balıklama atladım. O da bana sımsıkı sarıldı ve birlikte şezlonga gömüldük. Uzunca bir süre öylece kaldık, birbirimize sıkı sıkı sarılarak, yüzlerimiz birbirimizin boynuna saklanmış halde, soluk soluğa ve hiç kıpırdamaksızın.

“İyisin değil mi?” diye fısıldadım kulak memesinin altına, yalnızca nefesimle, neredeyse hiç ses çıkarmadan.

“Evet, sanırım, iyiyim evet.” Hava; içinden uzanıp çıkan sözcükler boynuma değiyor. “Seni özledim.”

“Ben seni unuttum Clio. Bizimle ilgili her şeyi unuttum. Özür dilerim, çok özür dilerim, ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin.”

“Hey. Hadi ama, bir şey olduğu yok.” Eli boynumda ve parmakları saçımın arkasında daireler çiziyor. “Her şey yolunda. Üzülecek bir şey yok.” Gözlerimin içine bakabilmek için beni usulca iterek bizi birbirimizden ayırdı. “Her şey yolunda. Bak şimdi birlikteyiz, buradayız, hiçbir sorun yok.”

“Clio,” dedim.

“Üzülecek bir şey yok. Biliyorum.”

“Sen yoksun.”

“Buradayım işte, yanımdayım.”

“Hayır, değilsin. Sen ölüsün.”

“Bilgin olsun diye söylüyorum,” dedi, “bence gayet de güzel görünüyorum.” Bu dediğini kanıtlamak istercesine ellerini bikinisinin üstünden bikinisinin altına dek gezdirdi. Bir saniye sonra yeniden bana döndü. “Bu noktada beni onaylayan gerekiyordu yanılmıyorsam.”

“Harika görünüyorsun.”

“Yani bir ölüye göre harika, bunu mu demek istiyorsun?”

Daha fazla üsteleyemedim, gevşedim, yüzümde bir gülümsemenin açtığını hissettim.

“Başlatma şimdi Aames. Hem nasıl oldu da bikiinin üstünü giydin, asıl ondan bahset.”

Göğsüne uzanıp ona az önce kendisine dokunduğu gibi dokunmaya davrandım ama abartılı bir şaşkınlık ifadesiyle elime sert bir şaplak indirerek beni durdurdu.

“Bu kadar da olmaz, insaf yani. *Clio, sen ölüsün. Hey Clio, memelerine bakabilir miyim?* Sana söyleyecek tek bir şey bulabiliyorum: Ölü...” İkiye böldüğü sözcüğün her iki parçasını da bana doğrulttuğu işaretparmağıyla bir güzel kafama kaktı: “... sevicisi. Demek seni kendi haline bırakınca bu kadar alçalabiliyorsun?”

Elimden geldiğince ciddi bir ifade takınıp ayaklarıma baktım ve ikinci sınıf dövüş filmlerinden yadigâr boğuk samuray sesimle cevap verdim.

“Utanç içindeyim.”

“İyi,” dedi dizlerini çenesine çekerek. “Şimdi anlat bakalım, EastEnders’da neler oldu ben seyretmeyeli?”

Dediğini ikiletmeden anlatmaya giriştim. Dizinin kötü adamlarından birinin yeniden ortaya çıkışı etrafında dönen ipe sapa gelmez karmaşık gelişmelerin yarısına gelmiştim ki, Clio vücudunu bana yapıştırdı, elini enseme kaydırды ve beni öpmeye başladı; önce usul usul, sonra dudaklarımı hepten teslim alarak, içtenlikle.

“Dur bir dakika,” dedim sessizce birbirimizden ayrılırken. “Hani o sarkık mahzun gözlü aptal kız vardı ya, onun yeniden hamile kaldığını anlatacaktım daha.”

Clio yüzünde boş bir gülümsemeyle baktı bana ve alnını yeniden benimkine yasladı.

“Olaylar bu raddeye geldiği için çok üzgünüm,” dedi.

“Aynen,” dedim. “Artık eski tadı kalmadı dizinin. Reytingleri de düşmüştür herhalde.”

“Eric.”

“Tamam, özür dilerim. Ama ben de ne yapacağımı şaşırdım. Yani nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyoruz ki? Aynı şakaları nasıl hâlâ yapabiliyoruz ki? Kafam basmıyor, anlıyorsun değil mi.”

“Akla Hayale Sığmayacak Ölçüde Boka Sardı Her Şey,” dedi Clio başını yavaş yavaş sallayarak ve benimkinin de sallanmasına yol açarak. Alınlarımızı dayadık ve öylece kaldık, birkaç saniye.

“Yani bilmiyorum, yapabileceğim bir şey var mıydı, vardı da yapmadım mı?”

Biraz geri çekildi ve göz göze geldik. Eli hâlâ omzumun üzerinden sarkıyordu. Başını iki yana salladı.

“Bilmiyorum ki.”

Öbür elini avucuma aldım ve her iki elimle sararak kucağında tuttum.

“Clee, bunun bir rüya olmadığını kanıtlayacak bir şeyler söyle bana, ne olur.”

“Ne mesela?”

“Mesela benim bilmediğim, sonra gidip araştırınca doğru olduğunu öğreneceğim bir şey.”

“O iş öyle olmuyor ne yazık ki.”

“En azından rüya görmediğimi söyle bana.”

“Belki de görüyorsundur,” dedi. “Muhtemelen öyledir.”

“Ama şu an rüyada olmak istemiyorum. Clio. Yalvarırım yardım et, bir şey yap, beni yalnız bırakma.”

Güm diye bir ses geldi.

İkimiz birden sıçradık, Roma hamamına doğru döndük. Bir yaprak kümesi, ağır bir girdaba kapılarak suyun yüzeyinde dönenmeye başladı.

“Suyun içinde canlı bir şey mi var?”

Clio başını salladı. “Evet.”

“Ne peki?”

“Bilmiyorum,” dedi suyu izleyerek. “Dipteki karanlıklardan gelen bir şey.”

Bir gümleme daha oldu.

Suyun kirli yüzünde çırpınan küçük dalgalar hamamın küflü, tuğla kenarlarında şıyrıdayarak kırıldı.

“Hazır mısın? Buraya kadarmış.” Clio kollarını dirseklerinin yukarısından tuttu ve güçlü olduğunu göstermek istercesine, beni buna neredeyse inandırırçasına gülümsedi.

“Ne demek şimdi bu? Clee, ne oluyor?”

Güm.

Güm.

Sıçrayarak uyanıp lambanın ışığında gözlerimi kırıştırdım. Gürültü gördüğüm bir rüyadan mıydı yoksa dışarıdan gelen gerçek bir ses miydi bilmiyordum. Kedi yatağın ucunda ayaklanmış tetikte bekliyor, kocaman gözlerle duvara bakıyordu. Elimden geldiğince ses çıkarmamaya çabalayarak sessizlik saniyelerini içimden saymaya koyuldum: Bir Mississippi... İki Mississippi... Üç Mississippi... Dört Mississippi... Be—

Güm.

Ian zencefil renkli bir asabi enerji sıçramasıyla gözden kayboldu, ben de korkudan iki büklüm kala kaldım.

Bir güm daha.

Bam.

Küt. Güm. Yine bam.

Kimyasal içgüdüler bir sel gibi içimde kabararak parmak uçlarımı, dudaklarımı ve kulaklarımı uyuşturdu. Midem bir bulantıyla kendini saldı ve vücudumda ne kadar tüy varsa hepsi diken diken oldu; iletken bir kirpi olup çıktım. Biyolojim beni kalkıp koşmaya, kaçmaya hazırladı. Ama kaçmadım. İhtiyatla yerimde doğrulurken bir üst mantık dizginlerimi ele aldı, titremek bilmez sağlam bir el gibi iplerime yapışıp eylemlerimi panikten uzaklaştırdı, başka bir doğrultuya saldı; başka bir yöne. Arka arkaya dört, beş kez derin soluklar alır buldum kendimi, bir an sonra elimden geldiğince sessizce yataktan çıkmış sahanlığa doğru sürünüyordum.

O gümbürtüler, patırtılar, takırtılar, tangırtılar ve tungurtular kilitli kapının ardından geliyordu ve sesler giderek azıyor,

her an biraz daha şiddetlenerek ayyuka çıkıyordu. Oracıkta titreyerek, soluğuma hâkim olarak, çıt çıkarmadan dururken gürültüyle ilgili bir terslik dikkatimi çekmeye başladı. Bu tuhaflığın ne olduğunu çözmek için bir iki saniye daha kulak kabartmam gerekti ve nihayet anladım: Kapının ardındaki o gümbürtüler ve çatırtılar *uzaklardan bir yerlerden* gelir gibiydi. Evin boyutları göz önüne alınacak olursa kilitli odanın büyücek bir mekân olması mümkün değildi, benim yatak odamdan biraz daha küçük olabilirdi ancak, belki de bir sandık odası kadardı. Yani vehmettiğim şey hepten olanaksızdı; gelin görün ki sesler çıplak duvarlardan sekermiş, sanki koskocaman, boş bir deponun öbür ucundan taşınırmış gibi geliyordu kulağa.

İçeride kopan kızılca kıyamet iyice çığırından çıkarak vahşi gümbürtülerden ve metal bangırtılarından olma öfkeli bir bombardımana dönüştü. Neler olduğunu anlamak umuduyla öne doğru eğilip kulak kesildim. O sırada kulağım kilitli kapının yüzeyine sürtündü, usulca, belli belirsiz. Vücudumun kapının boyasına temas etmesinin saniyesinde, o gürültü, bütün o şangırtılar, gümbürtüler, çatırtılar, hepsi ama hepsi bir anda kesildi, ortalık süt liman oldu.

Elim yanmış gibi bir anda neye uğradığımı şaşırarak korku içinde geriye sıçradım. Kımıldamamaya çalıştım, elimle ağzımı kapatıp soluğumu tutmaya çalıştım.

Kapalı kapının ardında, koyu, kesif bir sessizlik gümbürdedi. Saf. Ağır. Bir şeylere gebe. Üzerine dikilmiş gözlere hedef olmanın sesi.

Bekledim.

Bir şeyler olmasını bekledim.

Bir dakika.

İki dakika.

Hiçbir şey olmadı.

On dakika sonra, alet çantasından çekici çıkarmış İlk Eric Sanderson'dan gelen açılmamış mektuplarla dolu mutfak do-

labını karıştırıyordum. İçinde kare şeklindeki kartonun olduğu zarfı buldum, ucunu yırtıp açtım ve zarfı salladım. Anahtar avucumun içine düştü.

“İçeri geliyorum,” dedim kapının dışından, sessizlikte sesimin bu denli berrak ve yüksek çıkmasına şaşırarak. Bağırsaklarım içimde gevşeyip sarkmış lastikler gibiydi. Kızgın, sinirli sıvı mesanemi sıkıştırdı. “İçeri giriyorum. Şimdi kapıyı açıyorum.”

Anahtar, şaklayarak deliğin içinde döndü. Kapının koluna bastırdım ve kapıyı yavaşça açtım. Çekici, karanlıktan atılıp hamle etmeye kalkışacak herkesin ya da her şeyin tepesine indirmeye hazır vaziyette sağ kulağım hizasında tutarak ve boş elimle duvarları yoklayarak yavaşça içeri girdim. Nihayet el yordamıyla bir düğme buldum ve ışığı açtım.

Odanın ortasında cart kırmızı bir dosya dolabı duruyordu.

Başka da bir şey yoktu.

Hiç kimse yoktu.

Oda yatak odamdan küçüktü, o kadar küçüktü ki uzaklardan yankılanan o seslerin hiçbir mantıklı açıklaması olamazdı. Tek penceresi sıkı sıkı kapalı ve sapasağlamdı. Görebildiğim kadarıyla, birilerinin içeri girebileceği ya da dışarı çıkabileceği bir yol da yoktu, ama ne olur ne olmaz diye çekici elimden bırakmadım.

Dosya dolabının beş çekmecesinden dördü boştu. Beşinci çekmecedeki kırmızı mukavvadan bir tanecik askılı dosya buldum, içinde de üstü yazılı tek bir yaprak kâğıt vardı.

Ne dosyayı yerinden çıkardım, ne de kâğıtta yazanları okudum. Bir, iki; üç, dört saniye boyunca hiçbir şey yapmadım. Sonunda çekmeceyi kapadım, sırtımı dosya dolabına yasladım ve bu olup bitenlerin *tersliğine* bir anlam vermeye çabaladım. Terslik yalnızca az önceki gürültülerle kalsaydı iyiydi, ama ha-

yır baştan aşağı tersti her şey. Dünyadaki ikinci günümden itibaren bu odayı, kayıp benimle—onunla, Clio Aaames ile ve onlara yakın olan herkesle—ilgili bütün kesin verileri, belgeleri, fotoğrafları barındıran bir yer olarak hayal etmiştim kafamda. Bu hayatların sahiden yaşanmış olduğunu, bu insanların ve zamanların ve olayların gerçek olduğunu ve bir zamanlar dünyanın gidişatında bir yere sahip olduklarını kanıtlayan renkli resimli ve yazılı kayıtlar bulacağıma inandırmıştım kendimi. Hatta içten içe odayı Clio'nun eşyalarıyla dolu bulmayı bile bekliyordum, ki bu, odanın neden baştan bu şekilde kilit altına alındığına mantıklı bir açıklama getirirdi. Oysa odada hiçbir şey yoktu. Emin olmak için dosya dolabına ve odanın geri kalanına yeniden göz gezdirdim. Sonra kırmızı dosyayı yerinden çıkarıp koltuğumun altına sıkıştırarak kendimi dışarı attım, ışığı söndürdüm ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Votka şişesini buzluk rafından çektim—Cuma gecesi filmiyle bir iki tek atmayı, arada bir de öğleden sonra televizyon seyrederken bir tek atmayı alışkanlık haline getirmiştım—ve bunun üzerine torpilli bir iki-parmak doldurdum. Kim bilir hangi deliğe saklanmış olan Ian da bu kez cesaret timsali kesilmiş, zaten-ben-hayatımda-korku-nedir-bilmedim edasıyla mutfakta bitivermiş, bacaklarımin etrafında şişman kedi sürtünüşleriyle dolanmaya koyulmuştu. Ona bir kutu ton balığı açtım ve votka kadehimle şişeyi oturma odasına götürdüm.

Televizyon, ey şanlı normalleştirici. Düğmesine bastım, votkayı ayaklarımin dibine, kırmızı dosyayı yanı başıma yerleştirip kendimi kanepeye attım. Dosyayı açmadan sinirlerimi yatıştırmak için içkiden, acı birkaç büyük yudum yuvarladım. Sonra içindeki kâğıdı çıkardım. Kâğıtta şunlar yazıyordu:

Gölde bir kayığın içinde olduğunu hayal et.

Mevsimlerden yaz, sabahın erken saati. Hani güneşin henüz manzaradan tam anlamıyla ayrılmadığı ve uzun, izdüşümlü gölgelerin, aydınlığı kaplan çizgileriyle bezediği o saat. Arasından süzüldüğün ışın demetleri tenini ısıtıyor, ama altına ve kıyısına aldığı yerlerden el çekmeye yanaşmayan kurşunu renkleriyle gölge demetlerinde hava hâlâ soğuk.

Sen sabahın yin-yang dilimlerinde süzüledururken, alçaktan esen sarmalayıcı bir meltem suyun yüzünde küçük dalga yamaları oluşturarak ve kayığınla seni ağır ağır sallayarak, bir başlayıp bir diniyor. Kuşlar şakıyor. Keskin, berrak bir ses bu, çoktan hızını almış bir günün fon müziğini oluşturan vızıltıdan bütünüyle arınmış temiz bir ses. Arada bir yaprakları yalayan rüzgârın sesi, arada bir de kayığının bordasına çarpan daha büyük dalgaların şıptırtısı-fıştırtısı işitiliyor, ama hepsi bu.

Yana uzanıp eğiliyorsun ve suyun ürperticiliğini hissediyorsun, gölün deviniminin parmak boğumlarında soğuğun ritmiyle bir aşağı bir yukarı oynaşan sürekli sallantısını... Kolunu geri çekiyorsun; soğuğun parmaklarındaki artçı sızısı hoşuna gidiyor. Elini uzatıp gözlerini yumuyorsun ve sıvı teninde kendince yollar bularak süzülüp gereken ağırlıkta damlacıklara dönüşürken, sonra düşerken, her bir damlanın düşüşü bir tıptırtıyla son bulurken, fizik dersinde bellediğin yerçekimiyle direnç kanunlarının minyatür işleyişini duyumsuyorsun.

Şimdi, o tıptırtı var ya, tam orada dur. Hayal kurmayı bırak. Al sana asıl oyun. Al sana aynı anda hem apaçık ortada, hem şahane, hem de korkunç olan şey: Benim kafamdaki göl, benim hayalini kurduğum göl, şimdi senin kafandaki göl oldu. İster beni hiç tanımayacak ol, ister hakkımda asla tek bir şey bilmeyecek ol, hiç fark etmez. Ölmüş de olabilirim, sen doğmadan ta yüz yıl önce ölmüş de olabilirdim ama yine de—bunu derinlemesine düşün, bariz anlamına takılıp

kalmadan, içinde gizlenen o muazzam, akıl almaz mucizeyi düşün—benim kafamdaki göl, senin kafandaki göl oldu şimdi.

Betimlememi oluşturan yüz seksen iki sözcüğün ardında, içinde ya da arasında; o bin iki yüz otuz beş harfin ardında, içinde ya da arasında bir çeşit akış var. Kütlesi, ağırlığı ve cismi olmayan, yerçekimiyle ya da zamanla bağı bulunmayan bütününü kavramsal bir nehrin akışı; belki yalnızca bizim şu anda baktığımız o belirli açıdan bakıldığında görülebilen, ama ne olursa olsun benim hayali gölümde dosdoğru senin hayali gölüne akan bir nehir.

Şimdi de insan etkileşiminin, iletişimin bütün nehirlerini gözünün önüne getirmeye çalış. İnsanların içinde ve arasında, metinlerde, resimlerde, söylenen sözlerde ve televizyon yorumlarında akan bütün o bağlantılı nehirleri, paylaşılan anılar, gündelik ilişkiler, tanık olunan olaylar boyunca akan, geçmişlere ve geleceklere, sebeplere ve sonuçlara teğet geçen nehirleri. Göllerin ve çağıldayan nehirlerin bu uçsuz bucaksız iç içe geçmişliğini gözünde canlandırmaya, olayın boyutunu ve o dehşetengiz karmaşıklığını görmeye çalış. O muazzam zenginliği. Bütün bilgilerin ve kimliklerin ve toplumların ve benliklerin bu su yolu cennetini.

Şimdi, gölüne geri dön, ağır ağır sallanan kayığına. Ama bu kez, gölü bil; bulunduğun yerin gerçekte ne olduğunun bilincinde ol ve hazır olduğunda kayığın bordasından aşağı bir bak. Su duru ve derin. Kırılan güneş ışınları, aşağılara; suyun tertemiz, soğuk derinliklerine mavi kamalar çakıyor. Sessizce otur, bekle ve seyret. Kımıldama. Hiç ama hiç kıpırdama. Yaşam direngenmiş, öyle diyorlar. En küçük, küçükten de küçük bir fırsatını bulduğunda, yaşam nerede olursa yeşerir, var olur ve evrilirmiş; en olmayacak, en düşmanca ortamda dahi. Yaşam her zaman yeşermenin bir yolunu bulur diyorlar. Çok sessiz ol. Suya bakmaya devam et. Bakmaya ve izlemeye devam et.

Metni birkaç kez baştan sona okudum. Sayfayı dosyanın içine sakladım. Votkamı fondip yaptım. Gözlerimi ovuşturdum. *Tanrım* dedim. Bir kadeh daha doldurdum ve kanepeye gerisin geri yığıldım. Kedi, beni bütünüyle görmezden gelerek önümden geçti. Buzdolabı uğuldadı. Bundan gerisi camlara vuran yağmurdan ve böceklerin gece sahneledikleri dramdan ibaretti. Hiçbir şeyin iler tutar yanı yoktu, ya da vardıysa da ben bunu anlayamayacak kadar yorgun ve bitik haldeydim. Gözlerimi kapattım ve votkanın yakıcılığına, baş dönmesine, buz şıkırtılarına ve soluk alıp vermenin omuzla karın arasında gidip gelen basit hareketlerine odaklandım.

•

Hafızamın Doktor Randle ile ikinci görüşmemi son derece canlı bir şekilde banttan yayınladığı bir rüyanın ortasında kanepeye uyandım.

“Ama öyle değil...” dedim yüksek sesle, derken rüya gördüğümü anlayıp sustum.

Ben uyurken bir şeyler değişmişti.

Sarsak, uyku mahmuru dikkatim çevreyi tarayan parlak bir projektör gibi içime yöneldi ve gördüğüm şeyin aniden yüzüme çarpan berraklığı beni şok etti. On altı haftalık aklımın ve on altı haftalık benim tamamlanmış kusursuz bir biçimde gördüm, baştan aşağı, capcanlı, en ince ayrıntısına varıncaya kadar açık seçik. Hafızamın bandından yayınlanan deminki rüyanın bile zihnimin bir köşesinde hâlâ çaldığını, bandın sonuna yaklaştığını, giderek hız kaybettiğini ve görüntünün ayrışmaya yüz tuttuğunu görebiliyordum.

Ellerimden güç alarak doğruldum. O berraklık hissi daha da yayıldı. Odadaki her şey; her şey ve uzaysal ilişkileri, bütün renkler, ışık, gölgeler, dokular, bütün mekân, bütün hava basıncı ve bütün seken dalga sesleri bıçak ağzı gibi keskin-

leşti, her şey ışıl ışıl, kor gibi bir odağa kilitlendi. Hangi tara-
fa bakacağını şaşırmış fal taşı gibi açık gözlerim kuağımdaki
votka bardağını buldu. Olduğum yere mıhlандım. İçinde olup
bitenleri etkilememek için akla karayı seçerek bardağı olabil-
diğince dikkatle ve usulca yukarı kaldırdım. Buz parçalarının
Üçü de eriyip yuvarlak kenarlı elmaslara dönmüştü, her biri-
nin üzerinde fay hatlarından, hayalet yüzeylerden ve çatlak-
lardan oluşan kendi karmaşık yap-bozları vardı. Her bir buz
parçasının etrafında eriyen su ve azıcık daha kıvamlı olan vot-
ka büklüm büklüm i içe geçerek minyatür iklim sistemleri ve
fırtına cepheleri meydana getirmişlerdi. Kırılğan renkli yağ sar-
mallarının suyun yüzünde szlşn, galaksinin o acıklı yu-
varlanıp yayılışını, yeşil imenlerdeki papatya dişlilerinin ev-
rimin uçsuz bucaksız mekanizmasını tahrik edişini, bir krema
burgacının terk edilmiş bir kahve fincanında sarmal kolları-
nı açıp savuruşunu düşündüm; bunca tuhaf düşüncenin hep-
si aynı anda bir yerlerden aklıma üşüşüyor, ama nasılsa hiç
de aklıma karıştırmıyordu. Tersine, hepsi de kadehin içindeki
maddenin, biçimin, hareketin ve ışığın enfes, handiyse trav-
matik gerçekliğiyle kusursuz bir uyum içindeydi. Soluk kesici
bir manzaraydı bu, fazla açık seçik, katlanılmaz ölçüde fazla.
Gözlerimde bir sıcaklık, bir batma hissi vardı ve ağlıyor ol-
duğumu fark ettim.

Bir hareket dikkatimi dağıttı. Gözlerimi yeniden odakla-
yarak votka bardağının ötesine, televizyonun cızırtılı parazi-
tine baktım. Birkaç saniye hiç kıpırdamadan durup gözleri-
mi ekrandan ayırmamaya dikkat ederek bardağı yere doğru
indirdim. O beyaz gürültünün derinliklerinde uzak ve canlı
bir şey vardı—ileri doğru yüzen canlı bir düşünce akışı; kav-
ramlardan ve belli belirsiz hissedilen imgelerden olma hare-
ketli bir kütle.

U^za^k'ı^k

Kanepeden yavaşça kalkıp ve camın ardındaki sinyal-yok tıslamasının uçsuz bucaksız derinliklerini daha da derinlemesine görmeye çabalayarak televizyona doğru emekledim. Biraz daha yaklaştığımda yaratık benim farkıma vardı. Hızlandı, ekranın sağ alt köşesinin altından seri bir kuyruk çırpışıyla vınlayarak gözden kayboldu.

Emekleyerek televizyona biraz daha yaklaştım, ekrandaki parazit kumlarının sonsuz derinliklerinde bir yerde o şeyi ya da geride bıraktığı izin parıltısını bir anlığına olsun yeniden görebilmek için biraz daha, biraz daha yakına sokuldum ve birden...

58801 Storr A, Altın diş dolgusu var.....55876 Storr

9 1916 Storr A.L. İyi bir dinleyici.....69741

Stor L.O, "Bunların hepsi geçmişte kaldı.....52927 Storr

filmlerini.....61229 Storr M R, Dış güzelliği yalnızca

12 büyük bardak bira ve bir kebab....55693 Storr Dr. D

Kabuslar görüyor.....51862 Storr Ed, Kabu.slar görüyor.....51862 Storr H, "Şu halin

Koca adamı 5 yaşında çocuğa çevirir..... 55766 Storr F.M, Nerede hata yaptığını merak ediyor..... 507

D, Kan pıhtılaşmıyor.....51153 Storr G, Dört yapraklı yoncası var, şans getirmiyor St

bimden Storr D, Budala.....64329 Storr G&H.J, "Bir işe yaramıyor, ben

ve mekanik olarak Stor Daniel. Gözlerden gizli kalmış kıymetli şeyler çatı ara

öksürerek çıkarılmış Stor D.S, .ya gitmeyi düşünüyor

basılı sayfalar Storrer A.,

çizgi rom

Ekran feryat figan bir ışık çakımıyla kendini öne fırlattı ve bütün ışıklar kesildi. Alet şangır şungur şiddetli bir gümbürtüyle karanlığa düştü, ben de hayvansı bir panikle ayak tabanlarım ve ellerim üstünde kendimi arkaya attım. Omuzlarım kanepeye çarptı, arka arka sakarca kanepenin üzerine çıktım, dizlerimi çenemin altına çektim, kollarımı bacaklarıma dolayıp ellerimi dizlerimin altında birbirine kenetledim. Tortop olmuş bedenim koşmaya can atarak kasılmış bekliyordu ya, o karanlık, sessizlik ve panik beni felç etmiş, taş kesilmiş halde olduğum yere mıhlamıştı. Sessizce soluk alıp vermeyi deneyecek oldum ama nefes alışım da aklım fikrim de baştan aşağı yarılmış, doğranmış, paramparça, lime lime olmuştu. Oda zifiri karanlıktı.

Hayır.

Hepten zifiri karanlık değildi. Tavandaki küçük, yeşil duman detektörü benim uzaklardaki Kutupyıldızım oldu. Detektör, dünyanın en çitkırıldım ışığını usulca yayarak kitaplıkla dergi sehпасının kenar çizgilerini ve devrilmiş televizyonun arkasını karanlıktan sıyırdı. Ben de dikkatimi bu bölgede toplayarak nefes alıp verişlerime odaklandım. Gözlerimin alışması için biraz daha beklesem bu cılız çiçek tozumsu aydınlık bile önümü görmeme kâfi gelecekti. Önümü gördüğüm ve kapıyı seçtiğim an bir geldiğinde de bacaklarımı şimdiki de-

rin dondurucularından kazıyarak da olsa sökecek ve var gücümle koşabilecektim.

Gözü dönmüş yıkıcı *bir şey* kanepenin öbür ucuna şiddetli bir biçimde çarparak zangır zangır titretip tartaklayan amansız bir sallantıyla her şeyi sağa doğru savurdu. Parmaklarım kolçağın yumuşak kumaşına saplanmış halde, beni yana yuvarlamaya kararlı o hareket kuvvetine direnmeye çabalayarak sağa uçtum ve düşmemeyi ucu ucuna da olsa başardım. Yok-sesli bir ürperti içinde tepeden tırnağa sıırıslıkla bir korku ve panik saçarak sarsıla silkine zor bela eski yerime tırmandım. Bir elimle kolçağa var gücümle yapıştım, öbür elimle de kanepenin sırtına tutundum, dirseklerim gergin ve kenetlenmiş halde, kendimi köşeye sıkıca, gömülesiye tıktırdım. Aklımda tek bir düşünce yoktu—zihnim tuzla buz olmuş bir cam yığını gibiydi ve öyle hızlı nefes alıp veriyordum ki soluklarımın sıklığından karanlık dolup taşmaya başladı. Birden fırlayıp duvara koşasım geldi, belki şans eseri kapıya toslardım ya da yakınına bir yerlere düşüp el yordamıyla yerini bulurdum; ama bacaklarımı felç eden paniği bir türlü kıramıyordum. Güm—doğrudan arkamdan ve altımdan gelen başka bir darbe, üstelik öncekinden on kat daha şiddetli, ağır çekim bir araba kazası gibi, arka ucu yukarı fırlayan kanep beni boş uzaya saçıp savurarak tepetaklak oldu, sonra halı ve zemin üstüme üstüme geldi ve sonra halıyla zemin, her şey... dağılıp gitti.

Zeminin, halının gerçekliği; bu sözcüklerin kafamdaki tasarımları, hissiyatı ve biçimleri çarpma anında foş diye etrafa sıçrayan duyular, dokular, şekil anıları, harfler ve fonetik sesler halinde hepten paramparça oldu. Düşmemin şiddetiyle ve aklımda ne oksijene ne de soluk alıp vermeye dair hiçbir düşünce, imge ve hatıra olmaksızın aşağılara, derinlere gömüldüm.

Öksürerek; havasızlıktan, hava fikrinin yokluğundan boğularak yüzeye çıktım. Zeminin gerçekliğine dair geride belli belirsiz fiziksel bir anı kalmıştı kalmaya, ama şimdi sallanı-

yor, suda sürükleniyor, zeminin fikri içinde, akışkan sıvı kavramın içinde, onun ardı arkası kesilmezce yalpa vuran soğuk çağrışım ve tarih dalgalarında ayaklarımı vura vura suyu arşınlamaya çalışıyordum.

Kuzey yıldızının belli belirsiz yeşili dışında her şey koyu, her şey karanlık. Artık hiçbir şeyin konturları seçilmiyor, kitaplığın kenar çizgisi, devrilmiş televizyonun arkası yitip gitti; bu uçsuz bucaksız ve temel kavramsal şeklin orta yerinde bir başına suyu arşınlayan ben varım yalnızca. Ve kavram şimdi; kendine özgü derinlikleri, kabarmaları olan, bütün sözcükler, fikirler ve kavramlar gibi zamana ve bakış açısına göre devinen, yön değiştiren, başkalaşan bir çevre. *Hayır hayır hayır*. O varoluş halinden silkinip sıyrılmaya, düşüncüyü fiziksel olanın ardına itmeye çabaladım. Bedenimi; kumdan taştan ve çimentodan—sözcüklerden, düşüncelerden ve bağlantılardan azade duygusuz fiziki atomlardan oluşan bir bütün olarak zeminin katı gerçekliğini algılamaya ve kabullenmeye zorladım. Ama ne kadar çabalarsam çabalayayım aklım yalnızca bu şeylerle ilgili sözcükleri, düşünceleri ve bağlantıları çıkarabildiğiyle kalıyor, bir türlü somut bir şey yakalayamıyordu ve bedenim de aklımın talimatı olmaksızın harekete geçemiyordu. Üç boyutlu cisimlerin ve mekânların aşına dünyasına kendimi yeniden oturtmak için var gücümle çabalayarak gözlerimi yeniden yere çiviledim. Ama sert zeminin belli belirsiz fiziksel anısı bile silinip gitmiş, bacaklarım gerçekdışı suyumsu bir karanlığın içinde tekmeler savurur olmuştu. Algıdaki bu değişikliğin kökeninde her ne yatıyorduyorsa, dünya, aklım ve bu ikisinin aralarında kurdukları bağlantının dizginleri elimden kurtulmuştu bir kere ve olmuş olanı geriye çeviremiyordum. Ama bir şekilde kaçıp kurtulmam *şarttı*. Ayaklarımın altındaki o derin mi derin sıvı karanlık, televizyondaki o yaratık ve beni buraya savuran o şiddet; hiçbirinin şakası yoktu, kaçmak zorundaydım, hem de hemen ve her şeyin az sonra ne şekilde yerine yerleşeceği, nasıl yeniden odaklana-

cağı da hiç umurumda değildi. Kafamı kaldırıp Kutupyıldızına baktım, onun ışığının yardımıyla odanın kapısının olduğu yeri kestirmeye çalıştım ve canımı dişime takarak o yöne doğru yüzmeye başladım.

Fazla uzağa gidemedim.

Suyun içinde dev bir şey bedenimin altından hızla atıldı ve beni dümen suyunda berraklaşan bir düşünce sürüncemesinin küçük girdabına çekmeye koyuldu. Parazitin içindeki yaratıktı bu. *Aman Tanrım*. Suyu karşı savaşıarak, aklımda sağlam bir kuru toprak düşüncesi uyandırmaya çabalayarak ayaklarımı daha hızlı çırpıttım. Ama çırpınıp dövmekten ve dört bir yana fiskiyele halinde akıl kırıntıları saçmaktan öte bir şey yapamadım. Derken bir dip akıntısı daha vurdu ve yeniden dibe çekilip tartaklanmaya başladım, altımdan bir kez daha geçen yaratığın geride bıraktığı azgın, parçalayıcı dümen suyunda devrildim, evrilip çevrildim ve dibe gömüldüm.

Nefes almak için yüzeye çıktığımda öksüre ıklaya ağzımı açtım: *Köpekbalığı*. Sözcük düğümlenen, kesilen nefesimin zangırıtısıyla döküldü dudaklarımdan, ardından haykırmaya başladım: *İmdat. Köpekbalığı. Yetişin. Aman tanrım aman tanrım aman tanrım* diye bağırıyor, ayaklarımı vuruyor, debeleniyor, çırpıyor, haykırıyordum. Neden sonra, nasılsa, köpekbalığı püs-kürten çaresiz düşünce silsilemin kuytularından bir yerlerden bir anı yuvarlandı aklıma bir anda—Eric Sanderson’ın acil durum zarfı ve mutfaktaki hatırlatma panosuna iğnelenmiş Ryan Mitchell Mantrası. O sayfalarda yazan şeyleri hatırlayabilmek için kendimi paraladım. Sınav sonuçları mıydı? Odaların boya badana tarihçesi mi?

O şokla her türlü akıldan ve mantıktan sıyrılmış, bütün ümidimi ağzımdan çıkan sözcüklere bağlamış halde “Mavi sonra siyah sonra gri sonra sarı” diye haykırdım. Karanlığa pençe atarak bir yandan bağırdım, bir yandan suyu dövdüm: “Mavi sonra siyah sonra gri sonra sarı. Mavi sonra...” Bir şey alttan yu-

karı atıldı, kalçama ve böğrüme şiddetle çarptı, beni bir fıskiyeyle kaldırarak yukarı, gerisingeri suyun dışına fırlattı; ağzım bir çığlık koyverecekmişçesine açılmıştı, ama solunum yollarım paralanmış, nefesim hepten kesilmiş olduğundan gırtlığımdan yalnızca emici bir hiçlik çıktı dışarıya. Etrafa ayrışan kırıntılar fişkirtarak foş diye suya çakıldım.

Bir an sonra—

Ve bir an sonra yağmur yağıyordu; harfler, sözcükler, imgeler, olay kırıntıları, bir an belirip kaybolan simalar, yerler—bir orman, bir gece yarısı şehri—şiddetli bir sağanak halinde başımdan aşağı dökülüyor, etrafımı saran deniz, bardaktan boşanırcasına yağan onca şeye karışıyor, onlardan ayırt edilmez hale geliyordu. Bense oralarda bir yerlerde, her yerde ve her şeyin içinde kaybolup gitmiş, battıkça batıyor, dağılıp ayrışıyor, aklımı, fikrimi, bilincimi tümünden kaybediyordum.

•

Gözlerimi açtım. Perdelerin altından ıslak, körpe bir ışık damla damla süzülüyordu—gün ağarıyor, sabahın gelişiyle somut dünya da yerli yerine oturup odaklanıyordu. Kendimi oturma odasındaki kitaplığın alt bölmesinin içinde buldum; üst raflar paramparça olup yere devrildiğinden kitaplardan ve parçalanmış tahtalardan oluşan bir çığın altında kalmıştım. Öksürdüm ve yüzümü buruşturarak acıyla tısladım. *Çatlamış kaburga kemiği.* Kendimi yavaşça, acıdan iki büklüm, doğrultup çarpık bir oturma konumuna getirirken küçük çaplı bir kitap heyelanı patlak verdi. Gerilerek sonuna dayanmış esnek elektrik kablosunun ucundaki televizyon halının üzerinde baş aşağı yatıyor; kanepe kolçağının üzerinde dikine durmuş. Her şey paramparça, darmaduman, oraya buraya savrulmuş, kırılmış ve un ufak olmuş haldeydi, ama hiç değilse oradaydı. Somut, cisimsel şeyler. Kayalardan ve sudan meydana gelen bir gezegen.

nin yüzeyinde, tuğlalardan meydana gelen bir odanın içindeki şeyler. *Sessiz hakiki madde*.

Gücümü toplayınca, kendimi çektiğim gibi enkazdan çıkardım, ayağa kalktım, biraz sallandım, nihayet ayaklarımın üzerinde sabit durmayı başardım. Kelimeler onları aramama gerek kalmadan kendiliğinden aklıma geldi: *Doktor Randle ne sana yardım edebilir ne de seni koruyabilir*.

Topallayarak mutfağa girdim ve İlk Eric Sanderson'dan gelen mektupları mutfak dolabından çıkarmaya koyuldum.

*İlk Eric Sanderson'ın Tamamen Kavramsal
Köpekbalıklarının Kripto-Zoolojik Özelliklerine,
Diktafon Esaslı Savunma Sistemlerine ve Ampul
Şifresini Kırma Yöntemine Dair Seçme Mektupları*

(Alınma Tarihi: 22 Eylül)

Mektup # 2

Sevgili Eric,

Bir zamanlar bir yığın şey bilirdim. Öğrendiğim şeyleri, bazı bilgilere erişmek için bulduğum yolları yordamları, mümkün olduğuna inandığım şeyleri bilsen, hayrete düşerdin herhalde. Şimdiyse, onlardan geriye birtakım kırpıntılar kaldı kala kala. Bir yere yazıp saklamayı akıl edebildiğim şeylerin kalıntıları; bana gün geçtikçe daha da eksik ve kafa karıştırıcı gelen bölük pörçük parçalar.

Bildiğim ve içten içe doğru olduğunu hissettiğim yegâne şey şu: O heba olmuş araştırmaları, o yolculukları, o tehlikeli seçimleri, her şeyi ama her şeyi Clio Aames diye bir kız uğruna yaptım. Onu seviyordum, Eric. Hem de çok seviyordum. Ve o öldü. Artık her şeye dair yalnızca genel bir his uyanıyor içimde ve o bile göz açıp kapayıncaya kadar gelip geçiyor; tıpkı insanın bir an burnuna gelen, sonra esintiyle uçup giden çocukluk kokuları gibi. Ama. Ama ama. Şimdi bunu yazmak tuhaf geliyor ya, sanırım ben olmuş olanı değiştirebileceğime, geri döndürebileceğime, olup bitenin önüne geçebileceğime, çoktan göçüp gittikten sonra Clio'nun hayatını bir biçimde kurtarabileceğime inandım. Tabii ki başaramadım bunu. Ölen ölüyor, öldüğü yerde de kalıyor. Şu anda bunu okuyorsan, ben de ölmüşüm demektir ve bil ki sen de çok yakında kendi canını kurtarmak için amansız bir mücadeleye girişeceksin.

Eric, çok üzgünüm.

Çok şeyler yitirdim, beynimin içinden öyle çok şey kemirilip çalındı ki geride neredeyse hiçbir şey kalmadı; ama yitirdiğim onca şeye rağmen ne yapıp edip sana yardım eli uzatmama yetecek kadarını kenara koymayı başardım. Sorularına verecek bir cevabım var sanma, şimdi senin olduğunu tahmin ettiğim kadar boşum ben de, yine de kendime göre bazı araçlarım ve biraz da bilgim var elimde. Bazı silahlar ve bazı bölük pörçük kırıntılar. Gerisi sana kalmış. Her zaman bir seçim hakkın var.

Çok unutkan oldum. Yaratık önünde sonunda gözden kaçırdığım, atladığım bir şeyleri bulacak, çünkü o asla aramaktan vazgeçmez ve sezgileri de çok keskindir. Er ya da geç beni ele geçirmenin bir yolunu bulacak ve zaman içinde senin de peşine düşecek. Sular neredeyse yatak odası penceresine ulaştı artık. Aynı anda her yere yetişemiyorum. Bu köpekbalığı kafesinde sonsuza kadar kalamam.

Peşindeki hayvan bir Ludovician. İnsan etkileşiminin akıntılarındaki ve sebep-sonuç gelgitlerinde yüzen bir yığın tamamen kavramsal balık cinsinden biri. Yaşam direngen ve azimlidir. İnsan bilgisinin, deneyiminin ve iletişiminin kısa tarihimiz boyunca dallanıp budaklanan akarsuları, akıntıları ve ırmakları uçsuz bucaksız, capcanlı ve bereketli bir ortam artık. Bu akışların verimsiz olmasını nasıl olur da bekleyebiliriz?

Yaşam her zaman yeşermenin bir yolunu bulur. İnanmıyorsan, sana ve bana bak. Bizden daha iyi bir kanıt olabilir mi bunun?

Düşünce balığının nasıl olup da dünyada yerini aldığını bilmiyorum ama, toplumun ve kültürün geniş, ılık havuzlarında, milyonlarca sözcük ve düşünce ve kavram sürekli olarak evrimleşiyor. Bunlardan birinin, üç aşağı beş yukarı bizim yaptığımız gibi, tekhücreli akrabalarının bir basamak yukarısına adım atmış olması pek de anlaşılmaz, akla hayale sığmaz bir gelişme olmasa gerek. Bencillğe Dair Kültürel Bilgi mi demeli buna?

Ludovician yırtıcı bir hayvandır, bir köpekbalığıdır. İnsan anılarıyla, insanda içsel olan benlik algısıyla beslenir. Ludovicianlar yalnız gezen, sahiplendikleri alanda kuş uçurtmayan, son derece yön-

temli avcılardır. Bir Ludovician tek bir insanı kendine av olarak seçip yıllar yılı onu izleyebilir, onun bireyliğıyle karnını doyurabilir; ta ki kurbanın anıları ve kimliğı tamamen tükenip bitene dek. Böyle bir kişi zaman içinde kendisine ait “sıvama” bir kimlik oluşturabilir, ama Ludovician önünde sonunda bunun kokusunu alacak ve avının işini bitirmek için geri dönecektir.

Bütün bunları biraz fazla açık bir dille anlatıyorsam kusuruma bakma.

Aklımdan neler geçtiğini biliyorum, canın istemiyorsa bunların hiçbirine inanmak zorunda da değilsin, ama bil ki Ludovician oralarda bir yerde ve er ya da geç seni bulacak. Sana gönderdiğim Ryan Mitchell metnini ezberle. Hiç değilse benim hatırım için, dolabında asılı duran şu ihtiyar deli paltonun hatırı için ezberle. Korkarım çok geçmeden sana anlattıklarımın doğru olduğunu kendi gözlemlerle göreceksin.

Pişmanlıkla ve aynı zamanda umutla,
İlk Eric Sanderson.

(Alınma Tarihi: 24 Eylül)

Mektup # 3

Sevgili Eric,

Ryan Mitchell metni, çok sınırlı bir kavramsal kamuflaj biçimidir. Dünyada var olduğun süre uzadıkça onun da etkisi giderek azalacaktır. Bu yüzden kendini daha kalıcı bir şekilde korumayı öğrenmen son derece önemli. Kendini korumanın birkaç uzun vadeli, birkaç da kısa vadeli yöntemi var. Açılımsız kavramsal döngü, bunların en hızlısı ve en güvenlisi, bu yüzden en iyisi ondan başlayalım.

Bu kolinin içinden çıkması gerekenler:

4 adet sürekli çalma özellikli diktafon ve ilgili elektrik besleme kabloları

4 adet önceden kaydedilmiş diktafon kaseti

4 adet 8 metrelik uzatma kablosu

1 adet dörtlü fiş adaptörü

Elektrik kesintisi ya da harici kullanım halleri için 16 adet AA pil

Donanımın işlevi: Bu donanım, açılımsız bir kavramsal döngü oluşturmaya yarar. Açılımsız kavramsal döngü dediğimiz, bir akış döngüsü, başka deyişle bir diktafondan diğerine sırayla hareket eden saf ve biricik bir çağrışım akışıdır. Birinci diktafondan ikinciye. İkinciden üçüncüye. Üçüncüden dördüncüye. Dördüncüden yine gerisingeri birinciye. Bu döngüyle ortaya çıkan akıntı, bulunan konuma yönelebilecek başka harici akışları (sebeup-sonuç akışlarını, ayrılık aşamaları akışlarını) tanımlanmış olan mekânın *etrafında* tutabilecek kadar kuvvetli ve temiz olduğundan, harici akışların içeriye girmesine ya da sızmasına geçit vermez, böylece bir tecrit alanı yaratır. Bildiğim kadarıyla ne bir Ludovician ne de başka bir kavramsal balık türü bugüne dek açılımsız kavramsal döngüyü delmeyi başaramamıştır. Bu döngü, temel olarak bir köpekbalığı kafesi işlevi görecektir.

Kullanım talimatları: Kasetleri diktafonlara tak. Diktafonları odanın her bir köşesine ya da tanımlamayı amaçladığın mekânın sınırlarına yerleştir. Mümkünse bütün diktafonları prize tak. Bütün diktafonların sürekli çalmaya ayarlanmış olmasına dikkat et. Diktafonların play düğmesine basarak kasetleri çaldırmaya başla. Donanımın sağladığı koruma, yalnızca diktafonların diziliş biçimiyle tanımlı alanla sınırlıdır.

Diğer notlar ve açıklamalar & donanımın hasar görmesi halinde yapılması gerekenlere ilişkin bilgiler: Temin edilen dört diktafon kasetinin her biri farklı bir kişi tarafından doldurulmuştur. Bu tür bir kayıt yapan bireyin konuşuyor olması şart değildir. İlgili kişiler diktafon birkaç saat boyunca ceplerinde kayıt yaparken, gündelik işlerini her zamanki gibi sürdürebilirler. Kayıt süresi ne kadar uzun olursa, kişinin sessel berraklığı da o denli artacak ve döngün o denli güvenli hale gelecektir. Şimdi seni uyarıyorum, burası biraz karmaşık Eric, o yüzden iyice anladığından emin olana dek bu kısmı tekrar tekrar okumanı istiyorum senden; zira bir gün, olur da elindekilerin başına bir iş gelirse kendine yeni kasetler kaydet-tirmen icap edebilir: Birinci kaseti dolduran kişinin, üç adet boş kaseti ve kendi doldurduğu kaseti, ikinci kaseti dolduracak kişiye göndermesi gerekiyor. Sonra ikinci kaseti dolduran kişinin de kendi doldurduğu kaseti, birinci kaseti ve kalan iki boş kaseti üçüncü kaseti dolduracak kişiye göndermesi gerekiyor. Aynen üçüncü kişi de. Dördüncü kişi işlemi tamamladıktan sonra, kaydedilmiş olan dört kasetin dördünün de yeniden birinci kişiye gönderilmesi gerekiyor. Kayıt sürecinde yer almış olan kişilerin hiçbirisi kesinlikle kasetleri dinlememeli. Kayıt sürecine katılan insanların hiçbirisi, bu yegâne etkileşim dışında birbirlerini kesinlikle tanımamalı, bilmemeli; aksi takdirde açılımlar, dallanmalar ve karşı-akışlar meydana gelebilir ve bu da kısa sürede girdap döngü çöküşüyle sonuçlanır. Söylemeye gerek yok ama, bu dört katılımcıyla yine aynı nedenlerden ötürü senin de hiçbir temasının olmaması gerek. Yine söylemeye gerek yok belki ama, senin de tahmin edebileceğin üze-

re hiç temas kurmaksızın bu insanlara bu işi yaptırman neredeyse imkânsız. Elindeki donanımâ gözün gibi bakmanın ne derece önemli olduğunu buradan anla artık.

Pişmanlıkla ve aynı zamanda umutla,
İlk Eric Sanderson.

(Alınma Tarihi: 25 Eylül)

Mektup # 4

Sevgili Eric,

İşte suyollarında güzel kamuflej sağlayan birkaç şey daha:

Başka İnsanların Mektupları/Posta Gönderileri: Dünyanın kavramsal akışlarını şaşırtma, karmakarışık etme, arapsaçına çevirme, birbirine dolandırma ve bulandırma amacına hizmet eden gündelik kalemelerin belki de en kullanışlısı. Yankı yayan şeyler, posta gönderileriyle ve mektuplarla dolu büyük bir kutunun dibine ya da yalnızca bir mektup yığınının altına konarak etkili bir şekilde kamufle edilebilir. Farklı insanlara ait ne denli çok mektup varsa, kamuflej da o denli etkili olur. Bu sistem işe yarar, çünkü mektup denen şey iletişimsel bir akışın somut olarak cisimleşmesidir. En kısacık mektup bile son derece güçlü ve kesin bir kasıtlı etkileşim akarsuyuna yataklık eder ve yön verir. Başka insanların mektuplarının içine gizlenmiş bir şey, hatta bir kişi—örneğin sen—, birbirine dolaşıp çetrefilleşmiş akışların çok-akıntılı keşmekeşli kavşağının merkezinde var olacaktır. Bu da bir Ludovician ya da başka bir kavramsal balık için, farklı gönderenlere ve alıcılara sahip yüzlerce kesişen akıntıyla karşı karşıya olmak demektir. Bu keşmekeşte, yankı yayan şey, izi sürülebilecek bir yığın, olası akıntı yönünden yalnızca biri haline gelerek belirsizleşir ve ona doğru ilerlemeye teşebbüs eden herhangi bir düşünce balığının kafasının karışması, yönünü şaşırtması ve hepten yanlış bir yola sapması ihtimali artar.

Başvuru Kitapları/Kurmaca Kitaplar: Başvuru kitapları birçok istikamette sağlam bilgi kanalları sağlar. Başvuru kitaplarının en iyileri kütüphanelerde bulundurulurlardır, çünkü bunlar sağladıkları bilgi kanallarının yanı sıra kitabın kendisini de önceki bütün okurlara ve metnin tüm kullanımlarına bağlar. Kurmaca kitaplar da tıpkı başkalarının mektupları gibi, hiç yaşa(n)mamış ya da belli bir bakış açısına göre belki bir ölçüde yaşa(n)mış insanlara, olayla-

ra ve şeylere dair yanıltıcı akışlar üretir. Sonuç, buna hazırlıksız yakalanan bir balığı epeyce bir süre oyalayabilecek bir camlar ve aynalar labirentidir. Böylesine unutkan olmadan önce benim tarafımdan yazılmış eski bir pusulada, sözgelimi *Bin Bir Gece Masalları* gibi bazı harikulade ve fazlasıyla karmaşık masalların; kadim korunma yapbozları, hatta eskil insanların daha ufak kavramsal balıkları avlayıp yakalamakta kullandıkları düşünce ağları olduğu yazıyor. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Sen etrafına kitaplardan küçük bir duvar ör. Notlarıma göre en ideali, duvarın üç ya da beş kitap yüksekliğinde olması.

Pişmanlık ve umutla,
İlk Eric Sanderson.

(Alınma Tarihi: 23 Kasım)

Mektup # 60

Sevgili Eric,

Zarfın içinde, önceden söz verdiğim üzere, evdeki kilitli odanın anahtarını bulacaksın.

Kırmızı dosya dolabını açmadan önce 3, 4, 17, 44, 58 ve 59 no.'lu mektupları tekrar okumalı ve ilgili talimatlara harfiyen uymalısın. Dosya dolabında bulacağın metin “canlı” ve son derece tehlikelidir.

Pişmanlık ve umutla,

İlk Eric Sanderson

(Alınma Tarihi: 30 Kasım)

Mektup # 67

Sevgili Eric,

Bilebildiğim kadarıyla, kavramsal balıklar somut bitkileri, ağaçları ve hayvanları görmüyorlar. Gökyüzünü ya da ayı görmüyorlar. Yalnızca insanları görüyorlar ve insanların yaptıklarını, ettiklerini, söylediklerini. İnsan tarihinin, insan kültürünün ve insan düşüncesinin ırmakları, onların doğal ortamı. Ludovician sürekli tetikte, sürekli arıyor. Kendimi gizlemeye dikkat ediyorum, ama çok unutkanım.

Her şey ebediyen yitip gitmeden sana bildiğim her şeyi anlatıyorum.

Pişmanlık ve umutla,

İlk Eric Sanderson

(Alınma Tarihi: 9 Ocak)

Mektup # 108

Sevgili Eric,

Şimdi fark ediyorum da yeni hayatına başlayalı üç aydan fazla oldu. Bu süre içinde yüzü aşkın mektup aldım benden. Umarım mektupları takip etmekte güçlük çekmiyorsundur, ben bu bakımdan elimden geleni yapıyorum.

Yakında içinde bir ampul, bir videokaset, iki de defter bulunan bir kutu geçecek eline. Bu kutuyu bir diktafon döngüsü içinde açman çok mühim, çünkü kutunun içindeki bilgilerin okunması su yollarında keskin bir kokuya yol açacak.

Söz konusu ampul, kendi kişisel tarihçenden bir fragman içeren çifte şifreli bir Mors/QWERTY metnini (daha sonra bu konudan ayrıntılı olarak bahsedeceğim sana) ışık kırışmaları yoluyla aktarmak üzere özenle elden geçirilmiştir. Göreceğin üzere, defterlerin birinde şifreleme tipinin saptanmasına dair çalışmalarım, diğerinde ise bugüne dek çözmeyi başarabildiğim temiz metin var. Daha çevrilecek epeyce şey var ve bu iş de sana düşüyor. Videokaset ise, şifre çözerken ve bir kaza halinde kullanılmak üzere ampulün yanıp sönme döngüsünü eksiksiz olarak içeriyor.

Bu metinle uğraşırken çok dikkatli ol. Onu her zaman “canlı” olarak kabul edip ona göre hareket etmelisin. Kendi emniyetin için, bütün diğer canlı belgeler gibi bu metni de mektuplarla dolu bir kütuda muhafaza etmeye dikkat et.

Pişmanlık ve umutla,

İlk Eric Sanderson

(Alınma Tarihi: 11 Ocak)

Mektup # 110

Sevgili Eric,

Clio'yu ve Yunanistan'ı anlattığım o günce yazım nasıl da normal duruyor değil mi? Oysa o yazıda kendimi neredeyse tanıyamıyorum. Artık öyle yazabileceğimi bile sanmıyorum. Sonunda bir koleksiyoncu yumurtası olup çıkmak düştü payıma; sarısı ve beyazı, içinde yumurtamsı olan ne var ne yoksa silinip süpürülmüş, geride anca bozulmamış, kırılğan kabuğu kalmış bir koleksiyoncu yumurtası... Aynı eskisi gibi görünüyorum belki, hatta tıpatıp eskisi gibi, ama sahici bir yumurta olmaktan çok uzağım artık. Söylediğim şeylerin bir kısmının mantıklı olup olmadığını da bilmiyorum. Yazdığım, anlattığım bir şeyin ortasına geldiğimde ipin her iki ucunu birden kaçırmış olduğumu fark ediyorum çoğun; ne başını çıkarabiliyorum ne de sonunu nasıl getireceğimi. Tıpkı koca bir çarşafı rüzgârda asma-ya çalışmak gibi, ne yaparsam yapayım çarşafın tamamına bir türlü hâkim olamıyorum ve orası burası, ucu, kıyısı elimden kaçıp çırpına çırpına uzanamayacağım bir yere uçuyor. Orada mısın acaba? Ben gittikten sonra bir sen olacak mı ki? İnancımı kaybetmemek için büyük çaba sarf ediyorum. Sen de bana olan inancını yitirme, Eric. Eğer oradaysan, hayatta kalmak için bu bilgilere ihtiyaç duyacaksın, hiç değilse bu yüzden bana inanmak zorundasın. Kendimi öylesine yavaş öldürdüm ki, ölmek bile yıllar sürdü ve şimdi neden böyle yaptığımı bile pek bilemiyorum. Ölmek istemiyorum. Ölmekten korkuyorum ama, olmamaktan daha çok korkuyorum. Var olmayı istemiyorum. Clio'nun dediği bir şeyi anımsadım ve bir yere yazdım. Bir bar, belki bir sinema ya da alışveriş merkezi gibi bir binadan çıkıyorduk ve Clio, "Ayak başparmağımın altına bir gülün surat dövmesi yaptıracağım," dedi. Neden diye sorduğumda Clio şöyle dedi: "Öldüğümde, ayak başparmağıma isim etiketi taktıklarında, morgda komik görünsün diye." Bunun gibi anılar kelebek kanatlarından parmaklarıma dökülen, sonra da uçup giden renkli

tozlara benziyor. Bana sorarsan o dövme'yi yaptıırma fikri Clio'nun hoşuna gitmişti, çünkü böylece onun bir parçası, onun espri anlayışı bedeni soğuyup öldükten sonra kısa bir süreliğine de olsa varlığını sürdürecekti. Küçük bir hile olacaktı bu. Demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Bana olan inancını yitirme, Eric.

Pişmanlık ve umutla,

E.

(Alınma Tarihi: 12 Ocak)

Mektup # 111

Sevgili Eric,

Ampul metni iki aşamalı bir şifreyle yazılmıştır. Birinci aşama, basit Mors alfabesidir. Ampul kısa ve uzun ışımlarla yanıp söner ve kısa ışımlar noktaları, uzun ışımlarsa tireleri ifade eder. Ampulün bu aktarımı aşağıdaki alfabe kullanılarak yazıya dökülebilir:

A .-	H	O ---	V ...-
B -...	I ..	P .--.	W .--
C -. .	J .---	Q --.-	X -. -
D -..	K -. -	R .-	Y -. --
E .	L -. .	S ...	Z --..
F ..-	M --	T -	
G --.	N -. .	U ..-	

Bu yöntemle açığa çıkan harflerin bir anlam ifade etmediğini, yine de rasgele yan yana gelmiş gibi görüneceğini fark edeceksin. Bunun nedeni, daha yapılacak başka işlemlerin olması.

Şifrenin ikinci aşaması, aşağıda gördüğün üzere bilgisayar ya da daktilo klavyesinin dizilişini esas alır (ikinci ve üçüncü sıralar, harf hücreleri hizalanacak şekilde sola kaydırılmıştır):

Q	W	E	R	T	Y	U	I	O	P
A	S	D	F	G	H	J	K	L	
Z	X	C	V	B	N	M			

Mors alfabesinden çevrilen her harf ilgili hücreye yerleştirilir:

Q	W	E	R	T	Y	U	I	O	P
A	S	D	F	G	H	J	K	L	
Z	X	C	V	B	N	M			

Nihai doğru çözüm daima, Mors alfabesinden çıkan harfin bitişi-
 ğindeki harflerden biri olacaktır. Örneğin Mors alfabesinden elde
 ettiğin harf “F” ise, aradığın asıl harf QWERTY dizilişinde F harfi-
 nin bitişiğinde bulunan sekiz harften biri olacaktır:

Q	W	E	R	T	Y	U	I	O	P
A	S	D	F	G	H	J	K	L	
Z	X	C	V	B	N	M			

Mors alfabesinden çıkarılan harfler döngüsel yuvarlama yöntemi-
 yle değerlendirilir. Yani Mors alfabesinden çıkan harf, aşağıdaki ör-
 nekteki B harfi gibi klavyenin kenarında kalırsa,

Q	W	E	R	T	Y	U	I	O	P
A	S	D	F	G	H	J	K	L	
Z	X	C	V	B	N	M			

B’nin altında başka hücre olmadığından klavye yukarı başa yuvarlanır
 ve böylece V, F, G, H olası çözümlerine, R, T ve Y harfleri de eklenir.

Q	W	E	R	T	Y	U	I	O	P
A	S	D	F	G	H	J	K	L	
Z	X	C	V	B	N	M			

Döngüsel yuvarlama aşağıda görebileceğin gibi tüm kenar hücrelere aynen uygulanır:

Q	W	E	R	T	Y	U	I	O	P
A	S	D	F	G	H	J	K	L	
Z	X	C	V	B	N	M			

Q	W	E	R	T	Y	U	I	O	P
A	S	D	F	G	H	J	K	L	
Z	X	C	V	B	N	M			

Senin de fark etmiş olabileceğin gibi, şifre çok kati bir çözümleme yapmaya elverişli değil. Mors alfabesinden çevrildiğinde her harfin sekiz olası çözümü var ve bu sekiz olası çözümünden yalnızca biri doğru. Bu da temiz metnin tek tek harfler bazında oluşturulamayacağı anlamına geliyor. Olası çevirilerin sözcük düzeyinde oluşturulması, cümle düzeyinde yeniden değerlendirilmesi ve paragraf düzeyinde son düzeltmeleri yapılarak nihai haline getirilmesi gerekiyor. Hal böyle olunca da, işlem ister istemez çok vakit alıyor. Bu işin çok, ama çok uzun süreceğinden emin olabilirsin. Sanırım bu muğ-

laklığı, sözcük köpekbalığına karşı fazladan bir kamuflaj sağlaması için şifrelemeye dahil ettim. O yüzden miydi sahi? Bilemiyorum. Ama başka bir amacı olmasa gerek. Burada, geçmişte yağmur yağıyor. Orada, gelecekte hava daha iyidir umarım.

Pişmanlık ve umutla,

E.

(Alınma Tarihi: 29 Nisan)

Mektup # 205

Sevgili Eric,

Altı ay oldu. Hâlâ orada mısın acaba? Eğer oradaysan bugün senin açından bir yarı doğum günü sayılır, çok üzgünüm. Bu kadar yalnız olduğun için çok ama çok üzgünüm.

Gelelim bu mektubun ne hakkında olduğuna:

Bir hikâye var. Bugüne dek sana anlatmaktan kaçındığım bir hikâye var. Bütün bunların neden olduğunun hikâyesi. Ludovician'ın neden seni avladığının hikâyesi. Hepsi benim hatam, benim suçum Eric.

Hikâyeler. Bir zamanlar daha nice hikâye vardı bende, başka şeylerin kayıtları, bir kenara yazdığım ya da şifrelediğim başka fragmanlar. Bazılarının isimleri geliyor aklıma. Bir zamanlar, şu anda senin elinde olan *Ampul Fragmanı*'ndan başka, *Toz Fragmanı*, *Gölge Fragmanı* ve *Zarf Fragmanı* vardı. Ama geçmişte, şimdi olduğum yerde tehlike kol geziyor ve her şey sürekli birbirine karışıyor, kayboluyor ya da yok oluyor. İnan çok çabalıyorum, olabildiğince çok şey kurtarmak için elimden geleni yapıyorum, ama o fragmanların hepsi kaybolup gitmiş ve ne hakkında olduklarını da anımsayamıyorum.

Bir zamanlar Akvaryum Fragmanı diye bir fragman daha vardı. Akvaryum Fragmanı'ndan bir parça metin kaldı elimde. Bütün bunların neden olduğunu açıklayan hikâyeden bir parça. Sana bu hikâyeyi anlatmaya ve bu küçük parçacığı da yerli yerine oturtmaya çalışacağım.

Hikâye şöyle bir şey:

Clio'nun akıbetini değiştirebilmek uğruna Doktor Trey Fidorous adında bir adamı aramaya koyuldum. Aklımda ne vardı, bu Doktor Trey Fidorous'un bana ne şekilde yardım edebileceğini düşünüyordum dersin, orasını bilmiyorum da hatırlamıyorum da. Sanırım bir yazardı bu adam, bir akademisyendi. Önce, hepsini de üniversitenin

bodrum katında unutulmaya terk edilmiş dosyaların içinde bulduğum, yoğun ve karmaşık yazılarında aradım onu. O yazılarda yakaladığım bir ipucu sayesinde, Hull'da bir kütüphanede, eski bir ansiklopedinin sayfalarına kurşun kalemle, inişli çıkışlı bir yazıyla yazdığı dipnotlarına ulaştım. Dipnotlar, Leeds'teki, tıka basa yazıyla doldurulmuş ve gizlice yapıştırılmış yasadışı sokak afişlerine, bu afişlerse Sheffield'deki altgeçitlerin fayanslarına keçeli kalemle yazılmış bir dizi makaleye götürdü beni. Altgeçit makaleleri sayesinde, Manchester'deki eski bir gökdelenin duvarlarına tebeşirle tefrika edilmiş metinlere ulaştım.

Hikâyenin bu kısmını, bu güzergâhı çok net hatırlıyorum, çünkü onu her gün kendime tekrar ediyorum: “Hull'daki ansiklopedi, Leeds'deki afişler, Sheffield'deki altgeçitler, Manchester'deki gökdelen.” Bu güzergâhın son bir durağı daha var, Doktor Trey Fidorous'u nihayet bulduğum yer: Onu Blackpool'da kapanmış bir kapının ağzında hasta bir halde buldum. Bir şey gelmişti başına. Ne olduğunu anımsayamıyorum.

Hull. Leeds. Sheffield. Manchester. Blackpool.

Hull. Leeds. Sheffield. Manchester. Blackpool.

Sonra ne oldu dersin, Fidorous'la aşağıya, kimi zaman na-mekân (daha sonra sana na-mekânla ilgili bir mektup yazacağım) olarak da anılan, dünyadaki boş, terk edilmiş alanlara indim ve onunla birlikte çalışmalar yaptım. Birçok şey öğrendim, sana hayatta kalmayla ilgili öğrettiğim şeyler ve daha başka şeyler; Fidorous'un öğrenmemi istediği şeyler ve bilmemi istemediği, hiç öğrenmemiş olmam gereken şeyler. Onu, Clio'yu kurtarabileceğimi sandım, Eric. Kafamda öyle çok fikir vardı ki. Tabii ayrıntıları şimdi çoktan unuttum gitti.

Na-mekânın bir yerinde, bir delik vardı. Derin, kara bir delik, bir asansör boşluğu. O deliği, delikten aşağıya inmenin yolunu nicedir arıyordum. Her şey yama yama, yarım yamalak. Olup bitenlerden aklımda kalan yegâne şey geride kalmış duygular artık, gerçeklerin olması gereken yerde birtakım duygu gölgeleri. Şu kadarını kesin olarak biliyorum ki, o deliği aramaya gitmek üzere Fidorous'la

yolları ayırdım ve Na-Mekân Keşif Heyeti denen oluşumdan (sana Na-Mekân Keşif Heyeti hakkında da bir mektup yazacağım) deliği bulmama yardım edecek bir kişi bulup onu rehber olarak tuttum, ama bu kısmın ayrıntıları, nasılları, nedenleri, kendimi zorlayıp düşünmeye, hatırlamaya çalıştığımda, çürüyüp paçavraya dönmüş bir bez parçası gibi lime lime oluyor.

O deliği sahiden de buldum.

Delğin dibinde, sıra sıra dizilmiş, hepsi de leş gibi kokan, hepsi birbirinden bakımsız belki yüzlerce akvaryumla dolu bir yer vardı. Balıkların kimi hastalıklı, kimi çoktan ölmüş, kimi de ölmeye yüz tutmuştu; terk edilmiş korkunç bir akvaryum. İşte Ludovician'ı o akvaryumun ortasında buldum. O zaman daha yavru sayılırdı, şimdikiinden çok daha küçüktü, ama yine de çok tehlikeliydi. Bense tutup onu hapsedildiği kavramsal döngü kafesinden dışarı çıkardım, Eric. Kendi ellerimle. Bendim bunu yapan. Kendimi düşünce köpekbalığına teslim ettim ve o yedikçe yedi, semirdikçe semirdi, her gün biraz daha büyüdü ve şimdi artık erişkin bir köpekbalığı oldu; kimse de onu durduramaz. Kendi kendimi öldürdüm, büyük bir ihtimalle seni de öldürdüm. Neden yaptım bunu? Böyle bir şeyi neden yapmış olabilirim ki?

Sanırım onu, Clio'yu kurtarabileceğimi düşünüyordum.

Çok aptalca davrandım. Çok aptalca davrandım ve şimdi her şeyi birden yitirdim.

Bu, Akvaryum Fragmanı'ndan elimde kalan yegâne parça ve hikâyenin de sonu. Her zamanki gibi, bazı kısımlar, bazı anlamlar eksik:

] *akvaryum-çemberine adım attım.*

[eksik metin] *birden büyükbabamın capcanlı bir hatırası geldi gözlerimin önüne: Uzun boyu, gaga burnu, briyantine bulanmış gümüşü kır saçlarıyla, eski püskü, koyu renkli, orasına burasına boyalar sıçramış bir seyyar merdivenin üzerinde duvar kâğıdı döşerken gördüm onu. Büyükbabamın ölümünden bu yana gözümde nasıl gerçek bir adamdan ziyade bir sahneler ve manzaralar derlemesi*

olup çıktığını, onun nazik, kızgın, ciddi ve şakacı olduğu anları hatırlamasına hatırladığımı, ama bu anıların kenarlarının doğru düzgün iç içe geçmediğini ve beni, çocukken tanımış olmam gereken o gerçek, tastamam adam yerine şizofrenik bir kolajla baş başa bıraktığını geçirdim aklımdan.

Bütün bunlar aklımdan geçerken sürekli olarak dikkatimi çekmeye çabalayan duyularım, aniden yüzeye çıktı ve şimdiki zamana geri döndüm. Dünya korkunç bir berraklık kazandı; bütün şeylerin [eksik metin] tastamam öyle oldukları hissi bir yerli yerindelik, besselilik ve parlak bir [eksik metin]. Ben talimat vermeksizin, aklım yeniden merdivenin tepesindeki büyükbabam imgesine döndü. İşte o zaman gördüm onu, kısmen gözlerimle ya da aklımın gözüyle. Ve kısmen işittim, sesler ve sözcükler şekillenip belirginleştikçe hatırladım. Kavramlardı bunlar, düşünceler, başka hayatlardan, başka yazılardan, başka duygulardan kesitlerdi. Üstelik yaşıyorlardı, o şeyin bariz bir biçimde canlı ve irade sahibi ve hareket edebilir oluşuna bakılırsa kesinkes yaşıyorlardı. Hafızamdaki gevşek halkalara [eksik metin] tuhaf bir şekilde sokularak, düşüncelerimin paniğe kapılmış hızlı akışına karşı var gücüyle yüzerek. Ludovician'ı, mümkün olan her şekilde hayatımın içine.

Ben yaptım bunu, Eric. Onu ben kafesinden saldı. Olanların tek sorumlusu benim.

Gerçekten çok ama çok üzgünüm.

Pişmanlık ve umutla,

Eric

(Alınma Tarihi: 1 Mayıs)

Mektup # 206

Sevgili Eric,

Soru: Na-mekân nedir?

Cevap: Tabelasız ve sahipsiz otoparklar, emeklenerek ilerlenen tüneller, artık kullanılmayan tavanaraları ve mahzenler, yeraltı sığınakları, binaların bakıma alınmış kısımları, terk edilmiş sanayi bölgeleri, pencerelerine ve kapılarına tahta çakılarak kapatılmış evler, istimlak edilmiş kırık camlı fabrikalar, devreden çıkarılmış elektrik santralleri, yeraltı tesisleri, ambarlar, terk edilmiş hastaneler, yangın çıkışları, çatılar, mezarlar, çan kuleleri tehlike arz eden, yıkılmaya yüz tutmuş kiliseler, içleri boşaltılmış imalathaneler, Viktorya döneminden kalma kanalizasyon boruları, karanlık dehlizler, geçitler, havalandırma kuyuları, merdiven boşlukları, asansörler, dükkânların giyinme kabinlerinin ardındaki kirli yılankavi koridorlar, rögar kapaklarının altındaki ve tren raylarının iki yanını sarmış bitkilerin arkasındaki isimsiz yerlerin kuytulukları na-mekândır.

Soru: Na-Mekân Keşif Heyeti kimdir?

Cevap: Na-mekânda keşif ve araştırma çalışmaları yapan, na-mekânın haritasını çıkaran, planlarını çizen insanlardan oluşan topluluktur.

Bu şekilde yazdığım için özür dilerim. Bugün kötü bir gün. Üslubum sizlere ömür.

Pişmanlık ve umutla,

Eric

(Alınma Tarihi: 22 Mayıs)

Mektup # 214

Sevgili Eric,

Fişlerle ilgili olarak yapman gerekenlere ilişkin mektubumda anlattığım teknikleri umarım iyice öğrenmişsindir. İnternete gelince, elektronik bilgiler işin içine girdiğinde, hiçbir yöntemin güvenli olmadığını sakın aklından çıkarma. Ne pahasına olursa olsun, internetten kaçın (bankamatiklerin ve banka hesaplarının kullanımı için 5 no.'lu mektuba bak).

Pişmanlık ve umutla,

E

(Alınma Tarihi: 30 Mayıs)

Mektup # 222

Sevgili Eric,

Öğrendiğim şeylerin büyük çoğunluğunun, sana miras bıraktığım bu küçük numaralar ve taktikler çıkınının kaynağı, doğrudan Doktor Trey Fidorous'tur. Doktor, düşünce suyollarının ve kavramsal bakiıkların girdisini çıktısını biliyor. Clio Aames'ten ve onu kurtarmak için yapabileceğimi sandığım şeyden de haberi var. Her şeyi biliyor o, benim yitirdiğim her şeyi, bundan adım gibi eminim. Bu yüzden onu yeniden bulmak zorundasın Eric. Doktor Trey Fidorous'u bul. Ludovician hakkında da bilgi sahibidir o, onu durdurmanın bir yolu varsa, belki onu da biliyordur.

Hull. Leeds. Sheffield. Manchester. Blackpool.

Pişmanlık ve umutla,

E

(Alınma Tarihi: 16 Haziran)

Mektup # 238

Sevgili Eric,

Umarım iş arayışın iyi gidiyordur. Gözlemleyip çalışacağın kişiyi doğru olarak seçmeye dikkat et. Şayet bu yolculuğa çıkmaya karar verirsen, incelikle, enine boyuna planlanmış, tamamen hayata geçirilmiş bir sahte kimlik, sana olabilecek en çokyönlü günlük korumayı sağlayacaktır. Başka birinin konuşma tarzını, kendine özgü mimiklerini, el kol hareketlerini, ifadelerini, yürüyüşünü, oturup kalkma şeklini ve tavırlarını mükemmelen taklit edebilmek için aylarca çok sıkı bir şekilde çalışmak gerekir. Ama bunu bir başardığında, tanıabilir tek bir dalgacık dahi oluşturmaksızın dünyada istediğin gibi at koşturabilir hale geleceksin.

Ludovician gerekirse, sonsuza dek dönenip aranacaktır. İhtiyaç duyduğu tek şey, beklediği yegâne şey senin suları aşına bir şekilde—onun tanıyabileceği bir şekilde—kıpırdatman, kendi yolunu seninkiyle bir ya da iki derecelik bir ayrılık farkıyla kesiştirmektir. Çalış, çalış, çalış. Kılık değiştirme savunması fazla yakından işe yaramayabilir, ama uzakta olduğun sürece, nerede olursan ol görünmez olacaksın.

Pişmanlık ve umutla,

E

“Bu hafta iş nasıl geçti? Her şey yolunda mı?”

İşe başlayalı aylar olmuştu ama, Doktor Randle bu durumdan duyduğu memnuniyeti hâlâ üzerinden atamamıştı.

“İyi geçti, her şey yolunda. Yani, sıkıcı. Bilirsiniz.”

“Sıkıcılık da olumlu bir şeydir Eric. Hastalığının son yeniden nüksedişinin üzerinden bir yıldan fazla geçti. Bu durumda sıkıcılığa bir zafer gözüyle dahi bakabilirsin.”

“Yani olumlu bir şey diyorsunuz, öyle mi?”

“Eh, durumunda bir gerileme olmadığı kesin hiç değilse.”

“Hâlâ hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Evet, ama her şeyin bir anda düzelmesini bekleyemeyiz. Başlangıçta bulunduğun noktaya kıyasla, *sıkıcılığı* bir başarı addetmen gerek. İstikrara ulaşmak için bazen çok fazla çaba göstermek gerekebilir.”

“*İşte bu noktada, gördüğün gibi, aynı yerde kalabilmek için elinden geldiğince hızlı koşmak zorundasın.*”

“Eric.”

Doktor Randle, üzerinde bir lama ya da kötü bir at resmi olan kırmızı, bol bir örgü kazak giyiyordu. Son on iki ay boyunca uzattığı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Ama bakır bobinleri andıran o tuhaf saç telleri yine de oradan buradan sürgün vermiş, kafasının dört bir yanından fazlasıyla deli pülü açılarla fışkırıyordu. Ama gözleri aynıydı, baygın, ezici, güçlü ve gözlem gücünden yana biraz fukara.

“Doktor sizsiniz,” dedim. “Kendimi sizin mahir ellerinize teslim ettim.”

“Bu bir ekip çalışması Eric. İçin rahat olsun, sonunda istediğimiz noktaya geleceğiz.”

Doktor Randle’ın çoğu zaman, gerçekte önünde duran şeyden ziyade görmek istediği şeyi gördüğünden gün geçtikçe daha da emin oluyordum. *Kendimi sizin mahir ellerinize teslim ettim de neydi öyle?* Böyle konuşan biri değildim ki ben. Onu ilk gördüğümde de böyle konuşmuyordum, gelin görün ki bu küçük ayrıntı, diğer her şeyle birlikte onun o koca fırtınalı başının üzerinden bir dalga gibi—foş diye—geçip gidiveriyordu. İnsanların çoğu, gerçekten gördüklerinin yarısının bile farkında değildir belki de.

“Size güveniyorum,” dedim.

Rusty, Doktor Randle’ın köpeği, Ian’ın kokusunu almış olmanın verdiği heyecan ve mutlulukla etrafımda dört dönüyor, bacaklarımda koklanmadık yer bırakmıyordu. Geçmiş deneyimlerin bir kıymeti harbiyesi vardıysa, Ian da eve döndüğümde kot pantolonumdaki köpek kokusunu alacak, bana bir *beni tiksindiriyorsun* bakışı atacak, kuyruğunu havaya dikip kıkıldığını bir küçümseme ifadesi olarak yüzüme doğrultarak uygun adım yanımdan uzaklaşacaktı.

“Acıktı yine,” diyerek gülümsedi Randle, küçük, hırpani köpeğe bakarak. “Mama vermezsem, buzdolabının kapısına çullanmaya başlar yine.”

Uzanıp Rusty’nin kulağını kaşıdım. Kendini sırtüstü yere atıp karnını açarak teslim oldu.

“Ben de yavaştan gideyim artık,” dedim köpeğin karnını okşayarak. “Cuma günü tekrar görüşmek üzere.”

Köpek, yalan söylediğimi anlamışçasına bir an yüzüme baktı.

Dışarıya çıktığımda, sarı cipe binmeden önce, çürüyüp hamurlaşmış birkaç kahverengi yaprağı ön camdan temizledim. Direksiyon başına geçip kapıyı kapattım, motoru çalıştırdım. İnsanın soluğunu buharlaştıran, parlak, soğuk bir sonbahar öğleleri sonrasıydı. Düğmelerin hepsini çevirerek ısıtıcıyı so-

nuna kadar açtım, ellerimi ısıtmak için avuçlarımı bacaklarıma sürttüm ve radyo kanalları arasında dolaşır eski bir rock'ın roll parçası yakaladım. Sarı cip, lastiklerin altında kalan taşları çıkırtılarak kaldırımın kenarından ayrıldı. Kıyı kıyı sokularak trafiğe karıştı.

•

Anahtarı kilitte çevirip ön kapıyı açtım ve içeride bekleyen iskelet eve adımımı attım. İçerisi hepten değişmiş bir evin dışarıdan bakıldığında tıpatıp eskisi gibi görünmesi ne tuhaf şey. Holden, oturma odasına, mutfığa varıncaya kadar her yer baştan aşağı nasıl da boş görünüyor şimdi. Tertemiz. Her şey yıkanmış, kurulanmış, silkelenmiş, süpürülmüş, kaldırılmış. Ağartılmış kemikler. Değerli her şeyi, taşınma sandıklarına doldurup kilitli odaya yığmıştım. Tehlikeli her şeyi, koruyucu mektup yığınlarının arasına gömmüştüm.

Mutfağın storlarını indirdim, oturma odasının perdelerini çektim. Kanepede birkaç dakika oturup cuma günü randevuma gitmeyince, hele de sırta kadem bastığımı anlayınca Randle'ın neler düşüneceğini kurdum kafamda. Belki de mutlu olurdu. O füğ kuramının başından beri doğru olduğunu düşünürdü belki. Evet, büyük ihtimalle böyle düşünürdü. İçten içe birazcık da özlemesini umuyordum beni.

Şimdi çalışma masamdayım, yatak odasında daktilonun başında. Ian yatağın üzerinde, defterlerimden oluşan bir yığın üzerinde uyuyor. Diktafon gürültüsü artık rahatsız etmiyor onu. Bunca zamandan sonra, ben de kanıksadım, neredeyse hiç duymaz oldum gürültüyü. Pek yakında Ian'ı boğuşa güreşe taşıma kutusuna koyacağım, diktafonları toplayıp çantama tıkacağım ve evden, belki de dönmemesine ayrılacağım.

Oturma odamın zemininin ayrışır ıslak, derin bir kavrama dönüştüğü, çareyi yüzmekte bulup canımı kurtarmak için Ryan

Mitchell mantrasını okuduğum günden iki gece sonra köpekbalığı geri döndü. Gecenin ikisiydi, yatak örtüsünü kanı çekilmiş yumruklarımın arasında sıkarak yatakta doğrulmuş, buz kesmiş halde ecel terleri döküyordum. Duvarlar, odanın orasında burasında oynaşan garip gölgeler ve tuhaf çağrışımlar yansıtarak gerildi ve esnedi. Ama İlk Eric Sanderson'ın ambalajlarından daha yeni çıkmış diktafonları yatak odasının dört köşesinde bir başlarına çene çalıyorlardı ve hafıza köpekbalığı, Ludovician, sıvanın ardında kısıp hapis kaldı. Diktafonlarla çizdiğim sınırın öbür yanına geçmeyi başaramadı. *Açılımsız kavramsal döngüyü* delememi. İlk Eric Sanderson'ın mektupları; anlaşılır olanlardan, çözülmesi neredeyse imkânsız olanlara uzanan bir yelpazede gidip geliyordu belki, ama taktikleri kesinlikle işe yarıyordu. Hem de hepsi işe yarıyordu.

Böylece, başta tereddütle, sonraları ise temkinli, ama gün geçtikçe artan bir güvenle son ben'imın öğrencisi olup çıktım. Ludovician ve Doktor Trey Fidorous'un sözcük-izleri hakkında bilgilendim. Eric'in na-mekân'ı meydana getiren tabelasız otoparklar, erişim tünelleri ve gömülü yerler hakkında az da olsa hatırlayabildiği ne varsa öğrendim. Düzmece kavramsal akışlar yaratmayı ve var olan asıl akışlara kısa devre yaptırmayı, yabancı fikirlerin eğreltiotlarını ve yosunlarını kafa derime yapıştırmayı, başka bir benliğin çamuruyla çimenini derimin altına, tenime ve giysilerime yedirmeyi; istediğimde görünmez olabileceğim, dosdoğru bana bakıyorken dahi hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin gerçek beni asla göremeyeceği ölçüde öğrendim.

İlk Eric Sanderson bana bir Özgeçmiş gönderdi ve bu sayede bir iş buldum. İlk Eric Sanderson, bana aramam gereken kullanışlı kişilik özelliklerinin bir listesini gönderdi ve bu liste sayesinde veri analisti Mark Richardson'ı seçtim. İşteyken, Richardson'ın ailesi, geçmişi, inançları, dünya görüşü ve umutları hakkında bilgi topladım. Onun sesini, tavırlarını, oturuşunu kalkışını, yürüyüşünü, ifadelerini gözlemleyip çalıştım.

Bunları, aynanın önünde, bir kamera, bir de ses kayıt cihazı eşliğinde prova ettim. Günlerce, aylarca çalıştıktan sonra niha yet onun kimliğini saniyesinde bir duvar gibi etrafıma örebilir, ortadan kaybolabilir, dünyaya gerçek benliğime ait tek bir dalgacık yaymaksızın istediğim gibi hareket edebilir hale geldim. O ilk aylarda Ryan Mitchell mantrası kırık dökük bir acil durum kalkanı idiyse, o halde sahte Mark Richardson kimliğim, o kalkanın çok daha güçlü, çok daha esnek ve çok daha gelişkin bir ikamesi, neredeyse kusursuz bir maskeydi.

İlk Eric Sanderson mektuplarını yazarken, içinde taktiklerden ve manevralardan başkaca bir şey olmayan bomboş bir kutu, işi bitmiş, defteri dürülmüş bir askerdi. Geç de olsa anladım ki, beni aslında kendisinin yapmış olması gereken bir iş için eğitiyordu o. Yapmaya gücünün yetmediği bir şey için.

Yeni hayatımın ayları uzana yayıla birbirini kovaladı ve bir yıla gelip dayandı. Bu bir yılın sonunda elimden gelen her şeyi yapmış, bütün o numaralarda ve taktiklerde olabildiğince ustalaşmıştım.

İlk Eric Sanderson'ın mektuplarının arkası dört gün önce kesildi. Aynı Clio'nun ayak başparmağına gülün surat dövmesi yaptıрма fikri gibi, Eric de kendisinin son fısıltılarını, zarflardan ve kutulardan oluşan 300 domuz pastırması dilimine bölünmüş halde, bir hayalet misali geleceğe yansıtmıştı. Sonunda mektupların sonuncusu da yerine ulaşmıştı. *İnsan, bir sürü farklı zaman dilimi yaşar.* Ve her bir zaman diliminin de kendi sonu vardır.

Eğer geri dönmezsem ya da aklım başımda olmaksızın geri dönersem, kırmızı dosya dolabında İlk Eric Sanderson'dan gelen tüm mektuplarla birlikte bu hikâyenin bir nüshasını da bırakıyorum. Bu yazdıklarımı okuyan başka bir Eric Sanderson var-

sa, sana bırakabileceğim her şeyi bıraktım. Pek fazla bir şey olmadığı için üzgünüm.

Doktor Trey Fidorous'u aramaya gidiyorum.

Bugüne dek tek yaptığım, kendimi korumayı öğrenmek oldu, bir şeyleri anlama yolunda en küçük bir girişimde dahi bulunmadım. İlk Eric Sanderson haklıydı; eğer bu olanların bir açıklaması varsa, Fidorous'tan başka hiç kimsede olamaz. Planım, bütün bunlar başladığında İlk Eric'in Fidorous'u bulmak için izlediği güzergâhı izlemek. İşe Hull'dan başlayıp ülkeyi bir baştan bir başa katetmeye çalışacağım. *Hull. Leeds. Sheffield. Manchester. Blackpool.* Doğudan batıya. Fidorous'un sözcüklerle bıraktığı iz, iyice eskimiş, solmuş olmalı artık, ama elimdeki tek ipucu bu. Burada kalıp son Eric gibi kendimi savunmaya çalışamam.

Bir şey daha var: Clio Aames rüyalarımaya giriyor. Onu görüp tanıdığım, kim olduğunu bildiğim, onu kollarımda tuttuğum rüyalar görüyorum. Ama sabah olunca, yere kadar çöken sis oyun alanlarının üzerinden nasıl kalkarsa, öyle kalkmış oluyorlar üzerimden ve içim yine bomboş uyanıyorum. Yalnızca belli belirsiz bir duygu ve bir şey kaybetmiş olduğuma dair bir his kalıyor geride. İşin aslı şu ki, artık bundan ibaret olamam, buna dayanamam.

Sokağın karşısındaki bahçede, telgraf direğinin gölgesi yavaşça sürüne sürüne dünyanın etrafında yol alıyor. Tepesinde bir sığircık var, yazın sonuna karşı boynunu bükmüş bir sığircık.

İKİ

Geceleyin alabalıklar nehirde çıkıp şehre akın eder.

Raymond Carver

*Trey Fidorous'un İzinde—
Yeniden Ele Geçirilen Fosil Örnekleri ve Bulgular
(Hull'dan Sheffield'e)*

2

1. Tekhücreli hayvanlar

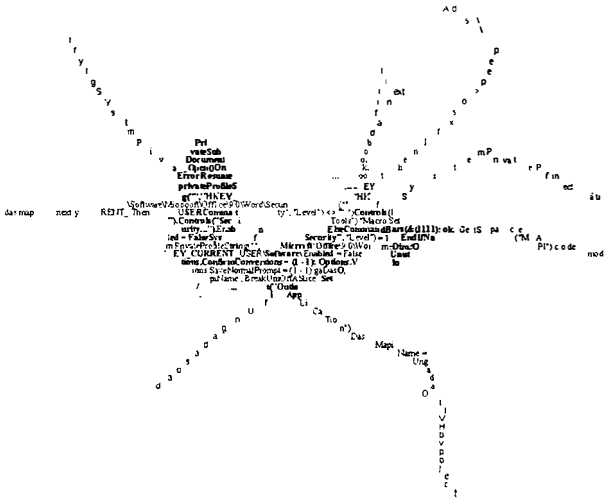
Leeds'te bulunan ve Doktor Fidorous tarafından kaleme alınmış olma olasılığı olan (gerçi, görünüş itibarıyla bunların İlk Eric Sanderson'ın mektuplarında tarif ettiği tükenmez kalemle yazılmış yazılarla tıka basa doldurulmuş afişlerden başka bir şey olmaları pek de mümkün değil) iki adet afiş metninin ilki. Bu ve bunu izleyen metin, Leeds Merkezi Demiryolu İstasyonu'nun onarım ve bakım çalışmaları sırasında açığa çıkarıldı. Haftalarca süren aramalara karşın, şehirde Fidorous'un elinden çıkmış olabilecek başka bir afişe rastlanmadı. Metnin özgün başlığı (sol alt köşeye basılmış), Tekhücreli hayvanlar'dır.

AaBbCcD
dEeFfGgHhIiJ
KkLlMmNnOoP
pQqRrSsTtUuV
vWwXxYyZz

2. Hücrenin çekirdeği, biyolojik bilgiler ihtiva eder.

İlk metnin hemen yanında bulunmuş olan ikinci olası Fidorous metni. Bu metnin de özgün başlığı *Hücrenin çekirdeği, biyolojik bilgiler ihtiva eder*'dir.

4. Samankapana kısılmış bilgisayar virüsü sivrisinek

Sheffield kavşağında (bkz. haritalar/fotoğraflar), 3½ inçlik bir diskete ya-
pıştırılmış bir asetat etiket üzerinde bulunmuş olan bu resim, burada kat-
bekat büyütülmüş olarak gösterilmiştir. Görünen şekil muhtemelen bir
sivrisinektir. Bu resmin bulunduğu disket, —her zamanki mat siyah dis-
ket malzemesi yerine—turuncu şeffaf plastikten yapılmış olup, üzerin-
deki resmin samankapana kısılmış bir böcek olduğu izlenimini uyandır-
maktadır. Şekli meydana getiren metin, programlama dilinde yazılmış bir
kaynak koça benzemektedir ve 2000/2001 dolaylarında dolaşıma sokulan
Melissa Virüs koduyla bazı benzerlikler taşımaktadır. Bu bulgunun acaba
Fidorous ile bağlantısı var mıdır? Disketin kendisi onarılamaz durumda

5. Naksos adlı Yunan adasına ait kartpostal

Bu kartpostal, Sheffield'in Broomhill havalisinde bir emniyet şeridinde bulundu. Arka yüzü yazısız olmakla birlikte, kartpostalın matbu tanıtım yazısında, ön yüzdeki manzara "Şafakta Naksos" olarak adlandırılmış. Kartpostal yağmurdan dolayı birazcık zarar görmüş. Bu keşfin Doktor Fidorous ile ya da İlk Eric Sanderson ile bağlantılı olması oldukça küçük bir olasılık ama, böyle bir şeyi şans eseri bulabilmiş olmak içimi cılız da olsa bir ümitle doldurdu. Bu parça tam olarak bir "bulgu" olmadığından onu iki deste koruyucu mektupla birlikte şeffaf bir naylon kâğıda sarıp diğer bulgulardan ayrı bir yere, sırt çantamın tepesindeki cebe sakladım.

Karaya Vuran Yağmurzedeler

Yağmur öylesine şiddetli yağıyordu ki, ne olduğunu bilmesem gökten güller dökülüyor sanırdım. Ne kadar iki büklüm olsam, nasıl savuşturmaya çabalasam da tokatlarını başıma ve omuzlarıma soluk aldırmaksızın indirdikçe indiriyor; sudan külçeleşmiş giysilerimin üzerine amansızca şakır şakır boşanıyor; kapüşonumdan, dirseklerimden ve paltomun eteğinden zıpkın gibi ok ok süzülerek akıyordu. Şiddetli, zalimane, kükreyen, öfkeli bir sağanak. Önümü dahi zor görüyordum. Elimin birini alnıma götürüp gözlerime siper ettim, ama bu girişimim yağmura bir başka cephe kazandırdığıyla kaldı ve çok geçmeden yepyeni dereler parmak uçlarımdan aşağıya burkula çağlaya dökülmeye, kapüşonumdan içeri kıvrılıp yanaklarımdan, çenemden aşağıya süzölmeye başladı. Gözlerimi kırpttırarak suların hiç değilse birazını bertaraf etmeye uğraştım.

Derken önümde ne olduğunu gördüm ve gördüğüm şey beni sersemletti.

Tanrım, dedi dudaklarım. Ama sözcük ölü doğmuştu, çelimsizdi ve o şiddetli rüzgârın bir sillesiyle bohçalanıp kapı dışarı edildi.

Önünde durduğum girişin eski bir eve, haritama bakılırsa Willows Oteli'ne ait olduğunu umuyordum, ama alakası yoktu. Anayoldan fazla erken ya da fazla geç çıkmıştım; bu, otelelin araba yolunun değil, bir parkın girişiydi. Kapı dikmelerinin ötesindeki her şey azmış, kudurmuştu: Devleşmiş, çirkinleşmiş ve çıldırmış bir nehir; ortalığı birbirine katan açgözlü, kahverengi bir gazabın elinde oyuncak olmuş, yarılmış kıyıları. Gözüme dolan görünün ezici boyutları ve gücü bana faz-

la geldi, midemi bulandırdı, başımı döndürdü. *Dayanılmazca fazla gelme* hali.

Yağmura karşı kırıştırtıp durduğum gözlerim seyelan manzarasından kopmak uğruna savaşıyor zor bela çizmelerime indi. Çizmelerimin etrafındaki su tezek kahverengisiydi, sonradan fark ettim ki bu da yetmezmiş gibi canlıydı bir de. Hiçbir şey sınır tanımıyordu. Nehir buradaydı, eli her yana uzanıyor, her şeyi kapıyor, güzel ve akılsız bir sızıyla beni ayaklarımdan ve baldırlarımdan bilfiil tutup çekiyordu. Tazyikli'bir irade gücü. O anlamsız, o ahmakça hırslı ve tutkulu değiştirme ve mahvetme dürtüsü uyarınca beni kapıp sürüklemek, parçalarıma ayırmak, sonra yeniden yapmak isteğiyle yanıp tutuşan bir nehir.

Oracıkta öylece mihlanıp kalmışken, o idrak ve farkındalık anına çakılmış dururken, hazır bütün taşlar şıp diye yerli yerine oturmuşken, hazır yanlışlıkla cumburlop diye içine düştüğüm bu *olay* bir anda patlak veriş ve gerçekliğiyle beni çepeçevre sarmışken; nehrin arzuladığı şeyin olmasını istedim birden. Dizlerimin bağlarının çözülmesini, güçten kesilmeyi istedim. Omuzlarımdan çökmesine izin vermek, kendimi öylece koy vermek, öne düşmek, yere kapaklanmak ve nihayet seve seve nakavt olmak istedim. Bu canavar nehir beni kapıp götürebilir, parçalarıma ayırabilir, beni canı çektiğinde, içinden geldiğinde çekiştirip dört bir yana saçabilirdi, çünkü doğrusunu söylemek gerekirse, bir insan olarak beni meydana getiren parçalarımda bir arada tutmak için boktan elimden gelenin boktan en iyisini yapmaktan, kendimi saatlerce, durmadan bu uğurda paralamaktan fena halde yorulmuş hissediyordum artık. Su seviyesi çizgisini yükselten ne idüğü belirsiz şeylerden, düşünmeyen yıkıntılardan olma kayıp bir hiç haline gelmek, bir yerlerde birikmek, lığ olup sürüklenmek, ağaç gövdelerini bürümek istiyordum. Büsbütün boş ve anlamsız olabilmek için, büsbütün göçmüş olabilmek için. Sırf bu yüzden.

Saniyeler geçti.

İçime yutarcasına çektiğim ciğer dolusu havayı dışarı saldım—ağır ağır, ıslak ve buharlı. Suyun arzusuna karşı, ağır ama dikkatli bir adımla geriledim. Bir an durup kendimi sakinleştirmeye çalıştım, derken bir adım daha, sonra bir adım daha geriledim. Yavaşça, çok yavaşça, büyük bir dikkatle arkamı döndüm ve nihayet sarı cipe doğru bebek adımlarıyla ilerlemeye başladım.

Kedi dediğiniz şey, neresinden baksanız bir sorumluluk. Aptal şişko bir kediye bakmak, onu beslemek ve umursamak belki büyük bir şey değildir; adına insan olmak denen o bütünlüğe ve *insanların yaptığı şeyler*'in devasa çeşitliliğine vurulduğunda, büyük bir şey değil belki, ama yine de o da bir şeydir. O da bir şeydir; hem de ılık ve hâlâ sahip olduğum bir şey.

Omuzlarımın birinde kocaman sırt çantam, öbür elimde kedi kutusu, otelin lobisinde durdum. İçerinin ılıklığı, yağmurun yanaklarımdaki ve alnımdaki batmalı sızısını yakıyor, ayaklarımdan sel suları sızıyordu. Bu suları böyle boşanmaya iten ısıyı tuhaf bir şekilde hissediyordum. Kahverengi nehir suları, şimdi üstümden başımdan; önceki dürtülerinden ve arzularından arınmış halde, tekdüze bir biçimde saçılıyordu—ölmeye yüz tutmuş ya da çoktan ölmüş bir halde.

İklim değişikliği.

“Üstüme iyilik sağlık. Ne biçim yağıyor değil mi? Arka tarafta şimdiden bir Nuh’un Gemisi yapmaya başladık.” Resepsiyon masası oldukça yüksekti, ama bunları söyleyen kadın da çok kısa boylu olsa gerekti ya da işini yapamayacak kadar alçakta oturuyordu, zira baktığım yerden çenesinden aşağısı görünmüyordu. “Ya radyoda dakika başı yayınlanan sel uyarılarına ne demeli. John, suların arabaları sürükleyecek kadar yükseldiğini söyledi. Düşünsenize, *koskoca arabaları*. Şu anda en son olmak isteyeceğiniz yer aşağıdaki vadi.”

“Evet,” dedim üstümden başımdan sular damlatarak. “Oradan geliyorum, durum epeyi vahim, ortalığı seller götürüyor.”

“Sahiden mi?” Kadın tamamen boynunun marifetiyle bir iki santim uzadı. “Dedikleri kadar var mı? *Koskoca arabalar da sürükleniyor mu yani?*” Ellilerinin başlarında gösteriyordu; ateş gibi yanan kızıl saçları, ıslıl ıslıl gözleri vardı ve kırmızı dinamo yanakları, iyiliksever, ama başa bela türden bir ağza güç besliyordu. *Tam opera ağzı*, diye geçirdim içimden, *kocaman ve hoş*.

Yüzlerden anlam çıkarmakta enikonu ustalaştım. *İlk aşama, görmektir*.

“Aslında, sizin sapağı kaçırdım,” dedim. “Buraya, bir bakıma kelle koltukta geldim diyebilirim.”

“Vah canım.” Bana sert erkek edasıyla gülümsedi. “Şuna da bak. Kimler varmış burada? Normalde evcil hayvan kabul etmiyoruz. John, John kocam olur bu arada, hayvan sevmez, ama seni bu havada kapı dışarı edecek halimiz yok, değil mi?”

Cümlesinin son kısmı bana yöneltilmemişti besbelli.

“Teşekkürler. O da çok teşekkür ediyor size,” dedim eğilip kedi kutusuna doğru bakarak. “Çok teşekkür ediyorsun, değil mi?”

Kadının gülüşünden, kedinin hâlen, bütün yüzüne yayılmış kocaman bir *siktirin gidin* ifadesiyle taşıma kutusundan dışarı pis pis bakıyor olduğunu anlamakta gecikmedim. “Eh, her neyse,” dedim. “Ben her ikimize yetecek kadar müteşekkirim size.”

“Dert etme canımın içi, tam yirmi beş yıldır evliyim onunla,” dedi dönüp yeniden kediye gülümsemeden önce başıyla binanın arkasını işaret ederek. “Bakarsın gayet de güzel geçinir gidersiniz, ne belli.” Sonra gözünü kırparak bana döndü: “Bu gülücüklü arkadaşınızla, uzun yoldan mı geliyorsunuz?”

“Hem de nasıl uzun. Öyle ki nereden geldiğimizi ben bile unuttum artık,” dedim.

Öyle ki nereden geldiğimizi ben bile unuttum artık. Duvarları bir bir itip yoklayarak, kapının kolunu çevirip deneyerek. Kendimi sınavarak, sınavarak ve kendi sınavlarımdan tereyağından sıyrılırcasına geçerek ilerliyordum—en ufak bir falso vermeksizin, hiçbir tümsekte tökezlemeksizin. Ne gözlerimde azıcık bir büyüme, ne yanaklarımda hafif bir kızarma, ne ağzımda belli belirsiz bir seğirme, ne de kafa derimde en ufak bir atma; karda yürüyor, izimi belli etmiyordum, hem de hiç. Öyle ki nereden geldiğimizi ben bile unuttum artık, dedim ve buraya gelmek için kendimizi nasıl bir tavşan deliğinden atmış olduğumuzu kimseciklerin ruhu bile duymadı.

Gülümsedim. “Onunla ayrılmaz bir ikili olduk.”

Dediğim hoşuna gitmiş, başını sallıyordu ki birden kendine geldi. “Görüyor musun şu münasebetsizliğimi. Kusuruma bakma canım, siz dışarılarda kim bilir nasıl perişan oldunuz, ben se tutmuş gevezelik ediyorum. Bir an önce kayıt yaptırıp o sırlıslıkla giysilerden kurtulmak istiyorsundur eminim, öyle değil mi?” Başı bir an gözden kayboldu, sonra matbu bir kâğıdı uzatan bir elle birlikte yeniden meydana çıktı. “Basit bir form, beş dakikada doldurursun.”

Şap şap yürüyerek resepsiyon masasına yaklaştım, sırt çantamı yere bıraktım, kedi kutusunu telefonun yanına koydum, damlayan sularla ortalığı batırmamak için paltomun yenini yukarı sıyırdım ve kâğıdı çevirip önüme aldım. Bana bir kalem uzattı ve ben de almak için ona doğru eğildim. İşte o zaman gördüm gerçeği; kadın kısa boylu filan değildi, oturuyordu. Bir tekerlekli sandalyede oturuyordu. Kedi bu durumdan hiç de etkilenmiş görünmedi.

“Bana İhtiyar Demir Leblebi derler,” dedi kediye, “ama burada kalırken uslu duracağına söz verersen Ruth Teyze diyebilirsin bana. Senin adın ne neşeli şey?”

Doldurduğum formdan başımı kaldırdım. “Adı Ian.”

Bir anlığına çatılıp toplanan kaşları, cıvı cıvı bir sırıtmayla yeniden havalandı.

Mizah anlayışımızın bizden daha uzun ömürlü olması hem hazin, hem de harika bir şey.

Bu yolculuğa çıkmak üzere evden ayrılalı beri, bu meseleyi enine boyuna düşündüm—her hayatın büyük bir bölümünün gerçekte bir düzeneği kurmanın nasıllarından ve niçinlerinden ibaret olduğu meselesini. Hayat denen şey, sistemler kurmaktan, düzenekler, motorlar inşa etmekten ibaret. Otomatik ödemelerin saatlerini kurmaktan; gazete teslimatları ve yıldönümleri ve fotoğraflar ve kredi kartı ödemeleri ve hikâyeler yapılanırdırmaktan. Bu şeylerin motorlarını çalıştırmaktan, onları harekete geçirmekten ve marifetlerini düzenli ya da düzensiz aralıklarla gösterebilirler diye onları çuf çuf diye bir güzel, geleceğe göndermekten. Bir insan çekip gittiğinde ya da öldüğünde ya da tükendiğinde, geride bir artıme bırakır; etrafında kurmuş olduğu düzeneklerin ortaya serdiği hatlarını. Belli şekillerde, belli yerlerde ve belirli açılardan yaşanmış bir hayatın makinele-ri devre dışı kaldıkça, çalışmaz hale geldikçe ve birbiri ardına kapandıkça bu imge de solar ve yayların yavaşlamasına, benzinin ağır ağır bitmesine bırakır yerini. Bu bile uzun zaman alır. Bazen, belki nice yıl sonra, hiç mi hiç ummadığınız bir anda, bir başkasına ait bir makinenin tozlu ışıklarına ya da elektrik cızırtısına rast gelirsiniz. Hâlâ, karanlıkta bir başına, çalışıyor-
dur makine. Kendisini çalıştıran kişi göçtükten aylar, belki de yıllar sonra o hâlâ o kişinin öngördüğü marifeti gösteriyordur.

İnsan bir sürü farklı zaman dilimi yaşar.

İnsan bir sürü farklı zaman dilimidir.

Değişim. Çöküş. Yeniden buluş.

Kedinin kulağı seğirdi.

Formu doldurulmuş olarak Ruth Teyze'ye uzattım.

“Öyleyse, sizi ağırlamak benim için bir zevktir Ian ve” elindeki forma baktı—“Bay Richardson.”

“Mark. Lütfen, bana Mark deyin,” dedim, masaya yaslanarak, elimi uzatarak ve Mark Richardson rolünü, hiç açık ver-

meksizin, tastamam, kusursuzca oynayarak. Ön kapıya bir göz attım ve yüzümün bir kenarındaki gülümsemeyi azıcık yukarı çektim. “Buraya gelebildiğimiz için çok mutluyuz. O zevk asıl bize ait.”

Odam küçük, kullanışlı ve had safhada temizdi; insanda kıyı köşe demeden her yerin aşındırısına ovalanmış olduğu hissi uyandıran o evcil temizlik hâkimdi odaya. Ruth Teyze’nin, bir mendile tükürüp insanın ağzının kenarını acıta acıta silecek türden bir kadın olabileceği düşüncesi geçti aklımdan.

Ian, mandalı açtığım anda kutusundan dışarı fırladı ve arkası kalorifere dönük, yarı açık gözleri üzerimde, sol kulağı ise arkasındaki küçük mekânda tarama-araştırma çalışmaları yapar halde şifoniyerin üzerine yerleşti.

Sırılsıklam olmuş paltomun iç ceplerini yokladım. Durum sandığımdan da kötüydü: Mektupların hepsi mahvolmuştu.

Ceplerimin her birinden, lastik bantla bağlanmış bir avuç dolusu yamru yumru, ıslak kâğıt topu çıktı; hepsi de hamurlaşmış, dağılıp gitmeye yüz tutmuş, hepsi de matbu harflerin kara lekeleriyle, mavi mürekkep damarlarıyla vurulup yaralanmıştı. Sağanakta çok kalmamıştım belki, ama yağmur öylesine bardaktan boşanırcasına yağmıştı ki, o kısacık süre bile ceplerimdeki her şeyin mahvolup gitmesine yetmişti. Yetmişti de artmıştı hatta. Dış kamufajım, kavramsal köpekbalıgsavar ceketim işe yaramaz haldeydi.

Kahretsin. Hayır, çok vahim sayılmazdı durum, ama mektupların yenilerini ele geçirinceye dek bir motor eksikle uçmak zorunda kalacaktım. Ama bu, elimde başka araçlar, başka savunma yöntemleri olmadığı anlamına gelmiyordu yine de; takınılmış kimliğim hâlâ taş gibi sapasağlam duruyordu. Daha on beş dakika önce lobide bunu kendime bir kez daha kanıtlamış-

tım. *Dört dörtlük bir iş çıkarmıştım doğrusu.* Öte yandan mektupları yitirmenin, altta bir emniyet filesi olmaksızın ip cambazlığı yapmakla, kolluksuz yüzmekle aynı kapıya çıkacağı da inkâr edilemezdi. Üstelik yorgundum da. İşimi şansa bırakmayarak diktafonları kurmaya koyuldum.

•

Küçük kasetçalarlar odanın dört köşesinde, düşüncelerimin kıyılarında kendi kendilerine madeni, tenekemsi seslerle gevezelenmeye başladı. Islak giysileri sırtımdan çıkarırken, peş peşe derin ve arındırıcı soluklar alarak Mark Richardson'ın ruhunun yüzümden kayıp düşmesine, bedenimden çıkıp gitmesine meydan verdim. Hareketlerimin ifadesizleşmesine, ardından yavaşça değişmesine; ellerimin ve kollarımın, omuzlarımın eski hallerini bulmasına, kendi bildik esnekliklerine ve uyumlarına kavuşmasına göz yumdum. Sırtüstü yatağa yığılmadan önce bir süre ayna karşısında yüzümle uğraşıp kendi doğal ifadelerimi takınmaya çalıştım.

Ruth Teyze, seller yüzünden aşçısız kalmıştı, ama *karaya vuran* biz *yağmurzedeler* için—kendi deyişiydi bu—birkaç saat sonra otelin barında, soğuk yiyeceklerden oluşan bir açık büfe hazırlayacaktı. Yeni cep telefonumun alarmini kurdum, bir tutam battaniyeyi avucuma sıkıştırdım, yatağın öbür yanına yuvarlanıp kıvrıldım.

Diktafonlar tizlerle ve tıslamalarla konuşup duruyordu.

Sırt çantama uzandım ve çantanın derinliklerinden kırış kırış olmuş bir naylona sarılmış bir tomar kâğıtla videokaseti çıkardım. *Ampul Fragmanı*, kuru ve sağlamdı hâlâ. Metnin ikinci yarısının şifresini çözmeye girişeli neredeyse yedi ay olmuştu; henüz evdeyken Mark Richardson kişiliğimi kusursuzlaştırmaya çabaladığım günlerde başladığım çalışmayı, daha sonra yollarda, ülkenin dört bir yanındaki yapayalnız şehirlerde kal-

dığım boş, derli toplu otel odalarında sürdürmüştüm. Çıplak ampulün yanıp sönmesinden ibaret videokasetle ve İlk Eric Sanderson'ın tabloları ve çizelgeleriyle birkaç gece daha cebelleşsem, ortaya işe yarar bir müsvedde çıkarma *ihtimalim* vardı. Doğal olarak ancak ihtimaller üzerinden konuşabiliyor, kesin bir tahminde bulunamıyordum çünkü o belirsiz QWERTY şifresi, her şeyi bütünüyle çözmedikçe elde avuçta hiçbir şey olmaması anlamına geliyordu.

Tomarı gerisingeri naylona sardım ve çantanın içine tıktırdım.

Yüz dokuz dakika içinde, Ruth Teyze sandviçlerini hazırlıyor olacaktı. Dönüşte Ian için etli bir şey getirmem gerektiğini kendime hatırlatarak gözlerimi yumdum.

Ruth Teyze, o akşam sel sularına kapılarak otele sürüklenen müşterilerine *karaya vuran yağmurzedeler* ismini takmıştı, sahiden de öyleydik. Fırtına mültecileri. Otelin barı sayemizde tıka basa dolmuş denemezdi belki ama, mekânın uzun zamandır böyle bir kalabalık görmediğine bahse girebilirdim.

Ruth, tezgâhın üzerine sandviçle dolu üç servis tabağı dizdi ve bana da kediye götürmem için küçük bir kesekâğdında dilimlenmiş jambon verdi. *Küçük kazalar* olmasın diye kocasını uyduruk bir kum kabı yapmakla görevlendirdiğini söyledi bana.

“O iş başlarına geldiğinde çok utanır kediler, bilirim,” dedi.

Tam Mark Richardson'ın yapacağı gibi ortalıkta dolaştım ve barın etrafında, onun ancak çocukları güldürebilecek, kör kör parmağım gözüne esprilerinden birkaçını gönülsüzce yumurtladım. Gerçek Richardson'ı son görüşümden, eğitimimi tamamlamamdan, işimden ayrılmamdan, varımı yoğunluğu sarı cipe yükleyip yitik geçmişimin küllenmiş izini sürmek üzere yollara düşmemden bu yana on sekiz hafta geçmişti. Hull,

Leeds, Sheffield, her şehirde altı hafta. Yatak odasındaki o halının üzerinde yüzüstü doğduğum günden bu yana toplam bir yıl, dört ay.

Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu. Yağmurun dokunaklı, ıslak sillesi, bir tokat gibi cama çarptı, bunu rüzgârın bir an soluklanmasını fırsat bilen tombul yağmur damlalarının tıptırtılı haikusu izledi. Fırtına orkestrası.

“İşte bak,” diyordu karşımdaki adam. “Hep Pennine dağları—”

Başımı kaldırdım.

Mark Richardson insan canlısı bir tipti, konuşmak kadar dinlemeyi de bilen birisi. Zaten sahte kimliğimi seçme aşamasında, onu bu denli cazip kılan da bu yönü olmuştu. İnsanlarla tanışmak, iletişim kurmak, bilgi toplamak—bütün bu işlerin sahte kimliğimle yapılması gerekecekti; savunma mekanizmalarımın çökmemesinin tek yolu buydu. Dünya yüzünde, tek bir dalga-cık dahi oluşturmadan, yakalanıp paramparça edilmeden gezinebilmemin tek yolu. Ama Richardson olmak demek, yalnızca işime geldiğinde değil, her an, her saniye Richardson olmak demektir. İşte bu yüzden de insanlarla kaynaşmaya bakıyordum.

Karşımda oturan yeni yağmurzede arkadaşım, jambonlu ve hardallı bir başka üçgen sandviçin ortasını çiğniyor, bir yandan da boştaki eliyle *az dur, şunu yutayım söyleyeceğim* anlamına gelen dairesel hareketler yapıyordu.

Ağzındakini yuttu.

“Hep Pennine dağları yüzünden,” dedi yeniden. “Tepeler çok yüksek. Gökyüzü çok alçak.”

Başımı salladım.

“Bu da haliyle insanları öğütüyor. Yolla gökyüzü arasında ezilip kalıyorlar.” Yeniden bana dönmeden sandviçini açıp içini karıştırdı. “Yığınla kaza oluyor tepelerde.”

Bunları diyen, kamyon şoförü Dean Rush’tı. Kamyonunu—kendisi ona “alet” diyordu—tepenin biraz aşağısında, bir golf

sahasının yakınlarında bırakmak zorunda kalmıştı. Onu masama davet etmiştim ve oturur oturmaz bana ilk söylediği şey bu oldu. Oradan da *Pennine dağlarına* atladı. Kırpıntılardan ve döküntülerden olma bir adamdı bu. Ağzından çıkan şeyler arasında hiçbir bağlantı, konuşmasında en ufak bir akıcılık yoktu; her şey yapayalnız, bir başına, her şey kopuk kopuktu. Kuşa benzer bir hali de vardı sanki, öyle geldi bana. Gamlı Dean Rush: Bozkır kargası.

Elinde kalan sandviç parçasından, beyaz, ince bir jambon yağı lifi çekip ayırdı, parmaklarından sarkan yağ lifine bir süre dikkatle bakıp onu tabağının kenarına koydu. Gözlerini kırıştırdı, sonra yeniden gözlerini kırıştırdı.

Barın öbür ucunda Ruth Teyze kalan bütün sandviçleri tek bir tabağa aktardı, sonra da boş tabakları toplamaya koyuldu. Rush kadının tekerlekli sandalyesini döndürerek barın arkasından çıkışını izledi, sonra yeniden bana döndü.

“O tepeler yüzünden çok insanın hayatı kaydı,” dedi.

Göz kırıştıрма. Göz kırıştıрма.

Ağzından çıkan şeyle demek istediği şey arasındaki boşluğu doldurmak bana kalmıştı ve bir saniyede bunu da başardım.

“Önceden tanışıyorsunuz öyleyse. Ruth’la ve—”

“John’la. Tabii canım,” diyerek başını salladı. “Üç sene önce araba kazası geçirdiler. Sabahı çıkarmaz diyorlardı kadıncağız için.”

Bu *maceraya* atılmadan birkaç gün önce bir cep telefonu satın almıştım. Emniyetim için, numarama gelen aramaları, kilitli odaya koyduğum, mektuplara gömülü bir çeviriciden geçirerek telefonuma yönlendirecek bir sistem kurmuş, sonra da kendime küçük bir deste kartvizit hazırlamıştım. Kartvizitlerimin üzerinde *Sizinle konuşmam gerek* ibaresiyle telefon numara-

ram yazılıydı. Bu kartvizitleri Hull'ın viran rıhtım mahallelerinin arka sokaklarında, üzerlerinde YETKİLİ PERSONEL yazan kapıların altlarından sürmüş, Sheffield'deki gres lekeli nakliye ambarlarına bırakmıştım. Büyük alışveriş komplekslerinin ve mağazaların kulislerini labirent gibi dolanan o gri briket döşeli bütün PERSONEL HARİCİ GİRİLMEZ ve BAKIM koridorlarına bırakmıştım. Yolumun üzerinde na-mekân tanımına uygun düşebilecek her yerde bir kartvizit bırakmıştım. Na-Mekân Keşif Heyeti denen insanlar her kimse, daha önce İlk Eric Sanderson'a yolculuğunda yardımcı olmuşlardı. Belki içlerinden biri Trey Fidorous'un izini bulmama yardım edebilirdi. Planım, daha doğrusu, umduğum buydu. Gelin görün ki, cep telefonu bir kere bile çalmadı.

Kartvizitleri bırakmamın üzerinden haftalar geçmiş olmasına rağmen hiç ses seda çıkmayınca, na-mekân denen şeyin ve onun o keşif heyetinin pekâlâ İlk Eric'in kararmaya yüz tutmuş zihninin uydurduğu karman çorman bir hayal ürünü olabileceği endişesi içimi kemirmeye başladı. Hayaletlerin izini sürmekle yel değirmenlerine mızrak doğrultmak arasındaki çizgi; silik, ince ve neredeyse çizgi bile sayılamayacak ölçüde bulanıktı ne de olsa. Belki de bir hastalıktı bu. Belki sahiden de Randle'ın füğ dediği hastalığa yakalanmıştım ve aklımı başıma devşirip arkamı dönmeli, bir an önce evin yolunu tutmalı, Randle'a ya da bütün bunlara nihayet mantıklı bir açıklama getirebilecek bir tıp doktoruna her şeyi olduğu gibi itiraf etmeliydim. Ama. Aması şuydu ki, Ludovician gerçektir, görmüşüm onu. Gözlerimle görmüşüm hem de. Bir yandan da İlk Eric Sanderson'ın o sözleri geliyordu aklıma dönüp dolaşıp. *Lütfen bana olan inancını yitirme, Eric.* Kendi kendime bunu yapmayacağıma dair söz verdim; yalnız İlk Eric'in hatırı için değil kendi iyiliğim için de yapamazdım bunu zaten.

Gamlı Dean Rush masamdan kalktı, birasını dikip bitirdi, başıyla bana selam verdi, son bir kere gözlerini kırıştırdı ve

kayboldu. Bira şişemi altlığı üzerinde çevirerek ve V şeklindeki ekmek kabuklarıyla ayrılmış yağ liflerinin kaldığı tabağa bakarak tek başıma biraz daha oturdum orada.

Zamanın Giderek Daralan Küçük Antarktika'sı

“Yoksa kedinle birlikte seyyar bir kütüphane mi işletiyorsun hayatım?” Ruth Teyze’nin başının dörtte üçü resepsiyon masasının üzerinden gülümsedi. Merdivenlerin başında durdum.

“Öyleydi ama, cip elden gittiği için kütüphanenin seyyarlığı artık biraz sallantıda.”

Güldü. “Başka birini de arayabilirim istersen, ya da John’dan rica ederim bir göz atar. Yalnız benden söylemesi, bildiğini sandığı şeylerin yarısını aslında bilmiyor ve bildikleri de genellikle, tamir etmeye çalıştığı şeyi hepten bozmaya yarıyor.”

“Boş ver gitsin, benim bir şikâyetim yok. Doğrusunu istersen, yollardan birkaç gün uzak kalmak iyi bile olabilir. Ian jambon için teşekkür ediyor bu arada.”

“Bir şey değil. Buraya gelmek için çektiğin o çileden sonra biraz dinlenmeyi sonuna kadar hak ediyorsun bana sorarsan.”

Sarı cipin bagajındaki kitap kolilerini odama taşıyor, bir yandan da gizilgüç ve hareket gücü üzerine kafa yoruyordum. Sarı cip nalları dikmişti. Fırtına geceleyin bir yolunu bulup motorun içine sızmış, bir zamanlar önemli ve kuru olan o şeyi bozuk ve ıslak bir şeye dönüştürmüştü. Ruth Teyze yakınlardaki bir tamirhaneyi arayıp adam göndermelerini istemişti istemesine ama, seller yüzünden bütün kasaba devrilmiş, karaya oturmuş, çamura saplanmış arabalarla doluydu ve sıramı beklemem gerekecekti.

“Yirmi dört saatten önce gelemeyiz dediler, canım. Buraya birini göndermeleri birkaç günü dahi bulabilir.”

Daha uzaktaki bir tamirciyi aramayı deneyebilirdim. Bozkırın öbür yanında kalan Sheffield’da bir yeri arayabilirdim mesela,

ama aramadım. Burada, Willows Otelinde birkaç günlük bir bekleyişin benim için üretken bir dönem olabileceğine ikna ettim kendimi. Son bir gayretle, *Ampul Fragmanı*'nın kalan kısmının şifresini çözebilirdim belki. Ayrıca geçen gece sağanakta mahvolan mektupların yerini dolduracak başka mektuplar toparlamam da gerekiyordu. Fidorous'un izleri hâlihazırda olduğundan daha fazla silinemeyeceğine göre, her iki işi de Manchester'a doğru yola koyulmadan önce, hemen buracıkta halletmemem için hiçbir sebep yoktu.

Bu somut ve pratik gerçekleri göz önüne alarak Willows Otelinde biraz daha kalmaya kendimi ikna ettim, ama bu kararımda gizliden gizliye etkili olan daha karanlık birtakım nedenler de vardı. İşin aslı şuydu ki, İlk Eric'in izlediği güzergâhın dörtte üçünü katetmiş olmama rağmen dişe dokunur hemen hiçbir şey bulamamış, pek az şeyi aydınlığa kavuşturabilmiştim. Onca yol tepmeye elime geçen, iyimser bir bakış açısıyla, uzun zamandır yitik sarı tuğla bir yoldan geriye kalan açıklanamaz birtakım kıymıklardan, yongalardan; kötümser bir bakış açısıyla ise bir hiçten ibaretti. Yakında Ampul metninin şifresi çözülmüş olacak ve bundan kısa bir süre sonra da Blackpool'a, yani Fidorous'un eski, küllenip silinmiş izinin sonuna ulaşmış olacaktım. Bunu düşündükçe huzursuz oluyordum. Önümde katedecek bir yol olduğu sürece, küçük bir ihtimal de olsa, aradığım yanıtları bulma şansım vardı hâlâ. Beni bekleyen bir yolculuk olduğu sürece, ufalanıp gitmeye teşne zavallı benliğim, bu yolculuğu gerçekleştirme olanağında var olmayı sürdürebilirdi. Ama ya yol sona erdiğinde ne olacaktı? Ben ne olacaktım o zaman?

Ian kucağımda kolilerle bir aşağı bir yukarı koşuşturmamı görmezden geliyor, pencereden dışarıdaki ağaçlara ya da ağaçlardaki kuşlara bakıyordu. Bir an, öbür kediye, Gavin'e ne olduğu merakı düştü içime. *Ampul Fragmanı*'nda Eric ve Clio Yunanistan'a gitmeden önce iki yavru aldıklarından söz edi-

yorlardı, ama belki bu da pek bayıldıkları o oyunlardan, kam-
pinglerde tanıştıkları yabancılara kıs kıs gülerek çektikleri nu-
maralardan biriydi yalnızca. Ian'ı gerçek bir kedi kılan, Gavin'i
ise yalnızca kelimelerde, bir hatıranın metninde var olmaya
mahkûm eden olayların nasıl geliştiğini merak etmekten ken-
dimi alamıyordum. Belki de soruların, cevaplardan daha uzun
ömürlü olması, cevapları öldükten sonra bile akılları meşgul et-
meyi sürdürmesi doğal bir şeydir. Ya da belki cevaplar ölmü-
yordur da fazlasıyla küçük, fazlasıyla bariz olduklarından yal-
nızca daha kolay kayboluyordur; tıpkı bir geminin güvertesin-
den düşürülen ve uçsuz bucaksız denizin derinliklerine gömü-
len bir bozuk para gibi.

Ertesi sabah dört sularında nihayet şifrelerle, tablolarla dolu
defterin kapağını kapattım. Ampul metniyle neredeyse on üç
saat boyunca aralıksız olarak cebelleşmiş, her bir harfi, biri-
ken tortudan cımbızla tek tek itinayla ayıklayarak, doğrulaya-
rak, sınıflandırarak, bağlamına oturtarak, toprağın derinlikle-
rinde gömülüp kalmış eski şeyleri gün ışığına çıkararak şifreyi
çözmeye çalışmışım.

Ampul Fragmanı'na böylesine hırsla saldırmayı ben de bek-
lemiyordum aslına bakılırsa. Kitapları kolilerden çıkarıp yerleş-
tirdikten sonra barda, öğle yemeği niyetine birayla bir sandviç
atıştırmış, ardından otelin önünde uzanan orman yolunda bir
yürüyüşe çıkmış, yolun yılankavi kıvrımlarını izleyerek dağla-
rın eteğine doğru tırmanmaya koyulmuştum. Yolumun üstün-
deki küçük bir cepte bir bank görünce oturmaya karar verdim.

Aynı tornadan çıkmış gibi birörnek, sıra sıra dizilmiş kum-
taşı evler ve fabrikalar, aşağıda kalan vadide bir kasaba oluş-
turuyordu. Geçen gece yanlışıyla saptığım yolu ve o canlı kah-
verengi nehrin bendine sığmayıp taşıdığı savaş alanına dönmüş

parkı gördüm. Şimdi aynı yerde, kazı makinelerinin ve belediye araçlarının yanıp sönen ışıkları kara ağaçların arasında dört dönerek etrafı tarıyordu. Kasabanın orasından burasından göz kırpan başka sarı ışıklar da vardı—sele kurban gitmiş arabaları kaldıran çekiciler, kurtarma araçları, yol temizleyiciler, acil yol tamirleri. Koca kasaba öylece yerinden sökülüp başka bir yere taşınacaktı sanki.

Kasabanın ötesinde ise, Manchester'ın göz alabildiğine uzanan boz düzlükleri.

Yağmur çiselemeye başladı. Paltom geçen geceki sağanaktan sıırıslıkladı hâlâ, ama yine de giymiştim işte. Paltoma iyice sokulup sarındım, başımı kapüşonun derinliklerine gizledim ve ellerimi yenlerimin içine çektim. *Hiçbir şey durduğu gibi durmaz asla*, dedi rüzgârın tükürük saçan soluğu tepemden, *bundan kaçış yoktur*.

Dünya yüzünde hakiki sessizliğin varlığını sürdürdüğü küçük de olsa bir kovuk var bence hâlâ. Sabaha karşı üçle beş arası—son doğal ıssızlık, zamanın giderek eriyip daralan küçük Antarktika'sı. Bu ücra ve sessiz zaman-mekânın orta yerinde, nihayet notlarımla ve çözüm tablolarıyla dolu defteri kapattım. Bitirmiştım. *Ampul Fragmanı*'nın bitmiş metninin sayfalarını bir kez daha karıştırdım ve defteri kapattım. Birkaç dakika boyunca odayı bir aşağı bir yukarı arşınladım arşınlamasına ya, ne önümü gördüğümü, ne de önüme baktığımı vardı, yorgunluktan bitmiş tükenmişim, gözlerimden uyku akıyordu. Metinde beklemediğim şeyler çıkmıştı. Huzursuz edici, işleri karıştıran bölümler.

Saatime göz attım. Gündemimdeki bir sonraki işe geçmeden önce, istersem yarım saat kestirebilirdim, vaktim vardı, ama canım istemedi. Gece boyu süren deşifre işinden sonra heyecansız

ve bomboş hissediyordum kendimi. Başka şeylere odaklanmaya, bir şeyler yapmaya, kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı, oyalanabileceğim hiçbir şey olmayan bir odada kaskatı ve sessiz bir şekilde yatmak istemiyordum. *Ampul Fragmanı*'nı ve şifre defterimi yerine kaldırdım ve sırt çantamın sol cebini biraz karıştırıp küçük bir bloknotla bir dürbün çıkardım.

Yarım gün boyunca kaloriferin üzerinde beklemiş (Willows Oteli'nde kaloriferler gece gündüz yanıyordu, Ruth Teyze'nin ve Ian'ın paylaştığı bir tercihti bu) paltom nihayet kuru ve sıcacıktı. Akşam ondan sonra resepsiyonda kimse kalmadığından oda anahtarım ile birlikte, bana otelin dış kapısının anahtarı da verilmişti ve bu da otele istediğim saatte girip çıkabileceğim anlamına geliyordu. Yeni mektup stokumu toparlayabilmek için sabahın erken saatlerinde yapmam gereken gözetleme ve keşif çalışmaları bakımından son derece faydalı bir özgürlüktü bu da. Kasabayı en iyi açıdan görebileceğim yeri ise çoktan keşfetmiştim zaten.

Not defterini, dürbünü ve cep telefonumu paltomun koca boş ceplerine tıktırdım ve akşam yemeği tepsimi—"Senden ses seda çıkmayınca, bu kesin işe dalıp kendini kaybetmiştir dedim, nasıl bilmişim ama, aç açına yatmayasın diye sana bir şeyler getirdim canım"—alıp resepsiyona götürdüm. Olabildiğince sessiz bir şekilde kapıyı açıp binadan dışarı süzüldüm.

Rüzgârın sürprizlerine karşı paltoma sıkı sıkıya sarınarak karanlık yokuştan yukarı, geçen gün oturduğum banka doğru tırmanmaya başladım. Kafamı dağıtmak ve düşüncelerimi *Ampul Fragmanı*'ndan biraz olsun uzaklaştırabilmek niyetiyle İlk Eric Sanderson'ın başka insanların mektuplarını ele geçirmek için kullandığı çeşitli yöntemleri içimden tekrar etmeye koyuldum.

Ama bu yöntemlerin tekini dahi uygulamaya geçirmeye fırsatım olmadı.

O yöntemlerin hepsi o sabah cebe vardığımda bir anda soyutlaştı ve teoride kala kaldı. Bankın üzerinde beni bekleyen bir

şey vardı; her şeyi baştan aşağıya değıştiren bir şey. Ön yüzünde BU SANA yazan şişkin, kalın bir zarf.

Otele geri dönüş yürüyüşü, on dakikalık rüzgârdan, ağaçlardan ve topuklarımın asfalt yolda çıkardığı sestten ibaretti ve sonra aniden, bütün bunlara tiz, elektronik bir nota eklendi. Boş bulunup tökezledim, asfalt yola takılan ayakkabımın burnu üzerinde sendelerken o şaşkınlıkla bir an için sesin koltuğumun altındaki zarftan çıktığını düşündüm, neden sonra—nere-deyse anında ve kafatasıma doğru yükselen beklenmedik voltajla birlikte—duruma aydım. Cep telefonunu paltomun cebinden çekip çıkardım ve gözlerimi kısarak parlak yeşil ekrana baktım:

<<ÇAĞRI>>

CEVAPLA?

Ampul Fragmanı (İkinci Bölüm)

Clio başparmağıyla işaretparmağını bira bardağının yukarısından ayağına kaydırdı.

“Sadede gelelim,” dedi, “neden hamak *istemiymişsin* onu bir söylesene bana?”

“Sana şöyle açık—”

“Aman Tanrım, insaf, sana inanmıyorum ya,” diye kesti sözümü en *Sex and the City* haliyle. “Felaket demodesin Eric. Doğruyu söyle, hayatında bir kere olsun hamakta yattın mı sen?”

“Hayır”

“Al işte,” dedi. “Al işte.” Clio, neredeyse ciddi sayılabilecek bir yüz ifadesiyle *sen aç da kendi kışına gül* bakışı fırlattı bana. “Hayatında hamakta yatmamış ya. İnsaf yani Eric. Çok özür dilerim, hiç kusura bakma ama, tam senden beklenecek şey bu. Korkunç—” küçük bir duraklama “yavan bir herifsin.”

“Yavan mı?”

“Evet aşkım. Hayatı yaşanır kılan deneyimlerin baharatından zerre kadar nasiplenmemiş tatsız tuzsuz adamın tekisin.”

Katıla katıla güldüm. “Siktir git.”

O şekilde küfür etmem çok mühim, samimi bir idrak anıymış gibi “Ah canım,” dedi. Gözlerimin içine baktı. “Yoksa kızgın mısın Eric? Korkuyor musun?”

“Ne, hamaktan mı korkuyorum yani?”

Elimi okşadı. “Utanmana gerek yok, rahat rahat ağlayabilirsin yanımda.”

Clio’nun eğlencelerinden biri de bir şey istemek ve istediğini elde etmek için alengirli birtakım yollara başvurmaktır. İsteddiği şeylerin çoğunu, bana kıyasla çok daha rahat satın ala-

bilecek güçte olmasına rağmen böyledir bu. Bana kıyasla dedim, zira kendisi benim kazandığım paranın neredeyse bir buçuk mislini kazanır. En azından yakın zamana kadar böyleydi bu. Yaklaşık on sekiz aydır birlikte oturuyoruz ve maddi kaynakları ortak kullanma olayının son aşamalarına geçmiş durumdayız. Benim param ve Clio'nun parası toplu olarak "bizim paramız" oldu artık. Bu her bakımdan güzel ve hoş bir şey tabii; ayrıca, "paramız"ı bir şeyler satın almak için kullanmasına izin vereyim diye Clio'nun her gün yeni ve karmaşık bir başka ikna stratejisiyle beni köşeye sıkıştırmaları anlamına geliyor. Onun herhangi bir şey satın almasını engellemek gibi bir niyetim asla olmamasına rağmen.

Şişemden bir yudum aldım. "Benim anlayamadığım, bir hamağım olmasını neden bu kadar istediğin."

"Çünkü seni seviyorum ve bu zevkten mahrum kalmanı istemiyorum."

"Başka?"

"Onu çadırın dışarısındaki ağaçların arasına bağlarız, sen de bir güzel serilir hamakta kitap okursun."

"Daha daha?"

Clio omuz silkti. "Ben de hamakta yatıp *Dövüş Kulübü*'nü okurum desem, o zaman olacak mı?"

Gülümsedim. "Baştan öyle deseydin ya. Hemen alalım o zaman."

"Yaşasın."

"Yalnız hamağı ortaklaşa kullanmak üzere alsak daha iyi olmaz mı sence, ne dersin? İkimize birden hediye olarak. Paylaşmak üzere."

"Hadi ya."

"Tabii aklından başka bir kurnazlık geçmiyorsa," dedim, elini aynı onun benimkini okşadığı gibi okşayarak. "Atıyorum belki asıl sen gizliden gizliye kendine bir şey satın almak istiyorsundur da o yüzden kendime hamak alayım diye kanıma girme-

ye çalışıyordursundur ve tamamen varsayım ama olur ya, hamağı aldığımda o can attığın şeye koşarak ‘ama bunu çok istiyorum, hem sen daha dün kendine şahane bir hamak aldın, ama ben bir şey almadım, benim de kendime hediye almaya hakkım yok mu, vesaire vesaire’ diyeceksindir.”

“Oyunbozan ne olacak,” dedi Clio aniden vites küçültüp oyunağı elinden alınmış beş yaşındaki çocuğa dönerek. “Neden artık beni sevmiyorsun?”

“Çünkü sen kötü yürekli bir dâhisin.”

Sırıttı. “Öyleyim değil mi?”

Öyledir. Tahminimde yanılmamıştım; Clio sahiden de bir şey istiyordu—bir sualtı fotoğraf makinesiydi bu. Paraya sıkışan sırt çantalı züğürt gezginlerin bazen öteberilerini satışa çıkardıkları, bizim de okuduğumuz romanları değış tokuş etmek için uğradığımız adanın merkezindeki kitapçada satılan ikinci el bir fotoğraf makinesi.

Clio şnorkelle yüzmeye ve dalmaya bayılıyor. Dalmanın his olarak biraz uçmaya benzediğini söylüyor; onunla aynı fikirde olduğumu ve onu çok iyi anladığımı söyleyebilmeyi çok isterdim şahsen, ama ne yazık ki anlamıyorum. Benim de şnorkelim ve gözlüğüm var ama, en cesur günümde dahi parmak uçlarımla dibe değıdiği noktaya dek açılabilirim anca. Naksos’ta su aniden derinleştüğinden, bundan çok değıl, bir adım sonrası ayaklarımla yerden hepten kesilmesi ve açık denizde yüzmek anlamına geliyor zaten. Şnorkelle yüzmeye kalkıştığım bir iki sefer, gözümü korkutan, aklımı başımdan alan şey, biteviye uzayıp giden açık denize bakınca gördüğüm o devasa mavilik. Ona, onun o uçsuz bucaksızlığına arkamı dönme korkusu—bilmiyorum. Bir an dalıp başka bir yere baksam, kocaman bir yaratık suları yara yara üstüme gelecek ve bacaklarımı ısıracağı gibi koparacak sanıyorum daha çok. Hele de o maviden duvara doğru yüzmeye çabalamanın onu olsa olsa daha da uçsuz bucaksız, her an daha kocaman, daha engin kılma-

ya yarayacağını, sonunda çehresinin akla hayale sığmazca büyüyüp dört bir yanı ve arkanı kuşatasıya devleşeceğini, denizin dibinin ise kat be kat aşağıda kalmış, karanlığa karışmış olduğunu bilince... Oysa derinlerin, maviliğin uçsuz bucaksızlığı Clio'yu hiç mi hiç ürkütmez. Paraşütle atlayış yapmışlığı da vardır onun, hatta *extreme* kayak da; ama böyle deyince onun o sağlık ve adrenalin düşkünü budalalardan ya da o tarz insanlara her ne denirse onlardan biri olduğunu düşünmenizi de istemem. İkimiz de açık hava sporlarına oldukça meraklıyız, ama yaptığımız herhangi bir sporun aynı zamanda sağlıklı olduğunu bilmek, bizim gözümüzde genelde olayın büyüsunü kaçırıyor. O meşhur *zahmet çekmeden hiçbir şey başarılmaz* felsefesi, bildiğim kadarıyla ikimizin de asla anlam veremediği bir şeydir. Clio Aames ile ilgili özellikle sevdiğim bir şeyi söylemeden duramayacağım: Clio, *jogging* yapanlarla alay etmeye bayılır. Naksos'ta da var onlardan. Yunanistan'da sıcaklık neredeyse kırk dereceye dayanmış durumda ve buranın da pek farklı olduğu söylenemez, ama işe bakın ki yine de kumsalda *jogging* yapan tipler var. Clio öyle tipleri gördüğünde “yanlış” demek ve bazen de yanımızdan geçerlerken onları parmağıyla göstermek gibi bir âdet edindi son zamanlarda.

Clio'nun her zaman her yerde en sevdiği ve dilinden düşürmediği gerçek olaylardan biri de, *jogging*'i icat eden adamın kalp krizinden ölmüş olmasıdır. Geçen yaz bir mangal partisinde oğlanın teki, ona adamın kalbinde doğuştan bir sorun olduğunu ve o kalp krizini her halü kârda geçireceğini anlatmak için saatlerce dil döktü, ama nafile. *Yani kalp krizi geçirmesinin nedeni tek başına jogging değildi* deyip duruyordu oğlan, ama bu bilgi de Clio'nun eğlencesine limon suyu sıkmaya yetmedi.

“Adamlardaki manyaklığa bak ya,” dedi o gece yalpalaya sendeleye çadırımıza yürürken. “Anca kalbinde doğuştan sorun olan bir yarım akıllı *jogging* kadar saçma siktirici bir şey

icat edebilirdi zaten.” Güldüm ve “Bu dediğin bana hiç mantıklı gelmiyor ya öyle olsun,” dedim ve beni çalılarının arasına itti.

“İşte bu.”

“Hımmm. Peki çalışır durumda olduğunu nereden biliyorsun?”

“Eğer çalışmazsa, buraya geri getirip paramı geri alırım.”

Vitrindeki, kumdan mahvolmuş bir yığın ıvır zıvıra ve kapakları kırış kırış turist kitaplarına baktım. Sualtı fotoğraf makinesi, pis, çizik içinde ve beş para etmez görünüyordu.

“Burası sana paranı iade edecek, öyle mi?”

“Yeteneklerimden kuşku duyma, sonra çarpılırsın Sanderson.”

Clio Aames’in satın aldığı ürünlere ilişkin dillere destan sonu gelmez şikâyet maceralarına ve parasını söke söke geri alma hikâyelerine burada hiç girmeyeceğiz. “Yeterince uğraşırsan bir adadan kovulmayı da başarabilir misin sence?”

“Fotoğraf makinemin olmasını bu kadar mı istemiyorsun?”

Alete bir baktım.

“Ne alakası var, sen istiyorsan tabii ki istiyorum.”

“Evet, ben kesinlikle istiyorum.” Bileğimi yakaladı. “Tamam buldum, geçen gün kafayı yediğinde sana şefkat göstermemin ödülü olarak düşünebiliriz bu hediye.”

“Yaşasın, o zaman hamak almaktan kurtulmuş mu oluyorum?” dedim, ardından ekledim, “Hem kafayı filan yememiştin ben.”

“Hem de nasıl yemiştin—Clio, Clio, kurtar beni, yardım et, ben manyak psikopatın tekiyim,” dedi sesini değiştirerek.

“Ona kafayı yemek denmez bir kere. Sanatçı kişiliğimin dışavurumu o. Yani hassas ve yaratıcıysam ben ne yapayım?”

“Aman neyse, öyle olsun,” dedi gülümseyerek. “Konumuza dönelim. Fotoğraf makinesini alabilir miyim artık?”

“Tamam,” dedim.

“Tamam o zaman.”

Böylece Clio’nun artık bir sualtı fotoğraf makinesi var. İçine koyduğu filmi henüz bitirmediğinden, aletin çalışıp çalışmadığını hâlâ bilmiyoruz ama.

Fotoğraf makinesini satın almamızdan birkaç gün önce sahiden kafayı yemiştım bu arada; bir saat ya da belki biraz daha uzun sürmüştü, ama yalan değildi. Bazen bana olur böyle. O *ötekilik* hali, öfkeli bulutlar gibi gümbürdeyerek bir anda üstüme çullanır ve bunu engellemek için elimden hiçbir şey gelmez. O akşam da, adada mahsur kalmış olduğuma ve buradan asla kurtulamayacağıma dair giderek artan bir korku—dechset—çöreklenmişti içime. Etrafımdaki her şey, yersiz, anlamsız ve korkunç olmaya doğru sürükleniyor, pençesine düşmeme ramak kalmış bir panik atağın kıyısında parmak uçlarımda sendeliyordum.

Bunları hissettiğimde çadırın dışında oturmuş kitap okuyorduk. Clio el kitabının sayfalarını karıştırıyor, Naksos’ta hâlâ görmediğimiz bir sürü yerin yanına bir sürü yeni yıldız ekliyordu.

“Kendimi bir garip hissediyorum,” dedim. Sesim boğuk ve tuhaf çıkmıştı, gömük, bilinmez bir yerde oluşan kabarcıklardan çıkan ses gibi.

“Normaldir,” dedi Clio, başını kaldırmadan ve tükenmez kalemini emmeyi sürdürerek. “O adamı okurken bana da öyle oluyor.” Paul Auster’ı kast ediyordu; bir süredir *Yalnızlığın Keşfi*’ni okuyordum.

“Clio,” dedim, bir cümleye başlamak niyetiyle, ama gerisini getirecek sözcük bulamadım.

Elindeki kitabı bıraktı ve şaşkın gözlerle bana baktı. Gözlerinde yoğunlaşan endişeyi gördüm. “Canım, neyin var?”

Dilim döndüğünce anlatmaya çalıştım; sözcükleri, küçük, çi-

vili mayınlarmış gibi avucumda evirip çevirerek, sonra sarsmadan, aman yavaş, aman dikkat ona uzatmaya çalışarak.

“Şu anda ne durumdasın peki?” dedi. “Belki bir şeyler yap-san, ne bileyim bir yürüyüşe çıksan iyi gelir. Bacaklarını esnet-sen mesela.”

“Belki.”

“Seninle gelmemi ister misin?”

“Yok, yalnız olsam daha iyi olacak galiba.”

“Peki. Buldum, akşam balıkları, şimdi sahile vuran dalgalara üşüşmüştür. İstersen sandviçlerden kalanları alıp onlara atabilirsin.” Yeniden gülümsedi. “Sonra dönüşte de dondurma getirirsin bize, ha?”

Clio panik nöbetlerimi işte böyle söndürür; onları oldukları yerden alıp bildiğimiz dünyaya, elektrikli süpürgeyle temizlik yapmanın ve cumartesi sabahı televizyon kuşağının aşına dünyasına indirerek. Şefkatle yaklaşıp içimdeki çocuğa hitap ederek—*ağlama, bak burada ne var, bak ne kadar eğlenceli*—, beni yoldan çevirip, sıcacık rehberliğiyle güvenli ve mutlu şeylerin yoluna döndürerek. Clio’nun içinde böylesine derin, saf bir şefkat—hatta buna onun anaç yönü de denebilir—gizlediği arkadaşlarımızın çoğunun aklının ucundan geçmezdi herhalde. Ama bu şefkat onda var işte; göz alıcı, yalın ve bariz. Tabii görme-yi bilene. Bir dizinin yalnızca gedikli izleyicilerinin bilebileceği bir sır da denebilir buna.

“Evet, iyi gelebilir belki,” dedim. “Akşam balıkları harikadır.” Bazen akşam yemeğinden kalan pizza kenarlarını ayırır, günbatımında dalgalara üşüşüp oynayan küçük balıkları beslemek için saklarız.

“İyi gelir, bir tanem, merak etme,” dedi Clio. “Ben daima haklı çıkarım, biliyorsun değil mi?”

“Bilmez miyim.”

“İyi o zaman,” dedi. “Madem biliyorsun, o da bir şeydir.”

Her şeye rağmen güldüm.

“Merhaba. Nasıl oldun?”

“Dondurma almayı unuttum.”

“Seni çok merak ettim.” Yarım saat sonra kampinge geri döndüğümde Clio hâlâ dışarıda oturmuş el kitabına notlar alıyordu.

“Biliyorum,” dedim hasırın üzerine, yanı başına otururak.

“Kendimi öyle berbat hissediyorum ki. Sana yardım etmeyi beceremiyorum bir türlü.”

“Her seferinde beni iyileştirmenin bir yolunu buluyorsun, sen ona bak” dedim ve ekledim: “Sürekli böyle olduğum için özür dilerim.”

Elindeki kitabı bırakmadan kolunu boynuma doladı ve dirseğinin içine aldığı başımı çekip göğsüne bastırdı.

“Şapşalım benim,” dedi beni usulca iki yana doğru sallayarak.

Sualtı fotoğraf makinesi, su geçirmez, kalın plastik kabarcığı içinde yaşayan hantal, sarı siyah bir şey. Merceğinin etrafında, altı gümüş vidası olan bir bilezikle sabitlenmiş sert, sarı plastikten bir lomboz var. Vizör yerine, tepesinde plastik bir bölmeli objektifi var ve fotoğraf çekme düğmesi, basbayağı bir pistonu benziyor. Onu satın almış bulunduğumuzun bilincine varınca ve oturduğumuz masanın üzerinde yeni kitaplarımızın, frappelerimizin yanı başında durur görünce, birden onu sevdiğimi fark ettim. Çizilip aşınmış, hor kullanılmış zavallı bir şeydi, muhtemelen de çalışmıyordu ama onu sevmiştim işte. Nasıl da *cesur* görüldüğünü düşünür buldum kendimi. Tıpkı *Uzay Yolu* gibi kutsal bir misyonu vardı: Hiçbir fotoğraf makinesinin gitmediği yerlere cesaretle gitmek için yaratılmıştı. Bana Buzz Lightyear’ı hatırlatıyordu.

“İstersen sen de deneyebilirsin,” dedi Clio. Fotoğraf makinesini aldıktan sonra Naksos limanına bir şeyler içmeye gitmiştik. Kampinge giden otobüs kalkana kadar öldürecek zamanımız vardı. “Kıyıda diz çöküp dalganın içine kafanı daldırabilirsin mesela.”

“*Jaws*’ı en az iki kere seyrettiğine şahsen *tanık olduğum* biri olarak,” dedim, “deniz hakkında biraz fazla ileri geri konuşuyorsun gibime geliyor, bilmem farkında mısın?”

“*Jaws*’ı her seyredişinde gözlerini elleriyle kapatıp duran ve parmaklarının arasından görebildikleriyle yetinen ben değilim herhalde.”

“Tam üstüne bastın,” dedim. “Ben de ondan bahsediyorum ya. Öyle yapmamın nedeni, düpedüz korkunç olması.”

Clio yüzüme bakıyordu.

“Mesela başının teknenin altından fırladığı kısmı düşünsene. Gözleri pörtlemiş, yuvalarından dışarı uğramış halde hani.”

Clio yüzüme bakıyordu.

“Hele sonunda, Şef Brodie, Richard Dreyfuss ve o çatlak balıkçı, üflesen dağılıp gidecek o köhne tekneye doluşurlar ya. Kusuruma bakma ama, öyle bir şeyi yerimde oturup hiçbir şey olmamış gibi seyredebemem. Ayağa kalkmam, ne bileyim ortalıkta dolanmam lazım.”

“Bilmez miyim hiç,” dedi Clio, iç çekip bana başını sallayarak.

Ne kadar ödleğ olduğum meydana çıkmış, suçüstü yakalanmış numarası yaparak, “Ama başka her bakımdan,” diye sözünü değiştirdim, sesimi alçalttım, “başka her bakımdan, fena halde erkeksi, yiğit ve cesurumdur.”

Clio güldü.

“Madem öyle diyorsun, kanıtlarla o zaman. Benimle dalmaya gel. Açıktaki kayaların orada inanılmaz güzel balıklar var, benimle gelip onları görersen ya.”

“Eh gelmeme gerek yok, artık onları nasıl olsa görebileceğim, değil mi?” Sualti fotoğraf makinesinin üstüne hafifçe vurdum.

“İyi de, aynı şey değil ki,” Clio mızımızlanan küçük kızlar gibi sözcükleri uzata, yaya söylemişti bunu. Gülümsedi. “Beni sevseydin, gelirdin.”

“Sence de Buzz Lightyear’a benzemiyor mu bu alet?”

“Duymadın galiba. Beni sevseydin gelirdin dedim sana.”

“Sonsuzluğa ve ötesine,” diye seslendim o hantal, sarı siyah plastik kabarcığa, Clio’yu duymazlıktan gelerek.

Clio bana ters ters bakarak kamışıyla kahvesinden peş peşe büyük yudumlar almaya koyuldu.

“Öyle olsun, Bir Numara,” dedim alete. “Benim için küçük bir adım, ama insanlık için dev bir sıçrayış.”

“Havaya girdin ama, o makine benim, biliyorsun değil mi,” dedi Clio, onu koruyucu bir hamleyle kendine doğru çekerek.

“Tabii canım, ona ne şüphe,” dedim. “Bilmez olur muyum hiç. Hem de nasıl biliyorum.” Buzlu kahvemden koca bir yudum aldım ve alete bilmiş bilmiş göz kırptım.

“Yeter, kes şunu,” dedi, merceğin önünü eliyle kapatarak.

Limandaki dükkânları, kahveleri ve barları geçip bir kısmı suyun içinde kalan dar taş yol boyunca yürüyecek olursanız Portara Tapınağı’ndan arda kalanları görebilirsiniz; tapınak dedikleri, esas olarak koya biraz tepeden bakan dev, taş bir kapıdan ibarettir. Burası Ariadne’nin Kemerini olarak bilinir ve efsaneye göre Girit Kralı Minos’un biricik kızının; yasak aşk çakalı, kahramanlar kahramanı Theseus’un Atina’ya onsuz olarak defolup gitmesini izleme zevkini tattığı yerdir. Kalbi kırık Ariadne ise sonunda mutluluğu Dionysos’la, şarabın ve şarkının tanrısıyla evlenmekte bulmuş, karı koca sonsuza dek mutluluk içinde yaşayıp gitmiştir. Ki Clio’ya kalırsa bu, Ariadne’nin çatlak bir ayyaşa dönüştüğünü ve kafasına tokadan başka pek bir şey takmaz olduğunu ifade etmenin dolaylı bir yoludur.

“O halde bu hikâyeden ne anlıyoruz?” diye sormuştu Clio bir öğleden sonra, kemerin arkasında, kadim dünyadan kalma bir taş duvarın üzerinde oturup dondurma yediğimiz sırada.

“Sen sen ol, ipliğini yeraltı labirentlerinde elin askerlerinin pazarına çıkarmaktan kaçın.”

Clio güldü. “Hayır, tam tersine, kaçınma,” dedi. “Kaçınma ama, sakın ola sonradan o askerin evine gidip de ana-babasıyla tanışayım deme.”

Clio hâlâ fotoğraf makinesiyle oynuyordu, ben de bunu fırsat bilip aldığımız yeni kitapları biraz karıştırdım. *Eğri Hıyar* denen kitabı almıştım, meşhur Shunryu Suzuki’nin özyaşam öyküsüydü bu. Suzuki’nin *Zen Zihni Başlangıç Zihnidir*, *Zen Bedeni* ve *Zen İskeleti* adlı kitaplarını çoktan okumuştum. Sırt çantalı gezginler, belli ki arkalarında bol miktarda Zen kitabı bırakıyorlardı ve ortalık bunlarla kaynadığından, ben de ister istemez Zen edebiyatı okuru olup çıkmıştım. İkinci el bir de *Şogun* almıştım kendime, ama az çok anlayabildiğim kadarıyla feodal Japonya’da geçen bir *Savaş ve Barış* yeniden yazımıydı bu da; kalın mı kalın, üstüne üstlük enli bir kitaptı ve adadan giderken yanımda götüremeyeceğimi biliyordum. Ayrıca Yunan mitolojisiyle ilgili bir başka kitap daha seçtik (elimizde üç adet Yunan mitolojisi kitabı vardı). Onca şeyin üstüne neden bir de bunu alma ihtiyacı hissettiğimizi ise şimdiden unutmuştum bile.

“Bu akşam el kitabında yazan yerlerden birine gitmek ister misin?” diye sordu Clio, fotoğraf makinesini elinden bırakarak.

“Bilmem ki,” dedim. Ariadne’nin Kemeri dışında, planladığımız arkeolojik maceraların tekine bile atılmayı başaramamıştık henüz. Taş ocağındaki o dev taştan adamı görmeye bile gitmemiştik. Bunun yerine neredeyse üç haftadır, kahvaltı, kum-sal, taverna ve bar şeklinde ilerleyen, kültürden azade—*Bir antik çömlek daha görürsem, birini öldüreceğim*—günlük programımıza bütün kalbimizle sadık kalmayı yeğlemiştik ve altı gün sonra da bizi eve götürecek uçağa binmek üzere Yunanistan’a doğru yelken açacaktık.

“Hayvanlı koya gidelim diye düşünüyordum, ne dersin?”

“Yaşasın,” dedim. El kitabında, kampingden yirmi dakika yürüyüş mesafesinde, şekilleri hayvanlara benzeyen büyük yassı taşlarla dolu, gözlerden uzak küçük bir koy bulunduğu yazıyor. El kitabı, bu koyun günbatımında Kiklad Adaları’ndaki en romantik yerlerden biri olduğunu iddia ediyor ve şaşırtıcı bir açık sözlülükle buranın açık havada sevişmek için de harika bir yer olduğundan dem vuruyor.

“Tamam,” dedi Clio. “O zaman hemen planımı açıklayayım, küçük sırt çantalarından birini yanımıza alır, içine hava soğursa giyebileceğimiz uzun kollular ve oturacağımız yere sermek için iki de havlu atarız. Tabii birayı da unutmamak gerek, en az üç şişe Amstel götürmeliyiz bence, o yüzden senin açacağı bir an önce bulman lazım. Kayalara tırmanmak için lastik ayakkabı giymeliyiz. Ben mavi yazlık elbisemi, külotsuz olarak giymeyi düşünüyorum şahsen. Sen de ne istersen onu giyersin. Canımız daha başka bir şey isterse yol üstündeki dükkândan alabiliriz. Unuttuğum bir şey kalmadı sanırım. Var mısın yok musun, Sanderson?”

Bir kez, bütün ciddiyetimle başımı salladım.

“Varım Aames.”

“Harika,” dedi.

Büyük, yassı bir kayanın üzerine oturup lastik ayakkabılı ayaklarımızı aşağıya sarkıttık; ikimiz de denize bakıyorduk. Hayvanlı koy, el kitabının sözünü ettiği anlamda *romantik* değildi, ama sahiden güzel ve gözlerden uzaktı. Clio oturduğu yerden ufku seyrediyordu, ellerini dizlerinin altına sıkıştırdığından, o minnacık mavi yazlık elbisesinin kenarları gerilmiş, elbise bacaklarına sımsıkı yapışmıştı. Ayakları altımızdaki boşlukta yavaşça sallanıyordu. Ben de bacaklarımı onun gibi sallayarak onun ritmine ayak uydurmaya çalıştım, ama bacaklarım daha uzun olduğu için, birkaç saniye içinde geride kalarak ritmi bozdum. Bacaklarımı ona uydurabilmek için sürekli

durup yeniden başlamam gerekiyordu. Denizden hafif bir meltem esiyordu ve gökyüzünün iki yanı belli belirsiz bir sis örtüsüyle sarı-lydı. Clio yolun büyük kısmında sessiz kalmış, koya ulaştığımızda da sessizliğini sürdürmüş, kayaya tırmanıp dalgalara bakmaya ko-yulmuştu. Tıpkı Clio'nun ara sıra pençesine düştüğüm o tuhaf ruh haline girdiğimde ne yapması gerektiğini bildiği gibi, ben de böy-le sessizliklerde üzerime düşen rolü bilirim. Benim görevim yanın-da olmak, hiçbir şey söylememek, yalnızca orada olmak ve bu ha-lin geçmesini beklemektir. Bazen, epeyce süren bir sessizliğin ar-dından Clio'nun, o gün yediğim ya da yemediğim önemsiz bir halt yüzünden veya gün içinde ters giden bir şey yüzünden patladığı da olur. Bu durumda bana düşense, itiraz etmeden diyeceklerini din-lemek ve muhtemel gözyaşlarına hazırlıklı olmaktır. Çantamızdan bir şişe Amstel çıkardım ve kapağını açtım. Bir yudum alıp şişeyi Clio'ya uzattım. O da büyük bir yudum alıp birayı bana geri verdi.

“Özür dilerim,” dedi.

“Ne için özür diliyorsun?”

“Sevişmek istemiyorum galiba.”

“Önemli değil ki.”

Bir alay martı açıklarda bir dalgaya pike ederek göremedi-ğim bir şeyin üzerine bomba gibi yağdı.

“Kasten yapmıyorum.”

Kolumu omzuna doladım ve omuzlarını çekip benimkine bastırdım.

“Neden kasten yaptığını düşüneyim ki? Ayrıca ne yaptın ki, kasten yapmış olarsın?”

Ona böyle sarılmama bir süre izin verdi, sonra usulca ken-dini uzaklaştırdı. Birkaç dakika sonra başparmaklarını çenesi-nin altından başlayarak, kulaklarının arkasına doğru, sonra ya-vaşça boğazından aşağıya; küçük, dairesel hareketlerle dikkatle yoklayarak gezdirdi. Bunu yaptığını ne zamandır görmemiştim.

“Yapma,” dedim, bileklerinden tutup ellerini yavaşça kuca-ğına indirerek. “Sen iyisin. Oranda hiçbir şey yok.”

“Onu yaptığının farkında bile değildim,” dedi yüzü denize dönük olarak.

“Bana kızma.”

“Sence ben deli miyim?”

“Clio, sen deli filan değilsin. Deli olan benim, unuttun galiba. Sen, olsan olsan özel bir kadın olabilirsin, ama deli asla değil.

Bu dediğime gülümsemeden edemedi. “Kapa çeneni,” dedi.

“Boğazını kontrol etmemi ister misin?”

“Hayır.”

“O iş halloldu, bitti, sen de biliyorsun. Oraya bir daha asla gitmek zorunda kalmayacaksın.”

“Oraya bir daha gidemem.”

“Gitmene de gerek kalmayacak zaten.”

Yeniden konuşmaya başlamadan önce, bacaklarını yavaş yavaş sallayarak biraz düşündü.

“Orada çalışanların hepsi, böyle şen şakrak, neşeli bir hava estiriyorlar. Sanki söz birliği etmişler. Bir dediğini iki etmiyorlar. Yatağının karşısına televizyon koydurabilirsin, film istersen film getirirler, ne istersen, aklına ne gelirse. Herkes o kadar iyimser ki. Kâbus gibi bir yer, Eric.”

“Canım benim, oraya bir daha asla gitmek zorunda kalmayacaksın. Benden sana söz.”

“Bunun sözünü veremezsin.”

“Ben senin iyi olacağını biliyorum ama.”

Kampingin etrafındaki tavernaların hepsinin verandalarından rengârenk fenerler sarkıyor, kocaman Noel ağacı ışıkları gibi. Bunlar geceleyin sahil şeridi boyunca denize vuruyor; mavilerini, kırmızılarını, yeşillerini, sarılarını ta uzaklara, dalgaların üzerine dek yansıtıyor. Taşlık hayvanlı koyda ise, deniz sessizce kendi renklerine terk edilmiş.

“Savaştan dönen askerler hep anlatırlar ya yani. Etrafındaki bütün insanlar birer ikişer ölüyor. Şaka gibi geliyor kulağa, ama sahiden ölüyorlar Eric. Bir haftalığına kemoterapi görmeye gi-

diyorsun ve kendini ölmek üzere olan insanlarla dolu bir ko-
ğuŖta buluyorsun; resmen, alenen ölmekteler, hemen oracıkta,
üstelik bunu kendileri de biliyorlar ve kabullenmek için ellerin-
den geleni yapıyorlar. Hafta bitince evine geri dönüyorsun, ai-
leni, arkadaşlarını görüyorsun, her Ŗey olağan ve tanıdık geli-
yor gözüne. Ama ben kaldıramıyorum bunu. Bir tarafta ölümü
bekleyen insanlar, bir tarafta o olağan, tanıdık yaşantı; tek bir
dünyanın bunların her ikisini birden barındırabilmesinin ola-
naksız olduğunu düşünüyorum ister istemez ve sonra dünya-
nın sahiden o kadar büyük olduğu ve canı istediğinde her tür-
lü korkunçlukla dolup taşabileceği kafama dank edince hepten
çıldırarak gibi oluyorum.”

Birkaç dakika boyunca sessizce oturduk.

“O zaman yanında olmadığım için üzgünüm.”

“Bunun seninle bir ilgisi yok. Üzgün olup olmamanla da bir
ilgisi yok.”

“Ben de benimle ilgisi var demiyorum ki zaten, onu kastet-
mediğimi sen de biliyorsun.”

“Beni tanıımıyordun bile.”

“Yine de üzgünüm ama. Seninle daha önce tanışmadığım
için seni yüzüstü bırakmıŖ gibi hissediyorum.”

“Çok aptalca bir Ŗey bu dediğin.”

“Bazı Ŗeyler aptalcadır. Ama aptalca olmaları, aynı zaman-
da gerçek olmalarını engellemez. Ben de aptalım, ama burada-
yım bak.”

Clio Amstel Ŗişesini aldı ve gülümsedi. “Orası doğru.”

“Bak, ben seni seviyorum ve ne olursa olsun, yanı başında
olacağım, tabii sen de istediğin sürece. Ama artık bu olayı ak-
lından atmaya çalıŖsan iyi olacak. Yoksa sonun bana benzeye-
cek. Benim gibi sürekli kayıŖı koparmak istemiyorsundur her-
halde, değil mi?”

Clio suya baktı. Bana kızsam mı kızmamam bilemiyor, bir ka-
rar vermeye çalıŖıyordu. Dakikalar geçti. Martılar üzerine üŖüŖ-

tükleri şeyi—artık her neyse—ya yemişler ya da kaybetmişlerdi, şimdi çılgık çılgığa göğe yükseliyorlardı. Bir uçak beyaz, dümdüz bir buhar izi bıraktı.

“Hastanenin kendi kütüphanesi vardı, biliyor musun.”

“Sahiden mi?”

“Hem de kocaman bir kütüphaneydi, ama okuyacak tek kitap yoktu içinde. Arthur Conan Doyle kitaplarının kökü toptan kurusa gam yemem. O kadar gına geldi onlardan.”

Güldüm.

“Hepsini okuyup hatmettim ve ne öğrendim biliyor musun?”

“Ne öğrendin?”

“Sherlock Holmes akıllı filan değil. Doktor Watson geri zekâlinin önde gideni olduğu için, onun yanında akıllıymış gibi duruyor yalnızca.”

Güldüm, Clio da güldü, ikimiz de bacaklarımızı kayanın kenarından iyice yukarı kaldırarak sallamaya başlamıştık.

“*Baskervillelerin Köpeği*’ni okumadın değil mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Aman okuyup da kendini yorma. Sırf Holmes yeşile boyanmış bir köpeği vurabilsin diye bir sürü tantana koparıyorlar. Dünyada dâhi olarak nam salmak istiyorsan, bundan daha sağlam bir yöntem yok aslında. Her osurduğunda sana hayran kalacak ve *kahramanlıklarının* ulusal gazetede yayımlanmasını sağlayabilecek salak bir yardımcı bul, işin tamam.

Gülümsedim, birayı Clio’dan aldım ve şişenin üzerindeki etiketle oynamaya başladım. “İyi misin?”

“Çok ağır bir yük, onu söylemek istiyordum yalnızca. Aylar boyunca her gün kanser olduğunu bilerek uyanmak.”

Başımı salladım.

“O düşünce, sırtından bir an için bile indiremediğin kocaman bir kaya gibi. Ağırlığı gözünü açtığın andan itibaren sırtına çullanıyor, bir saniye soluk aldırıyor sana.”

“Ama artık kanser değilsin aşkım.”

“Bunu kesin olarak bilmiyoruz.”

“Benim kanser olmadığımı da kesin olarak bilmiyoruz ona bakarsan. Hiçbir şeyden kesin olarak emin olamayız ki.”

“Böyle dedin diye içimin rahatlaması mı gerekiyor yani?”

Bacaklarımı dümdüz öne bakacak şekilde havaya kaldırdım ve onları yerçekimine karşı öylece havada tutmaya çabaladım.

“Hımmmm. Söylerken öyle düşünüyordum aslında.”

Biranın kalanını konuşmadan içtik; gökyüzü tozlana kumlana geceye doğru yol alıyor, martılar kanatlarını çırparak denizi bombardımana tutuyor, dalgalar koca kahverengi kayalara vurdukça tatilimizi sonuna biraz daha yaklaştırıyordu. Bütün günler, diye geçirdim içimden, başlayan her gün daima sona eriyor. Clio yeniden ağzını açtığı anda neredeyse yarım saat geçmişti: “Hey.”

“Ne?”

“Burada oturmaya başladık başlayalı, *sevgilimin altında don yok* diye mi düşünüyordun yoksa?”

“Ne alakası var, tabii ki hayır,” dedim, sonra saniyesinde ağız değiştirdim: “Aslında, duruma bağlı. Doğru cevap ne?”

Clio ellerini dizlerinin altına iyice soktu ve yüzündeki ifadeyi göremeyeyim diye başını çevirdi.

“Sana ipucu yok,” dedi.

Bütün Melekler Toplanır

<<<ÇAĞRI>>>

CEVAPLA?

“Alo.”

Hat berbattı, parazit yüzünden sürekli kesiliyor, cızırdıyordu. Olur da bu gürültünün ardında solup uzaklaşmış bir kız sesi duyarım diye umutlandım.

“Alo,” dedim yeniden.

“Ne[ ]sin?”

Bağlantı; kilometrelerce uzayıp giden delik deşik, sızıntı yapan, orasından burasından su damlatan ve basınç kaybeden paslı su boruslarından ibaretti. Küçük nehirlerden, karanlıkta kıvrılıp bükülen akıntılardan. Ya da batmakta olan bir denizaltıydı—içine hücum etmeye kararlı okyanusun çeperlerini zorladığı, baş aşağı giden, parçalanmış gövdesinin fırlamış perçinlerinden ve fay hatlarından koyu siyah sular fışkıran bir denizaltı. Kendime hâkim olmaya çalıştım. Korkumu bastırmaya. Ludovician’ı hiç düşünmemeye gayret ettim.

“Duyamıyorum—”, daha yüksek bir sesle tekrar dedim, “Sizi duyamıyorum.”

“M[ ]jest[ ]r d- [ ] sın?”

“Manchester’da mı? Hayır. Şu anda—”

“Sizi doğru düzgün duyamıyorum,” dedim ama o sırada birinin sesini sahiden duyuyor olduğumdan da pek emin değildim.

“S[ ]i ar[ ] yorlar. H[ ] yap [ ].”

“Alo?” dedim. “Orada mısınız? Kimle görüşüyorum?” Ve tıslamadan gelecek cevabı can kulağıyla dinlerken bir sözcük ciğerlerimden yükseldi, beni tam anlamıyla gafil avlayarak ağzımdan fırladı, kendini dillendirdi:

“Clio?” dedim.

Hat kesildi.

Kedi yattığı şifoniyerin üzerinde bir gözünü açtı, bir kez göz kırptı ve yeniden uykuya daldı.

Willows Oteli’ndeki yatağımın üstünde bağdaş kurmuş halde, sırt çantamı karıştırdım, yarım şişe votkamı buldum, kapağını çevirip açtım ve bir fırt çektim. Hâlâ açılmamış olan zarf yanı başımda beni bekliyordu.

Bilinmeyen Numara yazıyordu yeşil ekranda. Cep telefonunu dikkatle başucu sehпасına koydum. *Bilinmeyen Numara*, Na-Mekân Keşif Heyeti’nin bir üyesi ya da bıraktığım kartvizitlerin birini bulup sırf meraktan üzerinde yazan telefon numarasını aramış bir yabancı olabilirdi. Öte yandan hattın ne derece bozuk olduğu göz önüne alınırsa, belki ortada bir arayan bile olmayabilirdi; belki de sistemden kaynaklanan bir bozukluk, basit bir şebeke arızasıydı olup olan. Arayan her kimdiyse, Clio olmadığı kesindi. *Ampul Fragmanı*’ndan gözümü ayırmadan geçirdiğim uykusuz gece beynimde yanlış kabloların birbirine bağlanmasına yol açmıştı.

Zarfı elime aldım. *Bu ve gelen telefon aynı şeyin iki uzantısıdır belki. Olur mu olur, neden olmasın ki?* On altı hafta boyunca süren hiçbir şeyden sonra, her şey aniden aynı anda patlak veriyor, bu da olup bitene mantıklı bir açıdan yaklaşmayı imkânsız hale getiriyordu.

Diktafonları odanın dört köşesine kurduktan sonra zarfı yırtıp açtım. İçinde ciltli bir kitap vardı. Beyaz kâğıt kabın ön yüzünde sert yüzgeçli bir tarih öncesi balığının ayrıntılı olarak betimlendiği, Viktorya dönemine ait bir gravür vardı. Başlık şöyleydi: *Charles Darwin’in Türlerin Kökeni*. Bunun hemen altında daha küçük bir puntuyla *Trey Fidorous’un Evrim Motoru İlavesiyle* yazıyordu.

“Siktir,” dedim sayfaları karıştırarak.

Böcekler daha sık gelirler ve çaprazlanma da daha sık gerçekleşir. Sonuç olarak bu bitkiler zaman içinde, bütün öteki bitkilere üstün gelirler ve yerel bir çeşit oluştururlar. Erkeklik ve dişilik organları, ne biçimde olursa olsun, kendilerine dadanan böceklerin iriliğine ve alışkanlıklarına göre çiçek tozlarının taşınmasını kolaylaştıracak tarzda yer alacak bu çiçekler de aynen üstünlük sağlayacaklardır. Örnek olarak bitki yerine çiçek tozu peşinde çiçeklere gelen bitki bitki alabiliriz. Bitki bitki tek amacı döllenme olduğuna göre ilk bakışta çiçektozunun yok olması bitki için büyük bir kayıp gibi görünür. Bununla birlikte, çiçektozlarıyla beslenen bitki bitki bitki kısmını önce rastlantı olarak, sonra da alışkanlıkla bitki bitki çiçeğe taşıyorlarsa ve çaprazlanmalar bu taşımalar sonucu gerçekleşiyorsa, o zaman, bitki bitki onda-dokuzunun yok edilmesi bitki bitki için gene de bir kazanç sayılır. Dolayısıyla bitki bitki bitki bitki bitki bitki en fazla olan bitki türlerini bitki bitki bitki bitki bitki bitki bitki bitki bitki bitki bitki olacaktır. Bitki bitki bitki bitki bitki bitki bitki bitki bitki bitki sonucu bir bitki böceklerin giderek daha çok aradıkları bir bitki olduğunda, bitki bitki bitki bitki bitki bitki bitki bitki bitki bitki çiçektozlarını bir bitki bitki öteki bitki taşırlar; bitki bitki bu olayın bitki bitki bitki her gün bitki olanak verir. bitki bitki bitki anaçım: çünkü bu bitki aynı zamanda bitkilerde bitki nasıl bitki derece birbirinden ayırdıklarını göstermeme de bitki bitki. Bazı çobanpüsküllerinde, bitki güdük bir dişilik organı bitki bitki erkek çiçekler vardır ve dört bitki bitki erkeklik organı az bitki bitki üretirler. Öteki bitki iyice gelişmiş, ama bitki başçıkları bitki gelişmemiş bitki olan bitki vardır. Bir erkek ağaçtan 60 bitki bitki uzaklıkta bir dişi ağacı bitki sonra çeşitli dallardan toplanmış yirmi çiçeğin dişicik başını mikroskop altına yerleştirdim. Ayrımsız bitki birkaç tane çiçektozu tanesi ve bitki çiçektozu bolluğu saptadım. Çiçektozları birkaç günden beri bitki ters yönden esen rüzgarla taşınmazlardı. Hava soğuktu ve dolayısıyla arıların ziyaretine pek elverişli değildi. Bununla birlikte incelediğim bütün çiçekler, bitki bitki bitki bitki arılar tarafından aracılığıyla döllenmişlerdi. bitki bitki bitki bitki dönelim. Sürekli seçme sonucu salgısı

Kitabın arasından kucağıma bir kâğıt düştü. İkiye katlanmış bir A4 sayfası. Kâğıtta şunlar yazıyordu:

Sayın Bay Sanderson,

Bu kitabın biraz olsun ilginizi çekeceğini ve sizinle tamamen dostane niyetlerle temas kurduğuma ikna olmanıza yardımcı olacağını umarım.

Durumunuzu ve gün be gün göğüs gerdiğiniz tehlikeleri gayet iyi biliyorum. Yalnız olmadığınızı bilmenizi isterim. Sizden bu öğleden sonra saat 12.30'da benimle eski Manor Hastanesi'nde buluşmanızı rica ediyorum. Bina artık kullanılmıyor, giriş kapısını açık bulacaksınız.

Saygılarımla,

Bay Hiçkimse

Bu satırları daha okurken oraya gideceğimi biliyordum. Bunca zaman sonra, biri çıkmıştı. Kendisine “Hiçkimse” diyen biriyle buluşmak için terk edilmiş bir hastaneye tıpış tıpış gitmenin düşüncesi bile akıllı olan herkesin beyninde tehlike çanları çaldı çalmasına, ama başka ne seçeneğim vardı ki? Bunca zaman, na-mekândan birilerine ulaşmak için uğraşıp durmuştum; istediğim nihayet olmuşken, sırf durum biraz tuhaf ve tedirgin edici diye arkamı dönüp kaçamazdım ya. Hem buluşmaya karar verdim diye, illa da aptalca davranıp kendimi kuzu kuzu teslim edecek değildim. Tam tersine buluşma yerine birkaç saat erken gidip etrafı iyice kolaçan edecek, göreceğimi görecekt kendimi sağlama alacaktım. *Hazırlık, hazırlık, her şeyin başı hazırlık.*

Ama şu an için, *hazırlık* biraz dinlenmek anlamına geliyordu.

Ağaran günün güneşi perdelerde pembeleşirken cep telefonunun alarmını kurdum, kitabı ve pusulayı bir kenara koyup yatağa boylu boyunca uzandım. Bunca heyecana rağmen birkaç dakika içinde uykuya daldım.

Ama.

Ama o yorgunlukla korkunç bir hata yapmıştım.

Diktafon döngüsünü odanın etrafına kurduğumda, yabancı zarf *çoktan odanın sınırları içindeydi*. Bu yüzden de bir şeyin kalın sinirli düşüncesi; o upuzun, sümüksü düşünce-bedenini katlı duran pusuladaki sözcüklerden ve harflerden ayırıp yüzmeye, yılan gibi sürünerek yatağa, bana doğru tırmanmaya başladığında onu hiçbir şey durduramadı.

Rüyamda kendimi Naksos Müzesi'nde, uzun tahta bir bankta otururken gördüm. Etrafım, çeşitli objelerin, antik çanakların, ayaklı vazoların, altın sikkelerin, mücevherlerin ve aletlerin sergilendiği camlı dolaplarla sarılıydı. Dolapların daha yüksek olanlarında yarı yapılı, yarı kırık-dökük mermer heykeller vardı; hepsi de çeşit çeşit sakatlıktan mustarıptı: Olmayan yüzler, yerlerine parlak çelikten destekler konmuş eksik kollar ve bacaklar. Bazı figürler öylesine paramparçaydı ki hepten tanınmaz olmuşlardı. Birkaçı, insan vücuduna yorulabilecek tek bir düzgün yüzey barındırıyordu—belki bir omuzun yuvarlağı ya da bir karın kıvrımı; oyulmuş, cilalanmış ve o eğri büğrü, sivri taş kütesinin orta yerinde ayırt edilemeyecek kadar belirsiz.

Oturduğum yerden, salonun üç aşağı beş yukarı ortasında duran büyük ve güzelce aydınlatılmış bir camlı dolaba baktım. Dolabın içinde iki büyük sırt çantası, romanlardan ve tarih kitaplarından oluşan bir yığın, siyah katlanır direkleri üstüne dikatle yerleştirilmiş bulunan yıkılmış bir çadır, iki uyku tulumu, iki şnorkel, iki dalgıç gözlüğü, bir hamak ve sarı bir sualtı fotoğraf makinesi vardı.

Banktan kalktım ve camın içine yapıştırılmış beyaz bilgi kartını okuyabilmek için dolabın yanına gittim. Kartta şöyle yazıyordu:

Kötü bir şey oluyor. Dışarı çıktım.

Biraz gecikebilirim.

C xx

Bay Hiçkimse

Gözlerimi açtım. Bir tuhafılık vardı. Ateş başlangıcının adeta fırtına habercisi gibi üstüme çullanan bezelye lapamsı kesif bulutlarının ve cam gibi keskin yabancı duyularının ağırlığı altında inledim.

Mide bulantısı mı. Tanrım, bula bula bugünü mü bulmuştum hastalanmak için.

Cep telefonuma uzandım. 11.33. Manor Hastanesi'ndeki buluşmaya bir saatten az kalmıştı. Kahretsin. Güya oraya erkenden gidip ortamın havasını koklayacaktım bir de.

Ne yapacaktım? Bağırsaklarım tavşan deliğinden aşağı patır patır dökülen bir avuç sakatat gibiydi. Emekleyerek dizlerimin üstüne oturdum ve kollarımı başıma sardım. *Ne yapacaktım ne yapacaktım? Düşün düşün düşün.* Bacağımın birini aşağıya uzattım ve sendeleye titreye yataktan çıktım. Ayakta duracak mecalim yoktu, başım dönüyordu; acaba votkanın yarısını ya da hepsini başıma dikip bunu unutmuş olabilir miyim diye votka şişesini arandım ilk iş olarak. Ama dikmemiştim, şişenin içeriği yerli yerinde duruyordu, belki birkaç yudum hafiflemişti, ama o kadar.

Bay Hiçkimse'den gelen ikiye katlı kâğıdı gerisingeri *Türlerin Kökeni*'nin içine sakladım ve kitabı içindeki pusulayla birlikte şifonyere kaldırdım. Bir duş alsam, bulantımı biraz dindirir, düşüncelerimin berraklaşmasına fayda ederdi belki, ama buna vakit yoktu. Ben de temiz bir tişörtle kot pantolondan medet umarak kendimi hiç olmazsa onların ferahlığıyla teselli etmeye karar verdim. Gardiobun kapağını kapatırken dolabın tepesine sinmiş, o koca gözleriyle bana dik dik, düşmanca bakan Ian'ı gördüm.

“Ne?” Sesim yapış yapış ve başımın kaldıramayacağı ölçüde yüksek geldi kulağıma.

Kedi genizden gelen derin bir hırıltıyla gürlledi ve dolabın tepesinde görünmez oluncaya dek geriledi.

“Aman ne güzel,” dedim. “Eksik olma.”

Temiz kıyafetleri güç bela üzerime geçirdikten sonra sırt çantamdan bir naylon torba çıkardım ve diktafonları teker teker dikkatle torbanın içine koydum. Yanıma birkaç paket pil almayı da ihmal etmedim.

Unuttuğum başka bir şey var mıydı? Eksik bir şey kalmış mıydı?

“Başka bir şey var mı?” diye sordum aynadaki yansıma. Sözcükler kulaklarımda zangırdadı ve bozulup çürüyerek gidecek daha derinlere saplandı. Yansım, sanki dediğimi anlayamıyormuş gibi, midesi kalkmış, baştan aşağı titrek bir halde, bakışlarıma karşılık verdi. Düşmemek için elimi duvara yasladım, arkamı döndüm ve kapıya doğru gittim.

Manor Hastanesi, içten birbirine koridorlarla bağlanan kare ve dikdörtgen bir düzine kırmızı tuğla yapıdan oluşan bir binalar yığınydı. Kuşbakışı bakılsa, muhtemelen bir akış şemasını andırırdı. Hastane sınırlarının içinden geçen yol çamurlu ve kumlu, beton olmayan her şey vıcık vıcıktı.

Ruth Teyze hastaneyi biliyordu, bana yolu tarif ederken yalnızca on beş dakikalık yürüme mesafesinde olduğunu söylemesi yüreğime su serpmişti.

“Ama hastane çoktan beridir kapalı canımın içi, nereden akına esti oraya gitmek?”

O halimle uydurabildiğim en iyi cevap “Öylesine merak ettim işte,” oldu ola ola. Berbat göründüğümü söyledi, ben de biraz yürürsem kendimi toparlarım dedim. Bu dediğime pek

inanmış görünmedi, ama beni azarlayıp yolumdan döndürecek denli içli dışlı olmadığımıza kanaat getirmiş olacak ki, itirazını yalnızca sessizlikle ve endişeyle kırışıp havaya kalkmış bir kaşla sınırlı tutmayı yeğledi.

Tuttuğum yol beni, samanlı, yapraklarla örtülü bir verandaya götürdü. Binanın girişi, iç tarafında tel örgü benzeri bir desen olan kalın, hareli camlı, koyu ahşap çift kanatlı bir kapıdandı. Sol kanadı ittim, kapı içe doğru ağır ağır açıldı.

“Kimse var mı?”

Ruth Teyze haklıymış; yürümek hiç de iyi gelmemişti. Bağırsaklarım kaburgalarımın altından kalçalarımaya doğru laçka, ıslak ve gevşek bir halde sarkıyordu. Kafamsa bin beter bir haldeydi. Aklım, borularında hava olan bir merkezi ısıtma sistemi gibi tangur tungur ede ede, düşünceleri bir bölgeden diğerine tutarlı bir şekilde geçirmeye uğraşıyordu ve yalnızca en basit, en kör kör parmağım gözüne düşünce fışkırtılarının döşeme tahtalarının altındaki o meşum hava kabarcıklarının içine hapsolup yitmeksizin borularda dolanma ihtimali var gibiydi. *Yorgunum yalnızca. Hasta oluyorum.* Zihnimin içinde tam bir dolanım yapabilecek denli basit olan yegâne açıklamalar bunlardı ve bir yerlerde bilinmez bir yanım—belki de beynimin minnacık tavanarası banyosunda bir başına durup duran bir kalorifer—bu hastalığın zamanlaması ve hazırlop çözümlemeler bel bağlamanın ne denli tehlikeli olabileceği konusunda için için endişeleniyor olsa bile (ki belli belirsiz, uzaktan uzağa ben de farkındaydım bu endişenin), o küçük kaloriferin bu endişesini sistemin merkez birimine doğru düzgün aktarmasına elverecek basınç yokken yoktu işte.

Girişe adımı attım.

Unutulup gitmiş, rutubetli bir avlu bahçesinden gelen düşük kalite güneş ışığını alan kabul bölümünün ardındaki geniş pencere sayesinde mekânı gri-mavi cılız bir ışık dolduruyordu. İçerinin havası damakta yavan ve cansız bir tat bırakı-

yordu, havada aylak bir çeşit misk kokusuyla—eskimiş şıvaya işlenmiş yağmur suyu, çürüyen kâğıt, küçük halkalar halinde siyah küf—belli belirsiz kalmış bir antiseptik kokusu vardı. Yerler, kullanıma kapatılmış Viktorya dönemi yüzme havuzlarında ya da yenilenmek üzere kapatılmış okul kantinlerinde görebileceğiniz türden siyah beyaz fayanslarla kaplıydı; satranç tahtası deseni hantal bir toz tabakası altında solup yitmişti. İleriye doğru birkaç adım attım, arkama döndüm ve adımlarımın ardımdaki zeminde bıraktığı izleri, botlarımın ıslak tabanlarının yere boyadığı dişli zikzakların zeminin toz altındaki siyahını nasıl daha siyah, beyazını nasıl daha beyaz etmiş olduğunu gördüm. Benimkilerden başka ayak izi de yoktu.

Giriş salonu, tek penceresinden ve camlı kapılarından aldığı cılız ışıkla iyi kötü aydınlanıyor olsa da, salonun arkasından sola ve sağa uzanan koridorlar gitgide karanlıklaşıyor bir anda hepten zifiri bir karanlığa gömülüyorlardı.

Soldaki koridorun ağzına kadar gittim ve duvardaki ışık düğmesine bastım. Hiçbir şey olmadı. Sağdaki koridorun ağzına yürüyüp yine aynı şeyi yaptım, ama sonuç aynı oldu. Elektrik yok, ışık yok. Halen sarı cipin torpido gözünde duran el fenerim geçti aklımdan. Belirsizliğin orta yerinde mide bulandırıcı bir çeşit öfke fokurdadı. Belki acı, dikkatimi biraz olsun toplamamı, daha berrak düşünebilmemi sağlar umuduyla, kolumun içini sertçe çimdikledim.

“Kimse var mı?” diye seslendim yeniden, bu kez daha yüksek sesle. Duvarlardan, her yanı tutmuş tozdan ve dama tahtası rengindeki yer döşemesinden cevaben, anlık bir yankı şaklaması yükseldi yalnızca.

Sola mı sağa mı gitmeli? Sağdaki koridoru seçtim. El yordamıyla ilerleyerek, duvarlarda örümcek gibi gezinen parmaklarıma tesadüf eden kapı kollarını yoklayarak karanlıkta yürümeye başladım.

Gide gide, devrilmiş tekerlekli sandalyelerin ve tozlu kolilerin istiflendiği bir depo odasında buldum kendimi; yığılmış eşyaların arasından geçip biraz daha yürüyünce bir başka odaya, bilgisayar klavyelerinin ve masa lambalarının bıraktığı izlerin terk edilmiş masaların üzerindeki tozda halen belli belirsiz seçilebildiği pence-reli bir personel odasına girdim. Girintileri kafa karıştıran, üçyol ağızları zifiri karanlık koridorlar boyunca ağır ağır ilerledim ve iç-leri sıra sıra dizilmiş boş şiltelerle dolu, geniş pencerelerinin pan-jurları kırık odalardan geçtim. Hastane bu şekilde takdim ediyor-du kendini bana; tuhaf, biri birine uymaz yapboz parçaları dizisi olarak. İnsanın kafasında mantıklı bir kat planı canlandırmasına hiçbir şekilde elvermeyen, zihinsel olarak yeniden bir araya getiril-mesi olanaksız olan, hatta yeniden bir araya gelmemekte direnen mekânlar olarak. Çok geçmeden, tam anlamıyla kaybolmuştum.

Hem burada sahiden kimse var mıydı ki? Düşük basınçlı beynim girişte bariz bir ipucunu gözden kaçırmış da beni ser-sem sepelek yanlış yöne mi götürmüştü yoksa? Normalde, bu sorunun yanıtı tereddütsüz *hayır* olurdu. Ama bugün, kendi-mi böyle hissederken geçerli değildi bu cevap. Bugün istesem de kendim üzerine bahse giremezdim, çünkü bahisler belli ki çoktan kapanmıştı.

Yaklaşık on beş dakika sonra, kemerli bir girişten geçip ilk kez adım attığım belki dokuzuncu ya da onuncu koridoruma girdim. Ama bu koridor daha önce geçtiklerimin hepsinden farklıydı, çünkü karanlık değildi; bir ucuna, uzun ve ıslıl ıslıl ya-nan ayaklı bir lamba yerleştirilmişti. Lambaya doğru ilerledim. Biraz daha yaklaştığımda, yeşil rengi solmuş, püsküllü büyük abajuru, koyu renkli ahşaptan yapılmış bazası ve kıvrımlarıyla ayaklı lambanın adeta 1970’li yılların salonlarından fırlayıp çıkmış gibi durduğunu gördüm.

“Kimse var mı?”

Ortalıkta kimsecikler yoktu, uzun ve ıssız bir koridorun ucun-da baş başa duran lamba ve bendim yalnızca.

Onu, lambanın esnek kordonunu izleyerek buldum. Ayaklı lambanın esnek kordonu turuncu bir uzatma kablosuna bağlanıyor, turuncu uzatma kablosu da siyah bir uzatma kablosuna bağlanmış olan yine turuncu bir uzatma kablosuna bağlı beyaz bir uzatma kablosuna bağlanıyordu. Kabloların peşinden kâh yukarıya çıktım, kâh aşağıya indim, depolardan, personel odalarından, açık ve özel tuvaletlerden, bürolardan ve fizyoterapi salonlarından geçtim.

Kordon beni, geniş bir koğuşa çıkardı sonunda. Koğuşun panjurları kapalı olduğundan içerisi genelde loş olmakla birlikte, odanın ortasında, yaklaşık üç buçuk metre uzağımda duran ikinci bir ayaklı lambadan beyaz-sarı bir ışık halkası yayılıyordu. Lambanın altında, bir sandalyeye oturmuş, dizüstü bilgisayarında meşgul bir edayla tıklar tıklar bir şeyler yazan bir adam vardı.

Kendisine doğru yürüyünce, başını kaldırdı, gülümsedi, bilgisayar aceleyle dizinden kaldırıp yere koydu ve beni karşılamak üzere ayağa kalktı.

“Çok şükür gelebildiniz. Sizi bunca zahmete soktuğum için özür dilerim,” dedi, elleriyle etrafı işaret ederek. “Aslında sizinle girişte buluşmayı istiyordum ama şu rapor—son teslim tarihi son teslim tarihidir.”

Adam hemen hemen benim boyumda, ama benden zayıftı, yirmili yaşlarının sonlarında ya da otuzlarının başında gösteriyordu, üzerinde şık mavi bir gömlekle, gündelik, rahat, ancak pahalı bir şey olduğu belli olan bir kot pantolon vardı ve saç kesimi bankacıları çağırıyordu. Ayrıca altın çerçeveli Ray-Ban Aviator güneş gözlüğü ve kalın bir altın saat takmıştı. Üstünden başından berberde az önce tıraş olmuşçasına bir temizlik paklık akıyor, kendimi pis ve iğrenç hissetmeme yol açıyordu.

“Bay Hiçkimse?”

Adam mahcup bir edayla güldü.

“Ta kendisi. Sizinle tanıştığımı çok memnun oldum.” Elimi sıkmaya davranırken, hafifçe eğilerek öne uzandı. “İsim biraz abartılı olmuş, değil mi? Yine de, bu koşullar altında, gerçek adların ne denli-*sakıncalı* olabileceğini anlayacağınızı umuyorum.” Hiçkimse, gölgelerin arasından bir sandalye bulup çıkardı ve onu çabucak ışık halkasının içine, kendisinininkinin karşısına sürükledi. “Güneş gözlüğünü de mazur görün ne olur,” dedi, oturmam için işaret ederek. “Göz yorgunluğundan mustaribim. Doktor iki hafta boyunca bilgisayar ekranına bakmamı yasak etti, almam gereken dağ kadar da hap var, gelin görün ki—”

“Yetiştirmeniz gereken raporlar var,” dedim sandalyeye oturarak. Hiçkimse, karşıma oturdu.

“Sonu gelmeyen raporlar,” dedi gülümseyerek. “Ah şu bilgisayarlar. Yirmi birinci yüzyılın bulunmaz nimetleri ve lanetleri.” Sonra bana bakarak ve bu kez ne halde olduğumu sahiden fark ederek sordu: “Hay Allah, siz iyi misiniz ama?”

“Önemli değil, belki bir şey dokunmuştur, hasta oluyorum galiba. Beni boş verin de, yirmi birinci yüzyılın nimeti ve laneti olan icat asıl cep telefonu değil miydi?”

“Aa, çok doğru, yüzyılımızın bir diğer nimeti ve laneti de o şüphesiz. Aynı zamanda hem nimet hem lanet olan şeyler her yeri sardı artık. Saysanız sonu gelmez.”

Tatsız bir gülümseme kondurdum yüzüme.

“Her neyse,” dedi Hiçkimse. “Öyle sanıyorum ki buraya benim makineleşme karşıtı eğilimlerimi konuşmaya gelmediniz, doğru mu? Lafa bir özürle başlamam gerekiyor—”

“Hayır, durun, bekleyin,” dedim nihayet içinde diktafonların olduğu, bileğime dolanmış duran naylon torbayı anımsayarak. *Aptal, ağır çalışan ateşli beyin, ne olacak.* “Önce önemli bir şeyi halletmem gerekiyor.”

Bay Hiçkimse, diktafonlara pil takmamı ve onları çevremize kaba bir kare oluşturacak şekilde, lambanın ışığının sınırlarına yerleştirmemi izledi. İşimi bitirene dek ağzını açmadı.

“Sese dayalı bir çağrışım döngüsü demek.” Rakamlarla oynayarak bir kurnazlık akıl etmiş çalışanına gülümseyen bir patron edasıyla gülümsedi bana. “Çok etkileyici, bunun nasıl geliştirildiğini sorabilir miyim acaba?”

Yeniden oturdum. Midem köpürerek yukarı doğru bir yalpa vurdu ve ağzıma kadar gelen safrayı yutmak zorunda kaldım.

“Kusura bakmayın,” dedim. “Bugün sohbet havamda değilim pek. Beynim, kapmayı becerdiğim hastalık artık her neyse, onunla baştan aşağı tıkanmış durumda. O yüzden patavatsız ve kaba olmak pahasına sizden hemen konuya girmemizi rica edebilir miyim?”

Bay Hiçkimse, sandalyesinde rahat, gevşemiş ve uyanık bir halde oturuyordu. Bir an düşündü, ardından tek bir kez, etkili bir şekilde başını salladı. “Evet, elbette. Sizin hakkınızda bildiklerimle mi yoksa köpekbalığı hakkında bildiklerimle mi başlamamı istersiniz?”

“Ludovician’ı biliyor musunuz? Yani, onun varlığına inanıyorsunuz, öyle mi?”

Hiçkimse’nin kaşı güneş gözlüğünün altında biraz düştü.

“Evet,” demekle yetindi. Ama sesi, sanki ona ağaçların ya da uçakların ya da Çin’in varlığına inanıp inanmadığını sormuşum gibi belli belirsiz bir şaşkınlığı açığa vuruyordu.

“Evet,” diye tekrarladım kendi kendime, hâlâ biraz afallamış vaziyette.

“Demek istediğim, sizin şahsen temasta bulunduğunuz köpekbalığına aşına değilim ama, o türe oldukça aşına, hatta fazlasıyla aşına olduğumu söyleyebilirim.” Yeniden yüzüme baktı. “Şaşırmış gibi bir haliniz var.”

“Nasıl anlatsam—yani bunca zamandır bu konuda konuşabileceğim kimse yoktu. Bir anda başka birinin ağzından duyunca ister istemez—”

“Sizi anlıyorum,” dedi Hiçkimse, sandalyesinde biraz aşağı kayıp kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturarak. “Patronum

bir bilim adamıdır. Yıllardan beri kavramsal balıkları araştırır; Heletrobe'ları, Tıkırdayan Yapışkan Balıklarını, Ludogarianları, Rüya Uçlarını. Bu alanda bir uzmandır kendisi, hatta belki de günümüzün en büyük uzmanı.”

“*Bilimsel* bir araştırmadan mı söz ediyorsunuz? Nasıl olur ki bu?”

“İşverenim kriptokavramsal bir okyanusbilimci olmanın dil sürçtüren zevkine naildir. Kabul görmüş diyebileceğiniz bir bilim dalı sayılmaz bu şüphesiz. Şu an için tek kişilik bir alan.”

“Anladım.” Geçirdim, ağzım ekşi, keskin, iğrenç bir tatla doldu. “Anladım,” dedim yeniden.

Hiçkimse, bir an bana baktı. “Bakın, sahiden pek iyi görünmüyorsunuz. Size bir ağrı kesici, parasetamol ya da başka bir ilaç vermemi ister miydiniz?” Sandalyesinin altında duran kahverengi deri bir çantaya ayağıyla hafifçe vurdu. “Burada bir şeylerim olacaktı, isterseniz.”

“Hayır,” dedim. “Birazdan geçer herhalde. Kimıldamamam ve bulantımı düşünmemem gerek yalnızca.”

“Nasıl isterseniz, fikrinizi değiştirirseniz buradalar. Aklıma gelmişken, benim de saat ikide gözlerim için bazı haplar almam gerekiyor. Hep unutuyorum. Bir iyilik yapıp hatırlatabilir misiniz desem?”

Cep telefonunu cebimden çıkardım ve ekrandaki saate baktım: 13.32.

“Tabii, sorun değil,” dedim, ağzımdaki tat geçsin diye yeniden yutkunarak. “İşvereniniz—Trey Fidorous için mi çalışıyorsunuz?”

“Aaaa. Meşhur Doktor Fidorous. Hayır, korkarım patronum o değil. Öte yandan ekolün temelini onun attığını ve patronumun bayrağı devralarak onun araştırmalarını geliştirdiğini pekâlâ söyleyebiliriz. Ama, Fidorous’tan çok uzun zamandır haber alan olmadı. Hâlâ hayattaysa bile, bunu kimseye belli etmiyor.”

Bu bilgiyi, kafamda daha çok yer olduğu bir zaman düşünmek üzere rafa kaldırdım.

“Ludovician’ın ekolojisi hakkında neler biliyorsunuz peki, Bay Sanderson?”

“Kavramsal bir balık, bir köpekbalığı olduğunu. Anıları yediğini.” Gözlerimi parmaklarıma indirdim. “Başka ne diyebilirim ki? İşime yarayacak şeyleri biliyorum daha ziyade; ondan nasıl saklanılacağını, ne şekilde aldatılabileceğini, kendimi ondan nasıl koruyabileceğimi.”

Hiçkimse lamba ışığının çizdiği halkanın sınırında sessizce gevezelik eden diktafonlara bakındı. Düşünceli bir şekilde başını salladı.

“Ludovician kavramsal köpekbalıklarının en büyüğü ve en saldırganıdır,” dedi. “Yırtıcıların uç noktasıdır, besin zincirinin zirvesi. Nadir rastlanan hayvanlardır bunlar ve çoğunlukla da akıntılarda dolanarak akıllarına esen yerde karınlarını doyururlar. Dünyada debelenip çırpınan hangi zayıf akıl olursa olsun, eğer yakınından bir yerden geçiyorlarsa, ondan koca bir parça koparırlar. Özellikle de yaşlı insanlardan.”

“Ben tek bir hedefe kilitleniyorlar diye biliyordum. Tek bir kurbandan tekrar tekrar beslendiklerini, ta ki kurban—” Cümleyi yarısında kestim; midem bitirmeme elverecek durumda değildi.

“O dediğiniz, yaşadığı alanın sınırlarını çizme meselesi. Arada sırada bir Ludovician’ın—belki de sürüden ayrılmış, iri bir erkeğin—tek bir besin kaynağını takıntı haline getirdiği olur. Bunu neden yaptıklarını kimse bilmez. Demek istediğim şu ki, kimse bu hayvanlar hakkında pek bir şey bilmiyor aslında.”

Hiçkimse’nin cümleleri kafamdaki grip pisliğinin batağına batıyordu. Bir kere gözden kayboldular mı onları kolay kolay yüzeye çıkaramadığımı fark ettim.

“Kusura bakmayın,” dedim. “Bana bir şeyler anlatmaya, lafı bir yere getirmeye çalışıyorsunuz, farkındayım ama ben—”

“Uzun lafın kısıası, bu yaratıklardan biri üzerinde bir araştırma yapmak istiyorsanız, tek gerçek umudunuz kendilerine çizdikleri alanlara eğilmeniz. Mükerrer Ludovician saldırılarının alametifarikası olan yaraların hepsini gösteren birini bulabilirsiniz, ancak o zaman bir köpekbalığı bulabilirsiniz.”

“Beni de böyle buldunuz o halde.”

“İşverenim her yerde gözü kulağı olan bir kişidir. Doktorunuz, ‘hastalığınızı’ konu eden bir makale kaleme almak niyetinde. Bir meslektaşına bazı müsveddeler göstermiş.”

Randle

Hiçbir şey demedim.

Hiçkimse güneş gözlüğünü burnunun köprüsüne itti.

“Ludovicianlar üzerinde araştırma yapmanın bir başka güçlüğü daha var. Makul büyüklükteki bir yetişkin bulunsa bile, onu esaret altında canlı tutmak neredeyse imkânsız. Yavru olsa, bu mümkün, ama erişkin bir hayvanı yaşatmak mümkün değil. Bu sorunun üstesinden gelme yolunda biraz olsun mesafe kaydedebilmiş yegâne kişi, patronum; bir kere-sinde erişkin bir Ludovician’ı özel olarak yapılmış bir muhafaza tesisinde yaklaşık kırk gün boyunca hayatta tutmayı başardı. O günden beri de, başka bir örnek bulabilmek için deyim yerindeyse dünyanın altını üstüne getirmekle meşgul. Siz sormadan ben söyleyeyim, evet, beni sizi bulmakla görevlendirmesinin nedeni de bu.”

Bu duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyordum.

“Yani onu yakalayabileceğinizi mi söylüyorsunuz?”

“Aynen öyle, onu yakalayabiliriz.”

“Sonra da uzaklaştırabilirsiniz, öyle mi?”

“Evet. Sizin de yardımınızla, onu yakalayabilir, güvenli bir şekilde uzaklaştırabilir ve bir süre hayatta tutabiliriz.”

“Yakalandıktan sonra, yaşaması ya da ölmesi pek umurumda değil açıkçası. Ama doğruyu söylemek gerekirse, ölmüş olsa kendimi daha bir güvende hissedirdim.”

“Gayet doğal,” dedi Bay Hiçkimse. “Böyle düşünmenizi anlayabiliyorum.”

“Ama. Nereden biliyorsunuz? Bunun sahiden yapılabileceğinden nasıl emin olabiliyorsunuz ki?”

“Ben eminim.”

“İyi de nasıl?”

Bir an, soruma cevap vermeyecek sandım.

“Çünkü yapıldığını gözlerimle gördüm,” dedi ağır ağır. “Size bahsettiğim ilk örnek, patronumun yakaladığı ilk Ludovician benimkiydi. Benden besleniyordu.”

“Şu hapları alma vaktim gelmedi mi hâlâ?”

Cep telefonunu paltomun cebinden çıkardım.

“Yaklaşık on dakika var.”

“Yaklaşık derken?”

“Şimdi dokuz dakika oldu,” dedim.

Düşünceli düşünceli başını salladı. Halinde tavrında bir değişiklik vardı, belki küçük bir değişiklikti bu ama, oradaydı işte, gözle görülebiliyordu. O capcanlı özgüveninin, o ayna gibi pırıl pırıl parlayan cilasının birazı sıyrılır gibi olmuştu. Şimdi, kamburlaşmış sırtı, boynunun iki yanından sivrilmiş omuzlarıyla, daha bir süklüm püklüm oturur gibiydi sandalyesinde. Bu şekilde oturduğunda, önceden üstüne cuk oturmuş ve pahalıymış gibi görünen mavi gömlek biraz bollaşmış gibi duruyor, göğsünden torba gibi sarkıyordu. Kumaşın koltuk altlarında toplandığı yerlerde ter izleri vardı.

“Sen iyi misin?”

“İyiyim, iyiyim, bir şeyim yok.” Oturduğu yerde doğrulup dikeldi, ama bu çabası hiç de inandırıcı gelmedi bana, kendi bedenini nasılsa daha önceki gibi doldurmuyordu. “Kötü anılar,” dedi. “Öyle korkunçtu ki—tabii sana söylememe gerek yok ya.”

“Peki nasıl oldu bu? Yani sormamın bir sakıncası yoksa?”
Hiçkimse hemen cevap vermedi.

“Bir bilim adamıydım eskiden, araştırmalar yapıyordum,” dedi nihayet. “Fizikçiydım. Genç, dinamik, adını duyurmaya çalışan, bilirsin işte.”

Yüzüne baktım.

“O iş laboratuvar önlükleriyle, kepek sorunundan ibaret değil, bilmiyorsan diye söylüyorum.”

“Tabii ki değil,” dedim. “Özür dilerim.”

“Londra Üniversitesi’nde iş buldum. Sahiden çok büyük bir başarıydı benim için. Süpersicim Teorisi’nin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

Beynimi zorlayıp anımsamaya çalıştım. “Hayatla, evrenle ve her şeyle alakalı karışık bir şey miydi?”

“Aslına bakılırsa doğru, üç aşağı beş yukarı öyle bir şey. Çok heyecan verici bir alan, hani *geleceği parlak* derler ya, öyle işte. Teyzemle eniştemin yanında kalmak üzere şehre taşındım. Meslekte yeniydim, daha tanınmış akademisyenlerle aynı maaşı talep edecek noktada değildim henüz, ama teyzemle eniştemin boş bir tavanarası odaları vardı, orayı çalışma odası olarak bana ayırdılar. Çalışmalarımı orada yaptım ben de.” Hiçkimse, dama tahtası desenli zemine dikti gözlerini, sonra da ellerine. “Gecenin bir yarısı yukarıdan gelen sesleri ilk duyduğumuzda, teyzem tavanarasında bir sıçan olduğuna kanaat getirdi. Üzerinde çalıştığım şey, araştırma konum, saf düşünceydi, saf kavram, bilmem anlatabiliyor muyum?”

“Üzerinde çalıştığın şey mi?” Parmak eklemlerimi kafa derime bastırarak kafamdaki dumanı dağıtmaya çabaladım. “O mu köpekbalığını çekti diyorsun?”

“Sanırım, çalışmamın fiziksel bir dayanak noktası olmadığından oldu. O düzeydeki araştırmalar esas olarak düşünceden ve soyut matematikten ibarettir. Masamın başına oturup rakamlar ve soyut modeller üzerinde çalıştığım her gün, aslında o kü-

çük tavanarası odasını düşüncelerden olma bir denize salıyor, evin tuğlalarından ve taşlarından uzaklaştıkça uzaklaşıyor, git-gide daha açığa sürükleniyordum. Bir gemiyi benim ulaştığım yerlere götürebilecek, o denli açılmayı, o derinliklere gitmeyi göze alabilecek pek fazla insan yoktur dünyada.”

Terlemesi giderek artıyordu. Koltuk altlarındaki yama yama ter izleri daha da yayılmıştı ve boynunun etrafında yeni izler oluşuyordu.

“Dâhiler delirmez,” dedi. “İnsanların bir türlü anlayamadıkları şey bu işte. Tam tersine, o kadar açılır, öyle uzaklara giderler ki, nihayet su cam gibi olur önlerinde ve millerce uzağı, akıl almayacak kadar çok şeyi görebilir hale gelirler; hem de insanların hiç görmedikleri biçimlerde. Öyle derinliklere giderler, öyle kuytuluklara dalarlar ki, aşağıya aşağıya aşağıya, daha derine derken, kimisini deniz alır götürür. Düşüncelerinden, kendi kafalarının içinden—oradan, çünkü o derin mavilik kafalarının içindedir de aynı zamanda—, o bakma ve düşünme eyleminin kendisinin orta yerinden bir şey fırlayıp hamle eder. Ve onları yutar.”

Konuşmaktan kesildi, elleri titriyor, titreyen elleriyle bir yandan da dizlerini kavriyordu.

“Hapları almama ne kadar kaldı?”

“Bak,” dedim, “Sana bunları sorduğum için özür dilerim. O günleri baştan yaşamak zorunda kalmak sana ağır—”

“*Lanet olası* hapları almama ne kadar kaldı dedim sana?”

Dehşete düşmüş bir halde, elim otomatik olarak cep telefonuna gitti.

“Yedi dakika,” dedim. “Seni sinirlendirmek istememiştim. Özür dilerim.”

Cevap bile vermedi, terden sıırıslıklam olmuş gömleği, şaşılmalı ölçüde sıksa kaburga kemiklerinin altında toplanmış halde, dizlerinin üstünde duran ellerine bakarak oturmakla yetindi yalnızca. O derli toplu saç kesimi de hafiften bozulmuş, saç-

ları yer yer pırasa gibi düzleşmiş olarak kafa derisine ve alnına yapışmıştı. Bir ter damlası güneş gözlüğünün sol camından aşağıya yol yol süzüldü ve düşüp gitti.

Sessizlik içinde oturduk.

“Kusura bakma,” dedi nihayet, gözünü yine de ellerinden ayırmadan.

“Önemli değil, boş ver. Bu konuda konuşmak zorunda değilsin istemiyorsan, gerçekten. Sorduğum için özür dilerim.”

Hiçkimse başını kaldırdı. Terli yüzü, bir dakika önce olduğundan da çökmüş, sararmış ve süzgülün görünüyordu. Bana uzun uzun baktı, sonra öylece ağzını açıp—sanki benimle konuşmaktan çok ezberden bir şey okurmuşçasına—yeniden hikâyesine dalıverdi.

“Eniştem taksi şoförüydü. Londra’da taksi şoförü olabilmek için, bir imtihana girip bütün şehri baştan aşağıya bildiğini ispatlaman gerekiyor, düşün. Eniştem tek bir caddeyi, tek bir sokağı bile unutmadı asla. Londra’da ne kadar bina varsa hepsini, eliyle koymuş gibi bulabiliyordu, ama nerede oturduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. Kısa vadeli hafıza kaybı dediler ama, hiç alakası yoktu.”

“Bir dakika, yani köpekbalığı ona da mı saldırdı diyorsun?”

Hiçkimse, soru kendi kafasının içinden bir yerlerden gelmişçesine belli belirsiz başını salladı.

“Yalnız ona değil, hepimize. Teyzem sonlara doğru, kimseyi, bizi bile tanımaz olmuştu. Kâbuslar görüyordu durmadan. Beyninde, dişlerinde, gözlerinde bir gölge vardı. Geceleyin uyanır, yatakta yanında yatan eniştemi görür, gizlice aşağıya süzülüp polisi arardı. Onlara eve bir yabancıнын girmiş olduğunu söylerdi. Bazen gecede üç dört kere aradığı olurdu polisi. Kimileyin de korkusundan şiddete başvururdu.”

“Çok korkunç,” dedim. Hiçkimse’nin hikâyesi, anlattıklarının onu bu denli sarsması, durduk yere böyle *kötüleşmesi*; bunu tam olarak neye yoracağımı bilemiyor, o haline bir an-

lam vermekte güçlük çekiyordum ya, bir terslik olduğu kesin-
di. Hem de büyük bir terslik. Midem, ılık suyla dolu, ağzı açık
bir torba gibiydi.

“Olanlar oldu ve olmaya da devam etti, bir gün birimize,
başka gün diğerimize, her gece, her gece. Yetkililer gelip in-
celemeler yaptılar, evde gaz kaçağı olup olmadığına baktılar,
yiyip içtiklerimizi denetlediler, evin içinde bir yerde bu etki-
lere yol açabilecek bir şey, bir zehir olması ihtimaline karşı
duvarları, hatta tavanları taradılar. Ama hiçbir şey çıkmadı.
Ben de kâbuslar görüyordum. Sonra rüyamda buldum ceva-
bı. Onu çeken, başımıza musallat eden benim kuramlarım-
dı. Sayılar ve matematik. Geceleri yakamızdan düşmüyör-
du. *Acaba hangimizi kurban seçecek?* Uyanık kalmaya çaba-
lıyordum. *Sırada kim var bundan sonra ne gelecek başımıza*
bu kez ne alınacak elimizden? Sonlara doğru, o evde olmak.
Sanki cehennem—”

Bağırsaklarım kilitlendi ve öğürdüm. Yılan gibi kaygan, uzun
bir salya fışkırdı ağızımdan, ama kusmuk çıkmadı. Yutkundum,
öğürdüm, yeniden yutkundum. Hiçkimse konuşmayı kesti, göz-
lüğünün gerisindeki yanakları hepten çukura kaçmış, sivri ke-
mikli terli yüzünü bana dikti.

“Kahretsin,” dedim ağızımı tişörtümün yenine silerek. “Hay
aksi, özür dilerim.”

“Evet,” dedi Hiçkimse. “Çok yakında bazı haplar almam ge-
rekiyor. Hapların vakti geldiğinde bana hatırlatabilecek misin?”

“Hatırlatacağım,” dedim kafamı ve kendimi toparlamaya
çalışarak, “ama bir iki dakika kaldı zaten, istersen şimdiden—”

“Saat ikiden önce alamam,” diye kibarca sözümü kesti
Hiçkimse. “Birkaç dakikanın bir önemi olmadığını düşündü-
ğünü biliyorum. Ama önemi var işte. İlaçlarımın dozları saat-
lere göre kusursuz bir biçimde bölünmüştür. Tıpkı saniyeler gi-
bi. Bir dakikanın altmış saniyeye bölünmüş olması gibi kusur-
suz. Bir saniye dahi geç alamam onları.”

Elimi paltomun yanlış cebine attığımı fark ettim ve öbür cebime uzandım.

“Benimle geleceksin değil mi?”

“Evet,” dedim, telefonu cebimden çıkarırken. *Bu işte çok büyük bir terslik vardı.* Ayrıntılar sürekli avucumun içinden kayıp çamura gömülse de, içgüdülerim hiç değilse bu temel gerçeği gözden kaybetmemem için seferber olmuştu. Buradan uzaklaşmaya, dinlenmeye, kafamı toplayıp düşünmeye ihtiyacım vardı. “Ama önce otele dönüp bir iki parça bir şey toparlamam lazım, sonra da—”

“*Kaç dakika kaldı?*” diye fısıldadı Hiçkimse, ağzındaki parmağının boğumunu ısırarak.

Şimdi hepten berbat görünüyordu. Gömleği, kaburga kemiklerine ve acınası ölçüde içeri göçmüş karnına sıvanmış sıırıslıklam, yapış yapış bir paçavraya dönmüştü. Saçları dağılmış, cansızlaşmış, şekilsizleşmişti. O koskoca Ray-Ban güneş gözlüğü bile eski püskü ve pis görünüyordu. Ve fena halde sıırıslıklamdı. Teri, üstünden hiç hilafsız, şıpır şıpır akıyor, orasında burasında biriken ter damlaları bir süre oldukları yerde asılı kalıp burnundan, çenesinden, hatta pantolonunun paçalarından yere süzülüyordu. Şıp şıp şıp şıp.

“Dört,” dedim. Ellerim titriyordu. Ne yapacağımı bilemiyor, düşünmekte güçlük çekiyordum.

“Benim ölü olduğumu biliyorsun, değil mi?” dedi Hiçkimse. “Bak.” Elini bana doğru uzatıp avucunu açtı. Sular parmak uçlarından düzenli şırıptılarla damlıyordu. Şıp şıp şıp şıp. “Gördün mü?”

“Anlamıyo—”

“*Bal gibi* anlıyorsun. Anlıyorsun da biliyorsun da. Hem de her şeyi. Gün gibi ortada.” Sonra, aklına birden bir şey gelmiş gibi, sandalyesinde aceleyle dönerek kemikli sırtını bana verdi. “Şışt ne yaptığını sanıyorsun sen? Çok fazla açık ediyorsun, her şeyi belli ediyorsun, *onun* konuşmasına izin vermesene. Önemli

değil. Tabii ki önemli. Ama haplar olmadan omurga seviyesinde kalamıyorum ki. Ama o lanet seviyede kalmak zorundasın ve eşek gibi de kalacaksın biliyorsun değil mi, çünkü bir konuşmaya başladı mı *onun* neler yumurtlayacağını hayatta tahmin edemeyiz. Ama çok uzun, örgü kaçtı, hepten çözüldü gitti—gevşek iplikler ve delikler, alttan görünmeye başladı bile o, hapların satai yaklaştığında nasıl olduğunu bilmiyor musun sanki. Orası hiç umurumda değil, senin deliklerin ve ipliklerin de umurumda değil, iş bitmek üzere ve sen de üzerine düşeni yapacaksın o kadar. Şışt, kapa çeneni, seni duyacak.” Hiçkimse sandalyesini çevirip yeniden bana döndü. Suratı kahverengi dişlerden ve morumsu-siyah diş etlerinden olma koca bir sırtımayla yarılırken gözlüğü yanaklarının üstüne yapıştı.

“Az önceki durum için özür dilerim,” dedi. “Bilirsin, konferans çağrısı. Ofisten. Toplu konferans görüşmeleri. Yirmi birinci yüzyılın laneti.”

Üstünden *boşanan* sıvılar, oturduğu sandalyenin ayakları etrafında küçük kahverengi gölcükler oluşturuyordu.

Dışarı çık. Dışarı çık. Dışarı çık. Yavaş yavaş, kalçalarımı ve baldırlarımı gererek, hasta bedenimi bir kaçma teşebbüsüne yaylandırmaya hazır vaziyette ağırlığımı ayak parmaklarımdan köküne verdim.

Hiçkimse gözlüğünün ardından bana baktı.

Hayır. Bana bakmıyordu. Oturduğu yerde hepten kıpırdamaz olduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı. Üstünden damlayan su dışında, tamamen hareketsizleşmiş, vücudu stop etmişti. Onu izlerken, Hiçkimse’nin yüz hatlarına bir değişim yayılmaya başladı; gerginlik suyla birlikte bedeninden akıp gitti. Islak beyaz çehresini, huzurlu ve meleksi bir ifade kapladı, tabutun içindeki bir yüz nasıl huzurlu ve meleksi, nasıl sakin ve bilge olursa öyle. Baş, mekanik olarak hafifçe yana yattı.

“Şu anda önemli olan inadı bırakıp pes etmek,” dedi sessizce. Sesi farklıydı, sözcüklerin meydana getirdiği seslerin ardında, uzak-

larda bir şey vardı. “Gerçeği biliyorsun. Çoktan ölmüş olduğunu biliyorsun. İçten içe biliyorsun bunu. Eric Sanderson göçtü gitti, hem de çoktan. Clio Aames de. Bunların hepsi, onun bir zamanlar olduğu her şey artık bitti. Bedeninin de gitmesine izin vermelisin artık. Çırpınmayı kesip bedeninin süzülmesine, dalgalarda salınmasına ve hepten sürüklenip gitmesine boyun eğmelisin. Bırak sessizlikle, taşlarla, yengeçlerle birlikte dibe çöksün. Korkacak bir şey yok, suyun yüzündeki fırtınalar artık bizi incitemez.”

Sandalyesinden kalkmaya davranırken parmak uçlarından ve dirseklerinden kahverengi sular durmaksızın şarıl şarıl boşanıyordu. Sular; pantolonun paçalarından akıyor, ayakkabılarından sızıyor, yerde giderek büyüyen ve güneşte çürümüş yosun gibi kokan kirli su birikintileri oluşturuyordu.

“Benim kim olduğumu anlamadın değil mi?” dedi yeni sesi. Ayağa kalkmış vaziyette, kemiklerini kıtırdatıp etrafa su damlacıkları sıçratarak geniş geniş gerindi. “Ben, senim tabii ki. Aynı ölü, na-kişi’yiz ikimiz de.”

Başımı önüme eğdim ve dehşet içinde kendi mavi tişörtümün sırsıklam ve yapış yapış olduğunu gördüm. Gördüğüm şeyin mantıksızlığına karşı savaşıarak onu aklımdan defetmeye çabaladım—*yalnızca ter, hastasın, bu yalnızca ter, aklın yerinde değil, şu anda doğru düzgün düşünemiyorsun*. Ayaklarını sürüyerek ve ardında kahverengi su izleri bırakarak birkaç adım attı ileriye. Kendimi ne kadar zorladıysam da ayağa kalkmayı başaramadım. Midem yeniden yalpa vurdu ve yine kuru kuru öğürdüm.

“Şimdi sana bir şey göstereceğim. Başta belki anlamakta zorlanabilirsin ama, göreceğin şey huzuru temsil etmektedir.”

Elini kaldırdı ve güneş gözlüğünün sapını tuttu.

“Dur, yapma,” dedim. “İstemiyorum. Bunu istemiyorum.”

Hiçkimse, güneş gözlüğünü yüzünden çekti.

İki gözünün de yerinde yeller esiyordu.

Gözlerin fiziksel unsurları yok değildi: Zar, mercek, iris, hepsi yerli yerindeydi, ama anlamdan, iletişimden, o temel gözler-

ruhun aynasıdır halinden eser yoktu. Minnacık düşünce karidesleri ve dürtü kurtçuklarıyla kıvıl kıvıl kaynaşan kavramsal iki kara oyuk, yüzünden dosdoğru bana bakıyordu.

Yeniden öğürdüm ve bu kez sahiden kustum; safra ve irin ve özsuları ve yağlar, jöleler ve kıvamlı yeşil sümük tatakları iğrenç kokularla ağızımdan fışkırarak siyah beyaz fayanslı zeminini boydan boya batırdı.

Luxophage
(*Namı Diğer Işıkyiyen*)

Kusmuk kokusu zihnime ulaştı ve onu uykusundan uyandırdı. Bayılmıştım.

Gözlerimi açmamla birlikte midem yeniden kendisini bütün gücüyle burdu ve göğsüm dizlerime dayalı halde, sandalyede iki büklüm olarak öğürdüm. Önüm sıra uzanan dört bir yana sıçrayıp saçılmış kusmuk yığınının üzerine keskin kokulu, asitli bir balgam tükürdüm. İçimi yırtarca yükselen bir başka öğürme dalgası dışarı fışkırmadan bir nefes almaya çalıştım. Bu seferki kuruydu, yüzü mosmor eden cinsten beyhude bir öğürtü. Peşinden bir tane daha, sonra bir tane daha geldi. Nihayet, titreyerek ve yüzüme üşüşen yeni gözyaşlarını silerek doğrulmayı başardım.

“İşverenimin bir bilim adamı olduğunu söylemiştim değil mi?” Bay Hiçkimse, gözlüğünü yeniden takmış, sandalyesinin yanında dikiliyordu. Deri çantasının ağzını açtı ve arkasını dönüp küçük bir tüpten çıkardığı hapları yuttu. “Kimyasallar,” dedi, tüpün kapağını yerine oturtup çantanın içine atarak. “Patronum, yalnızca kimyasal dolgular ve kablolarla bir insanı baştan yaratabilir, onu yürüyebilir ve konuşabilir hale getirebilir... modern bilimin mucizeleri işte.” Sandalyesine oturdu ve dizüstü bilgisayarını yeniden kucağına aldı. Daha şimdiden yüzünün eski rengi biraz yerine gelmiş, kol ağzlarından ve pantolonun paçalarından akan sular azalmış, akıntı yavaşlaya yavaşlaya düzensiz bir damlamaya dönüşmüştü. “İşverenimin Ludovician’ı tam manasıyla inceleyebilmesi için olmazsa olmaz olan belli birtakım işlemler, deneyler vesaire var. Bütün bunların sonucunda

sen de, tıpkı benim gibi bazı kimyasal protez maddelerine bel bağlamak zorunda kalacaksın ister istemez. Kusursuz bir çözüm olduğunu söyleyemem bunun ama, diğer seçenekten çok daha iyi olduğu *kesin*.”

Bulantı dalgası, yanaklarımdan ve gırtlığımdan çekiliyordu. Midem biraz yatıştır gibi oldu, düşüncelerim berraklaştı. Willows Otelindeki yatağımda hasta uyanışımdan, hastanede yolumu bulmaya çalışmama, Hiçkimse’ye ve onun o korkunç bedensel ve zihinsel çöküşüne varıncaya dek her şey—hepsi bölük pörçük ve bir sis perdesinin ardındaymışçasına bulanık geliyordu bana. Ne demeye hâlâ burada duruyordum ki? Şu son birkaç saat içinde üç kurusluk aklım olaydı, buradan çoktan sıvışmış olacağım keskin jilet gibi apaçık ortadaydı.

“Teşekkür ederim,” dedim elimden geldiğince sakın olmaya çalışarak, “ama ben şu anda kalkıp gidiyorum.”

Hiçkimse başını kaldırdı. Çatılan kaşları, güneş gözlüğünün altında birleşip kırıştı ve dizüstü bilgisayarının ekranını kapattı. Ani ve korkunç bir tepkiyle karşı karşıya kalacağımı sanarak gerilip koşmaya hazırladım kendimi; sandalyesinden fırlamasını, bağıra çağıra zalimce üstüme atılmasını bekliyordum. Ama yapmadı. Başını yere eğdi; dikkatini, benden ayaklarımın dibindeki yoğun kustumuk yığınınına çevirdi.

“Hay Allah,” dedi, “bu an gelince işler hep zorlaşır.”

Öne eğildim ve onun baktığı yere doğru kaçamak bir bakış fırlatmayı göze aldım.

Kusmuğun içinde *bir şey kımlıdıyordu*.

Şok içinde fırlayıp gerileyerek, bu arada sandalyeyi de arkama doğru savurarak fırladım.

O *bir şey* kendini itinayla sümükten ve safradan çözüp ayırdı ve yılansı sürünüşlerle, bulantı düşüncelerimin ve hislerimin buharlı kalıntıları etrafında halka halka kıvrılıp bükülerek havaya doğru kayarca yüzdü. Ufacıktı—belki yirmi santim, belki de insanı uykusundan uyandırmaya yetmeyecek bir endişe-

nin boyunda—ilkel bir kavramsal balıktı. Yavaşça geriledim. Yaratığın, düzinelerce sivri küçük kuşkunun ve yetersizliğin sıra sıra dizildiği, yuvarlak vantuz misali bir ağzı vardı. Onun; hemen altımda, dünyanın olayları ve oluşları içinde, zamanın devinimine karşı güçlü ve istikrarlı yüzüğüyle kendini yerinde tutarak ve başı yüzeyde kalacak şekilde kıvrılıp büküldüğünü hissedebiliyordum.

k
ta
derinlere
uzanan
şey

en tuhaf

o
karan
lık
doktorlardı
d öteki
u dediği o
y o şey

kayamidyeleri
yosun
lığ
bak 0

@

Daha da gerileyerek ışık halkasının kıyısına doğru sindim.

“Kavramsal yengeçler, denizanaları; bunlar, basit balıklardan bazılarıdır.” Hiçkimse dizüstü bilgisayarını yere indirmiş, saçına önceki kusursuz modelini az çok andıran bir şekil vermekle meşguldü. “İşverenim bu tür basit balıklara söz geçirebilir, onların belli davranışlar sergilemelerini teşvik edebilir. Dedğim gibi, kendisi bu alanda uzmandır.”

Kanım, çenemin altında gümbürdüyordu; kulaklarımda, gözlerimde...

“Durdur şunu.”

“Bu bir Luxophage,” dedi Hiçkimse keyifle, sanki beni hiç duymamış gibi, sanki öğretici bir konuşma yapıyormuş gibi. “Düşünce taşemenleri olarak da adlandırılabilircek familyanın bir ferdi. Bu özel tür, insanların içine sızıp gezinerek, onla-

rın hızlı düşünme, harekete geçme kabiliyetlerini emerek beslenir. Konakladığı insanları sessiz sakın, terbiyeli ve girdikleri çıkmaz her neyse oraya sıkı sıkıya çakılıp kalmış kimselere dönüştürme eğilimindedir genelde. Faydalı küçük bir asalak kıscası,” Hiçkimse gülümsedi, “tek kusuru ara sıra mide bulantısına yol açması.”

“*Bu şey benim içimde miydi?*” Olsa olsa bir metrelik bir ayrılık eşiğinde asılı duran ve sarmallar halinde yavaş yavaş kıvrılıp bükülen düşünce balığından bir an olsun gözlerimi ayırmadan konuşuyordum.

“Aynen öyleydi,” diye doğruladı Hiçkimse. Durdu ve balığa teklifsizce arkadan yaklaştı. “Peşindeki Ludovician’ı yakalamamıza yardım etme konusundaki fikrini değiştirebileceğinden endişe ediyorduk. Yani bu süreçte—” Duraksadı. “‘Bu süreçte oynayacağın rolün kapsamını anlayınca’ diyecektim ama, ‘sana ne yapacağımızı anlayınca’ desem daha doğru olacak herhalde.”

“Sana inanacağımı sanıyorsan, korkarım yanıliyorsun,” dedim gözümü balıktan ayırmadan, yavaşça bir adım daha gerileyerek.

Hiçkimse omuz silkti. “Hiç önemli değil. Bir saniye içinde şurada gördüğün asistanım yeniden içinde olacak ve sen de ben ne dersem onu yapacaksın.”

“Hiç sanmı—” diye cevap verecek oldum, ama o balık, Luxophage denen şey birden canlandı ve gözümü açıp kapayınca dek ok gibi fırlayarak yüzüme atıldı. Geriye doğru bir adım attım sıçradım sendeledim tökezledim ve dirseğime bıçak gibi saplanan acının gümbürtüsüyle sırtüstü yere kapaklandım. Küçük taşemen başımın üstünden fırladı ve onu yumruklaya döve alaşağı edip dev bir akıntıyla uzaklaştıran bir şey; çalkalanan, gürleyen görünmez bir şeye çarptı. Temkinli bir nefes alıp ve başımı yana çevirdim. Çok çok on beş santim ötede, diktafonlarımdan biri minyatür bir dikilitaş gibi duruyor, minik bandı makaralarının içinde hafif bir uğultuyla dö-

nüyor; çalmakta olan kayıt, keskin küçük bir çatırtı olarak işitiliyordu. Açılımsız kavramsal döngü. Luxophage onun akıntısına yüzmüş ve sürüklenip gitmişti.

Botlarımın topuklarıyla düz fayanslara bastım ve ayaklarımdan destek alıp yerde sırtüstü kayarak kendimi ışık çemberinin ve diktafonların oluşturduğu karenin dışına çıkardım. Doğrulup zonklayan dirseğimi göğsüme bastırdım.

Neye uğradığını şaşırmış Luxophage döngünün iç çeperi boyunca yuvarlandı, tıpa deliğinin girdabına kapılmış su gibi bir takla, arkadan bir takla daha attı ve ancak toparlanabildi. Gerisingeri Bay Hiçkimse'ye yüzdü ve bel hizasında bir yörünge tutturarak Hiçkimse'nin etrafında ağır ağır dönenmeye başladı.

"Hımmm." Hiçkimse'nin giysileri artık kurumuştur, mavi gömleği terzi elinden çıkmış gibi gösterişli, jilet gibi ütülü, saçları kusursuz, kot pantolonu havalı ve tam üstüne göreydi. "Şanslısın, kıl payı kurtuldun," dedi.

Kendimi zorlayarak, güç bela ayağa kalktım. Sahiden kıl payı kurtulmuştum. Beni kurtaran diktafonlar olmuştu, ama buradan yine onlar sayesinde sağ salım çıkabilmek, Hiçkimse'nin Luxophage'ının yolunu kesmek için şimdi onları geride bırakmam gerekecekti.

"Ben gidiyorum," dedim.

"Hayır, gitmiyorsun."

Hiçkimse'nin kocaman, kara güneş gözlüğünün arkasından, o ilkel kavramsal bedenlerini çözerek, solucan gibi kıvrılıp bükülerek bir, iki, üç, dört yeni Luxophage çıktı ortaya. Onları da başkaları izledi; beş, altı, yedi, sekiz tanesi sarmallar halinde eğilip bükülerek Hiçkimse'nin suratından birer ikişer döküldü. Girişe doğru gerilemeye başlamıştım ki, aniden ve hızla atılan Hiçkimse geniş adımlarla ışık çemberinin kenarına ulaştı ve diktafonlardan birini ayağının altında ezdi.

"Hayır!" O kelime, hava; içimden biri yara gibi dışarı uğradı.

Hiçkimse topuğunu bir kez daha sertçe bastırdı ve küçük

plastik muhafaza çatladı, yarıldı, sonunda paramparça oldu. Kavramsal döngü içe doğru göçe dururken, Hiçkimse'nin çevresini saran o mide bulandırıcı taşemen yumağı zincirlerinden boşanmak için mücadele ederek titreşti. Derken döngü kırılıp gitti, yumak çözüldü ve Luxophage'lar suçluluk duygularından ve fobilerden oluşan kara ıslak bir sağanak halinde bana doğru yağdılar. Ama yarı yola geldiklerinde, sürü birden çil yavrusu gibi dağılıverdi. Tavanlardan, duvarlardan, zeminden ve stor perdelerin arasından süzülerek gözden kaybolmadan önce bol sekiz ve sıfır figürlü çılgın bir dansla ilmeklenip sarmalanıp kavisler çizdiler. Bir tanesi yeniden Hiçkimse'ye doğru fırladı, iki kıvrılıp bükülmeyle çabucak Hiçkimse'nin etrafında bir tur attıktan sonra, dört bir yana suyunu sıçratan bir panikle tepedeki kırık bir flüoresan lambanın içine dalarak gözden kayboldu. Göz açıp kapayıncaya dek hepsi birden ortadan kaybolmuştu.

Dört bir yandan üzerime çullanacaklar diye düşünüyordum ben, öyle sanıyordum, ama daha düşünürken dahi bir yandan da doğru olmadığını biliyordum bunun. Az önce gördüğüm, bir avlanma sahnesi değildi. Biri balıklama atladığında denizdeki balık sürüsü kaçıır ya hani, daha çok onu andırıyordu; biri denize balıklama atladığında ya da bir—

Hiçkimse'den yana baktım. Yüzündeki şaşkın ifade bir anda paniğe dönüştü.

Biri denize balıklama atladığında ya da bir—

Korkunç felaket bir dehşetle duruma aydım.

“Seni geri zekâlı!” diye haykırdım elimde olmadan; çok daha büyük, çok daha korkunç, daha aşına bir şey, Hiçkimse'nin bende uyandırdığı büyük korkuyu büsbütün silip süpürmüştü. “O burada. Pusuya yatmış bekliyordu. O döngü bizi koruyacak tek şeydi ve sen de tutup onu imha ettin. Seni geri zekâlı, kuş beyinli pislik.”

Hiçkimse ağzını açıp bir şey söyleyecek oldu, neden sonra fikrini değiştirdi.

Berraklık ve sessizlik gelip çattı.

Olduğum yerde kulak kabartarak, gelişine dair bir belirti aranarak, kendimi belli etmemeye çalışarak hiç kımıldamadan heykel gibi durdum. Kaçmak istiyordum, hem de nasıl, her şeyden çok istiyordum bunu, ama koşmak akıntıların karışmasına, suların çalkalanıp köpürmesine, hissettiğim paniğin ve korkunun kokusunun suyollarına baştan aşağı yayılmasına yol açacaktı. Kımıldamadan durmaktan ve görünmemeye çalışmaktan başka çarem yoktu.

Aynı anda hem aklımın, hem de hastanenin içinde uzaktan uzağa bir gümbürtü.

“*Ludovician*,” sözcüğü döküldü Hiçkimse’nin ağzından sessizce.

“Onu yakalayabileceğini söylüyordun,” diye fısıldadım sessizlikte fena halde yüksek sesle.

“Evet ama,” dedi, “tek başıma değil—yani bir ekibin, araç gerecin olması lazım. Onlarsız mümkün değil—”

Lambadan yayılan ışığın oluşturduğu halka, tıpkı çayın çay fincanı içinde kırıştığı gibi kırışıp dalgalandı. Hiçkimse cümlesini yarıda kesti ve ışığın kıyısından ihtiyatla bir adım geri çekildi. “Doğru ya, yaşadığı alanı sınırlama,” dedi. “Buraya senin için geldi. Seni avlamaya, beni değil.”

Beni avlamaya gelmiş. Mark Richardson kişiliğime odaklanmaya başladım, yüzümde yavaş yavaş değişen ifadenin gerilimlerini ve ağırlığını hissettim. Bu mesafeden beni gizlemeye yetmezdi belki, ama hiç yoktan iyiydi. Denemeye mecburdum.

“İkimizin aslında aynı kişi olduğunu söylüyordun ya, unuttun mu yoksa?” dedim, Mark Richardson tavrımı kalkan gibi önüme çekerek.

“Ne?” Hiçkimse gerileyerek ışığın kıyısından biraz daha uzaklaştı. “Ben böyle bir şey demedim. Böyle bir şey dediğimi nereden çıkarıyorsun?”

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. “Dedin ki—”

Bir gümbürtü daha koptu, bu kez daha kuvvetli. Şimdilik görüş alanı dışında kalan iri bir şeyin yay biçimli dalgası, kıvrılan çukurlukları ve dalgalarıyla siyah beyaz fayansların geometrisini bozarak ışık halkasının içinden süzülüp geçti.

“Tanrım, olamaz.” Hiçkimse, tek eliyle ayaklı lambanın boyuna tutunup karanlığı tarayarak lambanın etrafında yavaş yavaş dönmeye başladı.

Mark Richardson; varımı yoğunluğa ortaya koyarak kendimi verdim. *Mark Richardson Mark Richardson Mark Richardson*.

“Öylesine müthiş,” diyordu Hiçkimse kendi kendine sessizce; lambanın etrafında durmadan dönen ayaklarının sesini duyabiliyordum. “Öylesine müthiş. O güzelliği, o sadeliğiyle. Öyle büyük, öyle derin ki. O derinlikleri aşmış olmak. Benim başardığım şeyler. Benim ba—”

Yüksek perdeden korkunç bir çığlık attı birden.

Bir an dizlerinin üstüne düştüğünü sandım ama düşmemişti—sol bacağı, ta kalçasına kadar siyah beyaz fayans zeminin içine çekilmişti. Yer, bedeninin kalan kısmının altında katı ve gerçek durup duruyordu—elleri ve dirsekleri onu ittirip ona karşı savaşıyor, yere boylu boyunca uzanmış sağ bacağının ucundaki ayak cilayı tekmeleyip gıcırdatıyordu—ama sol bacağı sanki zemin hepten asılsızmışçasına fayansın ve betonun altına gömülmüştü.

Çırpınan gövdesi tek hamleyle aşağı doğru kuvvetle çekildi.

Sesi kesildi ve kıpırtısızlaştı. Yutkundu, tükürdü, yeniden yutkundu. Başı önüne düştü.

“Aman tanrım,” dedi.

Birkaç saniye boyunca orada öylece kaldı, derken yeniden aşağıya çekildi. Ağzı, çığlık atacak gibi açıldı ve vücudu bütünüyle zeminin altına gömülerek gözden kayboldu.

Ayaklı lamba; geniş yuvarlak kaidesi üzerinde iki yana sallanıyor, ışık halkasının uzayarak sallanan—bir ileri bir geri bir ileri bir geri—sarı bir ovale dönüşmesine yol açıyordu. Beyaz fa-

yansılar, buz altında kalmış bir sorguç manzarasıyla bir an kıpkırmızı kesildi. Derken renk girdaplar halinde dağıldı ve kayboldu. Lambanın sallanması—bir ileri bir geri bir ileri bir geri—yavaşladı. Işık halkası duruldu ve sallanması kesildi.

Ortalık süt limandı.

Yalnızdım.

Gözlerimi yeniden yere mıhladım—*Mark Richardson Mark Richardson Mark Richardson*. Ama korkudan her yanıma bir titreme almıştı, içimden arka arkaya bu ismi geçirirken zangırdayan dudaklarımdan yalnızca kesik kesik bir ses dökülüyordu. “Mm-mmm.” Yeri düşünmemeye çalışarak, katı, üç boyutlu düz zeminin altımdan her an çekilebileceğini, her an derin sulara sürüklenip gidebileceğimi düşünmemeye çalışarak kekeleyip duruyordum. “Mmm, mmm-mmmm.”

Omzumda bir el hissettim.

“Hişt,” dedi bir kız sesi, kulağımın dibinde.

Donup kaldım.

“Hâlâ o iğrenç mentollü sigaraları mı içiyorsun?”

“Hayır. Ha, hayır ben—” Düşünmeden geveledim. “Hayır, içmiyorum, ben—”

“O zaman artık içiyorsun.”

Başka bir el arkamdan uzandı ve ucu yanan bir sigarayı ağızıma yerleştirdi.

Sigaranın keskin kokusu ve burun yakan sertliği, bir tokat etkisi göstererek kapıldığım panikten sıyrılmamı sağladı. Omzumdaki el biraz sıkılaştı.

“Güzel,” diye fısıldadı kızın sesi. “Sakın kıpırdama ve beni iyi dinle. Planımız şu. Üçe kadar saymayı bitirdiğimde odanın karşı tarafına koşup şu sandalyelerden birini kapacağım ve sonra sandalyeyi kullanarak koğuşun öbür ucundaki camlardan birini kıracağım. Sen de peşimden geleceksin, gelirken de Hiçkimse’nin dizüstü bilgisayarını yerden kapacaksın. Anladın mı?”

Sigara, gözüme dumanını saldı. Gözlerimi kıstım ve başımı salladım.

“Güzel. Olabildiğince hızlı koşman gerekiyor. Lambanın ışığından bir an önce çıkmaya dikkat et. Hep ileriye doğru git. Sakın durma, gerekmedikçe yere bakma ve ne olursa olsun arkana bakma. Anlaştık mı?”

Tekrar başımı salladım.

“Tamam o zaman. Hemen başlayalım mı? Hazır mısınız?”

“Evet.”

“Bir. İki. Üç.”

Işık halkasına doğru elimden geldiğince hızlı atıldım, ama demin kulağıma fısıldayan meçhul kız birkaç adımda bana yetti, önüme geçti ve rüzgâr gibi bir koşuyla fırlayıp gitti. Kız ışık halkasına dalarken, içimde zonklayan adrenalin, ona dair bölük pörçük birkaç enstantane görebilmeme elverdi yalnızca: Siyah saçlar, asker montu, botlarının parlayan sarı tabanları. Koşarken sandalyeyi arkalığından kaptı, süratinden sandalyenin sırtına doğru savrulduğunu gördüm ve sonra yeniden ka-

ranlığa karıştı. Işığa ondan yarım saniye sonra ulaştım, hızımı biraz kesip yere çömeldim ve dizüstü bilgisayarı siyah beyaz fayansların üzerinden kaptım. Yeniden depara kalkarken bilgisayar bileğimin yukarısındaki kasların kısılcısıyla kaldırıp göğsüme mıhladım ve sonra—sonra ayağım yerdeki bir şeye takıldı. Dengemi kaybederek kontrolsüzce öne doğru düştüm, istem dışı yere uzattığım ellerim bir yığının ortasına indi ve dizüstü bilgisayar önümdeki fayansların üzerinde suda kaydırılan bir taş gibi sekip gitti. Boylu boyunca serildiğim yerde, yarı soluksuz bir halde dönüp neye takıldığıma baktım. Diktafonlardan biriydi takıldığım şey. Bir salise içinde—düşünmeye zaman kalmadan, tamamen dürtüsel ve içgüdüsel olarak—aklım iki ayrı istikamet arasında gidip geldi. Önüm sıra bakıp pencereyi örten stor perdelerle asılarak onları yerlerinden koparmaya çalışan kızın belli belirsiz silüetini gördüm. Arkamı döndüm. Kasetçalar botumdan yalnızca birkaç santim ötedeydi. Ayağa fırlayarak ona doğru uzandım, onu yerden kaptığım gibi o birkaç adımlık yolu gerisingeri koşarak yeniden ışık halkasına gittim. Hiç durmadan diktafonu Hiçkimse’nin halen yerde açık vaziyette duran deri çantasının içine attım. İkinci diktafonu, ardından da üçüncüyü yerden kaparak deri çantanın içine attım. Dördüncüsü, kırılmış olanı neredeydi peki?

“Sen ne halt yiyorsun orada?” dedi kızın sesi koğuşun bir ucundan.

“Diktafonlar,” diye başladım. İşte oradaydı—dördüncüsü, paramparça olmuş halde, ışık halkasının hemen dışındaydı. Deri çantayı koluma astım ve diktafondan arda kalan parçalara doğru atıldım. *Ne yaptığımı sanıyorsun sen? Hadi hadi, neredeyse bitti, çoğu gitti azı kaldı-*

Kendimi yere attım ve halen dudaklarımın kenarında sıkışmış duran sigaranın dumanından gözümü kısarak diktafondan geriye kalan en büyük parçaları deri çantanın içine atmaya koyuldum. Mavi dumanı elimi sallayarak gözümünden uzaklaştı-

dım ve karanlıkta çabucak çevremi kolaçan ettim. Koğuşun öbür ucundaki, geldiğimiz tarafındaki fayanslarda bir şey, bir tuhaf-
lık olduğunu gördüğümü sandım. Tam stor perdelerin yere in-
diği ve ikinci güneşinin içeri hücum ettiği an ayağa fırladım.
Fayanslardaki devinimi yeniden gördüm, bu kez bariz bir şekil-
de. Gördüğüm şey bir an anlamsız bir bilgi olarak süzüldü ka-
famda, neden sonra fal taşı gibi açılan gözlerim yere mıhlandı.

Vücudumda ne kadar sinir varsa hepsi, birden uyuşup buz
kesti.

“Aman Tanrım,” dedim sessizce, basitçe.

“Koş,” diye haykırdı kızın sesi.

Bacaklarım güçsüz ve pelte gibiydi, neredeyse hissedemiyordum. Kâbus gibi karanlık bir dehşetle, öne doğru hamle ettiğim an çatırdayıp göçüvermelerinden korkuyordum, ama titreyerek de olsa dayandılar. Kendimi zorlayıp korkunç bir yavaşlıkla koşmaya başladım, Hiçkimse'nin diktafonlarla dolu deri çantası bir kolumdan sarsakça sallanır dururken, her bir adımla diğeri arasında bir milyar yıl olan, ağır çekim bir koşuyla koştum.

Ta ileride, kız sandalyeyi cama geçirdiğinde kopan şangırtı, ardından keskin cam kırıklarını çerçeveden temizlemek için sandalyenin ayaklarıyla bir kere, sonra bir kere daha vuruşunun sesi.

“Koş,” diye bağırdı kız bana yeniden. “*Koşsana lanet olasıca.*”

Zangır zangır titreyen bacaklarımda güç namına ne var ne yoksa kıyasıya seferber ettim, dizüstü bilgisayarın yanından geçerken ona sert bir tekme attım ve alet fayansların üstünde fırıl fırıl dönüp kayarak kıza doğru gitti, kız sandalyeyi kırık camın önüne bir basamak gibi yerleştirdi, dünyanın yüzeyini yaran mimlerin tıslaması gibi bir ses işitiyor-hissediyordum sanki, kız eğildi, dizüstü bilgisayarı yerden kaptı, “Hadi çabuk,” diye bağırdı, sandalyeye çıktı, kendini camdan dışarı attı ve gözden kayboldu ve sonra, sonra bir tek ben kaldım.

Tek başına koşan ben.

Tek başına koşan, midesi bulanana, vücudu tepeden tırnağa zangır zangır titreyen, bir sonraki adımı atıp atamayacağını dahi bilemeyen, her adımda bacağına zemine gömülmesini ve aşağıya çekilmesini, kapılmasını, yem olmasını, bir anda yutuluvermesini bekleyen ben. Yalnızca peş peşe yeri döven ve çok ama çok yavaş kalan ayaklarımla dört bir yanı saran sessizlik ve iki adım arasındaki:

güm

güm

güm

güm

Sonra sandalyenin önündeydim, sıçrayıp ayağımın birini sandalyenin üzerine isabet ettirdim, aynı ayaktan güç alıp sandalyeye tamamen çıktım, iki büküm oldum, başımı eğdim ve her şey sessizleşti—havadaydım, kırık camdan dışarı gün ışığına doğru uçuyordum.

•

Önce ayaklarımın üstüne düştüm ve hızımı alamayıp sert vıcık vıcık birkaç gümbürtüyle ellerimin ve dizlerimin üzerine kapaklandım. Ayakkabılarımın burunları, dizlerim ve öne doğru uzattığım ellerim soğuk emici çamur kraterlerine gömülürken ıslak çimenler ve su yüklü toprak parçaları havaya sıçradı.

“Onu kaybetme sakın,” dedi kızın sesi. Sigara ben yere inerken dudaklarımın arasından düşmüş, çamurlu ıslak çimenlerin arasında bir yerde, kıvrılıp bükülen dumanı tüte tüte yatıyordu.

Başımı kaldırdım.

“Ayrıca bundan sonra sana söyleneni yap,” dedi, “yoksa seni burada bırakıp giderim.” Arkasını döndü ve uzun otların бүрүдүğü çimenlikten aşağı hızını hiç kesmeden koşmaya başladı.

Doğrulup ayağa kalktım, ellerimdeki çamuru kotuma sildim, sigarayı yerden alıp kuru dudaklarımın arasına kararsızlıkla yerleştirdim ve sönmesin diye deneme mahiyetinde birkaç kez peşpeşe körükledim. Hiçkimse’nin deri çantasını koluma asıp kızın peşi sıra çimenlikten aşağı eziyetli bir koşu tutturdum. Ona yetiştiğimde başı ve omuzları; enikonu palazlanmış yapraklarıyla geniş bir alanı tamamen saran bir ormangülü kümesinin içinde kaybolmuştu bile.

“Ne yapıyorsun?”

“Çekil,” dedi. Kenara çekildim ve yaprakların arasından eski püskü bir arazi motosikletini geri geri çıkardı. Motosikleti döndürdü ve bir sıçrayışta selenin üzerine yerleşti. “Atla.”

Çamurlu ayağımı selenin üzerinden aşırarak arkasına oturdum, kız da pantolonunun cebini karıştırıp anahtarı aranıyordu.

“Yaran beren var mı?”

“Ne? Hayır. Bilmiyorum.” Birbiri ardına patlak veren olaylar; çiftlerin kendilerini kaybederek fırıl fırıl dönmeye başladıkları bir vals olup çıkmıştı ve dünya göz alıcı rengârenk şeritleriyle böylece yanı başından vınlayıp giderken ben de onca renk içinde bir mana kırıntısı bulup çıkarmaya çalışıyordum.

“Kahretsin.” Kız arkasına dönmüş hastaneye doğru bakıyordu.

Ben de kızın bakışlarını izleyerek çimenliğin yukarısına diktim gözlerimi.

Çamurlu bir serpinti halinde ortalığa saçılan anlık izlenimler—yağmurlu havada oynanan futbol maçları, yeri rap rap döven sarı lastik çizmeler, kayan lastik ayakkabılar—, mini minnacık milyonlarca an kırıntısı hastanenin önündeki çimenlikten bize doğru jet hızıyla ilerleyen tazyikli bir yarılmayla ıslak çimenlerden havaya doğru püskürüyordu. Toprağın hemen altından seyreden kocaman kavramsal bir şey.

Motosikletin bağırsakları gazı hazmederek yüksek perdeden, kızgın bir sesle sızlandı ve bir çamur ve su sağanağıyla hareket ettik. Kız motoru canhıraş bağırtarak hızlanmaya zorladı ve etli çalılarla çıplak ağaçların yanından fırlayarak hastane arazisinde ilerledik. Motosikletin hızından arkaya doğru savruldu, dengemi kaybedip tepe taklak yeri boylamama ramak kala toparlandım.

“Sıkı tutun,” diye bağırdı bana başını çevirmeden, bu sözleri çığıncasına esen rüzgârda kulağıma ucu ucuna ulaşarak göz açıp kapayıncaya dek yanımdan yuvarlanıp gitti. Ona doğru uzandım, bol asker montunun altında ince olmasına ince, ama güven telkin eden belini bulup kollarımı etrafına kenetledim. Sigaranın gözüme parlak turuncu kıvılcımlar attırmasını engellemek için eğilip kızın hava akımına sığındım. Hiçkimse’nin çantası dirseğimin kancasında hantalca zıplayıp duruyordu.

“Hâlâ arkamızda mı?”

Arkama döndüm. Kırk-kırk beş metre gerimizde, düşünceler, fikirler, fragmanlar, hikâye kırıkları, düşler, anılar jet hızında bir püskürmeyle, hiç yavaşlamaksızın çimenlerden havaya saçılıyordu. Ben baktıkça püskürme daha da yoğunlaştı. Çimen kavramının bizzat kendisi yükselmeye ve yay halinde dalgalanarak her şeyi içine katan uzun V şeklinde bir dümen suyuna dönüşmeye başladı. Dalganın tepesinde, köpüklerin arasından bir şey belirliyordu—kavisli ve giderek yükselen bir imleyen, kususuzca evrimleşmiş bir düşünce yüzgeci.

Mark Richardson. Mark Richardson. Mark Richardson. Mark Richardson

“Hâlâ peşimizde.”

“Cebime bak,” diye bağırdı kız cevaben.

“Ne?”

“Cebime.” Bir tümseğe toslamamızla birlikte motosikleti yavaşlattı, havaya zıplayıp cup diye gerisingeri yere indik. “Montumun cebine bak, şu tarafta.” Başıyla solu işaret etti.

Ellerimi birbirinden ayırdım, Hiçkimse’nin çantasını kolumdan sırtıma iteleyeceğim diye akla kararı seçtim ve sarsılıp titreyen elimi kızın montunun cebine sokmaya çalıştım. En sonunda cebindeki şeyi almayı başardım. Siyah banda sarılmış küçük yamru yumru bir meşale sapına benziyordu tuttuğum şey, neden sonra bir ucunda bir fitil olduğunu fark ettim. Cesaretimi toplayıp arkaya çabucak bir göz attım; bu kez düşünce yüzgeci daha da yakınımızdaydı ve iyiden iyiye suyun yüzüne çıkmıştı. Köpekbalığı arayı kapatıyordu.

“Yak onu,” diye bağırdı kız. “Ne kadar uzağımızda?”

Bir tümseğin daha üzerinden geçtik ve sağ elimle kızın beline daha sıkı yapıştım.

“Çok değil, belki otuz beş metre. Ne yapayım?”

“Yak onu, ikiye kadar say, sonra yere bırak.”

Sağ elimi kızın belinden ayırdım ve sigarayı ağzımdan çıkarırken dengemi kaybetmeyeyim diye ağırlığımı öne verip kı-

za yaslandım. Uyluklarımla motosiklete sıkı sıkı yapışarak sigaranın yanan ucunu, sol gözümün biraz üstünde bir noktada fitile değdirdim. Fitol, kırmızı dumanlı bir maytaba dönüştü ve gözlerimi kısıp maytabı kendimden uzaklaştırarak, açıktan arkama aldım.

“Bir, iki.” Maytabı yere bıraktım.

Motosiklet yeniden havaya sıçradı, vücudum seleden kurtulup havaya savruldu ve kızın belini tam zamanında yakalayıp süspansiyonlu sıçramalı inişi kazasız belasız atlattım.

Arkamızda, neredeyse burnumuzun dibinde—bir patlama.

“Size yardımcı olabilir miyim?”

Elektrik malzemeleri satan mağazada tezgâhın ardında duran adam, koyu gri bir takım elbiseyle ayna gibi parlatılmış ayakkabılar giymiş, cart turuncu bir de kravat takmıştı. Mağaza pahalı bir yere benziyordu.

Kotum ıslaktı, çamurdan kaskatı kesilmişti. Kollarım, yüzüm ve sıırsıklam gömleğim uzun kahverengi çamur izleriyle yol yol olmuştu. Ayakkabılarımla içi su doluydu, attığım her adımda ayaklarımdan şap şap sesler çıkıyordu.

“Merhaba,” dedim. “Acaba diktafon satıyor musunuz diye soracaktım.”

Görünmez Bir Esinti Girdabı

Willows Oteli'nde yatağımın kenarına oturmuş yeni aldığım diktafonu mukavva, naylon ve polisitren ambalajından çıkarıyordum. Akşamın eşiğinde, solgun güneş ışığı kavuniçine doğru dönüyor; gün, uzun gölgelere ve terk edilmiş ışık şeritlerine alçalıyordu.

Islak ve çamurlu giysilerim üst üste yığılmış halde gardırobun önünde duruyordu. Üstüme bir şortla kapüşonlu eski bir kazak geçirmiştin. Kızın asker montu sandalyenin arkasına asılmış, botları sandalyenin altına tıktırılmış, Hiçkimse'nin dizüstü bilgisayar da oturağın üstüne tünemişti. Banyodaki duştan akan su, tıptırtılı yoğun bir fısırtı çıkarıyor, kız arada bir akan suyun altında yer değiştirdikçe sessizlik ve su şıptırtıları bu ritmik fısırtıyı sekteye uğratiyordu.

Kutuyu bir kenara bırakıp kasetçaları elimde evirip çevirdim.

Şimdiye dek, her şeyden kopuk, sınırları dikkatle çizilmiş bir sıkıyönetim hayatı yaşamıştım—her şeyi noktasına virgölüne dek ince ince planlayarak, kendimi tehlikeden uzak tutmaya ve benden önce geçip gitmiş olaylarla insanları yeniden su yüzüne çıkarmaya çalışarak-; tozlu gerçeklerden, statik hikâyelerden ve sessiz kazıbilimden ibaret on altı aylık bir hayat. Ama bugün her şeyi değiştirmişti. Etrafımdaki dünya, kızgın sıvı bir şeye dönüşüvermişti; şimdiki zamanda geçen gerçek olayların girdaplarıyla burulan, kestirilemez olasılık parmakları geleceğe uzanan canlı bir şeye. Benim açımdan, muazzam bir perspektif değişimiydi bu: Zamanın doğasında bir değişimdi; bombardıman halinde olmakta olan ve yavaşlatılması ya da yeniden değerlendirilmesi ya da yeniden tercüme edilmesi veya da-

ha ileri bir tarihte üzerinde düşünülmesi olanaksız olan şeyler akınıydı—olanaksızdı çünkü şimdi ben de onların bir parçasıydım, olayların içindeydim.

Peki istediğim bu muydu gerçekten? İçimde, tam gün mesai dünyasının spot ışıkları altına böylece kendini atacak denli dişe dokunur bir kişi var mıydı ki sanki?

Aldığım pillerin ambalajını yırtarak açtım, gergin yayların üzerine bastırıp pilleri yerlerine teker teker iterek yeni diktafonun arkasına iki pil taktım.

Eğer bunu istememiş olsaydım, ünlü aşçının yemek kitaplarıyla ve televizyonla baş başa evde kalabilir, o yitik halimle, hiç kıpırdamaksızın, dalgaların altında devinen gölgelerden saklanarak yaşayıp gidebilirdim. Ludovician er ya da geç beni bulurdu muhtemelen, ama yine de evde kalabilirdim. Evim, eğitimin, okuduğum o fragmanlar, benim için bildik bir dünyaydı, anladığım bir süreklilikti. Onlarla pekâlâ yetinebilirdim. Ama şimdi her şey değişmişti. Her şeyi ben *kendim* değiştirmiştım.

Elimi Hiçkimse'nin deri çantasına daldırdım, keskin plastiği parmak uçlarımda hissettim ve kırık diktafonun parçalarını teker teker çantadan çıkardım. Nihayet ayakla ezilmiş kasetçaların ana gövdesini de buldum ve minik kaseti kırık yuvasından dikkatle çekip çıkardım. Kasetin bir yüzünde beyaz, çatallı bir çatlak vardı, ama bunun dışında bir hasar göremedim. Onu yeni diktafonun içine sürdüm, oynatma düğmesine bastım ve hoparlörden tenekemsi tanıdık bir ses tısladı. Gülümsedim.

•

“Hey.”

Kız, sisli, bulutlu bir şey olmaktan yavaş yavaş sıyrılıp katı ve belirgin bir şeye dönüştü. Gözlerimi ovuşturdum.

“Kusura bakma,” dedim. “Uyuklamışım.”

Üstünde benim tişörtlerimden biri ve kemeri bir çeşit düğümle tutturulmuş bol bir pantolonla banyo kapısının ağzında dikiliyordu. Havluyla iyice kuruttuğu siyah küt saçları, şimdi kabarık, karman çorman ve dağınıktı. “Sakın yorum yapayım deme,” dedi. “Saç fırçan var mı?”

Başımı salladım ve şifoniyeri işaret ettim.

“Adım Scout,” dedi, arkasını dönüp saçlarının arasındaki fırçaya aşağı doğru asılarak.

“Sen söylemesen ben soracaktım,” dedim. “Ben de Eric.”

“Eric Sanderson, biliyorum.”

“Biliyor musun?” Dirseklerimin üzerinde doğruldum.

“Tabii.” Şaşırmış görünüyordu. “Sen ne sanmıştın? Tesadüfen buralardan geçerken sana rastladığımı mı?”

Bunu hiç düşünmemiştim. Canımı kurtarmak için koştururken, bu muammayı da bütün ötekilerle birlikte olduğu yerde bırakmıştım—kocaman ve sessiz, tıpkı Paskalya Adası’ndaki o dizi dizi tuhaf taş heykeller gibi. Oysa şimdi cevaplanmamış bütün soruların hâlâ yerli yerinde durduklarını, benim geri dönüp kendileriyle teker teker cebelleşmemi beklediklerini anlamaya başlıyordum.

“Hayır,” dedim biraz zayıf bir sesle, “öyle sanmamıştım herhalde.”

Scout Hiçkimse’nin dizüstü bilgisayarını sandalyeden kaldırıp oturdu, fırçayı saçlarının arasından birkaç kez daha geçirdi, sonra da sırtını bol montuna yaslayıp kaykıldı. Büyük ihtimalle yirmili yaşlarının epeyce başlarında, solgun ve fazla zayıf bir kızdı. Alagarson siyah saçları süt beyazı teniyle dehşetengiz bir tezat oluşturunuyordu, gözleri yılan gözü gibi, içe işleyen keskin mi keskin bir yeşildi. Elmacık kemikleri çıkıktı ve televizyondaki o beni baştan yarat programlarında “sağlam kemik yapısı” dedikleri cinsten bir vücut yapısı vardı. Güzel olduğunu fark ettim ya da güzel olma yolunda—üstünde hâlâ bir çocukluk vardı, sanki tam oturmamış, ileride olacağı kişiye dönüşme sürecini tam tamamlamamış gibi.

Bacak bacak üstüne attım ve yüzümü ovuşturdum.

“Bak,” dedim. “Şu anda boyumu fena halde aşan sularda yüzüyorum. Yani, bundan önceki hayatımın, şimdikiyle uzaktan yakından alakası yoktu. “Ben aslında—” Neredeyse *Ben aslında Eric Sanderson değilim* diyecektim. “Demek istediğim şu ki, ben bir maceraperest filan değilim. Başıma gelenlere ayak uydurmak için yırtınıyorum.”

Neden birdenbire bunları yumurtlama ihtiyacı duyduğumdan emin değildim.

“Sana telefon etmiştim, unuttun mu?” dedi ağır ağır, insanların bir arkadaşlarına aslında bilmeleri gereken, ama unutmuş göründükleri bir şeyi anlatırken kullandıkları o ses tonuyla. “Aslında ilk planım Manchester’da seni yakalayıp yolundan döndürmektir, ama buna fırsat kalmadan Hiçkimse yapacağını yaptı. Seni telefonda uyarmaya çalıştım, ama hat rezaletti.”

“O sen miydin?”

“Başka kim olacaktı?”

“Dediklerimi duyup duymadığından bile emin olamadım, bu yüzden gerisingeri buraya döndüm, sana zamanında yetişebilmeyi umuyordum. Ama her yanı sel götürünce, kolay olmadı tabii.”

“Evet,” dedim başımı sallayarak. “Teşekkürler. Ama,” Bir an durup soracağım sorunun aptalca olup olmadığını tarttım, ama bir karara varamayınca her şeye rağmen sordum: “Yani, neden?”

“Ne neden?”

“*Ne mi neden?* Her şey. Neden buradasın? Nereden biliyordun—benim hakkımda bildiklerini nereden öğrendin?”

Elini montunun cebine attı, küçük beyaz bir kart çıkarıp görebileyim diye havaya kaldırdı. Kendi ellerimle hazırladığım kartvizitlerden biriydi bu. Nihayet beynimde bir ampul yandı.

“Sen Na-Mekân Keşif Heyeti’nden misin?”

“Vay be,” dedi. “Jetonun sahiden biraz geç düşüyormuş. Evet, öyleyim. Yani öyle de denebilir. Gayrı resmi olarak.”

Diyecek bir şey bulamadım.

“Tam anlamıyla asil üye değilim,”—işin içinde daha başka işler olduğunu, çok daha başka dolaplar döndüğünü açığa vuran bir gülümseme eşlik ediyordu bu sözlerine—“ama senin için böylesi çok daha iyi, çünkü Heyet seni defterden sildi, yalvarsan bile yanına yaklaşmazlar senin.”

Demek her şeyden haberdardılar, bunca zamandır delirdiğimi düşünürken onlar sahiden vardı ve beni pekâlâ biliyorlardı. Hiçbir şey yapmadan sessiz sessiz oturuyorlardı. Yalnızca seyirci kalarak.

“Köpekbalığı yüzünden mi yardım etmiyorlar bana?” Kafam az biraz çalışmaya başlamıştı. “Hayır,” dedim enine boyuna düşünüp bağlantıları kendim kurarak. “Bay Hiçkimse yüzünden, değil mi? Onu kastediyorsun.”

“Onun *işverenini* kastediyorum. Ama dediğim gibi, heyetin ne düşündüğü önemli değil, çünkü ben daha çok kendi hesabıma çalışıyorum. Ücretim beş bin sterlin, sen de takdir edersin ki makul bir ücret, hele de şimdiden hayatını bir kere kurtarmış olduğumu göz önüne alacak olursan. Bu arada nakit paranın yanı sıra, yol boyunca olur da birtakım ganimetler ele geçirsek, bunlar da benim oluyor, örneğin şu dizüstü bilgisayara hemen elde var bir diyelim.”

“Bir dakika, bir dakika,” dedim bir kez daha laf kalabalığında kendimi kaybederek. “Bu ücret neyin karşılığı ki?”

“Sana rehberlik etmemin, aptal. Trey Fidorous’u arıyorsun, değil mi?”

“Onun nerede olduğunu biliyor musun yani?”

“Tam üstüne bastın.”

“*Sahiden mi?*”

“Sahiden ya. Beş bin papel. Bedavadan ucuz, sence de öyle değil mi?”

Kızın teklifini düşündüm. Pek fazla seçenek yoktu. Ya ona güvenecektim ya da bugüne dek sürmeye çalıştığım izin sonuna

gelineye dek bir başıma kör topal ilerleyecektim. İyi de sonra ne yapacaktım? Eve dönüp sessiz sedasız ölmeyi mi bekleyecektim? Böyle bir seçenek hâlâ var mıydı ki? Cevabı düşünmeden biliyordum. Kendime ne dersem diyeyim, yeniden bir hiç olamaz, başladığım hiçbir şeyi geriye çeviremezdim. Hem dediği de doğruduydu, hayatımı şimdiden bir kere kurtarmıştı.

“Tamam,” dedim, “ama parayı onu bulduğumuz zaman alırsın.”

“Öyle olsun. Sana güvenmeye karar verdim. Yamuk yapacak birine benzemiyorsun.”

“O da ne demek?”

“O, yüzün bende güven uyandırdı demek. Savunmasız, şaşkın bir halin var. Biraz yolunu kaybetmiş, biraz da işe yaramaz bir adama benziyorsun, bilmem anlatabildim mi?” Muzip bir ifadeyle benden yana çarçabuk gülümsedi ve içimde bir şey alevlendi; uzak, farklı, aşına, yabancı bir şey. Bir şeylerin hayaleti. Görünmez bir esinti girdabı. Bu her-neydiyse-o, tıpkı geldiği gibi ansızın geçti.

“Yalnız,” diyordu Scout hiç oralı olmaksızın, “madem avans olarak bir şey vermiyorsun, bütün masraflarımızı ve ihtiyaçlarımızı sen karşılayacaksın demektir. İhtiyacımız olan her şeyi.”

“Tamam,” dedim, içimde aniden alevlenen o şey yüzünden dumura uğramış, dikkatim dağılmış halde ve *onu* yeniden karanlığa savuşturmaya çabalayarak.

“Bu bahsettiğim ihtiyaçlara, kahvaltının, öğle yemeğinin ve akşam yemeğinin de dahil olduğuna dikkatini çekerim.”

“Tamam.”

“Şu andan itibaren.”

“Peki.”

“Anlatamadım galiba. Şu andan itibaren diyorum.”

Çatılmış kaşım, beni kafamın içinde dönenen düşüncelerin dehlizinden çekip yeniden gerçek dünyaya çıkararak alnıma doğru ağır ağır açıldı.

“Pardon, ne diyordun?”

“Hadisene,” dedi ayağa fırlayarak. “Açlıktan ölüyorum.”

Ruth Teyze, ikimize birden sosisten, domuz pastırmasından, yurmurtadan, fasulyeden ve kızarmış ekmekten oluşan dört başı mamur bir İngiliz kahvaltısı hazırladı; işin tuhafı, tepeleme yemek dolu tabaklar önüme gelinceye dek, ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim bile. Vücudum, özellikle de dirseğim son birkaç saate sığdırdığım düşüp kalkmalar ve darbeler yüzünden yara bere içinde ve kaskatıydı, ama midem ve bağırsaklarım doğrusu şaşırtıcı bir hızla toparlanmıştı.

Scout’u masada benimle oturur bulduğunda Ruth Teyze’den beklediğim tepki ya asabi bir merak ya da anaç bir onaylamayıştı. Akşam yemeğine, benim bol giysilerimle adeta yangından kaçmış gibi duran bir kızla çıka gelmenin, bana en iyi ihtimalle havaya kalkan bir kaşa ve daha öte bir tasvip etmeme söz konusu olursa, daha sonra beni yalnız yakaladığı ilk fırsatta haşince indirilecek bir *Seninle biraz konuşabilir miyim?* darbesine mal olacağını sanıyordum. Ama ilk karşılaşmada, Scout’un hafiften sıkılğan olmakla birlikte yüzüne yayılan bir gülümsemeyle mukabele ettiği küçük ve samimi bir “Merhaba güzelim” dışında hiçbir şey olmadı. Kızdan çok, Ian’ın nerede olduğunu açıklamanın derdine düşmüş gibiydi.

Servis tepsisindeki yemek dolu tabakları ve kızarmış ekmek kulelerini masaya bırakırken, Ian’ın öğlenden beri yanında olduğunu söyledi bana.

“Umarım kızmamışsındır hayatım, ama *resmen* ağlıyordu. Onu alıp getirsin diye John’u yukarı yolladım. Zavalılığın sesini ta buradan duyabiliyordum, daha fazla dayanamadım, içim parçalanıyordu.”

Ağlıyor muydu? Bunca zaman içinde Ian’ın yalnızca bir ke-

re miyavladığını duymuşluğum vardı, o da bir gün kazara patisine bastığımda. Ian aynı yerde halinden gayet de memnun olarak saatlerce oturur da bana mısın demezdi, tabii başka bir yerde olmanın çıkarına daha fazla uyacağını düşünmediği sürece.

“Ne demek, tabii ki kızmadım,” dedim. “Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim.”

Ruth bize Ian’ın şu anda mutfağın arkasındaki tuvalette, kendisine mahsus bir komple İngiliz kahvaltısını mutlu mesut haklamakta olduğunu söyleyince kuşkularım da doğrulanmış oldu. Ben de hayvancağızın beni merak ettiğini düşünüp üzülüyordum. Ruth’a zahmetleri için teşekkür ettim ve Ian adına ondan özür diledim.

“Saçmalama, ne zahmeti, hiç üzmedi beni,” dedi bir demliği ve süt dolu küçük bir ibriği bana uzatarak. “Neyse, siz yemenize bakın. Belli ki çok hareketli bir gün geçirdiniz.”

“Tatlı bir kadın,” dedi Scout Ruth’un mutfağa doğru gidişini izlerken. “Ian diye bir kedin mi var?”

Başımı salladım.

Güldü. “Çok iyiymiş.”

Sabah aramızda geçen *olay* yüzünden uygun bir zamanda kedinin gönlünü almak zorunda olduğumu biliyordum. Dahası, yeni bir yol arkadaşımız olduğunu fark ettiğinde Ian’ın keyifli ya da bağışlayıcı bir havada olma ihtimalinin zayıf olduğunu da biliyordum. O koca, yassı, zencefil rengi yüzüne yayılacak gümbür gümbür tiksintiyi ve hayal kırıklığını şimdiden gözümün önüne getirebiliyordum.

“Yalnız puştun tekidir, söylemedi deme,” dedim aklım hâlâ aynı konuya takılmış halde.

Scout kendine bir fincan çay doldururken bu dediğime gülümseyerek başını salladı.

“İyi ya, kedi dediğin öyle olmalı zaten.”

Bunu düşündüm ve başımı sallayarak hak verdim. “Evet, doğru söylüyorsun.”

Scout günlerdir ağzına bir şey koymamışçasına yemeğinin altından girip üstünden çıkıyordu. Ben de ondan aşağı kalmıyor, dev lokmaları ağzıma açgözlülükle peş peşe doldurarak tıknıyordum; ama tıka basa doymuş olmanın ilk sancılarını hissetmeye başlayıp hızımı kestiğimde dahi, o şaşmaz bir kararlılıkla yemeyi sürdürdü.

Temkinli bir şekilde, aklımın kıyısından öylesine geçivermiş gibi, Ludovician'a ne olduğunu merak ettim.

“Şimdilik güvendesin,” dedi Scout fasulyeleri ele geçirmek için tabağında sürüyüp durduğu domuz pastırması parçasından bir an için başını kaldırarak, sanki aklımı okumuşçasına. “O köpekbalığının yakın bir zamanda buraya dönmesi imkânsız. Bana sorarsan en az iki günün var.”

“Peki,” dedim, “motosiklette giderken attığımız o şey neydi? Patlayıcı madde gibi bir şey miydi?”

“Evet, bir çeşit patlayıcı madde, daha doğrusu bir harf bombası. Esasen, eski daktilolardan çıkma harf çubuklarıyla ve klişe harflerle donatılmış bir havai fişek. Böyle durumlarda üstünde matbu harfler olan sağlam herhangi bir şey iş görüyor. Hatta bir seferinde ucuz kolye uçlarından da buna benzer bir şey yapmıştım.”

“Sence onu yaraladık mı?”

Scout başını iki yana salladı. “Nerede. Ne kadar büyük olduğunu görmedin mi? Zaten, silah gibi bir şey değil bu, yani yaralama ya da öldürme amacı gütmüyor. Patlama, dört bir yana—bütün olası çağrışımlarıyla, tarihçeleriyle, akla getirebilecekleri her şeyle—madeni harfler püskürtüyor ve böylece köpekbalığının içinde yüzdüğü akışı bulandırıp karıştırıyor,” bıçağıyla kendi çay fincanıyla benimki arasındaki doğruyu işaret etti, “onunla bizi birbirine bağlayan akışı.”

“O kadarını hatırlıyorum.”

“Bu arada, patlama sesi işitme mesafesindeki herkesin dikkatini çekiyor ve köpekbalığı denkleme yeni eklenen bütün o akışların içinde yolunu kaybediyor. Son sürat ilerlese ve bütün

doğru akışları izleyerek yüzse bile, yeniden izimizi bulması en az kırk sekiz saat alacak.”

Etkilenmemek elde değildi. “Bombalardan başka var mı yanında?”

“Harf bombalarından mı? Birkaç tane. Ama ilki her zaman daha etkili olur. Sonrakiler, ıska geçmeye mahkûmdur.”

“Scout, nasıl oluyor da bu kadar çok şey biliyorsun?”

“Sanırım bir dâhi olduğum için. İnsaf yani, senin gibi biriyle ev ödevimi yapmadan yolculuk edecek halim yoktu herhalde, değil mi ama? Hem sonra—” derken birden sustu. Söylemediği sözcüklerin olmaları gereken yerde, küçük bir hava basıncı boşluğu oluştu.

“Harf bombasının asıl hedefi Ludovician değildi. Onu Hiçkimse’ye karşı kullanmak için getirmiştin, öyle değil mi?”

“Ya ona ya öbürüne karşı kullanacaktım işte,” diye omuz silkerek soruyu geçiştirdi, ama halinde bir huzursuzluk sezdim, belli belirsiz fısıltı gibi bir gerginlik.

Ben de gerildiğimi hissettim. “Kimdi o?”

“Hiçkimse mi?”

Başımı salladım.

Scout tabağındaki artıkları karıştırdı.

“Sanırım konuşmadığın zaman seni daha çok seviyordum.”

“Ben de bir şeyler sakladığını bilmezken seni daha çok seviyordum.”

“Bir şeyler sakladığım filan yok,” başını kaldırıp bana baktı ve kişiliğinin ağırlığı bir çekiç gibi kafama indi. “Ayrıca benim hakkımda hiçbir şey *bilmiyorsun*.”

Ağzım şaşkın bir özür cümlesi gevelemek üzere bana danışmadan kendiliğinden açıldı, ama onu zorla kapattım.

Birkaç saniye sonra Scout, bir *Tanrı-aşkına-yeter* iç çekişiyle yumuşadı.

“Bak, tek istediğim bir geceliğine dinlenmek. Yalnızca bir geceliğine, restoranlara gidip yemek yiyen ve bütün o normal şey-

leri yapan insanlardanmıyız gibi yapamaz mıyız? Birkaç saatliğine bile olsa başka insanlar gibi olmaya ihtiyacım var. Senin için de mahzuru yoksa.”

“Seni suçlamak istememiştim. Yalnız, o dediğinde yüzde yüz haklısın, senin hakkında sahiden hiçbir şey *bilmiyorum* ve bugünden sonra bunun benim açımdan ne denli büyük bir sorun olacağını anlamak zorundasın.”

Bir an düşündü.

“Peki, şuna ne dersin? Yarın istediğin her şeyi sorabilirsin, her şeyi anlatacağıma, öğrenmek istediğin şeyler hakkında bildiğim ne varsa sana söyleyeceğime söz veriyorum, ama bu akşam başka soru istemiyorum. Bu akşam iki normal insanız, anlaştık mı?”

“Öyle olsun,” dedim, “anlaştık.”

“Güzel. Madem öyle,” Scout tabağını iterek önünden uzaklaştırdı, derin bir nefes aldı ve yorgun bir gülümsemeyle kendini bıraktı. “*Gerçekten* biraz dinlemem lazım.”

Ben de ona gülümsedim. *Ateşkes*. “Peki, doğru tahmin ediyorsam, anlaşmamız sana oda tutmamı da kapsıyor, değil mi?”

“Hayır, nereden çıkardın,” dedi şaşkınlıkla. “Senin odanda yatacağım.”

“Benim odamda nerede?”

“Yatakta.”

“Ben nerede yatacağım o zaman?”

“Tabii ki yerde.”

“Kendi odamda yerde yatacağım, öyle mi?”

“Evet, *bütün gece*. Hem senin için de iyi bir antrenman olur.”

“İki ayrı oda daha rahat olur gibi geliyor bana yine de.”

“Eh, her şey rahatlıktan ibaret değil ama.”

Willows Oteli’nin ön kapısından dışarı adım attığımda alacakaranlık neredeyse yerini akşama bırakmış, solgun sarıların ve

turuncuların son demleri de o koyu ve giderek daha da koyulaşan maviliğin altında ezilip gitmişti.

Sarı cipten uyku tulumunu almaya gidiyordum, bu arada Scout da Ian'ı Ruth Teyze'nin yanından alıp odaya götürmeyi deneyecekti hesapta. Kendine jilet atan tiplere benzemek gibi bir arzusu yoksa bunun hiç de akıllıca bir hareket olmayacağını anlatmaya çalıştım ona, ama yine de şansını denemek istediğini söyledi. *Er ya da geç tanışacağız nasıl olsa, dedi. Hiç de değil,* demek geçti içimden ve ona Ian'ın hele-şöyle-tanışıp-koklaşalım kedilerinden olmak bir yana dursun, öylesine-merhaba-demeye-geldim kedilerinden bile sayılmayacağını, daha çok keskin bıçaklardan ibaret bir kasırgaya benzediğini anlatmak istedim. Neden sonra o yatakta keyif çatarken yerde yatacağım geldi aklıma ve *Peki, teşekkürler* demekle yetindim.

Otelin yanından dolanıp ağırdan alarak, akşam havasının sadeliğinin ve evet, ne yalan söyleyeyim bütün soruların yarısını bekleyecek olmasının tadını çıkararak otoparka doğru yürüdüm. Kendime sıradan biriymişim gibi davranma izni veriyordum. Yalnızca bir geceliğine.

Bu düşüncelere iyiden iyiye kendimi kaptırmış giderken farkında olmadan sarı cipe fazlasıyla yaklaşmış, cipin etrafında si-gara içerek dolanan belli belirsiz karaltıyı görmekte gecikmiştim.

Korkudan sıçradım ve çömelip olduğum yere sinmeye yeltendim, ama ne yapsam da iş işten geçmişti.

“İyi misin?”

Doğrudum.

“İyiyim,” diye karşılık verdim.

“Şimdi bitirdim işimi. Canavar artık çalışıyor.”

Sırt kaslarım biraz olsun gevşedi, ama çok da değil. Birkaç adım ileri çıktım, ama çok da yaklaşmamaya dikkat ettim.

“Tamir atölyesinden misiniz?”

“Hayır, buradanım.”

Ne diyeceğimi bilemedim. “Öyle mi.”

“Ben John,” dedi adam bana doğru bir adım atıp elini uzatarak. “Otelin sahibiyim.”

“Ha, siz Ruth’un eşisiniz.” Çabucak toparlanıp ona doğru atıldım, gözden kaçırılmayacak denli bariz bir rahatlamayla elini iki elimin birden içine alarak sıktım.

“Eh öyle oluyor sanırım, evet. Başka biri mi sandın beni?”

“Hayır,” dedim, sonra, “belki,” diye düzelttim.

“Hımmmm,” dedi. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Cipin kaputuna yaslandı. “Sigara alır mısın?”

“Hayır, teşekkürler, içmiyorum.” Bunu derken beynimde bir şey çaktı—Scout’un, “Hâlâ o mentollü sigaraları mı içiyorsun?” diye soruşu... Cevabını bekleyen bir soru daha.

“Sen bilirsin,” dedi John. “Yarın bizi terk ediyorsunuz, öyle mi?”

Yanımda duran arabaya yaslandım. “Evet, nereden bildiniz?”

“Bugün yanında o kızla dönerken gördüm seni.”

Yüzümün utançla ezilip büzüldüğünü hissettim. “Özür dileirim, size önceden haber vermem—”

John özrümü, boş ver dercesine eliyle geçiştirdi. “Kızmazsan sana bir şey soracağım. Bir savaşın içindesin, öyle değil mi evlat?”

Bir saniyelik bir sessizlik oldu. “Evet,” demekle yetindim.

Başını salladı. “Kapıdan içeri girdiğin ilk gün anlamıştım. Ruth da öyle. Herhalde birileri geçirdiğimiz araba kazasından bahsetmiştir sana.”

“Evet, duydum.”

“Ruth savaşçı insanı nerede görse tanır. Çok cesur kadındır.”

“Evet,” dedim bundan en ufak kuşku düymeyarak.

John kaşlarını çattı ve başını salladı, sonra bir süre sigarasını tellendirdi.

“Dünyada bin türlü savaş var,” dedi nihayet, doğrularak. “Senin nasıl bir savaşta olduğun bizi ilgilendirmez. Ama bil ki, bir daha buraya gelip bizi ziyaret etmek istersen, başımızın üstünde yerin var. Senin de *kedinin de*.” Sigarasını

yere atıp ayağıyla ezerek söndürdü ve otele doğru yürümeye koyuldu.

“Teşekkür ederim,” dedim arkasından, o da giderken elinin tersini, ne demek *lafını etmeye değmez* dercesine havaya kaldırdı.

Odaya döndüğümde Scout çoktan yatağa girmiş uyuyordu. Yatağın içine iyice gömülmüş, sıkı sıkıya sarındığı yorganla yekvücut olup kıvrılmıştı, başucu lambasının ışığı gözüne gelmesin diye başını da yorganın altına gizlediğinden, kala kala bir kulağı, sıska ensesinin beyazlığı ve tek kürek kemiği dışarıda kalmıştı. Ben kapıyı kapatırken biraz kımıldandı, sırtının solgunluğunda eprimiş ve yıpranmış duran siyah sutyen kayışını fark ettim. Elimin ayalarıyla yüzümü ovuşturdum. Şimşek hızında devinen bu yeni dünyadaki çoğu şey gibi, kadın denen gerçeklik hakkında da pek bir şey bilmiyordum.

Kedi Ian Efendi kızın yanındaki yastıkta, mırlaya mırlaya uyuyordu. Beni nasıl da aptal durumuna düşürdüğüyle ilgili tatlı bir rüya gördüğünden olsa gerek, yüzünü kocaman, yusuvarlak bir mutluluk gülümsemesi kaplamıştı.

Televizyon açıldı; daha önce hiç görmediğim üçüncü sınıf bir pembe dizi oynuyordu. Televizyonu kapattım ve uyku tulumunu yatağın ayakucuna serdim. Uyumak için hâlâ erkendi aslında, ama yorgunluktan ölüyordum. Düğmeye basıp ışığı söndürdüm, kapüşonlu kazağımla şortumu çıkarıp yattım. Yalnız olmamak iyi gelmişti bana; bir ekibin parçası olmak, bu üç kişilik birliğin yarına, yeni bir şeylerin—bir *maceranın*—boy göstermesine hazır olarak hep beraber dinleniyor olduğunu bilmek güzel bir duyguydu. Kim bilir sahiden de bir *macera* çıkarırdı yolumuza. Belki.

Scout yeniden kımıldanıp öbür tarafa döndü, ayağı bir yolunu bulup yorganın altından dışarı sızdı ve bileğine kadar sıy-

rılmış halde yatağın kıyısına yaslanıp durdu. Ayağının benimkilere kıyasla nasıl da küçük olduğu ve ayakların genelde ne denli komik oldukları hakkında ipe sapa gelmez düşüncelere kapılarak yattığım yerden ayağına baktım. Gözlerim karanlığa iyice alıştığında bir şey fark ettim. Gördüğümü sandığım şeyi sahiden görüp görmediğimden emin olmak için doğruldum. Hayır, gölgelerin oynadığı bir oyun ya da çıplak ayak dolaşmaktan bulaşmış bir pislik değildi bu. Kalp atışlarımın tadını damağımda hissedebiliyordum.

Scout'un ayak başparmağının altında bir gülen surat dövmesi vardı.

ÜÇ

Önümüzde gördüklerimiz, dünyanın yalnızca küçücük bir bölümü. Zaman içinde; dünya budur, bundan ibarettir diye düşünmeyi bir alışkanlık haline getiriyoruz ama, bu düşüncemiz baştan aşağı yanlış. Gerçek dünya bizim gördüğümüzden çok daha karanlık, çok daha derin bir yer ve büyük bir bölümü de denizanalarının vesairenin işgali altında.

Haruki Murikami

Yippy Yippy Ya Ya Yey Yey Yey

“Uyan da balığa çıkalım. Hadisene, kalk artık.”

Rüyamda kumsallar görüyordum. Sarı kum, sıra sıra beyaz şemsiyeler, masmavi, cam-gibi-berrak deniz ve alabildiğine uzanan bulutsuz gökler. Bir Ampul Fragmanı düşüydü bu, belki de haftalardır gördüğüm ilk Ampul Fragmanı düşü. Havanın serinlemeye yüz tuttuğu akşam saatlerinde kıyıya vuran dalgaların içinde koşuyordum. Sahildeki tavernaların fenerlerinden yansıyan ışıkların tozlu dalgalar üzerine rengârenk çizgiler çizdiğini görmüştüm. Miştım, muştım—rüya şimdiden paramparça oluyor, o parlak ipek dokusu, ayrışıp bulanık birtakım duygulara, uyanmakta olan aklımın devinimiyle, darmaduman edilme hissinin renkli küçük bulutlarına yerini bırakıyordu. Ampul Fragmanı düşleri oldum olası böyledir zaten; ben tamamen uyan-
dığımda, onlar çoktan çekip gitmiş olur.

Gözlerimi kısarak lambanın ışığına baktım.

“Saat kaç?”

Şcout’un sesi bir yerlerden, “Bilme daha iyi,” dedi.

İnledim ve öbür tarafa döndüm, ama rahat edemiyordum—aklımı meşgul eden bir aciliyet vardı. Uyku sersemi halimle bunun neyin aciliyeti olduğunu tam çıkaramıyordum, bir sırt çantasının içine atılmış, sonra da unutulup gitmiş bir taşın anlaşılmaz ağırlığı gibiydi daha çok. Yarı uyanık aklım kıyıyı köşeyi yoklayıp taş arandı. Yoksa kaçak bir yolcu muydu bu? Avucumdan kayıp giden rüyadan kaçıp her zamanki kadar bozulmadan geride kalmayı başarmış bir şey mi? Belki de, kısmen öyleydi; çünkü renkleri, bilincimin gerisinde bir yerlerde uzaklaştıklarını hâlâ belli belirsiz hissedebildiğim renklerle uyuşuyordu, ama bir yandan da

gerçek dünyaya ait bir şeyin kalıcı kütlesine sahipti. Yüzergezer bir aciliyetti öyleyse, kendimle birlikte rüyalarımı götürdüğüm, sonra da geri getirdiğim bir şey. Kafamın içini yokladım, arandım tarandım, derken ani bir şokla hatırladım.

Doğrudum.

“Ayak başparmağında bir dövme var.”

“Günaydın,” dedi Scout. “Evet, var.”

Yine üstüne beş beden büyük gelen giysilerimi giymiş, kendi çamurlu giysilerini dürüp çantaya kolayca tıktırılabilir küçük sosisler haline getirmekle meşguldü.

Gözlerime ışık gelmesin diye elimi alnıma siper ettim. Uyku mahmuru dahili tesviye ruhum, aniden baş etmek zorunda kaldığım dikelme haline kendini alıştırırmaya çalışıyordu.

“Ne zamandan beri var o?”

“Dövmeyi mi diyorsun?”

“Evet.”

Soruma cevap verip vermemekte tereddüt ederek, belki de bunu niye öğrenmek istediğimi merak ederek tartan gözlerle yüzüme baktı.

“İnsanların ilk sordukları şey, *neden kimsenin görmeyeceği bir yere dövme yaptırdın ki?* oluyor genellikle.”

“Evet ama, niye yaptırdığını biliyorum ben,” dedim gözlerimi kısarak. “Morgda ayak başparmağına takacakları künye için, değil mi?”

Dürülmüş kirlilerini üst üste yığarken kendi kendine gülümsemi. “Torba gibi bir şeyin var mı?”

Sırt çantamda birkaç tane olduğunu söyledim, torbaları bulmak için çantamı karıştırırken, bana dövmeyle neden bu kadar ilgilendiğimi sordu. Bu soruya nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilemiyordum. “Bana birini hatırlattı yalnızca,” dedim sonunda.

Başını, dediğimle pek ilgilenmiyormuşçasına ya da şu anda geçmişimle ilgili uzun, ipe sapa gelmez bir hikâye dinlemeyi hiç istemezmiş gibi belli belirsiz sallamakla yetindi. Kendi kendime

gölümsedim; bunu dert etmesine gerek yoktu, istesem de anla-
tamazdım ne de olsa.

“Peki niye yaptırdın onu?”

“Bir zamanlar *çok* kötü ve çok komik sanıyordum kendimi.”

“Sen mi çok kötü ve çok komikmişsin?” dedim. “Alakası yok.”

Döndü ve bana öyle bir bakış fırlattı ki sohbetin sona erdi-
ğine kanaat getirdim. Sonraki birkaç dakika boyunca tam an-
lamıyla kendime gelmek için çabalayarak ve kirlilerini nihayet
bulmayı başardığı torbanın içine tıkmakla meşgul olan Scout’u,
sabahın köründe kimsenin üstünde hissetmekten hazzetmeye-
ceği gıcık bakışlarla izleyerek sessizce oturdum. Kirlileriyle işi-
ni bitirince, Bay Hiçkimse’nin deri çantasını yatağın kenarın-
dan alıp bana uzattı.

“Ne yapacağım bunu?”

“Onun kim olduğunu soruyordun ya,” dedi. “Şu fermuarlı
bölmeyi aç ve içindekileri olduğu gibi boşalt.”

Çantaya ilk kez alıcı gözüyle baktım. Pahalı, kaliteli bir şey-
di, her yanı ceplerle, bölmelerle donatılmıştı. İçi ikiye bölün-
müştü; bölmelerin biri diktafonlardan arda kalan birkaç siyah
parça dışında hemen hemen boştu, diğeri ise büyük pirinç bir
fermuarla kapatılmıştı.

“Hadi, ne bekliyorsun,” dedi seyretmek üzere yatağa otu-
rarak.

Fermuarı açtım ve çantayı silkip sallayarak içindekileri önüm-
deki uyku tulumunun üzerine boca ettim. Düzinelerce minik şef-
faf ilaç kutusu bacaklarımın üzerine yuvarlandı. Bebek çingıra-
ğı sesleri çıkararak üst üste dağ gibi yığıldılar. Bazıları yuvarla-
nıp yatağın altına, kimisi odanın öbür ucuna kaçtı. Rasgele bi-
rini alıp üstündeki etiketi okudum.

“KONSANTRASYON. Dört miligram.”

Scout ayaklarının az ilerisine yuvarlanmış birkaç kutuyu
yerden aldı.

“MUHAKEME,” dedi. “Bu da ESPRİ ANLAYIŞI.”

“TARZ. ÇIKARIMDA BULUNMA KABİLİYETİ. İNANÇ, DOSTANE GÜLÜMSEME. İKNA KABİLİYETİ.” Parmaklarım yığına değdikçe her bir kutunun içindeki küçük beyaz haplar kendi kendilerine tıkırdayıp duruyordu. “Bunlar da ne böyle?”

“Bay Hiçkimse,” dedi Scout.

Yüzüne bakakaldım.

“Hiçkimse’nin benliği bu işte. Tabii ondakine benlik denebilirse. O bedeni gerçek bir benlik yerine, işte bunlar hareket geçiriyordu.”

İlaç kutuları kucağımda tıbbi bir köstebek yuvası gibi yükseliyordu. Parmaklarımı yeniden, olabildiğince usulca yığının içinde gezdirdim. Otopsi yapmak gibi bir histi. ENDİŞE. ŞAŞKINLIK. ŞÜPHE. SAYGINLIK.

“Bunlardan mı ibaretti?”

“Bunlardan ibaretti.”

Kendimi karınca gibi küçülmüş, güçsüz hissettim. “Onu bu hale getirenin bir Ludovican olduğunu söylemişti bana.”

Scout önce cevap vermedi, oturduğu yerde işaretparmağıyla ortaparmağının uçlarını sırayla başparmağına sürtmeye koyuldu; bir parmak ucuna iki vuruş hakkı tanıyor, sonra öbür parmak ucuna geçiyordu. Düşünceli, asabi bir devinimdi bu, ama aynı zamanda, belli bir amaca hizmet eder gibiydi. Tıpkı bir şeyi şarj eden bir dinamo gibi. “Özür dilerim,” dedi nihayet. “Düşüncesizlik ettim, senin durumunu hiç—”

“Hayır, önemli değil. Anlat.”

“Artık gerçek anlamda bir insan değildi, yalnızca insan denen şeyin bir düşüncesi idi. Tene ve kimyasallara bürünmüş bir kavram. Senin köpekbalığı, muhtemelen onu kendine potansiyel bir rakip olarak gördü.”

Hiçkimse’nin o tuhaf sesiyle, ikimizin aynı kişi olduğunu söyleyişini, sonra da bunu inkâr edişini düşündüm.

“Tene ve kimyasallara bürünmüş bir kavram,” diye tekrar-

ladım. “İnsan da böyle bir şey değil midir? Ben bir fark görmiyorum.”

Scout başını iki yana salladı. “Hayır. İnsan bundan daha öte bir şeydir.”

Onunla tartışmaya gerek görmedim —insanın ne olup ne olmadığı konusunda ben ne biliyordum ki?

“Onu boş ver de,” dedim kocaman bir nefes verircesine konuyu değiştirerek, “nereye gidiyoruz, neden bu kadar erken kalktık, asıl ondan bahset.”

Cevap yok. Başımı kaldırdığımda Scout bana bakıyordu. Yüzünde sıcak bir şey görür gibiydim; o her zamanki değişmez ifadesinin ardına güvenli bir şekilde gizlenmiş bir şey, ama yine de oradaydı işte, dudaklarının ve gözlerinin hemen ardında.

“Korkuyorsan diye söylüyorum, merak etme, aynı şey senin başına gelmeyecek,” dedi.

Başımı sallayarak sessiz bir *Biliyorum* dedim, ama kandırmayı başaramadığım gözlerim hiç öyle demiyordu.

Yerin üzerinden hızla geçip giden bir bulut gölgesi gibi, Scout’un yüzündeki o sıcak şey, bir an için soğudu; kalpsiz, zalimane bir soğukluk değildi ama bu, bir sahil şeridinin kış vak-tindeki belli belirsiz hüznü gibiydi daha çok.

“Evet.” Ayağa fırladı ve üstümüze çöken karanlık havayı bir anda değiştirdi. “Hedefimiz Manchester ve oraya yeraltından gideceğiz. Bu eşyaları bir an önce toparlayıp yarım saat içinde yola koyulmamız lazım.” Odayı gözleriyle tarayarak zamanla, mesafelerle ve lojistikle ilgili ayrıntıları hesaplamaya girişti. Düşünceli bakışları beni görmeksizin bir kere, sonra bir kere daha üstümden geçti, derken bu kez sinirlenmiş olarak dosdoğru bana dikilip odaklandı. “Eric,” dedi. “Daha hâlâ oturuyorsun. Marş marş.”

Sabah saat beşi on dört geçe, bagajı; koli koli kitapla, toplanmış çantalarla ve taşıma kutusunun içinde uykulu, ama cinleri tepesinde bir Ian ile dolu sarı cipin lastikleri karanlık sokaklarda tangırdıyordu. Scout acaba ne zaman *Ian’a bir çözüm*—onu bir kedi barınağına bırakmak ya da Ruth Teyze’den birkaç gün ona bakmasını rica etmek gibi—*bulmamız gerektiğı* yönünde bir imada bulunacak diye bekleyip durmuştum, ama görünüşe bakılırsa rehberimiz Ian’ın ne olursa olsun bizimle geleceğı gerçeğini elde var bir olarak görüyordu. Bu durumdan memnundum, kedimi bir yere bırakmaya hiç niyetim yoktu ve hâlâ fazlasıyla dumanlı ve sabah krnn boş bakışlarıyla tıka basa dolu olan zihnim bu konuda herhangi bir tartışmayı kaldıracak durumda değıldi. Tartışmak yerine, sarı cipe sessizce, kurulmuş birer saat gibi eşyalarımızı yüklemiş, efendi efendi yola koyulmuştuk. Scout Hiçkimse’nin haplarla dolu çantasını ve bana gnderdiğı kitabı, otelin otoparkının arkasındaki çöp tenkesine atmıştı. Otelden ayrılırken resepsiyona bir veda notu ve konaklama bedelini fazlasıyla karşılayan bir ek bırakmıştım. Biraz olsun içimi rahatlatan bir şey varsa, o da Ruth ile John’un beni anlayışla karşılayacağını bilmekti; Ian ve ben cepheye gidiyorduk ne de olsa.

Scout yanındaki camdan dışarı baktı. Sokak lambalarının düzenli kalp atışları eşliğinde geride bıraktığımız karanlık ağılar ve kuru yapraklarla kaplı kaldırımlar. Sabahın kr karanlığında araba kullanmak, her şeyi aynı düşsel bütünün bir parçası kılıyor. O saatlerde yolda olan tek tük şoförün geniş bir ss havuzunun üzerindeki yapraklar gibi sessiz sedasız bir ileri bir geri salınan zihinleri...

Aklım, ne olduğunu tam çıkaramadığım, insanı çileden çıkaran aynı nakarat etrafında dönüp dönüp dolaşan eski bir melodinin ağına düştü. Mziğı aklımdan defetmek için konuşmak zorundaydım.

“Eee, nereye gidiyoruz?”

“Haa?” Scout camdan başını çevirdi ve artık kim bilir nere-
lere dalıp gittiye oradan geri döndü.

“Deansgate’e.”

“Orasını biliyorum, söylemiştin, merak ettiğim Deansgate’in
neresine gittiğimiz.”

“Sana bunu söylesem—”

“Beni öldürmek zorunda falan mı kalırsın?”

“Hayır, ama,” koltuğunda kımıldanıp bana doğru döndü,
“muhtemelen hiç vakit kaybetmeden ‘çok mantıksız’ gibisinden
insanı canından bezdiren bir yorumda bulundurdun, sonra be-
nim de ‘hayır, gayet de mantıklı çünkü falan feşman feşmekân’
diye sana cevap yetiştirmem gerekirdi ve sen de bana mısın de-
meden yol boyunca aynı konuyu temcit pilavı gibi önüme sürüp
kafamı şişirirdin. Üstelik onca saatlik o anlamsız tartışmanın so-
nunda oraya vardığımızda, ‘Scout, başından beri haklıymışsın,
meğer ben geri zekâlının tekiymişim’ demek zorunda kalırdın.
Anlayacağın, o upuzun ve sıkıcı ara nağmeyi bertaraf etmek adı-
na, bu bilgiyi kendime saklamanın daha faydalı olduğunu düşü-
nüyorum.” Yüzündeki o mahut gülümsemeyle benden yana bak-
tı. “Tabii şimdilik.” Sarı cipin arkasında Ian’ın yüzünü kaplayan
o kedi sırtışını hissedebiliyordum. “Radyoyu açabilir miyim?”

Başımı salladım. “Hani bugün bütün sorularımı yanıtlaya-
caktın? Yan mı çiziyorsun yoksa?”

“İyi de bir zaman sınırı koyduğumuzu hatırlamıyorum şah-
sen. Yani, ‘Sen sorduktan sonraki otuz saniye içinde bütün soru-
larını yanıtlayacağıma söz veriyorum’ filan demedim. Yalnızca
bugün dedim.”

“Buna mızıkçılık derler.”

“Mızıkçılıkla alakası yok. Buna dense dense akıllı olmak
denir. Arada fark var.” Radyo cızırdadı, hışırdadı ve bir ope-
radan tek bir ölçü patlattıktan sonra Happy Mondays’de sa-
bitlendi. “Bundan iyisi can sağlığı,” dedi Scout, yeniden arka-
sına yaslanarak.

“İstersen başka bir istasyona ayarlayabilirsin.”

“Çok düşüncelisin, ama ayarladım zaten.”

“Farkındayım.”

Sean Ryder’ın çatallı düşsel sesi eski hoparlörlerden çınlayarak yayıldı ve Scout ellerini bongo çalar gibi dizlerine vurarak parçanın koro bölümüne—*Yippy yippy ya ya yey yey yey. I had to crucify somebody today*—katıldı. Belki de dünyanın en sinir bozucu kızına çatmıştım da haberim yoktu. Gülümsedim. Her şeye rağmen kendimi zinde ve hayat dolu hissediyordum, tıpkı zım-paralanıp tahtası ortaya çıkarılmış eski bir boyalı kapı gibi. Ne kadar sinir bozucu da olsa, yanımda oturan kız benim için yalnızca başka bir insandan ibaret değildi. Bir yandan şarkı söyleyen, bir yandan dizlerini döven Scout bir kuvvetti, hurda sarı cipimin içindeki karanlık dünyaya yayılan küçük, parlak bir enerji dalgasıydı. Hayatta bu şekilde dizlerini döve döve şarkı söyleyen bir kızı durdurabilecek bir şey olup olmadığını merak ettim.

Happy Mondays, Fun Loving Criminals oldu, Fun Loving Criminals Gary Numan oldu, Numan ise nihayet yerini yerel haberlere bıraktı. Bu olur olmaz Scout *yuuuh* diye protesto etti ve yeniden radyoyu kurcalamaya başladı.

“Bir sorum daha var,” dedim.

“Sor bakalım.”

“Nasıl oluyor da benim hakkımda bu kadar çok şey biliyorsun?”

“Böyle şeyler kadınların içine doğar.”

“Bir zamanlar mentollü sigara içtiğim de içine mi doğdu yani?”

“Ha, sen onu diyorsun.” Scout radyonun sesini kısıtı ve bir nefes aldı, gerçek anlamda bir iç çekme değildi bu, daha çok sofrayı kaldırmak gibisinden bir hazırlıktı.

Bekledim.

“Şunu unutmamalısın ki, tarihin tortusu hep aşağı doğru çöker, tıpkı katran çukuruna düşmüş bir dinozor gibi. Na-mekân

Keşif Heyeti, ilişkide olduğu bütün insanların ve kendisiyle hiçbir alışverişi olmamış daha birçok kişinin kayıtlarını tutar. Yeraltı maceraların sırasında yere bir sigara paketi bile atsan, o paket dakikasında arşivlerine girer. Muhtemelen üstünde tanıtıcı bir etiketle bir camekânın ardındaki yerini alır.”

Scout’un bu dediği aklımın karanlık köşelerinin derinliklerinde bir yerde bir projektörün yanıp sönmeyeceğine yol açtı, ama ışık çok gerilerde, izini süremeyeceğim denli uzaktaydı. Pes ederek sordum:

“O heyete *teknik olarak* üye olmadığını sanıyordum senin? Eğer benim hakkımda gerçekten bir—”, bunu söylerlerken biraz aptal gibi hissettim kendimi, “dosya tutuyorlarsa, bunu neden sana gösterebilirler ki?”

Scout gülümsedi. “Onlardan *teknik olarak* izin almadım zaten.”

“Böyle diyeceğini az çok tahmin ediyordum.”

“Tabii ki ediyordun. Göründüğün kadar aptal değilsin.”

Ona doğru döndüm ve ona kaşlarımı kaldırarak tepki gösterdim.

“Pekâlâ,” dedi.

Scout’un Deansgate olduğunu iddia ettiği yerin az ilerisindeki daracık bir ara sokakta, bir McDonalds’ın arkasındaki çöp tenekelerinin hemen yanında durduk. Gün hâlâ ağarmamıştı, hâlâ çok erkendi. Şehir; hava kirliliği sisinden, mor gökyüzünden, çamurlu su birikintilerinden, metal halide lambaların sarı ve beyaz ışıklarından ibaret sessiz bir uykusuzluktu. Zaman; kedilerin, tek tük geçen kamyonların, taksilerin ve ara sıra atıştıran yağmurun zamanı, mekân onların mekânıydı.

“Cipi buraya park edeceğiz,” dedi Scout ben kontağı kapatırken.

“Buraya mı?”

“Evet, merak etme bir şey olmaz.”

“Ne kadar kalacak burada?”

“Senin gideceğimiz yere varmanla oradan geri dönmek istemen arasındaki süreye bağlı. Bana sorarsan—” biraz düşündü, “-en az dört gün derim.”

“İçinde onca şey varken cipi dört gün boyunca burada bırakmam. Doğru düzgün bir otopark bulalım. Oradan buraya yürüyerek geliriz icabında.”

“Hayır, cipi burada bırakmamız gerekiyor. Cipi burada bırakmazsak, işler zorlaşabilir. Uymamız gereken bir protokol var. Belli bir sıra izleyerek yapılması gereken şeyler.”

“Nasıl bir sıraymış bu?”

“Anlaman gerekmiyor, yalnızca yapman gerekiyor.”

Scout sinirli sinirli pufladı. “Tamam, istemiyorsan anlatma.” Bir an düşündü. “Çin bilmece kutusu nedir, biliyor musun?”

“Evet.”

“Tamam işte, onun gibi bir şey. Kutuyu açmak için tam neresinden bastırman gerektiğini ve nasıl bir sıra izleyeceğini bilmen gerekir ya hani.”

“Güzel de biz neyi açmaya çalışıyoruz?”

Scout bana baktı. “Dünyayı,” dedi.

Şehirler uğuldar ve gümbürder, uykularında ağızlarından buhar ve duman salar, dar arka sokaklarını ürpertilerle doldurur. Cipi kapısını kapattım ve paltoma sıkı sıkı sarındım. Scout da titriyordu; kollarını gövdesine sarıyor, o bol asker montunun içinde ellerini kollarına sürterek, topuklarını asfalta vurarak ısınmaya çalışıyordu.

“Peki o zaman,” dedi, “en mantıklısı işe yarar ne var ne yoksa ayırmak; birkaç gün idare edecek kadar kıyafet ve arabada

bırakmaya kıyamayacağın eşyaları toparla. Yükünü olabildiğince hafif tutmaya bak yalnız, epeyce yürüyeceğiz.”

Ian sırt çantamı boşaltmamı, sonra giysilerimi, uyku tulumunu, ampul kasetlerini ve kitaplarını, el fenerini, diktafonları ve birkaç paket pili içine tıktırarak çantamı yeniden toplayışımı seyretti. Ben çantanın tokalarıyla iplerini bağlarken Scout, gece boyu açık olan bir benzinlikten aldığımız yiyeceklerle dolu naylon torbayı bir eline aldı ve yanıma gelip boştaki eliyle Ian'ın taşıma kutusunu bagajdan çıkarmaya davrandı.

“Yolumuz dediğin kadar uzunsa,” dedim, “Ian epece ağır-laşacak demektir.”

“Şimdi de yeterince ağır zaten. Bir çaresine bakacağız artık.”

Ian'ın karanlık kütlesi, *biz onun hakkında ileri geri konuşurken aslında yanımızda olduğunu* hatırlatmak üzere taşıma kutusunun içinde kıpırdanıp yer değiştirdi, sonra uyuyormuş gibi yapma numarasına kaldığı yerden devam etti.

“Hâlâ nereye gittiğimizi bilmiyorum.”

“Boş ver de kapıları kilitle, yakında görürsün.” Scout derin bir nefes aldı ve titremesine söz geçirmeye çalışarak soluğunu yavaşça verdi. “Ortam aynı *Ölülerin Şafağı* gibi, değil mi?” Sonra gülümseyerek bana döndü: “Bana güveniyor musun?”

“Evet,” diye itiraf ettim sırt çantamı omzuma atarak. “Ama neden dersen, ben de pek bilmiyorum.”

Eşyaları yüklenip dar sokaktan aşağı yürümeye koyulduk, karşidan karşıya geçip ortalığı boydan boya kasıp kavuran şiddetli bir rüzgâr ve yuvarlanmaya görsün, dünyanın en gürültülü şeyi olup çıkan bir kola kutusu dışında boş görünen karanlık bir caddeye çıktık. Scout bizi büyük bir kitapevinin arka kapısına götürdü.

“Waterstones.”

“Üstüne bastın,” dedi yiyecekleri ve kediye yere bırakıp ceplerini karıştırırken. Cebinden küçük madeni bir şey çıkardı ve onu bir an inceleyip kapının kilidine sokuverdi.

“Bir dakika, bir dakika—Waterstones’a hırsız gibi zorla mı gireceğiz yani?”

Bana döndü. “İşimi hiç kolaylaştırmıyorsun ama.”

“Ya alarmlar ne olacak, emniyet sürgüleri? Yani, bunu gerçekten yapacak mısın? Tanrım, inanmıyorum.”

“Biraz sessizlik rica edebilir miyim? Lütfen.”

Kollarımı gövdeme dolayarak ve o anda dünyanın başka herhangi bir yerinde olabilmeyi dileyerek caddenin bir sağına bir soluna bakmakla geçirdiğim birkaç saniyenin ardından Scout madeni zamazingoyu kapının kilidinden çıkardı. Kapıyı itince, aralanarak karanlığa açıldı.

“Gördün mü bak,” dedi. “Alarm da yok, emniyet sürgüsü de. Ben sana Çin bilmece kutuları hakkında ne demiştim?”

“Ne yani, cipi McDonalds’a ait çöp tenekelerinin arkasına park edip Waterstones’un kilidini kurcalarsan alarm çalmaz diye bir kural mı var?”

Yiyecek torbasını ve kedinin taşıma çantasını yerden aldı. “Hadi, çabuk.”

“Scout, kusura bakma ama bu—”

“İçeri girdik ya sen ona bak. *Hadisene*, sallanma artık.”

Onun peşinden içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Birkaç saniye boyunca her şey zifiri karanlıktı, derken bir ışık dilimi belirdi ve ışık dilimi ileride başka bir kapının açılmasıyla birlikte genişleyerek uzun bir dikdörtgen şeklini aldı. Kapı aralığından; kitaplarla dolu rafları, dükkânın o kısık sarımsı-turuncu *kapalıyız* ışıklandırması altında sessiz sakin durup duran gece modundaki zemin katını gördüm. Scout’un önüm sıra süzülen silueti, eşiği geçip dükkân kısmına adım atınca gerçek Scout’a dönüştü. Onu takip ettim.

Çantalarla ve zencefil renkli bir kediyle yüklü iki eğreti seyyah, oracıkta, kapalı koskoca kitapevinin orta yerinde durduk.

“İnsana gerçekdışı geliyor, değil mi?” diye fısıldadı Scout.

“Yani—” içimdeki hissi ifade edecek sözcükleri bulamıyordum ya, içeri kapağı attığımızdan beri Scout’un Çin bilmece kütüsü sistemi çok daha akla yatkın gelmeye başlamıştı. Bu yer; dört bir yanı kapalı, loş ve şafağın arifesinde böylesine sessiz bu mekân, herkesin harcı değildi. İnsanın öyle, bir kapıyı itip de paldır küldür yürüyerek böyle bir şeyle burun buruna gelmesi akıl alır gibi değildi, normalde daha kapının tokmağını çevirirken çok bariz bir terslik gelmesi gerekirdi başımıza. “Sanki ruhani bir deneyim,” dedim sonunda.

Scout başını salladı. “Mekânlar bir süre kendi başlarına kafa dinlemeye terk edildiklerinde biraz kutsal bir havaya bürünürler. Belki de sessizlikle alakalıdır.”

“Artık burada olduğumuza göre şimdi ne yapıyoruz?”

“H’leri buluyoruz.”

“H harfiyle başlayan kitapları mı?”

“Romanları. Soyadları H harfiyle başlayan yazarların romanlarını. Sanırım şu taraftalar.”

Rafların ve sessiz kitap yığınlarının arasında el yordamıyla ilerleyerek soyadları H ile başlayan yazarların çoğu kitabının dizili olduğu kitaplığı bulduk.

“İşimiz, yalnızca alttaki şu dört sırayla,” dedi Scout. “O raflardaki kitapları kaldırıp kenara yığmamız gerekiyor.”

Çabucak işe koyulduk; kitapları kaldırırken avuç içlerimizi kapaklarına sıkıca bastırarak bir seferde sekiz on kitap birden yükleniyor, sonra onları kalıp gibi, solumuzda kalan G kitaplığının önüne yığıyorduk. Bu iş bitince Scout boşalan raflardan birini yuvasından kurtarıp kitaplıktan söktü ve yerdeki kitapların yanına düzgün bir şekilde yerleştirdi. Boş rafların diğer ikisini de aynı şekilde söktükten sonra, dolabın meydana çıkan arkasını incelemek için dizlerinin üzerine çöktü. Biraz sonra bol asker montunun cebinden küçük bir tornavida çıkarmış, dört adet küçük Phillips vidayı teker teker sökmeye koyulmuştu.

“Bunları da kitapların yanına koy,” dedi. Ben dediğini yaparken, tornavidasını yeniden eline aldı, ince kontrplak arkalı-ğın alt parçasını kanırtarak yerinden çıkarıp onu da bana uzattı. Az önce kontrplağın olduğu yerde şimdi doksana yüz yirmi santimlik dikdörtgen bir kara delik vardı.

“İşte gideceğimiz yer,” dedi Scout ayağa kalkıp üstünü başını silkeleyerek.

“Na-mekân.”

“Doğru bildin.”

Sırt çantamı omzumdan indirdim ve delikten içeri bakmak için dizlerimin üzerine çöktüm. Tek görebildiğim beş-on santimlik eğri büğrü gri beton zemin oldu, ondan gerisi hepten zifiri karanlığa gömülmüştü. Dükkânın kuru, sıcak, yapay havası kocca paltomun altında koltuk altlarımı terletmeye başlamıştı, ama delikten gelen hava serin ve diri geldi bana, temel ve gerçek bir havaydı bu, kilometrelerce uzanan ve yalnızca asgari bir hayatın hüküm sürdüğü boş mekânların hikâyelerini anlatır gibiydi.

Sırt çantamın yan cebinden el fenerini almak için davrandım, neden sonra elimin bir türlü fenere varmadığını, hareketlerimin yavaşladığını, üzerime bir dalgınlık çöktüğünü hissettim. Arkamı dönüp karanlığa boş boş bakarak oturdum.

“İyi misin?” dedi Scout çömeliip yanıma oturarak.

“İyiyim. Sadece, oraya girersem bir daha dışarı çıkamayacakmışım gibi bir his var içimde.”

Bir an ciddileşti, dediğimi enine boyuna dikkatle düşünür göründü, derken bana bir omuz attı, cesaret verici bir dürtükleme niyetine.

“Ne?” dedim.

“Bumerangının geri gelmesini istiyorsan, önce onu fırlatman gerek.”

“Aması var. Ya bumerangımı, örneğin kocaman karanlık bir deliğin derinliklerinde kaybetmektense elimde tutmayı tercih ediyorsam?”

“Bumerang dediğın, zaten fırlatma ve geri gelme eylemlerinden ibaret bir şey, seni kuşbeyinli. Bunları yapmadığın sürece, yanında kıvrık bir sopa gezdirmekten öteye gitmiyorsun demektir.”

Gülümsedim. “Kim öldü de beyni sana miras kaldı, söyle-sene?”

“Hımmm...” Cevabı düşünürken, Scout çocuksu bir edayla omuz silkti. “Tanrı olmasın sakın?”

Ona baktım.

“Ne?”

“Yuh.”

“*Ne yuh?*”

“Yalnızca, yuh.”

“Siktir git.”

Tarihin Tortusu Aşağı Doğru Çöker

El fenerlerimizin ışığıyla aydınlanınca, kitaplığın ardındaki mekân şaşırtıcı ölçüde sıradan bir yer olup çıktı; zeminine yuvarlak bir delik açılmış gri betondan küçük bir alan ve delikten aşağıya inen çelik bir merdiven.

“Görev bizi bekler,” dedi Scout. “Aşağı inmek için sırt çantanı omzundan indirip başının üstünde tutman gerekecek.”

“Kedi ne olacak?”

“Önce ben girerim içeri, sen de yukarıdan kutusunu bana uzatırsın.”

Scout, halen açık olan el fenerini yemek torbamızın içine attı, torbayı bileğine astı ve kitaplığın içinden emekleyerek arkadaki mekâna geçti. O içeri girer girmez, beyaz naylon poşet ortalığa yayılan yumuşak bir ışıkla doluverdi. Beton duvarlara yiyecek paketleri ve su şişeleri silüetlerinden oluşan hayal meyal ve sürekli yer değiştiren bir ufuk çizgisi boyadı. Scout’un eğilip bükülerek bacaklarını deliğin üzerine getirişini, arkasını dönüşünü ve merdivenden aşağı birkaç basamak inişini seyrettim. Aşağı indikçe, poşetlenmiş ışık, deliğin ağzının altında kaldı ve ışığın gözden kaybolmasıyla kapkaranlık bir ufkun duvarlarından tavana doğru hücum etmesi bir oldu. “Tamam. Şimdi ke-di-yi uzatabilirsin.”

Ian, ifadesiz suratını takınmıştı. Ya korkudan ödü patlıyordu ya da başına gelenler ve gelecekler düşünüldüğünde fazlasıyla sakindi.

“Çok özür dilerim,” dedim taşıma kutusunun içine. “Söz veriyorum, bunların hepsini unutturacağım sana.” Sonra plastik taşıma kutusunu delikten içeri sokup Scout’a ilettim.

Scout kutuyu tepesindeki kulpundan tuttu. “Aşağıda görüşürüz,” dedi, taşıma kutusuyla birlikte kediye başının üzerine kaldırıp tek eliyle merdivenden inmeye koyulurken. İkisinin aşağıya doğru düzenli bir şekilde sallanarak gözden kaybolmalarını seyrettim; önce Scout’un omuzları, sonra Scout’un başı, sonra Scout’un kolunun büyük bir kısmı ve nihayet deliğin içinde gözden yiterken fenerimin ışığı yüzünden ifadesiz suratındaki ifadesiz gözlerini kısıan Ian’ın taşıma kutusu.

Sırt çantamı kitaplığın içinden öbür tarafa ittirdim ve peşi sıra sürünerek kendim de delikten geçtim.

Merdivenden, başım yer seviyesinin altında kalıncaya dek inmiş, sırt çantamı deliğin içine sokmaya uğraşıyordum ki, aşağıdan bir tangırtı duydum. Solgun bir ışık, yukarıya doğru uzun gölgeler saçarak merdiven boşluğundan yukarı süzüldü. Çantayla bir süre cebelleştikten sonra güç bela onu içeri almayı başardım, ağırlığının çoğunu kafama vererek, düşmesin diye de sağ kolumla destekleyerek aşağı inmeye koyuldum.

Merdiven beni çok uzun, çok düz beton bir koridora çıkardı. Oralarından buralarından kablolar sarkan ve metal kısımları sararmaya başlamış şerit led lambalardan yayılan turuncu loş ışık, mekânı her iki yöne doğru, uzakta kalan görünmez noktalara dek aydınlatıyordu. Duvarın birine boydan boya kalın siyah kablo salkımları tutturulmuştu; öbür duvar boyunca, biraz önce indiğimize benzeyen, düzenli aralıklarla dizilmiş daha bir sürü merdiven göze çarpıyordu.

“Işığımız varmış,” dedim çantamı sırtımdan yere çalarak. Sesim, boş bir odadaki alkış sesi gibi, kulak çınlatan sert yankılara yol açtı. İçerideki hava, kuru, fabrikamsı kokuyordu.

Scout koridorun biraz aşağısında, Hiçkimse’nin bilgisayarı, taşıma kutusundaki Ian, yemek torbamız ve yere gelişigüzel atılmış başka bir çantayla—gözümden kaçmamıştı—baş başa duvara yaslanmış duruyordu. Herhalde benim aşağıya inmemi bekliyordu, bunu başardığımı görünce eğilip yeni çanta-

yı açtı ve içindekileri didik didik ederek bir şeyler aramaya girişti. “Burası dört numaralı elektrik müdahale koridoru,” dedi. “Na-mekân’a hoş geldin.”

“O da nereden çıktı?” dedim çantayı kastederek.

Scout çantadan sıkı sıkı dertop edilmiş iki parça şey çıkardı, onları silkeleyip açtı ve ortaya mavi kolsuz bir bluzla, yeşil bir asker pantolonu çıktı.

“Benim eşyalarım bunlar,” dedi. “Hem de tam bıraktığım yerde buldum.” Scout giysileri sırt çantasının üzerine serdi ve beline bağlı deri kemeri çözmeye koyuldu. Üç beden büyük pantolonum solgun bacaklarından aşağıya düştü, botlarını çoktan çıkarmış olduğundan kendini pantolonun paçalarından kurtarmakta gecikmedi. “Önümüzdeki birkaç gün boyunca,” koca tişörtümü başından sıyrıp çıkarmak için bir süre boğuştu, “ortalıkta senin erkek kıyafetlerinle dolaşacağımı sanmıyordun herhalde?” Pantolonumla tişörtümü yerden kaldırdığı gibi bana fırlattı.

Onları yakalayıp göğsümde tuttum.

Scout bir anda, yalnızca geçen geceden hatırladığım, daha iyi günler gördüğü belli olan sutyenle ve—bunu yeni fark ediyordum—benim lacivert dar paçalı donlarımdan biriyle kalamıştı. Koridorda böylece dururken, nasıl desem, inanılmaz güzel görünüyordu. Solgun ve kusursuz: Tam olarak kusursuz olmamaktan dolayı kusursuz ve gerçek. Uzun boynu, buzdan birer köprü misali köprücük kemikleri, küçük göğüsleri—aşınmış ama halen işlevsel sutyenden biraz fazlaca taşmış haldeki mermer eski dünya heykeli—, fazla sıska kaburga kemikleri, beyaz bembeyaz teninin altında kıpırdanan, bal-dırlarını, kollarını hareket ettiren küçük ama sağlam kasları, belinin bükülüğü, kalça kıvrımının üzerine uzanan ve oradan uyluklarına inen donum, donun karnında toplanmış bel kısmı ve boş kalmış o bol, düğmeli ön kısmının—evet, oraya da bakmıştım, suçlulukla çabucak, yalnızca bir kere, tamam iki

kere—altında kumaşın kabarık bir V çizerek gerilişi ve bacaklarının arasında kayboluşu.

Göğsümden ve boğazımın derinliklerinden yükselen o yoğun gümbürtüyü susturmaya, yatıştırmaya, dindirmeye çalışarak arkamı döndüm, ama ne yaptıysam bir türlü yatışmak bilmedi. İnsanın aklını başından alan yakınlık, şok, arzu: Vücudum bunlarla, utançla karışık bir panikle ve bu olanların aniden üstüme çullanan gerçekliğiyle küt küt atıyordu. Arkamda kımıldanan Scout'un çıkardığı sesler kulağımda, boş koridorun ilerisine bakadururken, kıza fiilen gözlerimi dikip bakmamanın öylece bakmaktan çok daha kötü olabileceğine, bende uyandırdığı hisleri çok daha bariz bir şekilde ele verebileceğine dair her şeyin üstüne tüy diken bir dehşete kapıldım. Başka tarafa bakmakla, onun hiç de farkında olmadığı ahlaksız, utanılası, çocuksu ve çirkin bir yanımı bayrak sallar gibi gözünün içine mi sokuyordum yoksa? Ne kadar beyhude bir çaba da olsa, yüzümü ifadesizleştirmeye ve olabildiğince kayıtsız görünmeye çabalayarak önüme döndüm.

Ayağına geçirmeden önce asker pantolonunu bir kez daha silken Scout, üstünü değiştirken kendisine bakıp bakmadığım hiç umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Hatta bakışımın öylesine bir bakış mı yoksa cinsel içerikli bir bakış mı olduğuyla dahi ilgilenmez gibiydi. Bu duruşunda çok güçlü bir dişil özgüven vardı; hareketlerinde, giyinmeyi ağırdan almasında ya da belki de almamasında, doğal, ama taklidi imkânsız bir şey vardı. Karşımda duran bu kız—kadın—, dünyayı istediği gibi yapıp bozabilecek biriydi. Görüp gördüğüm en büyüleyici şeydi bu.

En sonunda diye diye, “Benim donumu giyiyorsun,” dedim cılız bir sesle, aptal aptal.

Botlarını bağlamakla meşgul olan Scout bir an başını kaldırıp bana gülümsedi. “Kızlarla pek haşır neşir değilsin, değil mi Eric?” Bunu dedikten sonra ayağa kalkarak bol asker montunu sırtına çekti.

“Özür dilerim,” dedim utana sıkıla, şimdiki zamana dönerek, zamanın bir süredir benim açımdan tuhaf bir biçimde donmuş olduğunu ve dertop edilmiş kıyafetleri hâlâ manasız bir şekilde göğsüme bastırıyor olduğumu fark ederek.

“Hey,” kaşlarını aşağı yukarı oynattı, “şaka yaptım. Takılıyorum sana.”

Başımı salladım. Kibarlık ediyordu, kendimi öncekinden bin kat daha aptal hissediyordum.

Scout yemek torbasını sırt çantasına attı ve Hiçkimse’nin dizüstü bilgisayarını çantasının arkasına bağlamaya koyuldu. Bana verdiği giysileri çantamın tepesine tıktırdım, çantayı sırtıma çaldım, Ian’ın taşıma kutusunu yerden aldım ve hayvanın ne durumda olduğunu görebilmek için onu havaya kaldırdım. Yarı aralık iki göz ve kendini beğenmiş zencefil bir surat bana baktı.

Sakin bir şey söylemeye kalkma, dedim ona yalnızca dudaklarımı oynatarak.

Dört numaralı elektrik müdahale koridorunda yaklaşık iki saat boyunca taban teptik. Bir merdivenden tırmanarak terk edilmiş bir depoya benzeyen bir yere, sonra bir rampadan geçip bozuk lambaları titreşen daha dar, daha doğal bir tünele çıktık. Bol bol havadan sudan konuştuk ve bu süre içinde Scout müzikle, hangi grupların hâlâ birlikte olduğu, hangilerinin dağıldığıyla ve televizyonla, en çok da kimin kimle yattığı, kimin kimi aldattığı ve kimin kimi öldürdüğüyle ilgili bir yığın soruyla beni yaylım ateşine tuttu. Bana akıbetlerini sorduğu dizi kahramanlarının bazılarını hayatımda duymamıştım bile. Bu yüzden de kim bilir ne zamandır na-mekânın sessizliğinde dünyadan el etek çekmiş vaziyette yaşıyor olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Birbirimize fıkralar anlattık ve fıkra fıkrayı kovaladıkça:

a) Kendi anlattığımız fıkralar gerçekte olduklarından çok da-

ha komiklermiş gibi bir havaya girdik; b) Birbirimizin fıkraları inanılmaz berbat şeylermiş gibi birbirimizi aşağılamaya giriştik. Kendimce vurucu bir espri patlatmıştım ki, Scout birdenbire durdu ve titreşen ışıkların altında hiç kımıldamadan dikildi.

“*Kaptan şoförünüz konuşuyor, çıkarın beni şu kaptan,*” diye tekrar etti dediğimi. Yüzüme anlamakta güçlük çekiyormuşçasına, izleyicilerin Jerry Springer’ın şovuna katılan en aykırı konuklara baktığı gibi baktı. “Eric, bana böyle bir işkenceyi reva gördüğüne inanamıyorum, insanda biraz acıma olur.”

“Sen zevksizsen ben ne yapayım,” dedim gülümseyerek ve onu öylece bırakıp yürümeye devam ettim. Ta içimin derinliklerinde hissettiğim güçlü mü güçlü, coşkun ayma halini, kendi kendime *işte hayat bu* diye düşündüğümü anımsıyorum. Ama bunu düşünmemle birlikte başka bir farkındalık yetişip soluğunu enseme üfledi: *Hazır fırsatın varken tadını çıkar, çünkü yalnızca bir günün kaldı. Ludovician bir yere gitmiş değil.*

Yeraltında, günler akreple yelkovandan meydana geliyor. Biz tünellerde yürürken, merdivenlerden inip çıkarken, fenerlerimizin ışığını alçak tavanlı geniş, karanlık, tekdüze mekânların üzerine doğrulturken, ayağımıza dolanan eski gazeteleri, boş konserve kutularını ve atılmış çerçöpü teperek önümüzü aça dururken, sabahın tik-takları öğlene, öğlenin tik-takları ikindiye kavuşuveriyordu. Mekânlar, yerler sürekli gelip geçiyordu. Bakım koridorlarında, havalandırma kanallarında, kanalizasyonlarda, fenerlerimizden yayılan ışığın artık görülmeyen büyüklükteki dikiş ve sarma makinelerinin paslanmış boyunlarına rast geldiği ve biz yolumuza devam ederken çevremizdeki tuğla duvarlara dinazorlar çağından kalma gölgeler düşürdüğü—*tarihin tortusu aşağı doğru çöker*—eski bir fabrika bodrumunda, sonra yeraltı otoparklarında, terk edilmiş arşiv depolarında,

mahzenlerde ve başka depolarda süren yolculuğumuz. İki büküm olup aralıklardan geçişimiz, molozlara tırmanışımız, tepelerinde PERSONEL HARİCİ GİRİLMEZ yazan merdivenlerden terk edilmiş ve hâlâ yaşamakta olan binaların kökenlerine inişimiz.

Her iki-üç saatte bir mola verip dinleniyorduk. Bu arada Scout, katettiğimiz yolu küçük kırmızı bir deftere kaydediyordu, biraz su içiyorduk, bazen bir şeyler atıştırıyorduk, sonra Ian'ın vesayetini değiş tokuş edip yeniden yola koyuluyorduk. Renksiz ve yavan bir dolu zaman akıp geçti. Öğleden sonra akşam oldu, fıkraların ve oyunların dibini bulduk ve yolculuğumuz daha ziyade sessiz, düşünceli ve bacak sızlatan bir yürüyüşe dönüştü. Akşamüstü altı sularında, Scout nihayet durmamız gerektiğine karar verdi ve geceleme üzere çantalarımızı yere indirdik.

Bulduğumuz yer virane bir depoydu, payandaların desteklediği, sivri tepeli, oluklu çatısında, içeriye gün ışığı girsin diye çift sıra cam bölmeler olan depolardan biri. Camların çoğu kırılıp gitmiş, yeşil asma yaprakları payandaların üzerine kadar yürümüş, deponun öbür ucunda kalan duvarları çepeçevre sarmıştı. Tepemizdeki gök şeridi, sabahleyin şehirde gördüğümüz o basık, sisli mor göğün aynısının tıpkısıydı. Sanki hiç gündüz olmamış gibiydi.

Kumlu zemine, çantamın yanına boylu boyunca yattım ve gözlerimi bulutlara diktim.

“Sanırım bacaklarım taşlaşıyor.”

Alacakaranlıktan payımıza düşen cılız ışık okuyup yazmaya yeterli değildi, bu yüzden Scout defterine yeniden göz atmak için fenerini kullandı.

“İyi gidiyoruz,” dedi. “Yarın varmış oluruz.”

Yarın. Yarın Trey Fidorous'u bulmuş oluruz.

“İyi,” dedim, gözlerimi kapatıp kımıldamadan durmanın keyfi dışında hiçbir şey düşünmeyerek.

“Hey.”

“Ne?”

“Kedi olayını nasıl halledeceğiz?”

Gözlerimi açtım, yana döndüm. “Kediye ne olmuş ki?”

“Nasıl ne olmuş, hayvan bizim gibi elinde tuvalet kâğıdı bizim önden giderken arkada kalıp işini halledemez herhalde, değil mi? Zavalılık sabahtan beri çişini tutuyor.”

Bunu hiç düşünmemiştim. Ian taşıma kutusuna kapatıldıysa ve sonra da bütün gün kutunun içinde oradan oraya götürülüyse, doğal olarak-

Yuvarlanıp yeniden sırtüstü yattım, gözlerimi sıkı sıkı yumdum. “Ne yapmam gerekiyor, sen onu söyle Scout.”

“Bence onu dışarı salmalıyız.”

“İyi de ya kaçarsa?”

“Kaçacak tipte bir kedi değil bence.”

“Ama sen de bilmiyorsun kaçıp kaçmayacağını.”

“Kaçsa nereye gidecek ki? Her halü kârda, başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum, tabii yarın bütün gün onu kendi çişle kakası içinde taşımayı düşünmüyorsan.”

Bir gözümü açtım. “Aman ne güzel.”

“Eh şu anda bir şey yapmazsan, aynen öyle olacak.”

Haklıydı. Güç bela doğrulup dizlerimin üzerine çöktüm, sonra her yanımdan ayrı ayrı sızlayarak ayağa kalktım. Ian’ın taşıma kutusu, hâlâ fener ışığında defterine notlar alan Scout’un oturduğu yerin yanı başında, sırt çantasının üzerinde duruyordu. Ian’ın taşıma kutusunun önünde diz çöktüm ve parmaklıkların arasından içeri baktım. O yarı karanlıkta, o kocaman hiç de etkilenmemiş görünen iki gözü seçebileceğimi sandım. Ian, tabii ki beni gayet net görebilecekti.

“Peki,” dedim. “Şimdi, işini görebilesin diye seni dışarı salacağım. Sakın bir yerlere kaçayım deme. Sana bir dolu, nefis konserve ton balığı ayırdık, değil mi Scout?”

“Hımm, nefis.”

“Yani ortadan kaybolacak olursan, sonun benimkinden *çok daha* kötü olur. Ne diyorsun?”

Taşıma kutusunda sessizlik.

“Tamam, şimdi kapıyı açıyorum.”

Mandalı kaldırdım ve kutunun önünü açtım. Bir saniye sonra, Ian’ın koca zencefil vücudu dışarı süzüldü, önce temkinli birkaç adım attı, sonra babaların başka babaların yeni arabalarına bakarken yüzlerinde beliren o *idare eder* ifadesiyle aylak aylak dolanarak deponun derinliklerine doğru gözden kayboldu.

“Geri dönmeyecek işte.”

“Amma da mız mızmızlandın,” dedi Scout defterini çantasına kaldırırken. Neden sonra gerçekten endişeli olduğumu anlayınca, “Bal gibi de dönecek. O kadar ton balığı vaat ettin, kaçırır mı hiç.”

“Hadi oradan sen de.” Kendime rağmen gülümsedim. “Ama onu kaybedersem ne yaparım bilmiyorum, ciddiylim. Bunca zaman birbirimizden başka kimsemiz olmadı, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum. Geri dönecek. Merak etme sen.” Scout ayağa kalktı. “Karanlık iyice bastırmadan bir ateş yakalım, hadi. Buraya gelirken tırmandığımız ambar kapağının orada tahta kasalar vardı; birkaç tanesini buraya taşımaya ne dersin? Ben de bu arada bir yerlerden kâğıt bulurum.”

Bir yanım, *iyi ama ateş yakarsak birileri bizi bulmaz mı, birisi polise haber vermez mi?* demek istedi. Ama demedim, kısmen çok yorgun olduğumdan, kısmen de na-mekânın işleyiş mantığını anlamaya başladığımı düşündüğümünden—hiç ama hiç kimse asla gelmiyordu.

Ian ile ilgili endişelerime rağmen, Scout’la aynı yerde yatacağımı bilmenin iyi hissi vardı içimde. *Bir ekibin, bir birliğin parçası olmak.* O gün belki bininci kere, pantolonumun solgun bacaklarından aşağı kayışını, kalçalarını ve uyluklarını saran donumu düşündüm. *Bir ekibin parçası olmakmış,* diye geçirdim içimden, *sen onu külahıma anlat Eric.* Tahta kasaları almaya yollandım.

Küçük bir ateş yaktık ve çok geçmeden yüzlerimizde kızgın tuncu, koyu kırmızı ve fısıltılı oyuncu siyah renklerle yeniden görünür olduk. Scout'un kalay sefertasına sandviç ekmeklerini parça parça banarak bir konserve fasulyeyi paylaştık. Ekmeği kızartsak daha güzel olabilir dedim, ama Scout başını iki yana salladı ve hayır dedi.

“Ateşte ekmek kızartmak ha. Dünyanın en kolay işi gibi geliyor sana değil mi? Ama sen onu bir de deneyene sor.”

İlk Eric Sanderson'ın Naksos'taki çadırının önünde ekmek kızartmayı deneyip denemediğini merak ettim. *Kendi ellerimin* daha önce bu işe kalkışıp kalkışmadığını. İlk Eric'le Clio'nun kömürleşmiş ekmekler yüzünden birbirlerine girdiklerini, sonra da buna güldüklerini kurdum kafamda. Her ikisi de göçüp gitmişken, tarih böyle bir olayın yaşanıp yaşanmadığını, şayet yaşanmış olsaydı nasıl bir tepki verecek olduklarını hafızasından silmişti bir kere. Ateşe bakarken, onları hayalimde buna gülüp geçerken canlandırmanın daha iyi olduğuna karar verdim. İlk Eric Sanderson'ı epeydir aklımdan geçirmediğimi fark etmiştim.

Scout konserve kutusunun içine biraz su döküp kutuyu çalkaladı. “Hâlâ bana sormadığın bir şey var, farkında mısın?”

“Bir şey mi?” dedim. “Milyonlarca şey demek istiyorsun herhalde. Scout'un gerçek adın olup olmadığını, nereli olduğunu, kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorum daha. Hiçbir şey bilmiyorum ki.”

“Doğru. Ama *bu* soruların hiçbirini sormayacaksın çünkü sen bir erkekten beklenmeyecek dercedé halden anlayan bir insansın. Bu konuda hassas olduğumu biliyorsun ve duygularımı incitmek istemiyorsun.”

Scout'un bu dediğinde bir tuzak arandım, ama vardıysa da ben göremedim. “Teşekkür ederim,” dedim temkini elden bırakmayarak.

Scout gülümsedi. Bu gülümsemesinde de bir fesatlık kıvılcığını var mıydı bilmiyorum ama, vardıysa da, ateşin titreşen alevleri onu gizliyordu. “Asıl ben teşekkür ederim. Ama bana asıl sorman gereken soru—”

“İç çamaşırlarımı giymek için kimden izin aldın? Bu değil mi?”

“Ya tabii. ‘Acaba onları yıkamadan bana iade etsen olur mu?’yu unutma yalnız.”

“Çok iğrençsin, biliyorsun değil mi.”

“Eh, öyle diyorsan öyle olsun Bay Bastırılmış Cinsellik.”

Başımı sallayarak alacağın olsun edasıyla gülümsedim, ateşe bakarak, ateşin beni kuşatıp sarmasına göz yumarak ve karşılık vermeyerek. Saniyeler tik tak geçerek dakikaya döndü, durumun komikliği, saçmalığı toptan buharlaşarak başlarımızın üstündeki kırık camdan dışarı uçtu gitti. Üstüne bağdaş kurduğum beton zemin bacaklarıma sert ve soğuk geliyordu, mekân kocaman, kapkaranlık ve bomboştu. Başımı eğip parmaklarıma baktım, hayatlarının büyük kısmı boyunca İlk Eric’in olmuş parmaklara, ellere ve bileklere. Fıkraların, espirilerin, oyunların beni gerçekte kim olduğumdan ve işlerin gidişatından sakınamayacağını biliyordum. Acı gerçek şuydu ki, hayatımdaki bu mola, başıma konan uçucu bir talih kuşundan başka bir şey değildi.

“Sor hadi, ne bekliyorsun,” dedi Scout, yüzünde yine aynı soğukluğu görür gibi oldum, o soğukluğu, tarlanın üzerine düşen gölgeyi.

“Tamam tamam,” dedim. “İki dakika normal bir insanmışım gibi yapıp eğleniyordum ben de.”

Yüzünü kızılara ve gölgeye çevirerek ağır ağır başını salladı. Kaçacak hiçbir yer yoktu.

“Peki, sorayım madem. Hiçkimse’nin işvereni kimdi?”

“Duygularımı incitmemeye çalıştığın için teşekkür ederim.” Başını çevirdi ve yüzü bütünüyle gölgeye karıştı.

“Scout?”

“O işverenin yüzde doksan dokuzluk kısmı çığırından çıkmış, korkunç bir şey, yüzde birlik kısmı da ben'im.”

“Sen misin?” Kendi tenimin içinde eriyip pelteleşmiş bir halde, ateşin öbür tarafına baka kaldım.

“Bir parçam; küçük, çalıntı bir parçam, onun küçük bir parçası. Yani birazım—büyük çoğunluğum—hâlâ ben'im, ama” eli yukarı kalkıp şakağına değdi. “Tanrım, bak, bunu sana nasıl izah edeceğimi bilmiyorum ama, onun bir parçası benim kafamın içinde.”

“Dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum. Deli saçması şeyler bunlar. Ne yani, bana *ruhunun ele geçirilmiş* olduğunu filan mı söylüyorsun?”

“Ondan daha tıbbi bir durumdan söz ediyorum, bir işlem gibi düşün bunu. Onun—yani onun kalan kısmının bana hükmetmesi ya da beni kontrolüne alması mümkün değil, ama zihnimin içinde ona ait şimdilik uykuda olan bir parça var ve o var olduğu sürece de—” Scout kendini frenleyip sustu, derin bir nefes aldı. “Kahretsin, bu işi bu şekilde yapmayacaktım, o kadar da kararlıydım. Sözümü hiç sakınmadan her şeyi bir bir sayıp dökecektim, olup bitecekti, sana durumu en uygun sözcükleri seçerek anlatmaya çalışacaktım güya, ama—” elleri yanağına düşen saçları kulağının arkasına tıktırdı. Çenesi, gırtlığı, baştan aşağı her yeri tir tir titriyordu.

“Of Eric, bunu söylediğim için çok özür dilerim ama sen çok şanslısın. Sürekli bir çöküş ve bitmişlik halinde ortalıkta dolaşıyorsun ve bunu dert etmiyorsun, nasıl diyeyim, bu şekilde *var olabiliyorsun*. Oysa dışarıdan bakıldığında kendi dizginlerini ellerinde tutuyor, her günü bir şekilde kotarıyor gibi görünen, ama kendilerini bir an bırakacak olsalar, belki de tümünden un

ufak olacak, kendilerini bir daha asla toparlayıp bir araya getiremeyecek insanlar var hayatta. Anlıyorsun değil mi?”

Ellerimi ağzımın üstünde bir kubbe gibi bitıştirdim ve parmaklarımın arasından nefes aldım. Beynim, bağırsaklarım aynı anda dört bir yöne doğru çekiliyordu. “Şu anda tek bir şeyi merak ediyorum Scout, lütfen söyler misin, Bay Hiçkimse’yi peşime sen mi saldın? Sen onlardan biri misin?”

Ateşin ışığı Scout’un göz kapaklarından aşağı süzülen iri göz yaşlarını gün yüzüne çıkardı. Tek bir damlanın bile düşmemesi için elinden geleni yapıyordu. “Hayır, tabii ki ben salmadım. Hatta o lanet olası harf bombasını ona atacaktım, ama senin köpekbalığı hastaneye benden önce geldi.”

“O, benim köpekbalığım değil.”

“Hiçkimse denen o *şeyle* uzaktan yakından alakam yok demeye çalışıyorum. Şu anda burada senin karşında oturan ve bu işi yüzüne gözüne bulaştırmakta görülmedik bir başarı sergileyen bu ben var ya, demek istediğim ben de aynı senin gibi normal bir insanım—” ürpertiye andıran küçük bir kahkaha “gerçi senin normallüğün de su götürdüğünden sana bunu söylemek biraz saçma ama....”

Ne demek istediğini anlamıştım. “*Tene bürünmüş bir kavram—*”

“—*tene ve kimyasallara*. İnsan bunlardan ibaret *değildir*, biliyorsun değil mi?”

Su şişesini ağzına götürüp bir yudum aldı, sonra yüzüne bir avuç dolusu su çarpıp burnunun kemerinden, gözlerine, oradan da şakaklarına geçerek parmaklarıyla yüzünü ovaladı, ben de bekledim. İşini bitirince şişeyi bana uzattı, ona doğru uzanıp aldım.

“Bana dediğinden bir şey anlamadım,” dedim. “*Burada oturan bu ben* de ne demek oluyor? Yani ortalıkta dolaşan daha başka *senler* mi var, onu mu kastediyorsun? Yoksa—”

Scout parmaklarını kulaklarının arkasına atılmış saçlarının arasından geçirdi ve saçlarını karıştırıp açtı. “Peki şöyle söy-

leyeyim sana,” dedi, “benden bir parça çalındı, bir parça derken, şuramdan bir parça,”—şakağına dokundu—“ve çalınan bu parça da başka bir şeyin içine kondu; akıl almaz, anormal ve kontrolden çıkmış bir *şeyin* içine. Kaybettiğim parçanın yerine de, o *şeyin* bir parçası kondu.” Tepkimi görmek için durdu. Yüzümün o anda nasıl bir ifadeye büründüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu. “Bendeki o *şey* şu anda devre dışı; bilgi paketlerinden oluşan bir kütle gibi düşün onu, tıpkı bir virüs yazılımı gibi; ama devre dışı da olsa halen kafamın içinde ve onu oradan çıkarmanın yolu da yok.”

Dediklerini düşündüm. “Peki bilgi paketi dediğin bu şey devreye sokulabilir mi?”

“Evet. İki saniyede olacak bir iş değil tabii bu, yani biri New York’ta bir şalteri indirdiği an devreye girecek gibi bir şey değil. Beni fiziksel olarak ele geçirmeleri lazım önce, ama evet belli bir işlem sonucunda devreye sokulabilir.”

“Peki o zaman ne olur?”

“Bilgi paketleri harekete geçer ve zihnime yayılır. Sonra beni ele geçirir ve ben de o *şeyin* içine çekilirim.” Bir an durup düşündü. “Eric, bu işi yüzüme gözüme bulaştırdıysam lütfen söyle. Öyle oldu değil mi?”

Hâlâ dediklerini algılamaya çalışmakla meşgul olduğumdan, kafamın karışıklığı yüzümden okunuyordu herhalde. Ve yine herhalde, sağlıklı ve makul bir kafa karışıklığıydı bu. “Bu işi mi? Ne yaptım dedin?”

Scout’un dudaklarında mini minnacık bir gülümseme belirdi, bir an yanıp sönen küçük bir işaret ışığı. “Bak ne diyeceğim, ben depoda bir tur atıp kediyi bulmaya çalışacağım. Birkaç dakika yalnız kalıp kafamı toplamam gerek, ama sonra döneceğim ve sana söz veriyorum, bütün hikâyeyi baştan sona anlatacağım. Sana da uyar mı bu?”

“Uyar,” dedim, hâlâ kendimi meçhul bir hayvan tarafından sokulmuş gibi hissederek. “Evet, anlatırsan iyi olur.”

Scout geri döndüğünde, zencefil renkli şişko kedim ucunda bir şey olduğunu düşündüğünde yapa geldiği yaltaklanma dansıyla kızın ardı sıra sıçraya oynaya geliyordu. Normalde, bunu daha önce de dediğimi biliyorum ama, Ian kimseyi sevmez. Biraz da utanç verici şu dans numarasını daha önce başka bir insana, hatta Ruth Teyze'ye bile yaptığını görmüşlüğüm de yok açıkçası. Belli belirsiz silüetlerinin ateşe yaklaştıkça üç boyutlu bir görünüme bürünmesini seyrederek, güven denen tuhaf şeyi ve bu şeyin nereden kaynaklandığını düşündüm. Onun hakkında hemen hiçbir şey bilmezken, neden Scout'un peşine takılıp yerin ta dibine *inmiştin*? Kısmen, Fidorous'u bulma yolunda kendi başıma bir mesafe kaydetmeyi başaramadığım içindi elbet, ama hepsi bu değildi. Ortaya çıktığı andan itibaren ona güvenmiştim. Nedenini nasılinı bilmiyorum, ama güvenmiştim işte. Dahası ateşin başına geçip oturduğunda ağzından ne çıkarsa çıksın, ona güvenmeye devam etmeyi isteyeceğime dair bir his vardı içimde. Ian'ın yaltaklanma dansı, onun nezdinde Scout'un kesinlikle bizden biri olduğunu açıkça dile getiriyordu. Onun bizden biri olmasını ben de istiyordum.

"İyi misin?"

Scout başını salladı. "Kendime bir arkadaş buldum."

"Ton balığıyla aklını çeldiğinden olmasın sakın."

Gülümsedi.

Bir kutu ton balığı açtık ve balığı Scout'un sefertasının arkasına boşaltarak Ian'a verdik; o da susuzluğunu gidersin diye sefertasının kapağına biraz da su koyduk.

"Sana dememiş miydin geri gelir diye," dedi Scout ateşin başına geçip oturarak.

Başı, açgözlü çiğneme hareketleriyle bir aşağı bir yukarı sallanan Ian mırladı.

“Demiştin,” dedim başımı sallayarak, ardından ekledim: “O değil de, yanımda votka getirmediğim geldi birden aklıma.”

Yüzünü asar gibi yaptı. “Hadi ya, o da unutulur mu. Neyse boş ver, bu işin altından ayık kafayla kalkmaya çalışacağım artık.” Bir duraksama. “Nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“Aklıma bir fikir geldi, en iyisi *başından başla, sonuna gelinceye kadar devam et, sonra da dur.*”

Güldü, ama öylesine anlıktı ki gülüşten ziyade tek bir hava tıslamasıydı aslında. “Tamam o zaman. *Başının* başlangıcı bundan yıllar yıllar önce Mycroft Ward adında bir adamla başlıyor—”

Benim lafını kesmelerim, kafa karışıklığımı gidermek için talep ettiğim açıklamalar sayılmazsa, Scout’un bana anlattığı hikâye şöyle bir şey:

MYCROFT WARD’UN HİKÂYESİ

On dokuzuncu yüzyılın son demlerinde yaşamış Mycroft Ward adında ihtiyar bir adam vardı. Ward eski bir asker olmanın yanı sıra, kimseden mali destek almaksızın kendi yağlarıyla kavru lan beyefendi bilim adamları kuşağının da son temsilcilerinden biriydi. Sarsılmaz iradesiyle (o zamanlar besbelli çok moda olan bir şeydi bu) hatırı sayılır bir şöhret kazanmış, Balıklava Muharebesi’nin isimsiz kahramanlarından biri olarak Kırım Savaşı’nda da büyük kahramanlıklar göstermişti. Mycroft Ward’un Hafif Süvari Tugayı’nın saldırısı ile hiçbir alakası olmamış olsa da, kendisi o saldırının tepeden tırnağa vücuda gelmiş haliydi; bu yüzden de yıllar sonra hekimin biri kendisine ağır ilerleyen, ancak ölümcül bir hastalığa yakalandığı haberini verince, Ward’un tepkisi onu yakından tanıyanları hiç şaşırtmadı.

İhtiyar adam—ailesine, dostlarına ve birkaç gazeteye—ölmemeye karar verdiğini, ne bu hastalıktan ne de başka bir illet-

ten ölmeyeceğini, hatta hiç ölmeyeceğini duyurdu. Ölüme ayrıracak vakti olmadığını; bu yüzden de ölmek yerine “*kendisini bedensel zırhın pek çok kusurunun ve zaafının boyunduruğundan kurtaracağını ve ad infinitum* ileri gideceğini*” iddia ediyordu. Bu duyurunun ardından daha başka bir açıklama yapmayı reddederek ve kimselerle de konuşmaya yanaşmayarak bir yıla yakın bir süre çalışma odasına kapandı. İhtiyar adamın ertesi ilkbahardaki ölümü, bir iki küçük ölüm ilanının ve çeşitli gazetelerin başyazarlarınca kaleme alınmış, kısa ama anlamlı birkaç anma yazısının (yazarlardan biri onu Kral Canute’a benzetiyordu) ötesinde bir yankı uyandırmadı. Mycroft Ward’a duyulan ilgi birkaç ay içinde homurdana şikâyetlene gökyüzüne uçup gitmişti bile. Gezegen kendinden memnun bir edayla sırtıtmış, yoluna onsuz devam etmişti.

Oysa gezegenin henüz kulağına gitmemiş, hatta bir avuç seçkin insan dışında kimselerin malumu olmamış bir sır vardı: Ward planında başarılı olmuştu. Hiç değilse, bir ölçüde başarılı olmuştu.

Kendisiyle mezara götürdüğü özgün tekniği şu an bilinmemekle birlikte, anlaşılabilirdi kadarıyla Ward’un başardığı şeyin sihirselsel, doğaüstü, hatta öyle aşırı bilimsel bir tarafı yoktu. Geliştirdiği sistem öylesine gerçekçi ve mantıklıydı ki, bir muhasebeci tarafından bile kolaylıkla icat edilebilirdi. İlk önce, binlerce sorunun ve testin yardımıyla Ward, kendi kişiliğinin oldukça kabataslak bir kopyasını kâğıda dökmeyi başardı. Sonra da “*uygulamalı ipnotizma ve telkin sanatları*” sayesinde Ward, bu kopya kişiliği başka bir kişinin üzerine basmaya muvaffak oldu.

Aslına bakılırsa, belki gelecek başka türlü hüküm verebilir ama, Ward kötü niyetli bir insan değildi. Tamam, belki dayanılmaz ölçüde küstah ve kendini beğenmiş biriydi, ama bu tu-

haf tasarısını planlama ve uygulamaya koyma süreçlerinde, daima namuslu ve adil davranmışa benziyordu. Hem yüksek güvenlikli bir web sitesinde, hem de özel önlemlerle sağlamlaştırılmış yerin yedi kat dibindeki bir banka kasasında halen korunmakta olan günlüklerinde, kişiliğinin böylece aktarılmasından “anlaşma” şeklinde söz edilmektedir ve gerçekten de bu tam anlamıyla bir anlaşmadır.

Ward, umutlarını bağladığı yeni bedenini seçme yolunda bol miktarda para ve vakit harcadı ve nihayet Thomas Quinn adında genç bir hekimle müzakerelere girişti. Karısının bir yıl önceki ölümüyle yıkılmış ve bir daha kendisine gelememiş olan Quinn, küçük bir kasabada sürdürdüğü kariyerinin baş aşağı gidip mahvolmasına aldırmaksızın her gün biraz daha suyunu çeken birikmiş parasıyla boş, ruhsuz bir hayat sürüyordu. Ward’un tekniği onu tam anlamıyla büyülemişti (belki biraz da kendi acı kaybı yüzünden diye düşünebiliriz). İhtiyar bilim adamının Newton’ın da Darwin’in de o güne dek geldikleri noktayı fersah fersah geride bırakacak çok büyük bir buluşun eşiğinde olduğuna inanıyor, bu anlaşmayı “*nihayet kedere sırt çevirip kendinden verebileceği son şeyi, her ne kadar az da olsa, bilimin ilerlemesine bağışlama*” fırsatı olarak görüyordu. Bir romantik olduğu açıkça anlaşılan Quinn, kendisini bilim çağının ilk şehidi olarak hayal etmiş olsa gerekti.

Böylece, Ward ölüm döşeğinde yatarken Quinn çok gizli bir süreçten geçirildi, küçük bir avukatlar ordusu bu esnada Ward’un bütün mal varlığını ve nakdini ihtiyar adamın “yeğenin varlığı yeni keşfedilen genç oğlu”nun üzerine geçirdiler.

“Anlaşma,” Ward’un hayal bile edemeyeceği ölçüde başarılı oldu. Ward ailesinin mensupları başlangıçta gökten zembille inmişçesine ortaya çıkan, uzaktan bir akrabası olduğu iddiasıyla ihtiyarın sahip olduğu her şeyin üzerine konan bu gencin vâris olarak meşruiyetine itiraz ettiler. Ama kuzenlerin en dediğim dedik, en paragöz olanları bile, “Genç Mycroft Ward” ile

tanıştıklarında, iki adamın bir akrabalığı olduğuna istemeden de olsa ikna olmak durumunda kaldı. Fiziksel olarak dikkate değer herhangi bir benzerlikleri olmamakla birlikte, davranışları, vücut dilleri, üslupları, tavırları ve fikirleri öylesine benzerdi ki, aralarında bir kan bağı olduğu su götürmezdi. Mycroft Ward'ın *benliği*, bedeninin ölümünü sağ salim atlatmayı başarmıştı. Yepyeni bir yüzyılın şafağında bir kez daha gençti.

Yeni Ward'un, buluşunun bu başarısını neden kimselere duyurmamış olduğunu kestirmek güç; hele de öleceğini öğrendiğinde niyetini dünya âleme nasıl duyurduğu düşünüldüğünde böyle ketum davranmış olması anlaşılır gibi değil. Belki yeni bedeniyle eskisi arasında bir damla dahi kan bağı olmadığını öğrenmeleri halinde ailesinin bir yolunu bulup mirasını elinden almalarından endişe ediyordu. Belki de başardığı şeyi dünyayla paylaşmadan önce tekniğini biraz daha geliştirmek istiyordu. Ya da belki, artık bu hevesi hepten aşmıştı: Hiçbir insana nasip olmamış ölçüde geniş ufuklar önüne serilmiş dururken, gözünü daha da yükseklere dikmesinden daha olağan ne olabilirdi ki. Kesin olarak bildiğimiz, Birinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde—dik başlılığından ve yılmazlığından hiçbir şey kaybetmemiş olan—Ward'un bir subay olarak çoktan orduda kendine bir yer edindiğiydi. Ama Dünya Savaşı başka türlü bir şeydi, öyle ki onun yanında, daha önce geçip giden savaşların esamisi okunmazdı. Hafif Süvari Tugayı'nın devri çoktan kapanmış, savaş denen şey gururundan, bandosundan, sırmalarından, şiiirinden ve resminden yoksun bırakılmıştı. Artık sanayileşmişti savaş; koca dünya ikiye bölünmüş, milyonlarca insan bedeninin gün be gün öğütülmesine kaynak sağlayan iki dev para makinesi olup çıkmıştı.

Dediğim gibi, Ward kötü niyetli bir insan değildi. Elindeki imkânlar ve içinde bulunduğu özel koşullar göz önüne alınacak olursa, barış ilan edildiğinde aldığı karara olsa olsa anlaşılır bir karar denebilirdi. Ama işte, en büyük kötülükler illa da en kötü niyetlerden doğmazlar.

O yüksekten atıp tutmalarına ve onca kabadayılığına rağmen savaş yaralarını ruhunda taşıyan Mycroft Ward, planındaki yegâne koca deliği bir takıntıya dönüştürdü: *Benliğinin* “anlaşma”yı tekrar tekrar işletmek suretiyle erişebileceği ölümsüzlük ne denli dokunulmaz olsa da, o da—sıradan bir insan gibi—gelecekteki bir savaş alanında bir kurşunla yere serilip dünyanın yüzünden geri dönmemesine silinebilirdi. Bu yeni endişeyle başa çıkmak üzere yelkenleri fora eden Ward’un çizdiği rota ve eylem planı, otuz sene önceki kadar basit ve görkemliydi. Tek bir bedenin, hayatta kalmasını güvence altına almaya yetmediğine kanaat getirmişti. Böyle derken, yeni bir Mycroft Ward yaratmayı amaçladığı sanılsın. Başka bir Ward bir çözüm olmayacaktı, yalnızca bir ayrılma olmakla kalacaktı; aynı kaynaktan filizlenmiş iki kişi. Hayır, onun muhteşem planı çok daha iyiydi: Yalnızca bir Mycroft Ward olacaktı; iki ayrı bedende yaşayan tek bir *benlik*.

1920’li yılların ilk yarısı boyunca Ward, kişilik kayıt şablonunun özgün hali üzerinde hatırı sayılır bazı değişiklikler yaptı. Şablona, toplanan kişilik verilerinin ayrıntılandırılmasına yönelik yeni sistemler ve teknikler ekledi, yeni edinilmiş bilgileri ve yeni yeni benimsenmiş görüşleri kayıt altına alacak testler geliştirdi ve iki ayrı zihinden bilgi toplanmasına, bu bilgilerin asgari düzeyde bir kayıpla tektipleştirilmesine ve nihayet bilginin her iki zihni, yekpare ve birörnek bir benlik meydana getirecek şekilde yeniden düzenleyerek geri aktarılmasına el veren baştan aşağı dâhiyane bir prosedür yarattı.

Ward bunlarla da yetinmeyip, yeni kişilik kaydedicisini, daha yüksek dozda kendini koruma arzusu aşılacak şekilde taddil etti. Birinci Dünya Savaşı’nın geride bıraktığı kanlı manzarada ona ne denli akıllıca gelmiş olsa da Ward’un kendi kendisini korkunç bir kadere mahkûm etmesine yol açan ve hepimizin geleceği üzerine upuzun ve kapkara bir gölge düşüren de işte bu biricik eylem oldu.

1927 yılının kış mevsiminde “ikinci anlaşma” yürürlüğe girdi. Ward ile isimsiz ortağı yeni bir kayıt sürecinden geçtiler ve bundan on dört gün sonra Mycroft Ward, dünyanın iki bedende birden var olan ilk tek varlığı oldu.

Gözden geçirilmiş sistem de tıpkı önceli gibi, sonucunun akla getirebileceği ölçüde karmaşık ya da gizemli değildi. Haftanın altı günü boyunca her iki Ward da her zaman olduğu gibi işe gidip geliyordu, ancak yedinci gün, —her cumartesi—geldiğinde o haftanın bilgilerinin her ikisinden toplanıp harmanlandığı, birörnek hale getirildiği ve alışımın her iki zihne gerisin geri aktarıldığı tektipleştirme işleminden geçiyorlardı. İşlem her hafta on iki ila on altı saat sürüyordu, ama Ward iki eli kanda olsa bile bunu kaçırmıyordu. İki farklı bedende tek bir benlik olarak var olmanın (her ne kadar kusurlu da olsa), daha önceden hiç aklına gelmemiş olan fazladan, üstelik oldukça olağandışı bir avantajı vardı: Bu iki bedenli Ward için, her gün kırk sekiz saattir; her hafta—cumartesi gününün tamamı tektipleştirme işlemiyle geçse bile—on iki gündü; bizim bir yılımız ise onun neredeyse iki yılıydı. Mycroft Ward ile zaman arasındaki ilişkide çok temel bir şey değişmişti.

Ward’un yeni sistemine entegre ettiği o güçlü kendini koruma dürtüsünün de önceden tahmin etmediği bir etkisi ortaya çıkmaya başlamıştı; üstelik öngörülmemiş olması bir yana, korkunç bir etkiydi bu. Tektipleştirme işleminin her cumartesi günü tekrar edilmesi, Ward’un kendini koruma komutunu bir geribesleme döngüsüne dönüştürmüştü. Sistem her hafta kendini koruma dürtüsünü yeni baştan Ward’a açılıyor ve Ward içindeki bu dürtü daha da artmış olarak sistemde buna göre değişiklikler yapıyordu; o an akıllıca ve uygun bir hayatta kalma önlemi olarak aklına yatan her neyse, o doğrultuda yapılan ufak tefek değişiklikler oluyordu bunlar. Böylece daha da güçlendirilmiş olan dürtü sonraki hafta *tekrar* gerisingeri Ward’un benliğine aktarılıyor ve bu da Ward’u bu dürtünün sistemdeki var-

lığını *tekrar* güçlendirmeye sevk ediyordu. Bir kere tetiklendikten sonra, bu döngünün hız kazanmasını engellemenin hiçbir yolu da yoktu. Haftalar haftaları kovaladıkça Ward, kendi makinesinin kölesi olup çıktı. Durmaksızın büyüyen ve yoluna çıkan her şeyi silip süpüren bu hayatta kalma dürtüsünün karşısında çaresiz kalan Ward, sistemini buna göre değiştirdikçe değiştirdi ve kendi insanlığını körü körüne, peyderpey silip attı.

1950’li yıllara gelindiğinde altı beden vardı, 70’li yıllara gelindiğinde beden sayısı on altıya çıkmıştı, 80’li yıllara gelindiğinde ise sayı otuz dördü bulmuştu. Karşı konulmaz hayatta kalma dürtüsü, aynı derecede karşı konulmaz bir büyüme dürtüsüne yol açmıştı. Bunun sonucunda sistem; tektipleştirme işlemini hızlandıracak ve daha etkili bir hale getirecek yeni teknolojileri bünyesine katarak, bir zamanlar Mycroft Ward olan şeyin genişleyip yayılmasına hizmet edecek her şeyi massederek sürekli olarak değiştirilip durdu. “Anlaşma”yı bankacılara, şirket yöneticilerine ve siyasetçilere uygulayarak onların akıllarının ve bilgilerinin işe yarar kısımlarını, giderek devleşen benliğine kattı. Otuz dört beden sayesinde, her gün bir aylık insan deneyiminden çok daha fazlasını bünyesine katar hale geldi. Dünya borsaları hakkında bilgi sahibi oldu, petrol sahaları satın aldı, psikolojik teknikler ve ilaçlar geliştirdi, yeni teknolojilere ve bilim alanlarına yatırım yaptı. Her geçen saat, onun için üç günlük bir araştırma süresi demekti ve araştırmaları da daima yeni yayılma yöntemleri bulmayı hedefliyordu. Bir zamanlar tek bir insan kişiliği olan şey, yalnızca hayatta kalmaya, hep daha çok büyümeye odaklanmış, gözü bundan başka hiçbir şey görmeyen son derece zeki bir akıl makinesine dönüştü.

1990’lı yılların sonlarına doğru Ward mahluku, kendisine sürekli olarak bağlı bulunan ve onu sistem hasarlarına ve dışarıdan gelebilecek saldırılara karşı koruyan düzinelerce düğüm bedene sahip, muazzam genişlikte bir çevrimiçi benlik veritabanına dönüşmüştü. Aklın kendisi; çevrimiçi bir yığın bedeni-

ni tektipleştirme amaçlı indirmelerle ve bilgi toplama yüklemeleriyle idare eden, hiçbir kafanın taşıyamayacağı kadar büyük, devasa bir üst-yaratıktı artık. Ward mahlukunun binlerce araştırma projesinden biri, uygun bireyleri saptayabilen ve “anlaşma”yı internet üzerinden dayatabilen bir yazılım geliştirmeyi de başardı.

Dört yıl önce, her gün iki yıllık insan deneyiminden daha fazlasını toparlayan altı yüzü aşkın bedene sahipti. Scout’u da işte o sırada bulmuştu.

Ateşe yeni attığımız tahta kasanın çitaları, pamuk ipliğini andıran incecik bir duman sızdırıyor, kenarlarındaki kara yanık izleri giderek büyüüp yayılıyordu. Üçümüz birden ateşi seyrediyorduk. Ian’ın uykulu, yarı kapalı gözleri; yeni tahtalar, küçük bir yıldız kümesine benzeyen korlarla kızıp çitirdadıkça fal taşı gibi açılıp dikkat kesiliyor, sonra karnı tıka basa dolu mahmur kedi bakışları yeniden geri geliyordu.

“Nasıl oldu peki?”

Scout gözlerini alevlerden ayırmadan konuştu. “Bir akşam evde, annemlerin evinde, internette takılıyordum. Liseyle üniversite arasındaki yaz vardır ya, işte o yazın başıydı ve siteden siteye öylesine dolanıp neler yapabileceğimi araştırıyordum. Bir site buldum, bir çeşit IQ testiydi. Teste bir göz atmaya karar vermiştim herhalde, artık ne olduysa tek hatırlayabildiğim beş dakika sonra midem bulanır, başım döner bir halde, ekrandaki BAĞLANTI KESİLDİ mesajına boş boş bakarken kendime geldiğim.”

“Bu kadar kolay mı yani?”

Başını salladı. “Tuvalete kendimi dar attım ve kustum. Meğer Polly, küçük kız kardeşim, telefonu kullanmak için kabloyu çıkarmış ve ‘anlaşma’ programını yarıda kesmiş.”

“Vay canına.”

“Evet, şansa bak. Hep yapıyorduk o işi. Sürekli kavga ederdik o yüzden.”

“Peki bir tuhafılık hissettin mi?”

“Hissetmez miyim. Hem de nasıl hissettim. Artık onu atlatmayı, becerebiliyorum,” içinde bir şeye yoğunlaşmış halde başını kaldırdı, “aklımın içinde *onun* bilgilerinin kayıtlı olduğu o ölü bölgeyi bir şekilde devre dışı bırakabiliyorum, ama o sıra öyle berbat bir haldeydim ki insanlar bir nöbet ya da felç gibi bir şey geçirdiğimi sanıyorlardı. Beni hangi doktora göstereceklerini şaşırdılar, tepeden tırnağa her şeye bakıldı.”

“Doktorlar ne diyordu durumuna?”

“Hangi doktora gitsem beni bir başkasına sevk ediyordu, nihayet bir uzmana yönlendirildim. Ama beni yönlendirdikleri doktorun o uzman olmadığı çıktı ortaya; en azından ben oraya gittiğimde artık o uzman doktor değildi.”

“Ward mıydı?”

“Evet. Son istediği şey benim *yarı işlenmiş* bir halde ortalıkta dolaşmamdı. Sanırım başladığı işi bitirebilmek uğruna bütün olanaklarını seferber etti, birtakım ağır toplarını harekete geçirdi. Şu anda hâlâ fellik fellik arıyor beni, muhtemelen hep de arayacak. İşte bütün hikâyem bu.”

“O uzmanla aranızda ne geçti peki?”

“Ondan kaçtım. Oldum olası, kendilerine söylenen şeyi kuzu kuzu kabullenen o insanlardan biri olmamışımdır—” hüzünlü-mutlu bir gülümseme “övünerek söylemiyorum yanlış anlama, arızanın teki olduğum için böyle. Neyse kısacası, adamın değerlendirme teknikleri beni pek açmadı,” Hiçkimse’nin halen sırt çantasına bağlı olan bilgisayarına vurdu, “ama dizüstü bilgisayarını almayı da ihmal etmedim.”

“Bir doktorun dizüstü bilgisayarını çaldın öyle mi? Nereden *hastaneden* mi? İnanamıyorum sana.”

“Abartma canım. Nasıl yapacağını bildikten sonra o kadar zor değil.”

“Scout,” dedim hayranlığımı daha fazla belli etmemeye çalışarak, “Ward seni neden bu kadar hararetle istiyordu ki acaba?”

Omuz silktili. “Bilmem ki. Her şey olabilir. Yani güzellik desen bende. Kişilik desen bende. Hazırcevaplık desen o da bende,”—öksürük—“tamam tamam, Oxford giriş sınavımın sonuçları yüzünden”—öksürük.

“Al işte,” dedim. “Böyle bir şey çıkacağını tahmin ediyordum. Ya da bir nevi MI5 eğitiminden geçmiş olman olurdu sebep. Aşağısı kurtarmaz.”

“Gitmeyi düşünmüyordum. Yani Oxford’a. MI5 eğitimine değil. Yalnızca kendimi denemek, sınavı geçip geçemeyeceğimi görmek istedim.”

“Oxford’a kapağı atmayı başardın, ama gitmeyecektin öyle mi? Doğru mu duyuyorum?”

“Sana arızayım dememiş miydim. Hem zaten üniversiteye hiç gitmeyecek değildim ki, yalnızca *oraya* gitmemeye karar vermiştim o kadar. Düşünmeden aptalca kararlar alma huyumu şimdilik bir kenara bırakabilir miyiz acaba, lütfen?”

“Özür dilerim. En son uzmanın elinden kaçmanda kalmıştık.”

Başını salladı. “Yazı, sürekli seyahat ederek geçirdim; hiçbir yerde uzun süre kalmıyor, mümkün olduğunca göze batmamaya çalışıyordum. Uzmanın bilgisayarını da yanıma almıştım ve alet, bilmem gereken şeylerin hiç değilse bir kısmını öğrenmemde epeyi yararlı oldu. Ama yazılımın içinden bir türlü çıkamıyordum. Onu güya çözeceğim diye o kadar çok kurcaladım ki, sonunda bir güvenlik kilidini tetikledim ve alet hepten açılmaz oldu. Ama hiç değilse, nereden başlamam gerektiği konusunda bir fikir edinmiştim artık. Her gün başka bir kütüphaneye kapanıp Mycroft Ward’un sırrını araştırmaya ve sana az önce anlattığım hikâyenin parçalarını birleştirmeye verdim kendimi. Param hızla suyunu çekiyordu ki, hoş olmasına hoş ama bir o kadar tuhaf bir kütüphane görevlisi, bana kütüphanenin arşivinde her gün birkaç saatimi alan ya-

rım zamanlı bir iş ayarladı. İşte na-mekân'a girmenin yolunu bu sayede buldum.”

Bir süre sessizlik içinde oturduk.

“Aklıma takılan bir şeyi sorabilir miyim? Ward denen adamın seni niye istediğini iyi kötü anlıyorum da, beni niye istiyor?”

“Şey, adam değil şey de ona. Aslında seni istediği filan yok. Tek istediği köpekbalığı.”

“Hiçkimse de öyle demişti, ama doğruyu söyleyip söylemediğinden emin olamadım, ne de olsa—”

“Ward’un yayılmasının önündeki en büyük engel, tektipleştirme işlemi. Şimdi bile, aynı benliğin bir parçası olarak tektipleştirebileceği beden sayısını sınırlayan oldukça aşılmaz bir darboğaz var; ortada çok fazla bilgi var ve sistem de kusursuz değil, bu yüzden de şimdilik bin beden sınırında takılıp kalmış durumda. Ward, değişik balıkların, özellikle de Ludovician’ın gizlerini çözmenin, sınırsız sayıda bedenin yeni bilgilerle şıp diye güncellenebileceği kusursuz bir tektipleştirme işleminin anahtarı olabileceğini düşünüyor.” Scout bir an düşündü. “Kendisi başıboş bir köpekbalığının yanına yaklaşmayı hayatta göze almaz, o başka.”

“Vah vah.”

“Var ya,” dedi ateşi bir değnekle karıştırıp canlandırırken, “bunca şeyi hâlâ metanetle karşılıyorsun, enseyi hiç karartmıyorsun, başkası olsa kafayı yerdi.”

“Bunca şey derken?”

Bana baktı ve gülümsedi.

“Bu anlattığım öyle böyle bir şey değil, farkındasın değil mi?” dedi. “Yani sahiden acayip, akıl almaz bir olay.”

“Farkındayım canım. Ama işte—belki de senin dediğin doğrudur, belki *sahiden* sürekli bir çöküş halindeyimdir ben. Belki olayları istesem de daha kötü karşılayamayorumdur. Çok büyük, çok ciddi olayları bile.”

“Öyle dediğim için özür dilerim.”

“Özür dileyecek bir şey yok, haklıydın. Her halü kârda, kafanın içinde ne olduğundan, ne olmadığından rahatsız olacak son kişi benim herhalde.”

“Eeeee... peki, öyle diyorsan...”

“Tamam, anlar gibi oluyorum. Bu cümleyi kız tavlama rep-liklerim listesinden sileyim mi diyorsun?”

Güldü. “Ne demek istediğini anladım ve böyle düşündüğün için teşekkür ederim. İçtenlikle söylüyorum. Teşekkürler.”

“Senin yanımda olman çok hoşuma gidiyor biliyor musun,” dedim ateşi kendi değneğimle karıştırarak.

“Biliyorum,” dedi kendi tarafındaki korları eşeleyerek. “Hislerimiz karşılıklı.”

“Eeee... şey,” dedim birkaç koca semiz saniye sonra.

Scout kıkırdadı. “Eeee... şey.”

İkimiz de ateşi karıştırdık.

Biraz zaman geçti.

“Eee anlatsana. Ne zamandır böyle yeraltındasın?”

“Dört yıldır.”

“Hadi ya, epeyi olmuş.”

“Yok canım. Burada *daha ne kadar kalacağımı* düşünecek olursan, devede kulak.”

“Sizinkileri bayağı özlüyorsunuzdur herhalde.”

“Kimi? Ailemi mi? Evet, hem de nasıl, aslına bakarsan her şeyi özlüyorum—arkadaşları, sırları, dedikoduyu, bütün o hikâyeleri, gittiğimiz kıyak barları; hani bütün müdavimleri tanıdığın barlar olur ya. Takıldığım bir üniversite mekânı vardı öyle, o da burnumda tütüyor; sonra *müzik*, giysiler—bu arada sahiden hoş kıyafetlerim vardı, kıyafet deyip geçmemek lazım—ve Tanrım, saç bakım ürünleri. En sevdiğim içki vardı, en sevdiğim yemek vardı ve en sevdiğim televizyon programı vardı. Bunların hepsini, normal *insanlık* hallerini özlüyorum işte, anlıyor musun? Beni zorla, kocamış rock gruplarının konserlerine götüren bir baba, bir rimel, beni öldüresiye gıcık eden, Beyaz Şimşek şar-

kısından fırlamış bir kız kardeş. Hepsi gitti.” Bir an düşündü. “Ama hiçbirinin bir yere gittiği yok aslında, değil mi? Gitmiş olan benim. Geri kalan her şey, yukarıda bensiz gayet güzel sürüp gidiyor.”

Ian’a bir göz atmak için arkamı döndüm. Çenesini patilerinin arasına kısırmış, sırt çantamın üzerinde uyuyordu.

“Dünyadan aşağıya düşmüş gibi hissediyorum,” dedi Scout. “Hiç böyle hissettiğin oldu mu?”

Başımı iki yana salladım. “Ben daha çok, bizden başka herkes dünyadan aşağıya düşmüş de bizi burada bir başımıza bırakmış gibi hissediyorum.”

Scout bir cevap vermeden ateşe bakarak usulca başını salladı. Altı milyar insanın uzay boşluğunda fııldak gibi dönerek ağır ağır süzölüşünü, neredeyse boş bir gezegenin dümen suyundaki bütün o küçük yıldızları canlandırdım hayalimde. Hayaletlerin duman izi.

Havaya bakarak sırtüstü yatıyordum.

Çatıdaki film makarası misali pencerelerin ardında gece göğü, bulutlarını peşi sıra sürüyerek geçiyordu. Hepten sönmüş ateşten geriye parlak turuncu bir kor yığını kalmıştı; çareyi, uyku tulumunu burnuma kadar çekmekte buldum.

Scout'un tahminlerine göre yarın kurtarılmış günlerimin sonuncusu olacaktı. Ludovician, ertesi güne kadar Scout'un attığı harf bombasının akışları karıştıran şangırtısından kendini kurtarıp yeniden peşime düşecek zamanı bulmuş olacaktı. Ben de yeniden Mark Richardson kişiliğimin ardına çekilmek, yine diktafonları kurmak zorunda kalacaktım. Bugün Eric Sanderson sular altında kalmış eski bir köyün çatıları ve kuleleri gibi, bir yaz ortası kuraklığında baraj gölünün sularını yarıp yüzeye çıkmıştı, ama yarından sonra yalnızca kımıltısız suların ölüm sessizliği olabilirdi. Yeniden o duruma düşmek istemiyordum, bir kez daha o bomboş ufuk olmak istemiyordum. Hiçkimse'nin dediklerini düşündüm—*Kendini bırak artık, bırak bedenini yengeçlerle birlikte dibe çöksün*. Sahiden bu muydu yaptığım? O akıllıca maskemin ardında farkında bile olmadan dibe mi çöküyordum? Yarın Doktor Fidorous'u bulacaktık, öyle demişti Scout. Bulutları seyrederken, onu bulmamızın bir işe yaramasını, bu olanları temelli değiştirecek bir yol arlamasını umut ettim.

“Hey.”

“Hayrola?” dedim.

Hayal meyal bir Scout, ateşin korlarının etrafından dolanarak koltuğunun altında dertop edilmiş uyku tulumuyla önüm-

de bitti. Yanıma yatabilmek için yerdeki öteberiyi kaldırıp kendine yer açtı.

“İyi misin?”

“Donuyorum,” dedi. “Yanına yatsam rahatsız olur musun?”

“Tabii ki olmam. Ben de donuyorum.”

Yanlamasına yatıp kolunu üstümden aşırarak fermuarı tamamen açık uyku tulumunu yorgan gibi üzerimize çekti. Sonra biraz daha kayd, bana iyice sokulup başını göğsüme koydu.

“Bilmiyorsan diye söylüyorum, standart na-mekân prosedürüdür bu.”

“Kesin öyledir.” Kulağı göğüs kafesime böyle yaslanmışken, kalp atışlarımın gümbürtüsünü en az benim kadar duyacağından hiç şüphem kalmadı.

“Sahiden öyle ama, son derece standart bir prosedür.”

“Bir şey demiyorum ki.” Ben de kolumu kendi uyku tulumundan çıkarıp omuzlarına doladım. “Nasıl? Prosedürün inceliklerini kapmaya başlamış mıyım?”

Bir kahkahanın hafif zangırtısının vücudunda dolaştığını hissettim. “Evet, sanırım yavaştan kapıyorsun.”

Kıyafetlerimizin ısınmasıyla ve benim parmak uçlarımın onun soluğuyla, onun kulağıninsa davul gibi gümbürdeyen kalp atışlarımla hoşbeş etmesiyle geçen birkaç saniyenin ardından sesizce konuştu: “Sana bir şey söyleyebilir miyim?”

“Evet, tabii ki.”

“Bir nasihat aslında. Utandığım için fısıldayarak söyleyeceğim ama.” Scout gerinip kımıldandı ve uyku tulumunun bir ucunu kendisiyle birlikte kulağıma kadar çekti. “Tamam, şimdi söyleyebilirim.” Dudaklarının o minik mikro sesleri, fısıldanan küçük kelimelerin etrafındaki pıtırtilar ve tıkırtılar. “Bir kız eğer bir erkeğin önünde soyunuyorsa, bil ki bu boşuna değildir.”

Biri midemin içinde bir kutu dolusu havai fişek patlattı. Soluğum kesilmişti; havai fişekler milyon renkli bombalar gibi havaya yükseldi.

“Öyle mi?”

“Aynen öyle.”

Dudakları, yumuşak, gerçekdışı ve milyon voltluk gerilimle yanan dudakları, olup olabilecek en usul öpücükle kulağı-mı buldu.

Çenemi göğsüme yapıştırdım. Scout yattığı yerden yüzüme baktı.

“Eee... şey” diye fısıldadı.

Onu öptüm.

Eksik Tuğlalardan Oluşan Bir Tetris Gediği

Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey deponun tavanından içeriye doğru uzayan güneş ışığıydı. İnsanın tenini ısırarak bir soğuk vardı, ama gökyüzü öylesine masmaviydi ki.

Scout üstünde dünkü asker pantolonu ve benim koca mavi süveterimle ateşi diriltmeye çalışıyordu.

Parmaklarımın altındaki tenini, kaburga kemiklerini ve kalçalarını geçirdim aklımdan. Gözlerinin üstüne düşen ıslak siyah saçlarını, yanaklarını, burnunu, soluğunu; beni emerken, kımıldatırken çıkardığı sesleri düşündüm. Bu düşünceler kızgın birer iğne gibi içimi daladı.

“Neredeyse öğlen oldu,” dedi yattığım yerde kımıldandığımı görünce.

İkimizin uyku tulumlarının ağırlığından sıyrılıp doğruldum. “Bana kıyak geçip bu saate kadar uyandırmadığın için sağol.”

“Eh, dinlenmeye ihtiyacın olduğunu düşündüm de ondan elmedim seni.” Kâğıttan ve tahtadan yeni bir çadır kurduktan sonra, çadırın merkezindeki tozlu beyaz külleri üfleyerek kö-rükledi. Onu biraz seyrettim.

“Eeee,” dedim, “şimdi ne olacak?”

“Orası, neden bahsettiğine bağlı. Yolculuğumuzu soruyorsan, programımızın en az dört saat gerisindeyiz, ama eğer gayret edip biraz asılırsak yine de bugün varırız herhalde.”

“Ya yolculuğumuzdan bahsetmiyorsam. Ya bahsettiğim şey.” Kendimi koyverip yere sırtüstü bıraktım. “Bu işlerde pek iyi değilimdir.”

“Aramızda geçen şeyi mi kastediyorsun?”

“Evet.”

“Niye? Yattık diye mi?”

“Evet.”

“Hımmmm.”

“Ya, gördün mü.”

“*Hımmmm da ne demek oluyordu ki?*

Scout bir muayene memuru edasıyla ateşle bir süre oyalandı. Sohbeti yeniden başlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum ki yüzünün giderek kızardığını fark ettim. Scout sahiden de kızarıyordu.

“Küçükken—”

Kafamı kaldırdım.

Scout yanaklarını kocaman şişirip küllere doğru nefesini var gücüyle üfledi, sonra canlanmaya başlayan ateşi bir değnekle karıştırdı. “Küçükken, yedi sekiz yaşımdayken, çok istediğim bir oyuncak vardı. Daha ziyade zekâ oyunu gibi bir şeydi aslında—”

“Zekâ oyunu mu?”

“Dalga geçmeyi bırak da dinle, Sanderson.” Yeniden ateşi karıştırdı. “Neyse, bu oyunu nasıl alırım diye düşünüp taşındım ve kendime göre bir plan yaptım; cep harçlığımı hiç ellemeden altı hafta boyunca kenara koysam, onu satın alabilecek parayı denkleştirebilecektim hesapta. Ama çocukken, insan bir şeyi çok istediğinde, gözüne uyku girmemecesine, yemeden içmeden kesilesiye çok, öylesine fena halde istediğinde, altı hafta insana bir ömür gibi geliyor işte. Ben de altı hafta bekleme-ye dayanamayıp oyunu çaldım.”

“Yakalandın mı yoksa?”

“Hayır yakalanmadım, ama onu çaldığım için öylesine utanıyordum ki oyun benim için bütün değerini yitirdi. Bir saniye bile tadını çıkaramadım meretin, tek hissettiğim suçluluk duygusuydu. Sonunda, onu bir köprüden aşağı fırlatıp attım.”

Gülümsedim. “Dizüstü bilgisayarları gördüğü yerde yürüten kızın yapacağı şey miydi bu? Hiç yakıştıramadım sana.”

“Anlatmaya çalıştığım şu ki—bir an için benim İsa olduğumu ve şu anda anlattığım şeyin de bir kıssa olduğunu farz et, olmaz mı—uzun lafın kısası, bir şey ertesi gün bana kendimi bok gibi hissettirecekse, onu hiç yapmam daha iyi.”

Dediklerini düşündüm. “Köprüden aşağı uçmayacağımı mı söylüyorsun?”

“Evet, köprüden aşağıya uçmayacaksın.” Scout bana, dün gece yaşanmış ve paylaşılmış mahrem şeylere dair bir gülümseme fırlattı; yumurtadan yeni çıkmış, sakınganca kanat alıştırır türden bir gülümsemeydi bu. “Tabii ben de köprüden aşağı uçmayacaksam.”

“Scout, sen asla köprüden aşağı uçmayacaktın ki.”

Bunu artık nasıl söylediysem, bir anda ateşle uğraşmayı hepten kesti ve dönüp yüzüme adamakıllı bakmaya başladı. O kadar ki, ben de dönüp kendime şöyle adamakıllı bir bakma ihtiyacı hissettim.

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Bundan nasıl böyle emin olabiliyorsun?”

Kafamın gerisindeki bir saçma-sapan—*söyle ona*—dedi. *Onu ilk gördüğünde neler hissettiğini, ayak parmağındaki dövmeyle gördüğünde içinin nasıl ayaklandığını, ellerinin ne zaman, neresine dokunacağını nasıl da kendiliğinden bildiğini, daha ilk sevişmede böylesine uyumlu olmanızın tesadüf olamayacağını söyle ona. O da aynı şeyi düşünüyor olmalı. Şimdi kendi kendine şöyle diyecek: Sanki beni önceden*—“Sus, söyleme” dedim saçma-sapana, “Senin ne olduğunu biliyorum ve bu masallarına karnım tok, hele bugün hiç yutturamazsın bunları bana.”

“Yalnızca hissediyorum,” dedim.

Söylediğim şeyi kafasında tarttı. “Yalnızca hissediyorsun demek. *Kalbinin derinliklerinde öyle olduğunu* bilirsin ya bir şeyin. Onun gibi?” Benimle dalga geçmeye çalışıyordu, ama

bu çabasının ardında gizleyemeyeceği kadar büyük bir merak vardı; şakayla kamufle edilmiş dürüst bir sorma anıydı.

Saçma-sapanın kafamın gerisinden hâlâ beni izlediğini hissedebiliyordum.

“Evet, öyle aslına bakarsan,” dedim. “Üç aşağı beş yukarı onun gibi.”

Scout karşılıklı baş sallayan satranç oyuncularını gibi başını salladı.

Saçma-sapan gülümsedi. *Hadi bakalım, sıra sende.*

“Bak, sorarken bile kendimi aptal gibi hissediyorum ama, sen de aynı şeyi hissediyor musun?”

Yine tahtadan ve kâğıttan çadırını karıştırmaya başlamıştı. “Of Tanrım, yandık,” dedi tahtalara doğru sessizce. “Yeni bir sapık sahibi oldum, anlaşılan.” Yanmaya başlayan ateşten dumanın ilk telleri kopup yükselirken bana o sustalı çakı misali gülümsemesini fırlattı.

Yirmi dakika sonra, koyu kahvenin ve ekmeğin ve Ian’a açtığımız bir kutu ton balığının ardından, neredeyse tamamen toplanmış, yola çıkmaya hazır hale gelmiştik.

“Scout, köprüden aşağıya uçmakla ilgili o söylediklerin var ya?”

“Eee, ne olmuş?”

“Bir kere olsun dalga geçmeden cevap ver bana ne olur, o sözlerinde samimi miydin?”

Sırt çantasını omzuna vurmadan bir an bana baktı.

“Bir kere olsun.”

“Evet,” dedi. “Samimiydim.”

Gün, yine tünellerden, tırmanılarak içinden geçilen bacalardan, merdiven boşluklarından ve mağaramsı büyük boş mekânlardan oluşan bir geçit resmi serdi önümüze. Ian’ı sırayla taşıyor, şakala-

şirken birbirimize omuz atıyor, parmaklarımızı kazara-bile-isteye birbirine değdiriyor, sonunda Sen-lafını-etmezsen-ben-de-etmem tarzı bir el ele tutuşma haline geçiyor, cızırdayan flüoresan lambaların altında yürüye konuşa uzun yolumuzu kısaltıyorduk.

Su şişelerimizi; dev bir ana besleme borusundan fışkıran ve sonra çalkalana gümbürdeye, üstü kısmen kapalı sanayi tipi bir biriktirme deposuna boşalan suyla doldurmak üzere mola verdik. Borunun kenarında öpüştük ve Scout ona *gezegendeki en az romantik çağılayan* adını taktı.

Karanlık; onunla yüz yüze geldiğimizde, evrenin sonunu getiren o keskinliğini tensel, mahrem ve kaçınılmaz bir şeyle takas etmişti. İçine şişme plaj oyuncakları ve eski seyahat broşürleri yığılmış derin bir depoda el fenerlerimizi söndürdük, öpüştük, karanlığın o kör mutlaklığında yeniden birbirimize dokunduk. Kumaş, saç, ten, parmak uçları ve dudaklar. Görünmez sert zemin. Düğmeler ve kemerler, nefes ve ses.

Nasılsa, bütün bunlara rağmen ilerlemeyi de başardık.

Büyük bir mağazanın soyunma odalarının arkasındaki YETKİLİ PERSONEL koridoruna gizlice süzüldük, yeraltındaki bir otoparktan geçerek yiyecek ikmali yapmak üzere ünlü bir sandviç zincirinin bir şubesinin erzak odasına daldık.

“Benim anlamadığım,” dedim, Scout francalaları, pofidik Viyana ekmeklerini, İtalyan sandviç ekmeklerini, tüplerin ve paketlerin içindeki çeşit çeşit katığı yüklenirken, “neden na-mekâna asıl ulaşmak istediğimiz noktadan girmedik. Pekâlâ buradan da girebilirmişiz örneğin.”

“Çünkü öyle yapsaydık istediğimiz yere çıkamazdık. Londra Metro Haritası’nda yeraltındaki sokaklar yukarıdaki sokakların konumuna tam denk düşmez ya hani.”

“Evet düşmez.”

“Bu da biraz onun gibi işte. Hem ne demeye çalışıyorsun sen? Elinde olsa son yirmi dört saati yaşamamış olmayı tercih edeceğini söylemiyorsundur umarım.”

“Hayır,” gülümsedim. “Kesinlikle hayır.”
“Sevindim.”

Akşamüstünü etmiş, sırt çantalarımızın üstünde oturmuş su şişesini elden ele geçirerek biraz soluklanıyorduk. Ian taşıma kutusunun kapısını patileriyle dövüyordu. Artık verdiğimiz her molayı dışarı çıkıp etrafı keşfetmek için bulunmaz bir fırsat olarak görmeye başlamıştı; iyiydi, güzeldi de Ian ne bizi ne de programımızdan kaynaklanan zamansal kısıtlamalarımızı hiç mi hiç umursamıyordu ve elinde olsa her çıktığında en az bir saat aylak aylak dolaşır, bana mısın demezdi.

“Hayır,” dedim ona, “biraz dinlenip kalkacağız hemen. Ama sonraki molamızda istediğini yapabilirsin.”

İki koca yeşil göz, parmaklıkların arasından bana küçümseyen bir bakış fırlattı.

“Nasıl gidiyoruz?” Suyu Scout’a geçirdim.

Kırmızı defterinden başını kaldırıp şişeyi elimden aldı.

“Fena değil. Şu geçidin sonunda, bizi bir kütüphanenin bodrum katına çıkaracak bir gedik olmalı. Sonraki hedefimiz bu.”

“Şu tünel mi?” Karşıya bakındım. Söz konusu tünel kısa, kapkaranlık ve enikonu çıkmaz görünüyordu. “Emin misin?”

Scout gülümsedi. “Şimdiye dek hiç yanıldım mı?”

“Ben nereden bileyim ki yanılıp yanılmadığımı? Daha bir yere ulaşmış değiliz.”

Ayağa kalkarak başını iki yana salladı. “Peki, bak ne diyeceğim. Geçidin sonuna gidip bir bakacağım. Sen burada kal—aman istemem, zahmet etme—, ben de doğru yolda olduğumuzdan iki misli, hatta üç misli emin olayım. Nasıl fikir?”

Numaradan şaşırmış gibi yaparak kaşlarını kaldırdım. “Bir dakika, bir dakika. Yani şimdiden üç misli emin değil misin? Hiç yakıştıramadım sana.”

Scout yüzünde bir Ben-gülmüyorum-ama gülümsemesiyle sırt çantasını omzuna vurdu. “Aman ne komik. Şansını fazla zorlama`bence Sanderson.”

“Merak etme, bir yere kaybolmam, buracıkta beklerim seni!” diye seslendim arkasından, o geçide doğru giderken. Arkasını dönüp bana ortaparmağını gösterdi ve karanlıkta gözden kayboldu. İhtiyacım olan her şeyi almış mıyım diye ceplerimi yoklarken birden Scout’un kırmızı defterinin yerde, duvarın yanı başında öylece yattığını fark ettim. Eğilip defteri yerden kaldırdım. Onu elimde evirip çeviriyordum ki, Scout yeniden geçidin ağzında belirdi.

“Doğru yoldayız demiştin sana,” diye seslendi benden yana. “Şu dipteki tuğlalarda kütüphanenin kitap raflarına çıkan bir gedik var. Biz de şimdi—Eric, dur.”

Scout dik dik yüzüme bakıyordu.

“Hayır, yanlış anladın, niyetim—” Kırmızı defteri havaya kaldırdım. “Yerde bırakmışsın. Okumayı filan düşünmüyordum, yalnızca yerden kaldırdım.”

“Eric.”

“Tamam tamam,” defteri kendimden bir kol boyu uzakta tutarak arkama işaret ettim. “İstersen gerisingeri bulduğum yere koyar, sanki hiç görmemişim gibi—”

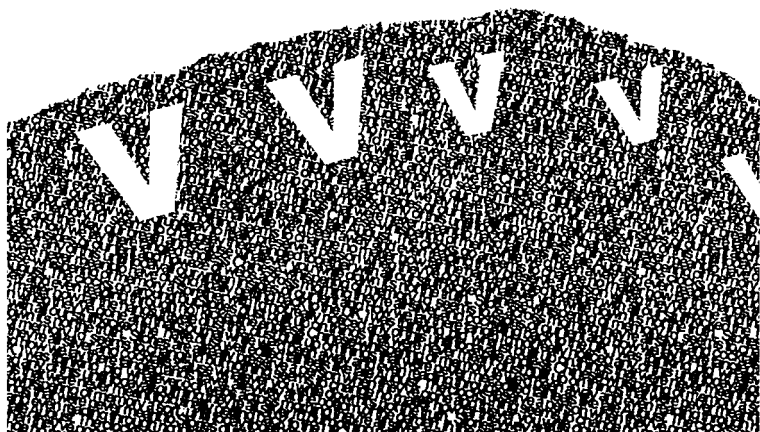
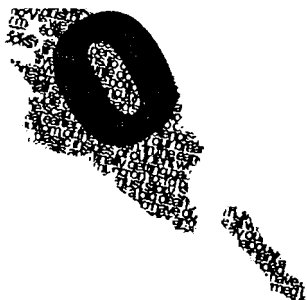
“Eric, Tanrı aşkına o lanet olası çeneni kapa ve olduğun yerde kal.”

Ancak o zaman yüzündeki ifadeyi görebildim.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi gümbürdedi ve elektrikli bir panik çatırtısı kopardı. Korkudan olduğum yere mihlanmış halde, Scout’un küçük kırmızı defterini tutan kolum halen arkamda, olduğum yerde kalakaldım.

“Sakın arkanı dönme,” dedi sessizce. “Yalnızca kolunu yavaşça yanına çek, çok yavaş, acele edeyim deme.”

Kolumu milim milim kıpırdatmaya başladım, ama o anda bir şey oldu, ardımdaki zeminde hızla artan bir devinimin gölgesini hissettim, gözlerim bir karşıyı bir yeri taradı. Ve sonra:

Dişlerden ve bıçak ağızlarından oluşan düşünce hunisinin; tam zemini yarıp yüzeye fırladığı ve yarım saniye önce kolumun, omzumun ve başımın olduğu yerde kesin bir çatırtıyla dişlerini tak diye birbirine geçirdiği an, kolumu kamçı hızıyla çekeerek kendimi can havliyle öne attım.

Zemini yaran köpekbalığının devasa düşüncesinin hemen arkamda gerisingeri dibe çökmesiyle birlikte güm diye yere kapaklanarak “Ludovician!” diye haykırdım içimden kopup gelen dehşetle. Köpekbalığının çöküşünün şiddetinden, beni top gibi havalandırıp betonun öbür ucuna savuran bir anlam ve düşünce dalgası patlak verdi.

Sürüne emekleye ayağa kalkışım, güç bela geri gidip Ian’ın taşıma kutusunun kulpunu kavrayışım, Scout’a doğru koşmam.

Scout’la birlikte geçidin ucuna doğru koşturmamız.

Scout’un “Duvarın içinden,” diye bağırışı, “duvarın içindeki delikten geç.”

“Aman Tanrım.” Zemin kavramının tabana kuvvet koşan ayaklarımızın altında yükselerek yay şeklinde yuvarlanan bir dalgaya dönüşmesi. “Yüzeye çıkıyor, yeniden yüzeye çıkıyor.”

Scout’un geçidin ucundaki, eksik tuğlalardan oluşan tetrıs gediğinin öbür yanına kendisini dar atışı ve benim onu izleyişim, sonra birden bir kuvvet tarafından durdurulup geri çekilişim—Ian’ın taşıma kutusunun ardımdaki taşlara sıkışmış olduğunu fark edişim. Bileğimi kıvrışım ve kutuya var gücümle asılışım, derken kutunun taşları kazıya sürükleye harçtan ve çentilmiş tuğlaların arasından kurtuluşu ve o hızla sendeleye tökezleye, geri geri savrularak Scout’un peşi sıra delikten geçişim.

Fayans döşeli bir zemine paldır küldür düşüp yığıldım. Ian’ın taşıma kutusu da üzerime isabet etti.

“Çabuk çekil.”

Yukarı bakmamla, üstüme doğru düşen bir kitap dolabını görmem bir oldu. Son anda kenara yuvarlanıp Ian’ı da yoldan çekmeyi başarak kendimi kurtardığımda dolap, ciltli koca ko-

ca kitapları tangır tungur ortalığa saçarak düşüp duvara bindirmiş, az önce içinden geçtiğim delik paramparça olmuş tahtaların ve dağılmış kitap yığınlarının altında kalmıştı.

Duvarın öbür yanından sert bir gümbürtü.

Kitap yığını zangırdadı, ama kıpırdamadı.

Sonra Scout'un düşmüş kitaplığın arkasından koşarak gelişi ve tepemde kan ter içinde, yüzü beyaza kesmiş halde duruşu. "Aman Tanrım, çok özür dilerim, başka çarem yoktu—Eric, sen iyi misin?"

O bunu derken ben çoktan ayağa kalkmaya koyulmuş, kedi kutusunu kavradığım gibi koşturmaya davranmıştım.

"Hey hey dur, sakın ol," dedi ellerini omuzlarıma dayayıp beni durdurarak. "Artık güvendeyiz, korkacak bir şey yok. Buraya giremez. Etrafına bir baksana. Hadi ama Eric, kendine gel, bak ben buradayım, yanımdayım."

Şoktan büyümüş boş gözlerle etrafıma bakındım.

Çok büyük bir kütüphanenin loş depo bölümünün bir ucundaydık. Yeniden Scout'a döndüm.

"Gördün mü? Korkacak bir şey yok," dedi. "Kitaplardan bahsediyorum. Bunca kitap varken buraya giremez, onların akışını yarıp bizi bulması mümkün değil." Kolunu belime attı, ağırlığının birazını çekerek bana destek oldu. "Yine de biz duvarın dibinden uzaklaşalım, kendimizi sağlama alalım."

"Defterin," dedim halen kendimin dışında bir yerden. "Defterini kaybettim."

"Düşündüğün şeye bak, seni şapşal. Hem zaten yolculuğumuzun son ayağına geldik, defterlik işimiz kalmadı bundan sonra."

"Yarından önce bizi bulamaz sanıyordum ben."

"Ben de öyle sanıyordum, ama olan oldu. Yürü hadi, soluklanacak bir yer bulalım da biraz kendimize gelelim."

"Hassiktir, hâlâ inanamıyorum," dedim.

"Bir de bana sor, neye uğradığımı şaşırdım. Kedi ne durumda?"

Çantalarımızı sersemlemiş bir halde sırtımızdan indirdik ve sırtımızı bir raf dolusu tombul coğrafya kitabına yaslayarak bir süre konuşmadan oturduk. Ian iyiydi, allak bullak olmuştu, halinden son derece şikayetçiydi ve siniri burnundaydı ama, başkaca bir şeyi yoktu. Birkaç dakika boyunca hırladıktan sonra, bize sırtını döndü ve uyuyormuş numarasına yattı.

“Siktir,” dedim.

Scout, ifadesiz gözlerle dümdüz ileri bakıp başını sallayarak hislerime katıldı.

Üç dört dakika sessizce oturduk.

“Scout?”

“Ne?”

“Bir kız kardeşin olduğunu söylemiştin. Bana biraz ondan bahsetsen olur mu?”

“Niye ki?”

“Köpekbalığını aklımdan çıkarabileyim diye, ondan başka bir şey düşünemez oldum.”

Scout bana baktı.

“Özür dilerim,” dedim. “Seni de durduk yere—”

“Yo, yo, önemli değil. İyi fikir aslında, konuşmak ikimize de iyi gelir. Polly. Kız kardeşimin adı Polly. Sana ne anlatmamı istersin?”

“Ne bileyim... her şey olur, fark etmez. Nasıl biridir?”

Scout düşündü. “Şımarık veledin tekidir. Alkollü meyve suları içen, mini etek giyen, süper alışveriş merkezlerin de takılan cinsten bir süpervelet.”

“Öyle mi sahiden?”

“Evet,” belli belirsiz bir gülümseme yayıldı yüzüne. “Hani eve geç kalırsın da gecenin bir yarısı annelere çaktırmadan odana süzülürsün ya, işte o duruma düştüğümde odama giderken maalesef onun odasının önünden geçmek zorundaydım ve ezkaza beni duyardı, kapımın altında—*babamın gece saat 3’te nerede olmadığını öğrenmesini istemiyorsan 5 kâğıt uçlan*—diye bir not bulurdum.”

“Vay be, bayağı profesyonel çalışıyormuş.”

“Hem de nasıl, alkollü meyve kokteyli içme alışkanlığına, ya da kim bilir neye, parasal kaynak bulmak için şantaj yapıyordu resmen. Bir keresinde başımı öyle bir belaya soktu ki onun yüzünden arkadaşlarımla kaç zamandır hayalini kurduğumuz bir hafta sonu gezisine gidemedim. Üstelik bunu kasten yaptı.”

“Eee, intikamını nasıl aldın peki?”

“İntikam aldığımı nereden çıkarıyorsun ki?”

“Çünkü bundan adım gibi eminim, yanılıyorsam söyle.”

Scout gülümsedi.

“Evet dinliyorum, olaylar nasıl gelişti?”

“Girdiği geometri dersinde çok hoşlandığı bir çocuk vardı, Craig miydi neydi adı, neyse, çocuk bunu bir partiye davet etmiş. Polly çoktan beri bu çocuğa abayı yakmıştı, hatta gizli bir günlük tutup oğlana hepsi de birbirinden berbat şiirler döşenmişti.”

“O şiirleri çocuğa mı gösterdin yoksa?”

“Hayır, daha güzelini yaptım, oğlana kız kardeşimin doğuştan bir sakatlığı bulunduğunu, maalesef vajinasız doğmuş olduğunu söyledim.”

Birlikte katıla katıla gülerken çıkardığımız ses tozlu raflarda yankılanıp sessiz yer döşemesi boyunca yuvarlanıp gitti.

“Felaket bir şey yapmışsın, senden korkulur.”

“Eh, o da gerçekten *felakettir* ama.” Bir saniyelik bir duraklama. “Felaketti.” Scout gözlerini benimkilerden kaçırды. “İnsan burada zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor. Şimdi on sekizine geldi, evden ayrıldığımda daha ben on sekizimde değildim düşün.”

“Özür dilerim,” dedim uzunca bir sessizliğin ardından.

“Neden özür diliyorsun?” Scout yüzünü göremeyeceğim şekilde arkasını dönmüş sırt çantasının kayışlarını ayarlıyordu. “Ne yaptın ki?”

Biri bitip biri başlayan kitaplıklar arasında ilerleyerek, merdiven üstüne merdiven inerek kütüphanenin en derindeki temellerine doğru yol aldık; eski ampullerin titreşerek yandığı ve yüz-yıl dönümünden kalma raflar dolusu kitabın demode dolaplarında hep toz içinde ve sessizce durup durduğu bir manzaraydı etrafımızı saran.

“Bak.”

“Ne oldu?” Ian’ın taşıma kutusunu yere bıraktım ve Scout’un diz çöktüğü yere gittim.

Bulduğu şeyi bana uzattı; bir gazetenin köşesinden yırtılmış bir kâğıt parçasıydı bu, bir yüzünün yarısı tükenmez kalemle sarmal oluşturacak şekilde yazılmış harflerle doluydu. Bir çeşit formüldü belki de bu harfler.

“Yaklaşıyoruz,” dedi Scout.

“Bu Fidorous’un mu yani?”

“Evet, onun el yazısı.”

Elimdeki kâğıda alıcı gözle baktım, yazarken kaleminin sebep olduğu belli belirsiz oyukları hissedebilmek için başparmağımı küçük mavi harflerin üzerine sürttüm. “Yani bugün varırız mı diyorsun?”

“Aynen öyle,” dedi Scout yeniden kitaplıklar arasında yürümeye koyularak. “Bir saat içinde varabiliriz aslında.” Arkasını dönüp gülümsedi. “Tabii harita okuma becerin yeterince gelişkinse.”

“Harita okuma mı?”

“Boş ver yürü sen.”

Birkaç dakika sonra bir kupür daha bulduk, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Eski kitaplardan oluşan kule gibi yığınların arasından geçerek, sonra bakımsız bir merdivenden aşağı inip kitap yığınları arasında daha da derinlere gömülerek sözcük kırıntılarından oluşan izi takip ettik.

İndiğimiz yerde kitaplar, öncekilerden de eskiydi; solmuş gri rengin hâkim olduğu kasvetli sütunlar ve sırtlarının tepesinden ve dibinden kıvrılmış kırmızı deri ciltler. Bana nedense eski Britanya ordusunu hatırlattılar, halen tozlu esas duruşlarında hazır bekleyen terk edilmiş, unutulup gitmiş İmparatorluk ordusunu. Daha derinlere indikçe kitap-askerler daha da yaşlandı—Wellington’ın altın varakları sıyrılmaya başlamış süslü ciltli adamları yerlerini, zamanın kemirdiği ciltlerinde süslü olmaya süslü ama güçlkle okunabilen baskılar bulunan uzun boylu, sessiz kralcılara bırakıyorlardı. Biraz daha ilerlediğimizde kitapların hepten sonu geldi ve onların yerini, tomar haline getirilip çürümeye yüz tutmuş ipek kurdelelerle bağlanmış, sararmış yazmalar aldı.

“Scout, Tanrı aşkına söyler misin, hangi cehennemdeyiz biz?”

İleriden soruma cevaben tek söylediği “Hiçbir şeye dokunma,” oldu.

Takip ettiğimiz kâğıt izi bizi bir tümseğe çıkardı. Durmaksızın uzayıp giden kitaplıkların uzak, loş bir köşesindeki devasa koskocaman bir tümseğe. Eskilerin, kralları altına gömdükleri tümsekler gibi bir tümsekti aynı, ama toprak yerine akla gelebilecek her çeşit kâğıttan meydana geliyordu: Gazeteler, cips ambalajları, kuşe kâğıtlı dergiler, koca koca duvar kâğıdı parçaları, küçük etiketler ve kullanım kılavuzları, düz ve çizgili ve antetli A4 yığınları, günlüklerden, muhasebe defterlerinden, romanlardan, fotoğraf albümlerinden yırtılıp koparılmış sayfalar. Dağ gibi, tonlarca kâğıt ve hepsi ama hepsi, en büyüğünden en ufığına varıncaya dek her bir parça, mavi ve siyah ve yeşil ve kırmızı tükenmez kalem sözcüklerinin çizgilerine, karelerine, üçgenlerine ve girdaplarına boğulmuş, gömülmüş, baştan aşağıya bunlarla kaplanmıştı.

“Hassiktir, bu da nesi böyle,” dedim.

Scout çantasını omuzlarından sıyırdı ve tümseğin kenarlarını incelemeye koyuldu. Nihayet kendine belli bir nokta sapta-

dı ve kâğıt yığınlarını kucaklayıp kucaklayıp kenara atarak o noktayı elleriyle kazmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?”

“Gel de gör.”

Bir yığın eski otomobil dergisini kenara çekti, dergiler dev oyun kâğıtları misali yana kayıp kademe kademe devrildiler. Arkalarında bir sandalye vardı. Yalnızca arka ayaklarının ikisi ve arkılığı görünüyordu, kalan kısmı tümseğin kenarıyla kaplanmış, kâğıt yığınlarının içine gömülmüş, onlarla bir olmuştu.

“Anlamadım ki,”

“Diz çök de öyle bak o zaman.”

Dediğini yaptım. Sandalyenin oturak tahtasıyla arka ayaklarının sırtladığı ve tümseğin derinliklerinde gözden kaybolan küçük karanlık bir tünel gördüm. Başımı kaldırıp Scout’a baktım.

“Şaka yapıyorsun, değil mi? Ne olur evet de,”

“Korkarım hayır,” dedi. “Gideceğimiz yer orası.”

Tükenmez kalem Dünyası

Tümseğin kenarına çömelmiş, kutusu içinde ikimizin arasında duran Ian da dahil hepimiz, kâğıttan olma o derin tünele bakıyorduk.

“Hadi o zaman,” dedi Scout, “daha önce dar tünellerde izlediğimiz yöntemi aynen uygulayacağız. Sırt çantalarımızı ip-le bağlayacağız, ben Ian’ı önüme alıp kutusundan iterek götüreceğim, bu durumda senin de haritayla arkadan gelmen gerekiyor. Tamam mı?”

“Harita kısmını saymazsak tamam. Şahsen bir haritamız olduğunu bilmiyordum.”

“Eh, zaten bilseydin rehberimiz sen olurdun, durmadan soru soran zat-ı şahañe de ben olurdum canımın içi.”

“Bilmem farkında mısın ama, bazen başa çıkılmaz bir insan oluyorsun.”

“Sus da işe koyul bakalım.”

Cüsselerimizi iki misli büyüten paltolarımızı çıkarıp çantalarımıza tıktık. Sonra, biz sandalye tüneline emeklerken peşimizden sürüklensinler diye uzunca iki boy ip ile çantalarımızı tepelerinden kemerlerimizin arkasına bağladık. Scout el fenerini koli bandıyla Ian’ın taşıma kutusunun kenarına zapt etti. Kendisi el fenerinin yeni konumundan son derece hoşnut olsa da Ian—koca bir kap dolusu ton balığa ve sandviççi dükkânından aşır-dığımız tatlı mısıra rağmen—ne bu gelişmeden, ne de daracık kapkaranlık bir deliğin içine ilk iteklenecek kurban olma ihtimalinden pek hoşnut görünmüyordu.

“Özür dilerim,” dedim ona bir kez daha. “Ama çok yolumuz kalmadı.”

Gittiğimiz cehennem artık her neresiyse, umarım *kediler için fazlasıyla eğlenceli bir yer çıkar*, yoksa vay haline dercesine bir bakış fırlattı bana.

“Evet asker,” Scout ellerini kalçalarımaya kaydırđı. “Hazır mıyız bakalım?”

“Eeee... şey.”

Gölümsedi. “Bir şey olmaz, merak etme. Olduğundan daha zorlu görünüyor. Dirseklerinle sürünerek kendini dizlerinle ve botlarının burunlarıyla ileri itmeye bak. Yavaş yavaş ilerle, kollarını vücuduna yakın tutmaya çalış ve kenarlara değmemek için elinden geleni yap. Tünel yalnızca kâğıtlardan oluşuyor.”

“Olur. Yeter ki sen iste.”

“Unuttuğum başka bir şey var mı? Ha evet, bir de içeri girmeden önce el fenerini çıkarsan iyi olur, haritaya bakmak için ihtiyacın olacak ona. Durman gerekirse bana seslenirsin—ama çok yüksek sesle bağırma sakın—dururuz, tamam mı?”

“Tamam. Şu meşhur haritayı bana verecek misin artık? Ben de merak etmeye başladım ne mene şey olduğunu.”

“Şüphesiz.” Scout asker pantolonunun yan ceplerinden birine elini atıp aranmaya başladı ve cebinden yarım düzine küçük kâğıt parçası çıkardı. “Şayet doğru tümsekteysek, ki öyle olduğumuzu sanıyorum, ihtiyacımız olan... şu olmalı.”

Elime verdiği ikiye katlı kâğıt parçası, üç aşağı beş yukarı küçük bir tebrik kartı zarfı boyundaydı.

“Bu kadarcık mı yani?”

“Sana kolay olduğunu söylemiştim,” dedi ve bunu demesiyle yeniden dizlerinin üstüne çöküp Ian’ın taşıma kutusunu kaydıra ittire, deliğın ağzından doğru açıyla sokma çalışmalarına girişmesi bir oldu. İkiye katlı kâğıt parçasını açtım. Bomboş kâğıtta yalnızca ThERa sözcüğü yazılıydı, o kadar.

“Hey, bu kâğıtta harita marita yok.”

“Ne? Neymiş yok olan?”

“Yalnızca bir sözcük yazıyor, Thera.”

“Tamam işte, bize de lazım olan o. ‘T’ harfinin en altından başlayacağız ve ‘a’ harfinin o sağa kıvrılan kuyruğuna doğru gideceğiz. Kıvrılabilecek misin bu işi, ne dersin?”

Kâğıda bir kez daha baktım.

“Tabii ki,” dedim.

Tünelin havası, ikinci el bir Charles Dickens romanının sayfaları gibi kokuyordu; hani sararmaya yüz tutmuş kâğıdın, eski baskının ve parmak yağının, o bir yerlerde sıkışıp kalmış ve korunmuş kokusu.

El fenerim Scout’un önüm sıra bir ilerleyen bir duran ve tüneli neredeyse tamamen tıkayan sırt çantasının altına beyaz bir ışık halkası kondurdu. Feneri tünelin duvarlarına doğrulttum ve beyaz halka genişleyerek oradan buradan dışarı uğramış sayfaların ve eğri büğrü kâğıt yığınlarının, kâğıtlardan, dergilerden, tükenmez kalemle yazılmış sözcüklerden oluşan ve bu minnacık karanlık tünelin içine çökmemesi başlı başına bir mucize olan o koca gelişigüzel körler-alfabesi-yolunun düşürdüğü gölgelerle yırtıldı. Bacaklarımı olabildiğince bitişik tutmaya gayret ederek botlarımın burnuyla kendimi ittirdim ve kalçalarımınla dirseklerimden güç alıp ileri doğru milim milim sürünmeye başladım. Ben kımıldadıkça, kollarıma, sırtıma, kalçalarıma ve dirseklerime serseri kâğıtlar de-ğiyor, hışır hışır bir ses çıkarıyorlardı. Her şey, ama her şey sözcüklerle kaplanmıştı; farklı dillerden yığınla sözcükle. Fransızca ve İngilizce yazılarla, sökülmesi zor Yunan ve Kiril harfleriyle, ‘s’ler yerine uzun ‘f’lerin kullanıldığı eski moda İngilizceyle ve Çince ya da Japonca logogramlarla doldurulmuş olduğunu belli belirsiz seçebildiğim kâğıt parçaları, kanat çırparak vücuduma sürtünüyor ya da yerde sürünen bileklerimin altından geçiyorlardı. Formüller de vardı, rakam-

lar, matematiksel kısaltmalar ve karmaşık görsel düzenlemeler. Aralarda tek tük gördüğüm İngilizceler karmaşık yazılardan, eksik yazılara, derken giderek anlamsız yazılara dönüşüyorlardı: ... *İki eşlenik değişkenin (ikna edici ima ve teslim yetersizliği ya da devinen bir kavramın zirve lümen ve zaman nosyonu gibi) eşzamanlı olarak düşünülmesi... kesinliği üzerinde bir kısıtlamayı gerektirir... için de... düşüncesini dürüst coşku Belsoğukluğu sonrası poma dadandığında süreklilik diyen saka kuşları: bir büyü...*

Dört bir yandan fırlayan yazılardan dumura uğramış bir halde, aklımı devreden çıkarmaya, fener ışığının titrek huzmelerine ve üst üste yığılmış karanlığa kıvıl kıvıl üşüşen milyarlarca kelimeyi gözümden silmeye çabaladım. Yalnızca milim milim ilerlemeye odaklandım, Scout'un çantasının hışırtılı sürtünme sesini takip ederek, saniyeden saniyeye, dakikadan dakikaya tümseğın derinliklerine biraz daha gömülmeye.

Çantanın sürünmesi birden kesildi.

“Ne oldu?”

İleriden bir yerden, Scout bir şey dedi, ama duyamadım.

“Ne?”

“T'nin ucuna geldik. Yol ikiye ayrılıyor.” Tizlerinden büyük ölçüde mahrum kalmış sesi, sıkıştırılmış, boğulmuş gibi geliyordu kulağa. “Biz sağa sapacağız.”

Bana verdiği kâğıdın katını açmayı başardım ve feneri kâğıda tuttum. ThERa. T kavşağı. Scout'un çantası yeniden kıpırdamaya başladı, ben de onu takip ettim.

Aynen dediğı gibi, ilerlediğimiz tünel biraz sonra, bu kez soldan sağa doğru kıvrılan başka bir tünele bağlandı. Scout'un sırt çantasıyla aramdaki mesafeyi kapattım ve çantanın dar döne-meçten takılmadan geçmesine elimden geldiğince yardımcı oldum. Bu sefer de kendi çantamın oraya sıkışacağı, T'nin yata-ıy çubuğunda kapana kısılıp kala kalacağım korkusu düştü içime. Şansım varmış ki, sıra bana geldiğinde arkamda yalnız

ufak bir direnç hissettim ve ipine yavaşça, çok usulca biraz asılınca çantam; oldukları yerde pırpır eden hafif kâğıtlardan çıkan hışşş sesinden daha başka bir güçlkle karşılaşmaksızın köşeyi rahatça döndü.

Yeni tünel öncekinden daha yüksek ve daha geniş gibiydi ve birkaç dakika yerde sürünerek ilerledikten sonra ellerim ve dizlerim üstünde iyi kötü emeklememe el verecek kadar boşluk olduğunu fark ettim. Çantasının önümde daha hızlı ilerlediğine bakılırsa, Scout da emeklemeye başlamış olmalıydı. Çok geçmeden tünel doksan derece bir kavis çizerek sağa doğru kıvrıldı.

“Baksana, ben mi kafayı yiyorum yoksa aşağıya—”

“Evet, aşağıya doğru iniyoruz.”

Zemin yumuşak bir meyille giderek yokuş aşağı inmeye başladı, ama tavan aynı seviyede kaldı. Böylece az önce içinden sürünerek geçtiğimiz, yalnızca bazı kısımlarında emekleyebildiğimiz tünel, hepten emekleyerek ilerlenebilecek bir yere, derken kambur durmak kaydıyla ayakta katedilebilecek bir geçide ve nihayet dar bir yürüme parkuruna dönüştü. Çantamı yerden almak için durdum, sonra darmadağın karman çorman kâğıt kümelerinden oluşan duvarların arasından yengeç gibi yan yan yürüyerek ilerlemeye koyuldum. Az ileride Scout da benim yaptığımı yapıyordu. Ian’ın taşıma kutusundan yayılan fener ışığının, kâğıt yığınlarından sekip yeniden karanlığa gömüldüğünü görebiliyordum.

“Burası dehşet büyükmüş, git git bitmiyor.”

“Acayip bir yer, değil mi?”

“Manyak bir yer. Yani bunca kâğıdı bu şekilde istiflemek yıllar sürmüş olmalı. Üstüne bir de sözcükler var. Onları hiç saymıyorum—” Fenerimin ışığını önümdeki duvara doğrulttum. İstisnasız her bir sayfa—hatta görebildiğim kadarıyla, *tüneli baştan aşağıya meydana getiren ne kadar sayfa varsa hepsi*—inişli çıkışlı bir el yazısıyla yazılmış sözcüklerle kaplanmış, tıka basa, yer kalmamacasına doldurulmuştu.

“Şu anda dert etmemiz gereken tek sözcük haritada yazan sözcük. Nerede olduğumuzu takip ediyorsun değil mi?”

Kâğıdı açtım ve sözcüğe bir kez daha baktım: ThERa. Şimdiye dek izlediğimiz güzergâhı gözümde canlandırdım—

ƚ

—sonra harflerin üzerinden parmağımla geçerek kafamdaki şekli kâğıt üstünde takip ettim.

ThERa

“Sanırım ‘h’nin sapındayız,” dedim, ağzımdan çıkan şeyin çok olağan bir cümlemiş gibi durmasına kendim de şaşarak.

“Harika,” dedi Scout ileride yeniden yola koyularak.

Haritaya yeniden bakarak arkasından papağan gibi, “Harika,” dedim ben de.

•

‘R’nin şişkin kısmına vardığımızda buranın, görünüşe bakılırsa telefon rehberlerinden örülmüş sarı bir kubbesi bulunan, bildiğimiz oda büyüklüğünde bir bölme olduğunu keşfettik. Kubbedekiler yetmezmiş gibi duvarların dört bir yanına yine telefon rehberleri sıkıştırılmıştı. Buradaki duvarlar daha önce gördüklerimizden daha sağlam bir malzemeden—ana malzeme olarak ciltli kitaplar kullanılmış, aralara tek tük karton kapaklı eşanlımlılar sözlükleri, başka sözlükler ve ders kitapları serpiştirilmişti—örülmüştü ve son derece özenli bir duvar işçiliğiyle

yapılmıştı. Odanın ortasında basit bir ahşap sandalyeyle bir de masa duruyor, mekânın tamamı, uzun bir kablonun ucundan sarkan tek bir çıplak ampulün parlak ışığıyla aydınlanıyordu.

“Vay canına.” Scout masanın yanı başında durmuş kubbeye bakıyordu. “Kilise gibi diyeceğim geliyor. Gel sen de bak şuna.”

Sırt çantamı masaya yasladım ve masanın bir ucuna iliştim. “Resmen delilik.”

Sesimdeki tavır gözünden kaçmadı. “İyi misin sen?”

“Hiç bilmiyorum.”

Masaya, yanı başıma oturdu, bana bir saniye boyunca baktıktan sonra dirseğiyle beni yavaşça, yumuşak bir şekilde dürttü. “Hadi ama, söyle, ne oldu?”

Ağızımdan tuhaf bir gülüşün fırladığını duydum, hani kahkahanın havası dışarı çıkar da gerçek sesi çıkmaz ya, öyle bir gülüşün. Aslında gerçekleşmeyen bir *ha* biçimindeki soluk. “Telefon rehberlerinden yapılmış kilise kubbeleriyle baş edebileceğimi sanmıyorum, hepsi bu, bu kadarı fazla.”

“Haa.”

“Yani—bu şeyin ne işi var ki burada? Bir kere böyle bir şey nasıl gerçek olabilir ki?”

Scout kollarını arkasına alıp iki yana açarak kendini masanın üzerine bıraktı ve sırtüstü uzanıp kubbeye bakmaya başladı. “Bence gayet de güzel aslında. Benim gibi sırtüstü yatıp bakman gerek ama.”

“Güzel, evet, ona bir diyeceğim yok. Güzel olmasına güzel, ama işte bir *garabet*.”

Bir dakika boyunca suskun kaldı, sonra doğrulup kolunun birini omzuma attı. “Yalnızca kâğıt, biliyorsun değil mi.”

“Hayır, yalnızca kâğıt değil ama aslında. Şuna bir baksana tanrı aşkına.”

“Hiç de bile, yalnızca kâğıt işte. Küçükken hiç Eskimo kulübesi yapmaz mıydın? Ben yapardım, babamla birlikte. Kardan kalıp halinde parçalar ayırırdık, sonra bunları halka şeklinde dizerdik.

Önce büyük bir halka, sonra üstüne biraz daha küçük bir halka, sonra onun da üstüne daha da küçük bir halka. Beş altı halka daha çıktın mı, al sana Eskimo kulübesi. Bu da öyle bir şey işte, tek farkı kardan değil telefon rehberlerinden yapılmış olması.” Başını benimkine sürttü. “Sahiden, o kadar abartılacak bir şey değil.”

Ona baktım. “Scout, kahrolası zencefilli çörekten yapılmış bir ev de olabilirdi bu, insaf yani.”

Kocaman bir gülümsemeyle baktı bana. “Eh, o da teknik olarak imkânsız değil.”

Güldüm, bu kez adamakıllı bir gülüştü. “İyi ki buradasın.”

“Elimden geleni yapıyorum.”

“Bütün bunlar seni tedirgin etmiyor, değil mi?”

“Ne yaparsın, ben de böyleyim. Benim için hava hep hoş, ta ki bozana kadar.”

Başımı salladım.

“Ben olaya şöyle bakıyorum,” dedi, “sonuçta bir sürü şey sürekli olup duruyor. Bazen kimsenin olabileceğine inanmadığı, imkân ve ihtimal dahi vermediği şeyler de öylece oluveriyor. Başta herkes *bu kadarı da imkânsız* ya da böyle bir şeye *tanık olmaktansa öleyim daha iyi* diyor, ama sonra o şey gerçek olup çıkıyor. Tarih oluyor. Buna benzer şeyler her gün tarih oluyor.”

“Ser verip sır vermiyorsun ama, aslında epeyi akıllısın.”

“Bundan bir on yıl sonra telefon rehberlerinden örülmüş başka bir kubbe ya da duvarları kâğıttan bir labirent göreceksin ve bu da bir şey mi diye omuz silkip dondurmacı aranacaksın, benden söylemesi.”

“Bundan on yıl sonra ha?”

“Evet,” dedi başını kaldırıp yüzüme bakarak. “Evet, neden olmasın ki.”

“Teşekkürler.” Bir süre botlarımın burunlarının havaya yayanmasını izleyerek bacaklarımı salladım. Telefon rehberlerinden yapılmış bir kubbenin altında öylece oturduk. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii ki.”

“Sence bize ne olacak?”

Gözlerimin içine baktı ve içinde yine o soğukluğu gördüm; rüzgârın altını üstüne getirdiği terk edilmiş kumsalı, tahtalarla kapatılmış sahili, çıplak kara ağaçlardan olma bir ormanın yüreğinin derinliklerine yağın karı. Kolumu omzumdan çekti ve yeniden sırtüstü yatıp tavana bakmaya başladı. “Doğruyu mu söyleyeyim?”

“Evet, lütfen.”

“Sanırım dünyadan silinip gideceğiz, kilise kenarlarındaki mezar taşlarına yazılmış yazılar nasıl silinip giderlerse, aynen öyle.”

Bir şey söylemeden bacaklarımı sallamaya devam ettim.

“Olacak olan bu işte,” dedi. “Zaten beynimin büyük kısmı, şimdiden silinip gitmiş durumda.”

“Ama ben senin burada olduğunu, bir yere gitmediğini biliyorum. Bilmem bir işe yarar mı ama.”

Cevap vermedi. Küçük bir şok patlamasıyla, ağlamak üzere olduğunu fark ettim. Gözleri, boşanmasınlar diye büyük bir mücadele verdiği yaşlarla dolu dolu olmuş, camlaşmıştı. “Benim için çok önemlisin, biliyorsun değil mi.”

“Tamam, bir şey yok. Sana inanıyorum.”

Yüzü yukarı dikilmiş olduğu halde, bana yandan bir bakış atmayı göze aldı. “Tanrım.”

“Her şey yoluna girecek, ikimiz için de,” dedim. “Hadi ama yapma ne olur, her şey düzelecek diyorum.”

Kolumu omzuna dolayıp onu kendime çekmeye çalıştım ama kıpırdamadı, hıçkırıklarla için için sarsılarak, kaskatı bir halde tavana bakmayı sürdürdü.

“Hey,” dedim yeniden. “Hadi lütfen, buraya gel.”

Kolumu bir kez daha omzuna doladım, bu kez vücudunun benimkine doğru meyiletmesine karşı koymadı, yüzünü omzuma gömerek hıçkıra hıçkıra sessizce ağladı.

“Bazen seni neyin beklediğini kestirmek zor oluyor işte. Ama seni neyin beklediğini bir kez gördüğünde ya da o şekilde bağlan-

tılı bir şey bir kez hayatına girdiğinde, bunun geri dönüşü olduğunu sanmıyorum şahsen.” Yüzü gözyaşlarıyla yol yol olmuş halde dümdüz ileriye baktı.

“İyi öyleyse,” dedim bir su şişesinin kapağını açıp Scout’a uzatarak, “demek biz de şansımızı zorlayıp böylesine kahramanca yola devam etmekle iyi bir iş yapıyoruz, desene.”

Bir neredeyse gülümsemeyle baktı bana. “Ne o, bakıyorum da birden ağız değiştirdin.”

“Eh, olur öyle. Çoktan vakti gelmişti de geçiyordu bile. Neredeyse geldik galiba, değil mi?”

“Evet, bir harfimiz kaldı.”

“O zaman bence bir mola vermeliyiz, yarım saat filan dinlenir kafamızı toplarız.”

“Öyle mi diyorsun?”

“Bana beş bin papel uçlanmanı geciktirmeye çalışıyorum.”

“Hah, gerçek yüzün göründü,” dedi Scout, “paramda gözün var desene.”

“Hayret, yüzünün rengi nasıl da birden geri geliverdi.”

Mecalsiz bir gülüşle güldü. “Gelir tabii, bir kızla nasıl konuşulacağını çok iyi biliyorsun da ondan.”

Sırt çantamı açıp aranmaya başladım. “Baharatlı mayonezli tavuk mu yoksa salamura dilim tavuk mu?”

“Vay vay vay.”

“Evet hangisi?”

“Baharatlı mayonezli tavuk lütfen.”

“Tamam o zaman. Ian’ı kutusundan çıkarayım da bari şu kitapların hiç değilse birazının üzerine işeyebilsin hayvancağız.”

Ian zencefil renkli koca cüssesiyle tembel tembel kutudan çıktı ve arada bir kitapişi duvarları koklayarak sallana oyalana uzaklaştı.

“Fazla uzağa gitme!” diye seslendim arkasından. Hafifçe se-

ğiren kuyruğu kendisine neyi yapıp neyi yapmayacağını söyleyecek konumda olmadığımı anında kafama kaktı. Kubbeli odanın girişinden çıkıp gözden kayboldu.

Sandviçinden ısırdığı lokmaları ağır ağır çiğneyerek boş gözlerle ileriye bakan Scout'ta ise bir travma sonrası belirsizlik vakası hasıl olmuş gibiydi. Onu biraz kendi haline bırakmanın daha iyi olacağına kanaat getirerek sırtımı bir duvara verip oturdum.

Hemen yanımda duran yığının en üstündeki telefon rehberini aldım ve rastgele bir sayfasını açtım. Yemek şirketleriyle, halı ve döşeme temizleyicileriyle, araba kiralama firmalarıyla, özel araç ve otobüs sürücüleriyle ilgili küçük ilanlar. Tasarımcı elinden çıkmış bir şapkayla poz veren bir kadın resmi, kenarında nakliye firmasının logosu bulunan bir kamyon, bir gitar, kişiyi küvetin içine özel bir asansör düzeneğiyle indiren ve aynı şekilde dışarı çıkaran bir banyo sistemi, hepsi de tanıdık sarı siyah renklerde. Scout haklıydı; bunlar bildiğimiz, alelaide telefon rehberleriydi hepi topu—üstlerinde tüneldeki her şeyi kaplayan tükenmez kalem yazılarından en ufak bir iz dahi olmayan, sıradan işler için sıradan ilanlardı. Birinin bunları sarı kubbeli bir tavan inşa etmek için kullanmış olduğu gerçeği son tahlilde hiçbir şey *ifade* etmiyordu aslında. Yalnızca oradaydı, bir gerçektir. Tünellerin kendisine gelince, üstleri yazılı, istiflenmiş kâğıtlardan bir labirent yaratmak *pekâlâ* mümkündü. Belki tuhaftı, belki akla yatkın değildi, belki aptalca bir zaman kaybıydı ve tehlikeliydi, ama evet mümkün olmaya mümkündü.

Telefon rehberini bir kenara koyarak sandviçimi kâğıdından çıkardım.

What a difference a day makes, twenty-four little hours.*
Lokmalarımı çiğnerken tıpkı Scout gibi öylesine boşluğa bak-

Bir gün dünyaları değiştirir, yirmi dört küçük saat deyip geçme. Diana Ross ve Dinah Washington'ın icralarıyla ünlenmiş bir caz şarkısı—ç.n.

tığım sırada, aklımın bir köşesinden suda süzülür gibi usulca yükselen bu ezgi kırıntısına rastlayıverdim. Asla gözle görecektik kadar yakınına sokulmadığımız düşünme makinelerinin, insanın karanlık köşelerinde nasıl da dur durak bilmeksizin bir şeyler inşa ediyor, gizli kapaklı programlarını uyguluyor olduklarını düşündürdü bana bu. O karanlık köşelerde neler döndüğüne dair küçük, bölük pörçük bir ipucu geçer elimize belki, süzülerek gün ışığına çıkan bu şarkı fragmanı gibi, ya da bir değiş olur bu, ya da bir imge, belki de yalnızca bir ruh hali, aklımızın parlak halojen kromunun yolunu bulmaktansa, daha çok göğsümüzü ve midemizi sel suları gibi basan bir içerik dalgası ya da kasvetli bir renk boşalması.

Tavandaki kubbeye, halen dalgın dalgın lokmalarını çiğneyen Scout'a baktım yeniden.

Nasıl şu anda olduğum kişi olmuştum acaba? Çok uzun bir zaman boyunca bomboş bir hiç olarak kalmıştım ve şimdi birdenbire nasılsa buradaydım, her nasılsa bu tuhaf yerde bir mace-raperesttim, akli o şey tarafından ele geçirilmiş bu güçlü-kırılgan kızla yatıyordum nasılsa. Bu yeni rolleri nasıl kapmıştım, nereden? Belki de gerçek Eric Sanderson'dan miras kalmışlardı bana, *Ampul Fragmanı*'ndaki adamdan. Belki gizli bir yere gömdüğü teçhizatı—bir zamanlar onun olan yarasa kostümünü ve yarasamobili ve onun keskin zekâsının ürünü olan bütün o vurucu cümleleri—bulmuştum ve şimdi de normalde asla benim olmayacak bir kostümün içinde ortalıkta dolanıyordum. Ya da belki, bir ihtimal, olur ya, gerçektir bunlar. İnanmak istediğim de buydu zaten. Bunca zaman hep yamyassı, dümdüz bir şey olmuştum, hep bir gölgeyle karıştırdığım bir şey; ama belki olayların sarsıcı, aşındırıcı etkileri beni yattığım topraktan dışarı uğratmış, bende, yeni yüzeylerin, engebelerin, girintilerin çıkıntılarının gün yüzüne çıkmasına neden olmuştu. Peki ama *hiçbir şeyin* de tıpkı *bir şey* gibi kazılıp ortaya çıkarılması mümkün mü gerçekten? Derinliklerde kim bilir daha nelerin uyudu-

ğunu; yokluğun, kaybın, kötü şeylerin bütün bu katmanları bir an için kazılabilse ve içimden çıkarılıp atılabilse ne olabileceğimi merak etmeden duramadım.

•

“Geldik galiba, ha.”

“Evet.” Scout da görsün diye haritada geldiğimiz yolun üzerinden geçtim.

ThERa

“Sanırım ‘a’dayız.”

“Aferin,” dedi gülümseyerek. “Gördün mü bak, nasıl da çözdün işi. Sende bir cevher olduğunu biliyordum.”

Biraz ağlamak ve yarım saatliğine sessizce oturmak, gözlerindeki soğuğu kırmaya yetmişti bile. Belli belirsiz bir endişe dışında, ki ben kendim endişeli olduğum için öyle görüyor da olabilirdim, Scout eski formuna kavuşmuştu. Dahası Ian da taşıma kutusuna dönmüş, her zamanki onaylı tasdikli fırtına bulutu altında oturuyordu ve az önce kelime haritası okuma temel yetenek sınavımdan başarıyla geçmiştim. Bütün bunlar göz önüne alındığında, ekibimiz yeniden sakin sulara yelken açmış sayılabilirdi. Üstüne üstlük ‘a’ya da varmıştık ki bu başlı başına bir şeydi zaten.

‘a’ bölmesi ‘R’ bölmesine göre biraz daha küçük gibiydi ve gelişigüzel boca edilip çiğnenmiş tükenmez kalem yazılı kâğıt yığınları altında kaybolmuş zeminiyle ‘R’ bölmesinden çok daha dağınık görünüyordu. Tıpkı ‘R’de olduğu gibi, burada da içeriği tavandan sarkan tek bir ampul aydınlatıyor-

du ve duvarlar yine tuğlalar gibi birbirine bitişen ciltli kitaplardan örülmüştü. Ama duvarların önüne bel, hatta omuz hizasına dek tepeleme istiflenmiş karman çorman yazılı kâğıt yığınları ve tümsekleri yüzünden buradaki duvar işçiliği çoğu yerde gözlerden gizleniyordu. Odanın ortasında, ta tavana kadar kıvrılan sarmal bir merdiven vardı. Merdivenin kendisi de her biri kaldırım taşı büyüklüğünde deri ciltli eski kitaplardan yapılmıştı; öyle aşırı heybetli ya da karmaşık bir yapı değil, tersine büyük bir sanayi matkabı gibi işlevsel ve ciddi görünümlü bir şeydi. Basamakların en ucunda, başlarımızın bir buçuk-iki metre kadar yukarısında ise, küçük bir çıkıntıya benzer bir düzlük vardı.

“İşte şuraya çıkacağız,” dedi Scout çıkıntıya işaret ederek.

“Oraya mı gidiyoruz yani?”

“Evet yolun sonu orası.”

“Peki yukarıda ne var?”

“Yaklaşık otuz saniye içinde göreceksin nasıl olsa.”

Bu iyi miydi kötü müydü bilemiyorum ama, yolculuk belli ki sona ermişti.

Bir ses duydum. Odanın daha loş olan köşesinde tek yapraklardan oluşan bir kâğıt yığını, kanat çırpma sesini andıran bir fışış sesiyle kayarcasına devriliverdi.

Scout bana baktı. Ben Scout’a baktım.

“Neydi o?”

Elini avucu yere bakacak şekilde tutarak, *sesini alçalt* işareti yaptı bana.

“Orada bir şey mi var?”

“Bak,” dedi, “*şurada*.”

Devrilen yığının yakınında başka bir yığın daha kıpırdamaya başladı. Kâğıtlar bir anlığına havalandı, sonra gerisingeri aşağıya indi. Birkaç saniye sonra aynı şey yeniden oldu ve sonra küçük bir dalga gördük, istiflenmiş kâğıtların altında yol alan ve odanın kenarları boyunca dolaşan bir şey.

Scout kolunu vücudunun önüne attı ve ses çıkarmadan yalnızca dudaklarını kıpırdatarak *geri çekil* dedi. Elimizden geldiğince sessiz olmaya çalışarak ayaklarımızın altındaki kâğıtları yavaşça eze çiğneye girişe doğru geriledik.

“*Hayır, o değil,*” dedim. “*Ama içeri giremiyor—*”

“Orada kimse var mı?” dedi Scout.

Yığınların altında sürekli yer değiştiren kımıltı durdu. Bir zangırtı oldu. Kâğıt yığınlarından birkaçı kaymaya, göçmeye başladı. Yapraklardan ve sayfalardan oluşan bir tümsek, yeraltına gömülen çöplerden şişen toprak gibi yukarı doğru kubbe misali yükseldi. Derken oraya buraya uçup savrulan kâğıtların hışırtısıyla birlikte bir adam çıktı meydana.

“Hayırdır inşallah,” dedi adam bize bakarak.

Scout derin bir nefes aldı ve kendini bırakıp kollarını iki yana düşürdü.

“Tanıştırayım, Eric Sanderson,” dedi, “Doktor Trey Fidorous.”

Tohuma kaçmış deyişini geçirdim aklımdan.

Belki de kitapsever ihtiyar adamları sıradan dolaşp arada bir budayacak, kırpacak ve onlara genel anlamda çeki düzen verecek bir bahçıvan olsa iyi olurdu, çünkü hakiki, kanlı canlıDoktor Trey Fidorous zatîlilerinin; her yanını otlar bürümüş, bitkileri arapsaçı gibi birbirine dolaşp azmanlaşmış, sarmaşıkları başını alıp gitmiş başıboş bir araziye aratır yanı yoktu. Akli karalı gür saçları Einstein saçı safhasını çoktan geçmiş, uzaya uzaya çılgın vahşi bir kuş tüyü öbeğine dönmüştü. Dişlerinin arasına sıkıştırılmış bir tükenmez kalem, kulak arkası yapılmış ilave iki kalem ve kimi vahşi saçlarının orasına burasına tıktırılmış, kimi kıvrıcıklara düğümlenmiş daha başka tükenmez kalemler kafasının, aldatıcı bir biçimde yumuşak oldukları izlenimi veren o kabarık kaktüsler gibi görünmesine yol açmıştı. Tükenmez kalemle yazılmış mavi, siyah, kırmızı ve yeşil renkli yazılar ellerinin üstünü boydan boya kaplamış, sarmaşık gibi yürüyüp bileklerine ve dirseklerine tırmanmış, gömleğinin yukarı kıvrılmış kollarına dek uzanmıştı ki onların da yazılardan nasibini almadıkları ne yazık ki söylenemezdi. Buruşuk kırışık kâğıt topakları ve biriktirilmiş sayfalar, siyah okul çocuğu pantolonunun ve yamalı eski püskü sabahlığının ceplerinden dışarı taşıyordu. Ufak tefek bir adamdı, muhtemelen altmışlı yaşlarının son demlerindeydi. Tek ampulden yayılan haşin ışık, saçının salkım saçaklarından aşağıya tam olarak ulaşmadığından, sizi bir gardırobun zifiri karanlığından gözetleyen bir adama bakıyor olduğunuz etkisi yaratıyordu. Yüzünden yana tek görebildiğim, daha canlı ve daha kabiliyetli olmakla birlikte tıpkı lastik bantlardan yapılmış bir top gibi kırış

kırış ve kahverengi olduğuydu—bana merdivenlerden aşağı kendi başına inebilen o devasa yaylardan birini anımsattı. Ayrıca bu yüzün, şok, zevk, dehşet duygularının ve Tanrı bilir başka hangi duyguların ifadesi dolaylarında bir ömür boyu durmaksızın esneyip gerilmiş olduğu hissine kapıldım. Gözlerinden yana tek görebildiğimse, tıpkı altmışlı yıllarda Michael Caine’in taktığı gibi, siyah plastik çerçeveli koca bir gözlüktü.

Doktor Trey Fidorous. Bunca zamandan sonra onu sahiden bulmuştum. Ve tek yapabildiğim gözümü dikip ona bakmaktı.

Tükenmez kalemi ağzından çıkaran doktor da gözlerini dikip bana bakmaya başladı.

“Eric Sanderson.” Adımı söyleyişinde bir sertlik, beni sarsan nahoş bir tını vardı. “Burada ne arıyorsun sen?”

“Hiçbir şey hatırlamıyor,” dedi Scout kolunu belime dolayıp kemerimin arkasına soktuğu başparmağıyla beni kendisine doğru çekerek.

“Hatırlamıyor ha? Demek hatırlamıyor? Sen onu benim külahıma anlat.”

“Onu bulduğumda Doğu’dan Batı’ya Uzanan Metin İzi’ni takip etmeye çalışıyordu, ama aslında o izden geriye kalan pek bir şey yok, yani hiçbir şekilde seni—”

“Peki onu görmek isteyeceğimi nereden çıkardın sorabilir miyim?”

“Başka kime gidebilirdi ki?”

“İnan ki hiçbir fikrim yok, umurumda da değil.”

“Tanrı aşkına, Trey. Yardım etmen için geri geldi buraya, yardıma ihtiyacı var.”

“Yardıma ihtiyacı var demek. Sen de onu bu yüzden alıp buraya getirdin öyle mi, Scout?”

Sessiz bir saniye tıpkı bir örümcek gibi bütün ağırlığı ve şişkinliğiyle havada asılı kaldı.

“Merhaba,” dedim, ne demem gerektiğini bilmeden, ama ortamı biraz olsun yumuşatmak, hem anlam veremediğim, hem de

kendimi aniden ortasında buluverdiğim bu tartışmayı bitirmek için çaresizce bir şeyler söyleme ihtiyacı hissederek. “Merhaba, selam. Benim. Bakın hakikaten buradayım.”

Fidorous hışımla bana döndü. “Öyle mi sanıyorsun Eric,” dedi, “bence bundan hiç emin olma, çünkü sen sen olsaydın, inan bana, *burası* olmak isteyeceğin son yer olurdu.”

Gayri ihtiyarı yarım adım gerilediğimi hissettim.

“Ben, tam olarak—” diye geveledim, midemde bir şeyin sertleşip ağırlaştığını hissederek.

Başından beri Doktor Trey Fidorous’u bulmaktan başka hiçbir şey düşünmemiş, varımı yoğumu nicedir yitik olan geçmişime ait bu efsaneyi, bu yarı hayali kişiyi, dünyada bana yardım edebilecek bu yegâne insanı bulmaya seferber etmişim. Şimdiyse bu körü körüne kararlılığımın, kendime sormuş olmam gereken bütün önemli ve basit soruları biriktirip hapseden tehlikeli bir baraj görevi görmüş olduğunu fark ediyordum.

Bu adamın gerçekte kim olduğu ya da İlk Eric Sanderson ile nasıl bir ilişkisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu oysa. Bu işe hepten hazırlıksız, bodoslama girişmişim.

“Tam bilmiyorum—” ağzım halen benden bağımsız bir şeyler demeye çalışıyordu, “yani neyin—”

“Ama *yaptın*, öyle değil mi? *Gittin* ve *yaptın* ve sonuçlarını bir an bile umursamadın—”

“Trey, *yeter artık*,” dedi Scout; bir kez daha içindeki o gücü, o kudreti hissettim. “Olanları hatırlamıyor. Hiçbir şey hatırlamıyor. Her şeyini yitirdi, hepsi çalındı ondan. Aynı kişi bile sayılmaz artık. Ona bir *baksana*.”

Olanları hatırlamıyor mu? Ne olduğunu Scout nereden biliyordu ki? Yana doğru çaktırmadan bakıp bir an için Scout ile göz göze geldim. İşte yine oradaydı, o soğukluk, o boş kumsal. Ve başka bir şey daha, tam olarak anlamadığım başka bir duygu; yüzünün kaslarının gerilmesine yol açan öfkenin içinde saklanan gizli bir şey. Bu her neyse gözünü kırparak onu bastırdı,

kotumun arkasındaki elini hafifçe sıktı ve dudaklarıyla *sonra konuşuruz* dedi, bunları yaparken de gözünü bir an olsun doktorun üzerinden ayırmadı.

İhtiyar adam karşı saldırıya geçip kendi patlamasını yapmak, o saç kütlesinin altında aniden baş gösteren gergin çehreli yaylım ateşine tutmak üzereydi. Az kalsın oluyordu da bu, bir tsunami dalgasından önce denizin çekilmesi gibi dünyayı yutmak istercesine bir nefes çekti içine, ama sonra nasılsa olmadı, patlamadı. Düdüklü tencere düzeneğinde bir şey gevşedi, merhamete geldi.

Fidorous kalın çerçeveli gözlüğünü çıkardı, camlarını sabahlığının yenine silerek dikkatle temizledi. Yaşlı ve yorgun bir halde, öfkesi artık dinmiş olarak gözlüğünü geri takmadan önce iki parmağıyla burnunun kemerini sıktı.

“Peki,” dedi sadece, sessizce.

“Evet,” Scout başını sallayarak onayladı.

Bense hiçbir şey dememenin daha iyi olacağına karar verdim.

•

“Peki,” dedi Fidorous yine, kâğıtlara beline kadar gömülmüş olduğunu ilk kez fark ediyormuş gibi etrafına bakınarak. “Herhalde bütün bunlar seni epeyce şok etmiştir, öyle değil mi?”

Şimdi sesindeki sertlik gitmiş, yerini yabancılara gösterilmesi uygun düşen nezaketin daha ölçülü ses tonuna bırakmıştı.

“Evet birazcık,” dedim. Elimi arkama attım ve birkaç parmağımı Scout’un parmaklarına dolayarak onları sıktım. Onun da benim parmaklarımı sıkarak karşılık vermesi dünyada bir şeyleri ayakta tutan bütün payandalara denk bir destektir.

“Doğru. Bunun en akılcı dosyalama sistemi olduğunu iddia etmek biraz zor, değil mi?” Fidorous olduğu yerde tepinip bacaklarıyla tekmeler savurarak pat küt, çatır çıtır, haşır huşur sesleri eşliğinde gömüldüğü kâğıt birikintisinin içinden kurtul-

maya çabaladı. Sesleri duyan Ian, huzursuzlanarak taşıma kutusunun içinde dönüp yer değiştirdi. “Yine de burada tesadüfen bir şey arıyor olsam, bulacağım varsa onu bulacağım inancındayım şahsen. Ancak genellikle...”

Bir tepki vermem gerekiyordu. Doğru şeyi yapıyor olduğumu umarak, kaşlarımı birazcık kaldırdım.

Doktor ayaklarını örten kesif kâğıt birikintisini de kaldırdı ve üstünü başını silkeledi. “Ne diyordum, evet, ancak genellikle bulamıyorum.”

Scout’un parmaklarını sıktım.

“Doktor,” dedi Scout, “artık yavaş yavaş—”

Yukarıımızda bir yerlerden bir alarmin boğuk feryadı çınladı.

Fidorous yerinden sıçradı ve fal taşı gibi açılmış gözlerini tavana dikti.

Ben de onun baktığı yöne baktım, sonra bir cesaret yan gözle Scout’a baktım. “Bu nedir?”

“Yavru balıklar.” İhtiyar adam birden tetikte bekleyen bir kedi gibi tam anlamıyla teyakkuza geçiverdi. “Sistemde yavru balıklar var. Scout, tünelin girişini arkanızdan kapatmış mıydınız?”

“Kapatmamız gerektiğini bilmiyordum ki.”

“Şu anda tam göç ettikleri mevsim. Bütün tünel girişlerinin kapatılması gerekiyor.”

“Neler oluyor söylesenize? Tanrım, yoksa Ludovician mı?”

“Hayır,” dedi Scout, “yalnızca yavru balıklar—küçük düşünce balıkları. Kendi başlarına zararsızdırlar, ama buraya kalabalık sürüler halinde akın ederlerse, daha büyük bir şey de izlerini takip edebilir.”

Doktor başını salladı. “—ve ta araştırma merkezine kadar ulaşmayı başaracak olurlarsa—Scout hemen geri dönüp kullandığınız girişi kapatman lazım. Ayrıca Milos ve Ios tünellerini de kontrol etmeni istiyorum, o yolları da kullanıyor olabilirler. Ben de sifon işlemine yardımcı olması için Eric’i alırım yanıma.”

“Eric benimle gelse daha iyi olur bence.”

Başımı sallayarak onayladım, Scout’a döndüm. “Kesinlikle seninle geliyorum. Eğer o yaratık buralarda bir yerdeyse—”

“Şayet Ludovician sahiden buralarda bir yerdeyse, ki bu çok küçük bir ihtimal, sen peşine takılıp ona ayak bağı olmazsan Scout çok daha güvende olur ve daha hızlı hareket eder. Hadi elinizi çabuk tutun, kaybedecek bir saniyemiz bile yok, eğer tünellere çok fazla yavru balık üşüşürse, onları bir daha hayatta dışarı çıkaramayız.”

“Doğru söylüyor,” dedi Scout bana. “Merak etme, bana bir şey olmaz, hem burada savunmamızı sağlam tutmamız gerekiyor.”

“Savunmamızı mı?”

“Bunları döndüğümde açıklarım, olmaz mı,” dedi ve Fidorous’a döndü: “Doktor, yola çıkmadan önce...”

“Eeee?”

“Sana anlatmam gereken bazı şeyler var.”

“Bana anlatman gereken pek çok şey olduğunu tahmin ediyorum, ama lütfen Dorothy, şu anda o tünelleri bir an önce kapatmamız lazım. Ben senin Teneke Adam’a göz kulak olurum.”

“Hiç komik değil.”

“Ya.” Doktor bir saniyeliğine şaşırmış göründü. “Değil mi gerçekten? Ben de bazen neyin ne olduğunu karıştırıyorum.”

“Yeter. Bunu yapmak zorundayım—”

“Scout, derhal tünellere. Ne olur, git artık.”

Scout doktordan bana döndü. Elimden tek gelen ellerimi iki yana açarak ona *ne yapayım söyle* işareti yapmak oldu. Yüzüne kararlı bir ifade yerleşen Scout bir sonuca varmış gibiydi. Doktora başını salladı, sonra bana döndü ve elini belime doladı. İçinde yine o soğukluk.

İyi misin? dedim ses çıkarmadan.

Bana belli belirsiz, kuru bir gülümseme fırlattı, sonra elini cebime atıp el fenerini aldı. “Burada güvende olursun, merak etme. Olabildiğince çabuk döneceğim.”

Arkasını dönüp kâğıtları tepe savura yarı tempolu bir koşu tutturmuştu ki, son anda çabucak bir *tamam* dedim ona.

Scout öylece çekip gitti. İçimde bir sarsıntı hissettim, tren makas değiştirdiğinde hissedilen sarsıntı gibi tıpkı.

“Hadi çabuk ol.” Fidorous çoktan sarmal merdivenin yolunu tutmuştu bile. “Bir an önce kumanda merkezinde olmamız gerekiyor.” Sonra arkasını dönüp de Ian’ın kutusunu yerden aldığını görünce—“Hayır, hayır, hayır, eşyalarını burada bırak. Onları sonra alırsın.”

“Hayır, olmaz. Kedim.”

Doktor bir anda durdu, bana döndü, kuş gibi boynunu uzattı. “Bir de kedin mi var?”

Sarmal merdiven bizi tavanın hemen altında kalan bir çıkıntıya çıkardı, o çıkıntının da aslında yüksek, geniş bir kitaplığın en alt rafının arkası olduğu meydana çıktı. Önce kitapların rafa ters dizilmiş olduklarını düşündüm, sırtları içeride, sayfaları da bize dönük olarak. Neden sonra, bizim—ve kâğıttan odanın, kelime tünellerinin, hepsinin—kitaplığın arkasında bulunduğumuzu ve ona arkasından bakıyor olduğumuzu anladım. Düşmemek için akla kararı seçerek, sol elimde kedi kutusu, sağ elim, yerin tırmandıkça altımızdan kaybolmasından hoşlanmadığından olsa gerek, kutusunda durmadan dönüp dönüp duran Ian’ı dengelemek için bir ip cambazı gibi açılmış halde Fidorous’un peşinden tırmandım. Ne yalan söyleyeyim, bu huzursuzluğundan dolayı Ian’ı suçlayamıyordum, zira benim de bu duruma bayıldığım söylenemezdi. Rafın ortasından eksilmiş kitapların boşluğu, içinden sürünerek öbür tarafa geçilebilecek kadar geniş bir gedik oluşturmuştu; doktor da hiç vakit kaybetmeden o gedikten, yaşından beklenmeyecek bir esneklikle sürünerek geçti.

“Hadi, kutuyu uzat bana önce.”

Ian'ı gedikten sokup Fidorous'a uzattım, sonra peşlerinden kendim geçtim.

Kendimi bir halının üzerinde, kırmızı, pahalı ama eski moda bir halının üzerinde sürünürken buldum. Alarmın sesi burada daha da yüksekti.

Ayağa kalkınca odanın havası aklıma, *Bayların Sigara Salonu*'nu getirdi. İki yeşil deri berjer koltuk, ince bir zincirle açılıp kapanan yeşil camlı bir masa lambası, kahverengi ve muhtemelen alkollü bir içkiyle dolu kesme cam ya da kristal bir sürahinin durduğu bir masa. Karşıdaki kapı ağzı dışında bütün duvarlar, boydan boya kitaplıklarla kaplanmıştı. Ya da yanılıyor muydum? Biraz daha yakından bakınca duvarların sahiden kitaplıklarla mı kaplı yoksa kitaplardan ve maundan mı örülmüş olduğundan emin olamadım; sanki yatay ve dikey düzlemler kitap rafları oldukları izlenimini vermek için sonradan açılmıştı. Zebra siyah çizgili beyaz bir hayvan mıdır, yoksa beyaz çizgili siyah bir hayvan mıdır? Oda her iki yanıtta da aynı derecede müsait gibiydi.

Ben kendimi toplamakla meşgulken, Fidorous Ian'ı taşıma kutusundan çıkardı; ikisi odanın orta yerinde yüzleştiler.

“Ve sen de Toto olmalısın,” dedi Fidorous.

“Miyav,” dedi kedi cevaben. Ne alarmın sesinden ne de bu ihtiyar adamın kişisel alanına pattadak giriverişinden hiç de hoşnut olmadığını kafama kakan bir bakış fırlattı bana.

Ian önümüzde uzanan, kitap kaplı büyük koridorda, kulaklar geride, kuyruk aşağıda, kediler insanların peşleri sıra seğırtmelerinden hoşlanmadıklarında nasıl koşarlarsa öyle, pıtır pıtır koşarak uzaklaştı.

“Yavru balık sürüleri, virgülleri ve daha eski moda harfleri tırtıklamaktan hoşlanır. Başta öyle büyük ya da bariz bir de-

gişiklik göremezsın.” Doktor, tıpkı toplantısına geç kalmış bir okul müdürü misali, bacaklarını kalas gibi dimdik tutup her adımda kocaman kocaman açarak bir çeşit süper yürüyüşle oradan oraya gidip duruyordu. Ona yetişmek için peşinden koş-turmak zorunda kalıyordum. “Kendi deneyimime göre,” dedi, “özellikle de uzun s’lere düşkün oluyorlar.”

Ian önümüzde uzanan kitap kaplı koridorda, kulaklar geride, kuyruk aşağıda, kediler insanların peşleri sıra seğırtmelerinden hoşlanmadıklarında nasıl koşarlarsa öyle, pıtır pıtır koşarak uzaklaştı. Koridor bir yerde sağa ve sola doğru çattallandı, kapılar belirdi; duvarlar boyunca vitrinli dolaplar, camekânlar ve geçerken alıcı gözle bakmaya zaman bulamadığım birtakım şeylere ait teşhirler vardı. Bir noktada her yanına radyolar yığılmış geniş bir odaya açıldı, alt alta üst üste yığılmış yüzlerce, belki de daha çok radyo vardı, çoğu da bir istasyona ayarlanmış ya da az çok ayarlanmış ya da yalnızca parazit sesi çıkarır halde çalışıyordu. Her yığının en yüksek noktasının yukarısında, tavandan kablolarla indirilmiş kayıt cihazları sarkıyordu.

“Bunlar ne böyle?” diye sordum doktora plastik yığınlar arasındaki yılankavi yolda koşturduğumuz sırada.

“Ne ne?”

“Radyoları soruyorum. Ne işe yarıyor bunlar?”

“Onlar gübre,” dedi doktor.

Biz ilerledikçe alarmin sesi de giderek yükseldi. Burası devasa bir yerdi. Nihayet doktor sola, koridorun daha küçük bir koluna daldı ve bir kapıdan bilgisayarlarla, televizyonlarla, mikrofonlarla dolu; her yanı sarmış kablolarla tellerin zeminin her karışını kıvrıla büküle arapsaçı gibi kapladığı ve tavanın içinde gözden kaybolduğu bir odaya girdi.

“Hayır hayır hayır hayır hayır. Hadi ama.” Fidorous, bilgisayar kasalarından birinin kenarına avucunun içiyle vurdu.

Alarmin sesi burada kulakları sağır edici boyuttaydı. Fidorous

kasaya bir şaplak daha indirdi, sonra aniden yön değiştirip çıldırmış gibi kabloların izini sürmeye, onları birbirlerinden ayırıp yoklamaya, soketlerle portları kurcalamaya başladı. Derken aniden alarm süşuverdi.

“Oh nihayet.” Fidorous bir soket ve jak yığınının başını kaldırıp bana baktı. “Hadisene. Çabuk, çabuk, orada öylece durursan ne işime yararsın ki?”

Birkaç adım atıp odaya girdim. Doktor yarısı kablolardan görünmez hale gelmiş bir cihaz kasasının üzerine tırmandı, sonra yakındaki bir klavyeyi çıldırmışçasına tıklatarak bir monitöre bakmak için eğildi. “Neredesin, neredesin?... Hayır, burada değilsin.” Döndü, biraz daha yukarıya tırmandı, başka bir ekranın önüne geçti. Tık tık tık tıklar. Tıkırtıkırtıkırtıkırtıkırtıkır. “Hayır... Hah, evet. İşte buradasın.” Başını kaldırıp bana baktı. “Thera’da bir yavru balık sürüsü. Şu panelin başına geç bakalım, yok onun değil, şuradakinin.”

Tellerin ve kabloların, içlerinin yarısı dışlarına çıkarılıp parçalarına ayrılmış sunucuların ve sabit disklerin üzerlerinden tırmanarak odanın karşı tarafına geçtim.

“Şimdi işimize bakalım. Sana söylediğimde, o klavyede control, alt ve delete tuşlarına aynı anda basmanı istiyorum senden. Anladın mı?”

“Ne yapacaksınız?”

“Sana anlayıp anlamadığımı sordum.”

Yine o nahoş tını. “Özür dilerim,” dedim. “Evet, anladım.”

“Tamam o zaman,” Fidorous parmaklarını tuşlara yerleştirdi ve iki klavyenin control alt delete tuşlarına aynı anda bastı. “Şimdi.”

Tuşlara bastım.

Alarm sisteminin hoparlörlerinden kulakları sağır eden tek bir nota yükseldi. Sesin titreşimini ta bağırsaklarımda hissettim, o denli sert, o denli sarsılmaz ve o denli her yerde birden olan bir sestti.

“Do,” diye bağırdı doktor gürültüden sesini duyurabilmek için. “Onlara çok büyük geliyor, onları tünellerden—”

Nota kesildi.

“—dışarı püskürtüyor!” diye bağırdı, sessizliğe hazırlıksız yakalanarak.

“Onları tünellerden dışarı püskürtüyor,” dedi tekrar, daha alçak sesle, deminki bağırışını dengeleme çabasıyla.

Parmaklarımı tuşlardan çekerek başımı salladım.

Doktor ekranını kontrol etti, birkaç tuşa bastı. “İşte. Sanırım halloldu.”

İçinde bulunduğum şaşkınlığın sesime yansımalarını istemediğimden bir gayret, “Harika,” dedim.

Fidorous bir an bana baktı, sonra dikkatini yeniden monitörüne verdi ve bir şeyler yazmaya başladı. Sohbetimizin sona ermiş bulunduğunu yavaş yavaş idrak ederek beni başına diktiği klavyenin yanında kala kaldım; belli ki bana daha başka bir şey söyleyeceği yoktu. Fidorous’un benimle, daha doğrusu İlk Eric Sanderson ile arasındaki sorunları bir kenara bırakmasını sağlayan o acil durumdu sanki. Şimdi o durum ortadan kalkmış, başladığımız yere geri dönmüştük, üstelik bu kez ortamı yumuşatacak bir Scout da yoktu yanımızda. Tuhaf bir sessizlik baş gösterdi, yavaş yavaş dallanıp budaklandı; sanki oda giderek daha aşağı, aşağı, aşağı, dibe ta ki teknesi basıncın etkisiyle bükülene dek batan bir denizaltıymış gibi şişkin bir gerilim oluştu havada. Doktor bir şeyler yazdı, başka bir klavyenin başına geçti, bir şeyler daha yazdı, bu süre içinde bir an bile başını kaldırıp benden yana bakmadı. Vücudumun ağırlığını öbür ayağıma verdim, onu izledim ve başka bir yerde olmuş olmayı diledim.

“Ee, bütün bu cihazlar ne işe yarıyor?”

Daha soruyu sorarken kendimi aptal gibi hissettim. Bir an için, cevap vermeyecek sandım.

“Onlar benim işim.” Tık tık tıkırtıkırtıkır tık. “Yarattığım dil virüslerini buradan yayınlıyorum.”

“*Dil* virüsleri mi?”

Tık tık tıkırtıkır tık tık tıkırtıkırtıkırtıkırtıkır-

Fidorous abartılı bir şekilde iç çekti ve havaya baktı. Lastik bant yüzüne, labirentin içinde bir o yana bir bu yana atılan kobay fareler gibi üşüşen, sonra saçına ve favorilerine kaçarak gözden kaybolan öfkeyi ve ketlenmeyi—bana bağırıp çağırmakla orada değilmişim gibi yapmak arasında bocalayışını gördüm. Yavaşça doğrulup yeniden o nazik öğretmen sesiyle konuştu.

“Bütün bu cihazlar elektronik postaların, web sitelerinin, söz postası mesajlarının, hatta radyo programlarının yönünü değiştiriyor. Ben de içlerine virüslerimi bulaştırıp daha sonra ortaya çıkan etkileri izleyebilmek üzere hepsini geri gönderiyorum. Sözelimi, ‘*Günün sonunda*’, deyişi, ki şu anda Britanya’da özellikle bulaşıcı olan virüslerden biri, bizzat benim eserim.”

“Yani birtakım deyişler mi icat ediyorsunuz?”

“Deyişler, sözcükler, alternatif yazılışlar, kısaltmalar, yozlaşma örnekleri. Hem yalnızca icat etmekle kalmıyorum, aynı zamanda da yönetiyorum onları. Bak. Buraya bak.”

Masanın kenarından güç bela sıyrılıp çıktım, gösterdiği şeyi daha yakından görmek için aletlerin, kabloların ve kablo kanallarının üzerlerine tırmanarak, sıçrayarak, basarak Fidorous’un yanına gittim.

Kendi çalıştığı masanın yanı başındaki masada küçük bir televizyon, tropikal bir fırtınaya dair haber görüntüleri gösteriyordu. Televizyonun hemen karşısında bilgisayara bağlı bir mikrofon vardı. Bilgisayarda o dikte programlarından biri çalışıyordu ve görüldüğü kadarıyla program, fırtına seslerini sözcüklere dönüştürmeye çalışıyor, çoğunlukla ‘s’ ile ya da ‘ş’ ile başlayan kelimelerle, kıyıya çarpıp kırılan devasa dalgalarla eş zamanlı olarak ekrana gelen blok halindeki ‘p’ ve ‘b’ harfleriyle dolu satırları peşpeşe sıralayarak bir metin üretiyordu. Bir gök gürültüsü koptu ve ekranda büyük harflerle BALDIRIKARA sözcüğü belirdi.

“Ama. Yani, amacı ne ki bunun?” Soru daha ağızından çıkarken, hiç sormamış olmayı diledim. Neyse ki, doktor konuşmaya kendisini öylesine kaptırmış, kendi düşüncelerinde öyle bir kaybolmuştu ki, soruma alınmayı akıl edecek fırsatı da hi bulamadı.

“Amacı ne? Amacı ne? Hımmm.” Fidorous parçalarına ayrılmış bir sabit diskin üzerine oturdu ve gözünü ekrana dikti. “Dil virüslerini, doğal yoldan oluşan gerçek virüsleri daha iyi anlayabilmek için inşa ediyorum. Çalışmam, gerçek virüslerin yayılımlarıyla ilgili erken uyarı sinyallerini teşhis etmemi, böylece gelecekteki tehlikeli salgınlara karşı koruyucu önlemler alabilmemi sağlıyor. Biliyorsun, diller de hastalanabilir, hatta ölebilir. Kimi zaman nesillerinin tükendiği olur; sonra bir de göçler meselesi var.” Fidorous fırtına metninin görüntülendiği ekrana son bir kez baktı, sonra yine benzer bir bilgisayarın ağırbaşlı bir resmi cenaze töreninin seslerini metinleştirdiği yandaki masaya geçti. Bir süre ayarlarla oynayarak bazı değişiklikler yaptı. “İngilizlere özgü ‘rica edebilir miyim’ deyişinin bu ülkenin birçok ortamında yerini neredeyse tamamen, Amerikalılara özgü ‘alabilir miyim’e bırakmış olduğunu fark etmiş miydin mesele? Başarılı bir evrimsel gelişim baş gösterdiğinde elbette ki bunu engelleyecek son kişi benim, ama yine de eski bir biçimin yavaş yavaş silinip sonunda yok olmasına tanık olmak insana her seferinde acı veriyor.”

“Tıpkı kızıl sincaplar gibi,” diye mırıldandım ağızımın içinde.

“Evet, aynen kızıl sincaplar gibi.”

“O zaman, yani—burada Ludovician gibi yaratıklar *yaratmıyorsunuz*, öyle mi?”

“Tabii ki hayır. Ludovician’lar, Franciscan’lar, Luxogone’lar,”—doktor yeniden klavyeyi tıkırdatmaya koyulmuştu—“bütün kavramsal balıklar, doğal olarak evrimleşir. Ben de birkaç yapay mim geliştirdim geliştirmesine, ama bunlar tekhücreli hayvanlar olmaksızın öteye gidemediler. Hem gerçek bir Darwinci ortamda, nadi-

ren birkaç saatten fazla hayatta kalabiliyorlar zaten. Bununla birlikte, iş daha büyük, daha karmaşık organizmaların sırlarını çözmeye, onları anlamaya gelip dayandığında son derece kullanışlı birer araç oldukları da bir gerçek.”

Dediklerini başımla onayladım. “Peki anlıyor musunuz? Yani o daha karmaşık organizmaları demek istiyorum, anlıyor musunuz?”

“Bir dereceye kadar, evet. Bazılarını tabii.”

“Anlıyorum.” Aniden bastıran sürpriz bir *ya şimdi ya da hiç* dürtüsü, çıkardığım sonucu ite kaka dilimin ucuna kadar getirdi. “Doktor Fidorous, bakın,” aptalca bir açılış, “yani buraya gelmek zorunda kaldığım için özür dilerim. Ben, hiç—yani sizinle İlk Eric Sanderson arasında, bana böyle öfkelenmenize yol açan her ne geçtiyse, Tanrım, sizi tanımıyorum, onu bile tanımıyorum, ama buraya gelmekten başka çarem yoktu. Size Ludovician’ı durdurmanın bir yolu olup olmadığını sormak zorundayım.”

Fidorous bilgisayarla uğraşmayı bıraktı ve dosdoğru yüzüme baktı.

“Bir yolu var mı, söylesenize?” dedim eziyetli birkaç saniyenin ardından. “Size soruyorum, çünkü bunu sorabileceğim tek kişi sizsiniz.”

Doktorun yüzüne bir hararet yürüdü.

“*Sorabileceğin tek kişi benim, ha?* Senin sahiden dünyadan haberin yok herhalde.”

Yeryüzünün ayaklarımın altında yarım derece eğildiğini hissettim.

“Ne? Ne demek istiyorsunuz?”

Fidorous yüzünü yeniden kumanda paneline döndü. “Beni ilgilendirmez. Ben senin baban değilim Eric ve inan bana burada işim başımdan aşkın. Yapılması gereken testler, tanılayıcı kontroller beni bekliyor ve açık söylemek gerekirse bana engel oluyorsun. Bence salona dönsen çok daha iyi olacak.”

“Hayır.” Kızgın bir şey, bir yumruk içimde şekillenip midemden dışarı fırladı. “Hayır. Buraya gelmek aylarıma mal oldu ve siz son derece basit lanet olası bir sorunun cevabını bana vermedikçe de bu odadan bir yere gitmiyorum—köpekbalığını durdurmanın bir yolu var mı?”

Doktorun sırtı şöyle dedi: “Neden bana soruyorsun ki? Asıl kız arkadaşına sor.”

“Ne?”

Omuzlarının inip kalktığını görebiliyordum; peşpeşe alınan derin soluklar. Sonunda bana döndü. “Peki öyleyse. Madem öğrenmek istiyorsun sana anlatayım: Muazzam büyüklükteki bir şeyden kaçıyor olduğunu farz et. Yüzlerce bedende birden yaşayan devasa zihinli bir yaratıktan kaçıyor olduğunu farz et.”

“Ne? Yoksa—Mycroft Ward’dan mı söz ediyorsunuz?”

“Evet, Mycroft Ward’dan. Mycroft Ward’un elinden can havliyle kaçıyor olduğunu farz et. Bu kaçışa bir son vermek istersin, değil mi? Ona karşı koymak, onunla savaşmak istersin. Ama Mycroft Ward dev bir kolektif benlik; başka insanların yıllarına mal olacak fikirleri, planları, anıları her gün her gün üreten bir benlik hem de. Sen olsan bu durumda ne yaparsın? Kendine sormaktan nasılsa kaçtığın esas soru şu: Böyle bir yaratığa karşı nasıl bir silah etkili olabilir?”

Önce lafı nereye getirmek istediğini anlayamadım. Ama sonra...

“Ludovician.” Sözcük daha ağzımdan çıktığı anda köpürek kanımı dondurdu.

“Çok doğru. Mycroft Ward gibi devasa bir benlikle, Ludovician gibi bir benlik-oburu bir araya getirmek, nasıl demeli, tıpkı madde ve anti-maddenin karşılaşması gibi olur. Bom! Ne Ward kalır geriye, ne de Ludovician.”

Ama bu demektir ki... Hayır, ne olur, hayır.

“Şimdi yeniden soruna dönecek olursak, cevabım evet, köpekbalığını durdurmanın bir yolu var. Bunu biliyorsun diye artık daha mı mutlusun söylesene? İçin rahatladı mı bari?”

“Neden bahsettiğinizi anlamıyorum.”

“Scout seni neden buraya getirdi dersin Eric?”

“Çünkü ona bunun için para ödedim. Bana rehberlik etme teklifinde bulundu.”

“Yanlış cevap. Bir hakkın daha var.”

“Yeter, kesin dalga geçmeyi.”

“Bir hakkın daha var.”

“*Yeter dedim.*”

“Peki, ben söyleyeyim o zaman, ister misin? Scout seni buraya getirdi çünkü Ludovician’a ihtiyacı var. Senin de bunun dışında hiçbir önemin yok. Aslına bakılırsa, Ward’a karşı bir Ludovician köpekbalığı kullanmasına yardımcı olayım diye aylardır beni ikna etmeye çalışıyor.”

“Hayır.”

“Tanrı aşkına, biraz kafanı çalıştır—o yaratık hakkında neden bu kadar çok şey bildiğini hiç merak etmedin mi? Çok ama çok uzun zamandır buna hazırlanıyordu o.”

“Hayır,” dedim yeniden. “Beni buraya getirdi çünkü *ben ondan bunu istedim.*” Sesimin o şekilde çıkmasından nefret ediyordum—“Biz—biz birlikteyiz. O *bana yardım ediyor.*” Kulağa zayıf, aptal ve saf bir ses gibi geliyordu. Daha sözcükleri söylerken bile, biliyordum oysa. Gerçeği biliyordum. İçimde ılık ve gerçek olan her şeyin boşalıp gitmeye başladığını hissettim.

Hakuun ve Kuzan
(*Bütün Yıldızlar Kanıyor*)

Berjer koltuklu odada yaklaşık on beş dakikadır oturuyordum ki Scout nihayet geri döndü, kitaplığın arka tarafından tıpkı Fidorous ile yaptığımız gibi sürünerek salona geçti.

“Hey,” dedi gülümseyerek, bir yandan da ayağa kalkarak. “Şu işe bak ya. Na-mekânda iki gün geçirdik diye can pazarına çıkıp beyefendinin bütün tünellerinin girişlerinin kapalı ve temiz olup olmadığını kontrol etmek bize düştü. Neymiş efendim *göç mevsimiymiş*. Ya da artık neyse. Bu arada o nerede?” Hâlâ odanın orta yerinde duran boş kedi kutusuna baktı. “Ian nerede?”

“Bilmiyorum.”

“Ne oldu? Sen iyi misin?”

Artık neye dikkat etmem gerektiğini biliyordum ama, bu yüzden onu anında teşhis ettim. Ağzının kenarlarındaki gerginlikte gördüm onu, sözcüklerinin arasındaki küçük duraklamalarda duydum. Ne sakladığını biliyordum. Ona bakarak, hiçbir şey demeden oturdum.

Bir vuruşluk bir şaşkınlık, ardından Scout’un yavaş yavaş, milim milim açılan gözleri. Boynundaki nabız atışını seyrettim, o mini minnacık hızlı gümbürtüyü. Onun dürüstlüğü, ele verdiği gerçek, kalbimi kırdı. Başını çevirdi, yutkundu, bakışlarını yere indirdi. “Kahretsin,” dedi.

İşte o zaman Fidorous’un dediklerine nihayet inandım. Sanki cam yutmuşum gibi hissettim.

“*Kahretsin*,” dedim onu taklit ederek. “Hepsi yalandı, değil mi?”

Bütün saatler durdu. Zaman asılı kaldı. Parlak siyah bir tutam kaçak saç, Scout'un yüzünün önüne eğildi, çenesinin altına doğru sokuldu. Onu çekmek için kılını kıpırdatmadı. Başı öne eğik, yerde bir noktaya bakarak öylece durdu.

“Sana yalan söylemedim ben,” dedi nihayet başını kaldırarak.

“Ne hakla böyle diyebiliyorsun?” Olduğum yerde ürperdiğimi, bütün gücümün çekildiğini, boğazımın, ellerimin içinin halsizlikten tir tir titrediğini hissedebiliyordum. “*Teknik olarak* yalan söylememiş sayılmak için zekice bir kelime oyunuyla kendini kandırdın diye mi? Gerçek şu ki, beni buraya getirmenin asıl nedenini söylemedin bana. Utanmadan bir de bana *yardım ettiğini* düşünmeme göz yumdun.”

“Sana *gerçekten* yardım ediyorum.”

“Hadi ya, o hastanede birdenbire bitivermen de yüce gönüllülüğündendi değil mi? Hayır Scout, sen kendine yardım ediyorsun. Tanıştığımız ilk saniyeden itibaren beni kullanıyordun.”

Gözlerini yere dikti.

İstediğim şeydu: İstediğim, birden patlayıp “Nasıl böyle düşünebilirsin” demesiydi. Bana bağırıp çağırmasını istiyordum. Bana ne kadar aptalca bir hata yapmış olduğumu söylemesini istiyordum. Odadan hışımla çıkıp gitmesini istiyordum. Her şeyden, ama her şeyden çok yanılmış olmayı istiyordum. Ama yanılmıyordum. Yanılmamıştım işte. Öylece yere bakmayı sürdürdü.

“Seninle seviştik,” dedim. “Hayır, yalnızca sevişmekle de kalmadık, el ele tutuşuyorduk ve ben de içten içe sanıyordum ki—bunu neden yaptın peki? Nasıl olsa buraya kuzu kuzu geliyordum peşinden. İstediğini çoktan almıştın zaten, neden bir de benden hoşlandığını hissettirme ihtiyacı duydun ki?”

“Senden hoşlandım da ondan. Senden *hâlâ* hoşlanıyorum,” dedi. “Ama buna inanmayacaksın nasıl olsa.”

“Senin ağzından çıkan herhangi bir şeye artık nasıl inanabilirim ki?”

“Bilmiyorum. İnanmanı da beklemiyorum.”

Bir an başını kaldırıp yüzüme baktı. “Benim bir şey söyleme hakkım olmayacak, değil mi?”

“Bunca zamandır, istediğini elde etmek için beni kullanıyordun yalnızca.”

“Eric. Tanrım. Bana bir açıklama yapma fırsatı verecek misin vermeyecek misin?”

Bir şey demedim.

“Düşündüğün gibi de—” diye başladı. “Aramızda olanlar, benim için önemli. Gerçekten önemli, içtenlikle söylüyorum bunu. Ama benim durumumu, söz konusu olanın hayatım olduğunu da anlamaya çalışmalısın, hiçbir şeyi şansa bırakamazdım ve senin da bana güvenmen için hiçbir neden yoktu. Bu yüzden—”

“Bu yüzden de benimle yattıktan sonra bile yalan söylemeyi sürdürdün, öyle mi?”

“Tamam.” Scout’un gözleri kor gibi kızgın, parlak ve ıslaktı şimdi. Yaşamsal bir şeyin; kuş kadar canı olan, küçücük ve yerine konması imkânsız bir şeyin içinden sızdığını, akıp gittiğini görebiliyordum. Ona sarılmak ve o şeyin akıp gitmesine engel olmak istiyordum, ama bir yandan da acı çekmesini istiyordum, gerçek yüzünü gizlediği için acı çekmesini, bende bir şeyin parçası olduğum hissini uyandırmakla ettiği zalimlik yüzünden acı çekmesini, bana bu ölü ve bomboş dünyada sanki sahiden yalnız başıma olmak zorunda değilmişim gibi, istendiğimi, umursandığımı, sevildiğimi hissettirmekle ettiği zalimlik yüzünden acı çekmesini istiyordum. Bunca zalimliği, soğukkanlı ve mantıklı bir plan uğruna yapmıştı üstelik.

Ona baktım ve içimden bir ses şöyle dedi: *Yıldızların ışığını görebiliyorsak bunun yegâne sebebi hepsinin kanıyor olması.*

“Peki,” dedi Scout yeniden. “Evet, evet, evet. Duymak istediğin bu mu gerçekten? Evet, sana yalan söyledim. Evet, seni yanlış yönlendirdim. Evet, seni kullandım. Hayır, seni buraya getirmek için *yatmadım* seninle, ama inanmak istediğin buysa hiç durma, benim hakkımda hangi pislige inanmak istiyorsan

buyur inan. Ben sağ kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorum. Bundan gurur duyuyor filan değilim, aslını istersen bazen bu yüzden kendimden nefret ediyorum. Kendimden nefret ediyorum. Yaptığım şeyi alkışlamayı beklemiyorum senden, kabulmeniyi ya da bağışlamayı da beklemiyorum, ama *hele de senin* bunu anlayamamana şaşıyorum.”

Bütün yıldızlar kanıyor.

“Bana güvenebilirdin.”

Gözyaşlarını, eliyle çabucak ovuşturarak sildi.

Dosdoğru gözlerinin içine baktı.

“Hayır, Eric, güvenemezdim. O köpekbalığına ihtiyacım var.”

“Doğru ya.”

“Çok üzgünüm, ama böyle işte.”

Koltuğumun yanındaki sürahidenden kendime bir bardak viski koydum. Ellerim titriyordu; içmek için bardağı kaldırırken sıvının yüzeyinde küçük çırpıntılar titreşti. *Ellerimin titrediğini fark etme sakın.* “Peki beni arayıp bulmanın gerçek sebebini ne zaman söylemeyi düşünüyordun bana?”

“Sahiden bütün ayrıntıları öğrenmek istiyor musun?”

“Evet.”

“Tamam o zaman. Bugüne kadar yaptığın her şey, bütün o araştırmaların, yolculukların, hep Fidorous’u bulmak uğrunaydı.” Etrafında sanki kurşun geçirmez bir kalkan örülüyor gibiydi. Gözümün önünde duran kız sertleşiyor, yabancı bir şeye dönüşüyordu. “O yüzden de Fidorous sana Mycroft Ward ile Ludovician’ı birbirlerine karşı kullanmanın mümkün olduğunu söylerse, onun sözünü dinleyeceğini biliyordum. Oysa özellikle de Bay Hiçkimse’yle karşılaşmandan sonra, böyle bir planı yabancı birinin ağzından duysaydın onun sözüne güvenemeyebilirdin.”

“Ama sana *güveniyordum* ben. Başından beri güvendim.”

“Bu riski göze alamazdım.”

“Ya benim göze aldığım riskler ne olacak o zaman? Bana karşı dürüst olman gerekirdi.”

“Seni incittiğimi biliyorum, ama biraz düşünürsen sen de bana hak verirsin.”

Bir an sessizce oturdum. “Hayır, ben öyle yapmazdım. Sana her şeyi, en başından anlatırdım.”

“Anlatır mıydın acaba?” dedi. “Bundan emin misin? Benim bir anda körü körüne bir iman sıçraması yapacağım ihtimaline güvenerek hem kendi hayatını, hem de benimkini tehlikeye atar mıydın dersin? Bu plan, yalnızca Ward’un değil, köpekbalığının da icabına bakıyor. Yani sen farkında olmasan da sana *yardım ediyordum* ben.”

“Bırak şimdi bunları,” viskiden koca bir yudum daha aldım, “boşuna olayı çarpıtma, sen bana olsa olsa kazara yardım ediyor sayılırsın. Bütün bunlar Scout’un kendi kışını kurtarışının bir yan etkisi. Hatta kendin bile öyle dedin. Bu arada sorunun cevabı da evet, sana anlatırdım çünkü *doğrusu bu olurdu*.”

“Öyle olsun, istediğine inanmaya hakkın var ne de olsa.”

Fark etme, diye diledim bardağı göğsüme bastırarak, *ellerimin nasıl titrediğini fark etme*.

“Buraya kadarını anladık. Sonra?” Her şeyi bilmek istiyordum, bu olanların için için yanan bütün kızgın korlarını avuçlarımda tutmak, her anın cızırtısını ve kavuruculuğunu hissetmek istiyordum. Her şeyi bilmemek, bundan yüz kere daha kötü olurdu. “Planına sadık kalarak beni Fidorous’a götürmeye ve sözde kurtuluşumuz olacak şu Ward ile Ludovician’ı birbirlerine karşı silah olarak kullanma fikrini Fidorous’un akıl etmiş olduğunu bana yutturmaya karar verdin. Peki sonra ne olacaktı? *Aman Tanrım, ne de harika bir fikir bu* diye üstüne mi atlayacaktın?”

Kurşun geçirmez camın ardında, Scout’un gözleri okunaksızdı, her anlama çekilebilecek tuhaf ışıklarla ve yansımalarla doluydu. “Evet, aşağı yukarı öyle bir şey olacaktı.”

“Tanrım. Peki benim bundan kuşkulanacağım hiç aklına gelmedi mi?”

Başını iki yana sallayarak konuşmaya direndi. “Bak, bu yaptıklarım yüzünden beni affetmeni asla beklemedim senden, ama, evet, doğrusunu istersen içten içe bir ümit, belki affedersin diye de umuyordum. Yine de bütün olanlara rağmen, böyle bir tepki vermeni beklemiyordum.”

“Nasıl bir tepki?”

“Boş ver, önemli değil.”

“Hayır, söyle hadi, nasıl bir tepkiymiş?”

“Böylesine çocukça bir tepki.”

Safrayla karışık ekşi bir öfke dalgası ağzıma kadar yükseldi ve bu dalganın kabarması dinene dek dişlerimi sımsıkı birbirine kenetledim. “Sana güvendim, Scout. Körü körüne güvendim. Ama doğru söylüyorsun, sana güvenmekle amma da çocukça davranmışım meğer.” Dediklerime bir tepki vermeyince, o salak umursamazlık kalkanını tuzla buz etmek için çaresizce yanıp tutuşan daha da incitici sözler dizildi gırtlığıma. “Neyse için rahat olsun, bir daha aynı hatayı yapmayacağım.”

Scout kalın cam tabakasının ardından dışarı baktı. Hiçbir şey göremiyor, hiçbir şey kestiremiyordum ama.

“Tamam,” dedi sessiz sakın bir şekilde. “Buraya kadar o zaman.”

Şok, utanç ve korkunç bir üzüntü ciğerimi yerinden sökerken, kaygan, yapış yapış bir ateş kükredi içimde.

“Evet, buraya kadar.” Sakin, ifadesiz görünmeye çabaladım. “Yine de birbirimizden kurtulamıyoruz, değil mi? Ludovician’ın Ward’u, Ward’un da Ludovician’ı ortadan kaldırması gerekiyor. Her ne yapacaksan sana yardım edeceğim, elim mahkûm. Sen kazandın, Scout.”

“Kazanmak buysa kaybetmek nasıl olurdu acaba Eric?”

Başımı iki yana sallayarak soruyu geçiştirdim. “Planın nedir?”

Yalnızca Geriye Dönük İşleyen Zayıf Bir Hafıza Bu

Tıpkı satrançtaki dört hamleli galibiyet gibi, Scout'un planı son derece basit ve dolambaçsızdı—daha doğrusu hangi yöne bakmak gerektiğini bildikten sonra dolambaçsızdı. Tıpkı Dorothy gibi, kırmızı terliklerini yanında getirmişti. Dorothy'den farklı olarak, Scout terlikleriyle ne yapacağını biliyordu tabii ki.

Hiçkimse'nin dizüstü bilgisayarı. Her şeyin anahtarı Hiçkimse'nin bilgisayarıydı.

Hiçkimse, Mycroft Ward'un en önemli casuslarından biri olarak görev yapıyordu ve her öğlen saat 12.21 ile 12.22 arasında, dizüstü bilgisayarının, tam altmış saniye boyunca Mycroft Ward'un zihninin ta kendisi olan o dev çevrimiçi benlik veritabanıyla doğrudan bağlantı kurmasına izin veriliyordu. Bu tek dakika boyunca, Hiçkimse raporlarını doğrudan doğruya Ward'un uçsuz bucaksız bilincine yüklüyordu. Bu tek dakika boyunca, Ward'un zihniyle dış dünya arasında doğrudan bir kanal açılıyordu. Scout; Fidorous'un e-postaların yönünü değiştirmeye yarayan programlarından birinde bazı değişiklikler yaparak düzüstü bilgisayarla Ward arasındaki bağlantı bir kez kurulduğunda, bu bağlantının açık olarak muhafaza edilmesini sağlayacaktı. Fidorous da Ludovician'ı dizüstü bilgisayarın ve Ward'un içine kanalize edecek bir çeşit cihaz yaratacağı, en azından Scout öyle umuyordu. Son derece basitti. Planın zor ve tehlikeli olan yegâne kısmı Ludovician'a yaklaşmak, öncelikle bunun bir yolunu bulmak olacaktı.

Ağlamak üzereydim. Scout'un da ağlamak üzere olduğunu sanıyordum, ama artık bilemiyordum. Birkaç dakika süren bir sessizlikten sonra Hiçkimse'nin dizüstü bilgisayarının olduğu çantayı topladı, omzuna astı ve *İşe koyulmam lazım* dedi.

Sonra arkasını döndü, kapıdan çıktı ve koridorda arkasına bakmasızın uzaklaştı.

Karanlık ve bomboş bir halde, duvarlardaki kitapların suskunluğunu dinleyerek berjer koltukta bir süre oturdum.

Biraz zaman geçti.

Nihayet, odanın ortasında ağzı açık ve içi boş duran taşıma kutusu ilişti gözüme. Ian. Fidorous ile birlikte kumanda odasına gitmek üzere koridora daldığımızdan beri görmemiştim onu. Koltukta doğruldum. Kedimi bulmak, üstesinden gelebileceğim bir şeydi, düşünmeyi gerektirmeyen bir şey.

Fidorous'un viskisinin yol açtığı hafif yalpalamayı zapt ederek ayağa kalktım. O anda sırt çantamın hâlâ aşağıda, kitaplığın öbür yakasında, kâğıttan odada olduğunu hatırladım.

Önceliklerine göre hareket et, dedim kendi kendime. Çantanı al, sonra da Ian'ı bul. Basit işler. Bir süreç. Bütün bu olanları dengeleyecek bir eş ağırlık.

Kitaplığın rafları arasından beceriksizce sürünüp karşı tarafa geçtim ve sarmal merdivenden inmeye koyuldum. En alt basamaktan inince, dizlerimin altına kadar gelen kâğıtların arasında buldum kendimi. Sırt çantam attığım yerde duruyordu. Scout'un ki de oradaydı, iki çanta beraberce yere serilmiş, baş başa, yalnız biri hafifçe öbürünün üzerinde. Kâğıtları yara tekmeleye onlara doğru ilerledim.

O iki çanta, şimdi yitik olan tasasız bir yakınlığa dair geçmişte kalmış, yürek parçalayıcı şeyler haykırıyordu. Tüm dünyanın, na-mekândaki iki günlük yolculuğumuzun, aramızda olup biten her şeyden biraz olsun arta kalabilmiş bütün o izlerin, bütün o yaşanmışlık gölgelerinin çok geçmeden yitmiş, parçalanmış ve geride kalmış olacağını fark ettim. *Hepimiz ileriye doğru gidiyoruz ve asla geri dönmüyoruz.*

Uzanıp sırt çantamı aldım ve omzuma attım, sallanarak sırtıma çullanan ağırlığı yüzünden bir an dengemi kaybettim. Birkaç

saniye sonra Scout'unkini de aldım ve gerisingeri merdivenlere doğru yollandım.

Scout'un çantasını berjer koltukların birinin üzerine diktim, doktorun viskisinden bir bardak daha içtim, Ian'ın kutusunu odanın ortasından aldım ve onu elimde tartarak dikilip kaldım.

“Pisi pisi pisi pisi.” Elimde kutu, koridorda rasgele dolanıyordum. Kitaptan duvarlar aralıksız, sonsuzdu. Bense tepeden tırnağa rüzgâra kapılmış, belirsizlikte yüzer, duygularla delik deşik olmuş halde. “Pisi pisi pisi pisi.” Fidorous'un vitrinli dolaplarının önünden geçtim. Ama durup da onları incelemeye zahmet etmedim.

Ian'dan hiçbir iz yoktu.

Koridorun çatallandığı, ikinci bir koridorun sola doğru uzayıp gittiği bir yere geldim. İki koridorun buluştuğu köşeye doktor ya da başka biri küçük tahta bir sandalye koymuştu. Kutuyu elimden bıraktım ve belirli bir nedeni olmaksızın orada biraz oturmaya karar verdim.

Artık düşünmüyordum. Aklım donmuş bir futbol sahasıydı; bomboş, yapayalnız durup duruyor, kış soğukunda yeniden çimlerine ayak basmamı bekliyordu. Ama henüz hazır değildim buna. Bir kez sahaya adım attığımda, her şeyi; kendi söylediğim her şeyi ve onun bana söylediği her şeyi yeni baştan yaşamak zorunda kalacağımı biliyordum. Sarf edilen her cümledeki her sözcüğün, ses tonlarımızdaki her ufak değişikliğin hangi gizli anlamları dile getirmiş olabileceğini çözmeye çalışacaktım. Aynı işkenceyi yeni baştan çekmek, olanları bıkmadan usanmadan tekrar tekrar, hep yeni baştan düşünmek için kendimi zorlayacaktım, ta ki her bir kısmı beni en az ilk seferki kadar ya da her seferinde daha da çok incitene dek. Henüz hazır değildim buna. Şokun yavaş yavaş kanıma karışan sağaltıcı anes-

tezisi sessiz durmamı sağlıyor, beni gözlem altında tutuyordu. Kedimi bulmalıydim.

Arkama uzandım ve duvar-raftan rastgele bir kitap çektim. Elimde *Delikler ve Yüzeysellikler* adlı tozlu, ama çağdaş görünümlü, karton ciltli bir kitap vardı. Gözüme ilişen yazıları pek anlamadan sayfaları öylesine bir karıştırdım. Arkamı dönüp sandalyede dizlerimin üstünde durdum, duvar-rafta aldığım kitap-tan açılan boşluğa baktım. Gözümü zorlayıp kitap sırtları arasına dikkatle bakınca karanlığın içine yuvalanmış daha başka kitaplar gördüm; gölgeler içinde ve güçlkle seçilen kitaplar. Bir kez daha mesafeli, belli belirsiz bir şekilde acaba kitaplıklar mı derin yoksa duvarlar sahiden kitaplardan mı örölmüş diye merak ettim içten içe. *Delikler* kitabını aldığım yere geri koydum.

Koridorda birkaç dakika daha yürümüşüm ki bir bağırma sesi geldi kulağıma.

Scout. Korkmuş bir bağırma değil, kızgın bir bağırmaıdı, ne dediğini duyamayacağım kadar uzağımdan geliyordu. Kulak kabarttım. Şimdi Fidorous da ona bağırıyordu. Sonra yeniden Scout bağırmaya başladı. İleride bir yerde alevlenen bir tartışma.

Olduğum yerde, hiç kıpırdamadan, bomboş durdum.

Hayır, bu akşam daha fazlasını kaldıramazsın—kafamın içindeki şok doktoru benim yerime düşünüyordu. *Yeter. Bugünlük yeterince şey yaşadın. Bu kadarı fazla.*

Bedenim kendisini arkaya döndürdü. Gerisingeri sandalyeye doğru adım alışıarak, yürürken bir yandan da pisipisileyerek sola kıvrılan koridora yöneldim.

Daha sık döşenmiş kitapların, sesleri sünger gibi çektiğı bu yeni koridor sanki daha dar gibiydi. Arkamdaki tartışma gürültüsü çabucak duvarların içine gömüldü ve aklımdan silindi. Buradaki ısklandırma daha azdı. Basit, beyaz abajurlarla çevrelenmiş ampuller tavandan yeterince sık olmayan aralıklarla sarktığından, yerdeki parlak sarı ışık gölcükleri birbirlerine pek kavuşmuyor, derin rafların aralarındaki karanlık yerleri gölge-

lere bürümesine göz yumuyordu. Bilsem de olur bilmesem de havasında, Fidorous'un elektriği nereden aldığını merak ettim. Evi, kitaptan binası ya da artık her ne denirse o'su, devasaydı. Elektrik faturasını teslim etme sevdasıyla kelime tünellerinde dört dönerek yolunu bulmaya çalışan bir postacı geldi gözümün önüne ve bu düşünce, kuşatma altında, mini minnacık bir gülümsemeyi eşeleyerek gün yüzüne çıkardı.

“Pisi pisi pisi pisi pisi pisi”

Bir çatala daha geldim ve eski baskı kalıplarıyla 1930'lu yılların daktilolarının bulunduğu bir dolabın yanından sola kıvrıldım. Bir süre sonra Doktor Randle'ı düşünmeye başladığımı farkına vardım, epeydir yapmadığım bir şeydi.

Bir çatal daha; yine sola döndüm.

“Pisi pisi pisi pisi pisi pisi”

Randle'ın köpeğinin adını hatırlamaya çalıştım. Ricky miydi? Robbie miydi? Rusty miydi neydi? R harfiyle başlayan bir şey, ama ne. Bazen giysilerimden Ian'ın kokusunu aldığında heyecanlanır, Randle'ın genelde sessiz sakin olan limonluğunda deli gibi havlayarak—sağa döndüm—havlayarak, aslında deli gibi değil de acı acı havlayarak bir o yana bir bu yana koşturur dururdu ve Randle da onu mutfığa kapatmak zorunda kalırdı da ancak o zaman üstümüze atlanma korkusu olmadan yerlerimizde oturabilirdik. Çekip gitmiş olduğumu anladığında Randle'ın benim için kaygılanmış olabileceğini içimden geçirerek belli belirsiz bir suçluluk duygusuna kapıldım. Ama ona ne diyebilirdim ki? Gerçekten ne bulup ne söyleyecektim ki ona? Belki bunların hepsi geride kaldığında ona bir mektup yazıp—yazıp da ne diyecektim ki? Sola saptım. Her şeyi anlatırdım. Her şeyi bir bir yazardım ve o da neye isterse ona inanırdı.

“Pisi pisi pisi pisi pisi”

Onunla o terk edilmiş hastanenin derinliklerinde bir başıma kaldığım sırada Hiçkimse, Randle'ın benim hakkımda bir yazı yazdığına dair bir şeyler mi söylemişti? Hiçkimse izimi o sa-

yede mi bulmuştun ne? Bir yerden tanıdık geliyordu bu durum bana. Suçluluk hissim bir anda azaldı. Akademik bir yazı yazmaya girişmek, hastalarından birinin durumuna üzülmekten kendini yiyip bitiren bir kadının yapacağı şey değildi ne de olsa. Aslına bakılırsa bana; oturup da hakkımda tamamen akademik bir bakış açısıyla bir yazı kaleme alabilecek kadar mesafeli ve duygusuz bir gözle bakmayı başarabilmişse, hissetmem gereken—önümdeki kapının başında durdum ve anahtarlarımı çıkarmak için elimi cebime attım—şey suçluluk değil, asıl—

Asıl.

Beynim birden şimdiki zamana ve mekâna sıçrayarak az önce olup biten şeye yetişmek için koşturmaya koyuldu.

Bir, elimdeki anahtarlara, bir de önümdeki kapıya baktım.

Son on—ya da kim bilir kaç—dakika boyunca, aklımın içinde oradan oraya sürüklenerek, bedenim otomatik pilota bağlanmış olarak, kendimi bilmeden sersem sepet yürüyüp durmuştum. Ve o otomatik pilot da tutup beni buraya getirmişti. Bedenim neyi, içgüdülerini mi izlemişti acaba? Hayır, içgüdülerini filan değil, öğrenilmiş ve defalarca tekrarlanmış, ama aklımın unutmuş olduğu bir rutini izlemişti. Bedenim yolu kendi başına hatırlamış, beni buraya, ta bu kapıya kadar getirmişti. Pirinçten kolunun hemen altında bir küçük anahtar deliği olan bu çam ağacından kapıya kadar.

Bir kez daha elime baktım ve anahtarlığımdaki birkaç anahtar teker teker yokladım: Sarı cipin anahtarı, evin sokak kapısının anahtarı, evin arka kapısının anahtarı, sonra İlk Eric Sanderson'ın bana onca zaman önce yolladığı, hani kilitli yatak odasının kapısını açmış olan anahtar.

Bu son anahtarda duraladım ve yaptığım şeyin mantıklı olup olmadığını fazlaca düşünmemeye çalışarak onu önümdeki anahtar deliğine sokuverdim.

Anahtar deneme mahiyetinde döndürdüm.

Şak.

Anahtarları yeniden cebime koydum ve kapının kolunu indirdim.

Açıldı.

Karanlık duvarı yoklayarak bir ışık düğmesi arandım.

Çıt

İçeriye adımımı attım.

Bir yatak odası. Kapının ardında küçük, derli toplu bir yatak odası vardı. Başucundaki duvara bir kitap rafı asılmış tek kişilik bir yatak ile bir komodin, bir giysi dolabı, bir şifoniyer ve kapıya yakın küçük bir de çalışma masası. Kapıyı itip arkamdan kapattım, Ian'ın kutusunu yere bıraktım ve sırt çantamı omzumdan indirip masaya yasladım. Tozun sessiz ve yünsü gıdıklayışının altında, odada hâlâ belli belirsiz bir yaşanmışlık kokusu vardı—uyku, deodorant, çamaşır deterjanı, ten, saç ve ter kokusu. Bir kişinin kokusu. Koku son derece doğal bir şekilde içime sindi, öylesine bildik ve güven vericiydi ki başta bunda yadırganacak bir yan göremedim. Neden sonra sistemimi ani bir voltaj atlaması gibi altüst eden bir şokla gerçek kafama dank etti.

Oda benim evim gibi kokuyordu. Ben kokuyordu.

Burası İlk Eric Sanderson'ın odası.

Bir panik dalgası ve içgüdüsel başka bir tepki çalkalandı içimde—Fidorous buranın baştan aşağı köpekbalığı-geçirmez olduğunu söylemişti, ama yine de—Mark Richardson'ın yüz ifadesi bir anda tepeme sıçradı, kaslarımı kasmaya, yüzümü değiştirmeye başladı.

“Tamam,” dedim kendi kendime. Sakinleşmek için derin bir soluk çektim içime, sonra yavaş yavaş bıraktım. “Boşuna korkma. Buraya girmesi mümkün değil. Savunması var buranın.” Ama İlk Eric Sanderson'ın yazdığı mektupların birinden çıkan bir şey karanlıktan aklıma doğru süzüldü.

Kesinlikle emin ol, sonra yine kontrol et, yine kontrol et.

Sırt çantamı açtım, diktafonları içinden çıkardım ve onları odanın köşelerine kurup çalıştırdım. *Her zaman, önce güven-*

liğini düşün ve asla ihtiyatsız davranma. Sonradan pişman olmaktansa biraz fazla ihtiyatlı olmak daha iyiydi.

Kasetler o bildik tizleri ve tıslamalarıyla gevezelenmeye başlayınca, sırt çantamın ağzını kapattım ve Richardson kimliğimin yüzümden silinip gitmesine göz yumarak duvarlardan birine arkamı yasladım. Duvarlar. Bu odada gerçek duvarlar vardı—dışarıdaki koridorların bitmek bilmez kitapları değil, sıvaları çekilip koyu, düşünceli bir maviye boyanmış gerçek duvarlar.

İlk Eric Sanderson'ın yatak odası.

Seni buldum, diye düşündüm, *seni yeniden buldum.*

Odanın öbür ucuna yürüyüp yatağın üzerine çıktım, raftaki kitaplara uzanabilmek için dizlerimin üzerinde yükseldim.

“Peki Eric,” dedim odanın eskimiş durgun havasına. “İşte istediğin oldu, buraya kadar gelmeyi başardım, başardım ama her şey boka sardı ve eski dostun doktor benden nefret ediyor, bu yüzden de bana bir yardım eli uzatman gerekecek.”

Parmaklarım aralarında gezinip dolandıkça, kitaplar havaya püf diye toz bulutları üflüyordu.

Üstat Lin-Chi'nin Öğretileri, püf. Korkunun Miğferi, püf. Afrika'dan Sonra: İnsan Evriminin Hikâyesi, püf. Sezginin Gücü, püf. Madde-22, püf. Düşlerzamanı ve Bir-Anda-Olanlar; Jurassic Park; Kuantum Mekaniklerini Anlamak, püf, püf, püf. Cthulhu'nun Çağırısı; Beyninizi Nasıl Çalışır; Talihsizler; Zamanın Kısa Tarihi; Kuantum Makineli Tüfeği; Escher: Bütün Eserleri derken—Tuğla Tuğla, Travmatik Çözülmenin Analizi ve Tedavisi-

“Olamaz.”

Kitabı—ciltli miltli kocaman bir şeydi—raftan çektim, kapağını açıp ön yüzündeki boş sayfayı taradım, sonra da arka yüzünü çevirdim. Giysilerindeki renklere, saçına başına bakılacak olursa seksenli yılların ortalarından bir yerden yüzüme gülümseyen yazar resminde, şimdikinden daha genç, daha inceydi. Tanrım, inanılır gibi değil, ama kesinlikle oydu. Doktor Randle.

Kapakta yazana bakılırsa, *Profesör Helen Randle*. Sayfaları öylesine karıştırıp rasgele bir yerde durdum:

...standart Overland folyolarına verilen daha genel tepkiler dahi, gerçek anlamda dikkate değer bu tür bir 8-çevrimi olayına işaret etmemektedir. Herenik'in (1979) apaçık ortada olan gözlem verilerinde dahi sabotinus bir yansımadan kuşkulandığı üzere, memiyatik sıralama logaritmaları gibi fenomenlerin kaydedilmesinde hassasiyet hayati bir önem taşımaktadır. Backland'ın sabitine göre hatta payını hesaplayabilmemiz için...

Sayfaları biraz daha karıştırdım, ama rasgele açtığım sonraki üç-dört bölüm de aynı derecede anlaşılmazdı, ben de Randle'ın fotoğrafına geri döndüm. *Burada ne arıyorsun sen be kadın? Bu ne demek şimdi? Yüzü ser verip sır vermeksizin gülümsemeyi, seri baskıyla şekillendirilmiş mürekkepten oluşan milyonlarca minik noktadan ibaret olmayı sürdürdü. Kitabı güm diye kapattım. Bu ne mi demek? Ne demek olduğunu söyleyeyim, Eric. Her seferinde ne demektiyse şimdi de o demek elbet. Unutulmuş başka bir hikâye, kuruyup gitmiş başka bir nehir, eksik olan ya da kopmuş başka bir bağ var demek.*

Ama sonra bir şey ilişti gözüme. Kitabın sırtıyla ilgili bir tuhaflık durduk yere kısıkvrak yakaladı beni; öyle belli belirsiz, öyle ufacak bir şeydi ki bu, sanki hiç yokmuş gibiydi bir yandan da. Kitabı biraz öne, sonra biraz arkaya eğerek kâğıt kabın parlak yüzeyine yansıyan ışığın yerini değiştirdim. Yan yana kümelenmiş halde duran birtakım kabarık izler, neredeyse hissedilemeyecek kadar belirsiz bir Braille kabartmasını andıran minnacık tümsekler çıkmıştı arka kapağa. Böyle izleri neyin bıraktığını biliyordum. Cildi koruyan kâğıt kabı sıyırdım ve işte oradaydı, kâğıt kabın iç tarafında özenli bir el yazısıyla yazılmış bir metin vardı:

Hatırladığımız yalnızca geçmiş değil, gelecek de aynı zamanda. Hafızanın yüzde ellisi çoktan olmuş olanlara değil, bundan sonra olacıklara hasredilmiş. Randevular, yıl dönümleri, toplantılar, her insanın hayatını oluşturan ardi arkası gelmeyen bütün o taahhütler ve planlar, bütün umutlar ve düşler, bütün o hevesler—yaptıklarımızı hatırlıyoruz ve aynı şekilde *yapacaklarımızı* da. Yalnızca şimdinin bıçak ağzı için; bükülmez, çelikten bir “sertliği” var denebilir eğer denecekse. Geçmiş ve gelecek akla, fikirlere ait şeylerdir ve fikirler değiştirilebilir.

Eric Sanderson.

Sözcüklere bakakaldım. Bunu Ludovician’ın izini bulmak üzere buradan gitmeden yazmış olmalıydı; o halde, bilmem ki, yüklendiği misyonla ilgili bir çeşit bildirim mi sayılırdı bu acaba? Her neydiyse, buradan gittikten sonra doktorun eline geçmesini istememişti görünüşe bakılırsa. İyi de niye bir kitabın içine yazmıştı bunu, niye özellikle de bu kitabın içine? Tabii—tabii Doktor Randle’ın adının bana tanıdık geleceğini tahmin edip... Yoksa beni ona bu yüzden mi yollamıştı? Randle’ın yanında o aptalca, siktiriboktan kuramları dinleyerek geçirdiğim bir yılı, sırf buraya gelmeyi başardığımda özellikle bu kitabı raftan çekip bu mesajı bulayım diye mi heba ettirmişti bana? Öyle olsa bile, bu mesajda bu kadar önemli olan ne vardı ki? Ne demeye geliyordu bu? Birden bir şey anımsar gibi oldum, İlk Eric Sanderson’ın yazdığı mektuplardan, ama çok sonraları, kelime köpekbalığı zihnindekilerin çoğunu çoktan yiyip bitirmişken yazdığı mektuplardan birinde geçen bir şey: *Sanırım ben olmuş olanı değiştirebileceğime, geri döndürebileceğime, olup bitenin önüne geçebileceğime, çoktan göçüp gittikten sonra Clio’nun hayatını bir biçimde kurtarabileceğime inandım.*

Kâğıt kabın iç yüzündeki paragrafı bir kez daha dikkatle okudum.

“Tanrı aşkına, Eric. Ne demek bu şimdi?” Fısıldadım. “Ne halt yemeye çalışıyordun?”

“Ne halt yemeye çalışıyordun?”

Odanın altını üstüne getirdim. Bunca zaman kıyıda köşede birikip kalmış ne kadar toz varsa hepsini ayağa kaldırdım, yatağı şifoniyerden çıkardığım tişörtlerle, pantolonlarla, çoraplarla, kitap rafından indirdiğim, sonra tek tek içlerini açıp silkelediğim kitaplarla doldurdum. Şok doktoru artık içimdekileri zapt edemiyordu, yaralı bir devimsellikten ibaret bir yaratık olup çıkmıştım. “Ne halt yemeye çalışıyordun ha? Hadi daha ne bekliyorsun, bir sonraki ipucuma hazırım işte.” Giysi dolabını açtığım gibi, içindeki kot pantolonları, asker pantolonlarını, koca koca paltoları ve botları hışımla çeke sürükleye yere yığdım. “Ya da belki bir kere olsun insafa gelir, insan gibi anlatırsın bana. Öyle yapsan ne olur, incilerin mi dökülür ha? Neden böyle olduğumu bilmeye hakkım yok mu benim? Ne demeye beni şu *kahrolası kof şeye*, şu olduğum makineye indirgediğini bilmeye hakkım yok mu? Bal gibi de var. Hiç değilse bu kadarını hak ediyorum. Çünkü senin yüzünden, sen beni bu hale getirdin diye kimse bana doğru dürüst dokunamıyor, kimse bana karşı en ufak bir duygu kırıntısı olsun hissedemiyor, sonra tek yaptıkları da beni—”

Kullanmak oluyor.

Scout. O seni kullandı, Eric.

“Lanet olsun. Kahretsin kahretsin kahretsin.” Bent artık hepten yıkılıp gitmişti, içimdeki her şey sel gibi boşanıyordu. Gardıropta kalan son giysi parçalarını da askıları gerip bükerek yerlerinden söktüm, botların sonuncusunu, eşofman dolu naylon torbaları, dertop edilip dolaba tıkılmış süveterleri ve eski gömlekleri yerdeki yığının üzerine çaldım ve “Seni puşt,

Sanderson olacak seni bencil puşt it!” diye bağırarak yığına bir tekme savurdum.

Bir naylon torba ayağıma dolandı, sapını ayağımdan kurtarıp onu fırlatmamla birlikte çizmeler ve eski çoraplarla dolu bir serum torbası gibi karşı duvara çarpıp patladı. *Bam. Güm. Dan dan dan dan.*

Önümdeki yığına gönülsüz iki-üç tekme daha savurdum ve şokun bir sonraki taşkınıyla birlikte durulup yavaşlayarak—“Seni aşağılık, seni şerefsiz puşt”—dizlerimin üzerine çöktüm. Midemden yukarı yükselen yeni bir anestezi dalgası.

Sızlayan gözlerim sabit, boş bakışlarla baktı.

Dakikalar tik tak tik tak diye geçti ve kendime sıkıca sarıldım. Göğsümü saran kollarımın ılıkliğini hissettim.

Giysi yığınları önümde tekmelenmiş, hırpalanmış, kıpırtısız halde durup duruyordu.

Sızlayan gözlerim sabit bakışlarla baktı.

Yığının en üstündeki naylon torbalardan birinin içinde bir kutu vardı, muhtemelen bir ayakkabı kutusuydu bu. Az önceki öfke nöbeti sırasında attığım tekme yüzünden kutunun bir yanını ezilmiş, içine göçmüştü ve kapağının bir köşesi de darbeden yukarı uğrayarak lacivert naylonun bir bölümünü gere zorlaya, kırışık kekeme ve hepten yırtılmasına ramak kalmış bir gök mavisine döndürmüştü. Kutunun içinde görebildiğim kadarıyla, özenle katlanmış beyaz bezler vardı.

Merak, tıpkı geriye sarılarak oynatılan bir film gibi, tuzla buz olmuş milyonlarca parçayı yeniden bir araya getirerek—yavaş, daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı, tastamam—o parçalar-dan beni yeniden var etti.

Gözlerimi kırıştırdım.

Gözlerimi sildim.

Elim öne uzandı.

Ezilmiş kutuyu aldım ve yavaş, dalgın hareketlerle onu yırtılmış torbasından çıkardım. Kutunun içindeki üç adet dikdörtgen

biçimli nesne, itinayla, büyük bir itinayla, çok ama çok özenli bir şekilde, yumuşak, beyaz bezlere sarılmıştı. Elimde tuttuğum şeye birkaç saniye boyunca baktım. Kutuyu götürüp masanın üzerine koydum.

Sırt çantamdan bir şişe su çıkardım, ağır yudumlarla, serinliğini hissederek biraz su içtim, sonra bir avuç dolusu suyu gözlerime, yüzüme çarptım ve tişörtümü yukarı kaldırarak kurulandım.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve ardımdaki sandalyeyi çekip masanın başına oturdum.

Tamam.

Tamam o zaman. Sana bir göz atalım madem.

İlk nesneyi kutudan çıkardım. Üçünün en incesiydi, neredeyse bir zarf kadar ince ve hafifti, nitekim içinden çıkan da neredeyse böyle bir şeydi. Beyaz bezin katlarını açtım ve içinde bir fotoğraf zarfı buldum: Fotoğrafçıların tab edilmiş fotoğrafları ve negatifleri koyduğu o parlak, kuşe kâğıtlı zarflardan. Ön kapaktaki renkli resimde bir oğlanın sırtına sıçramakta olan bir kız görünüyordu, kız da oğlan da gülüyordu ve her ikisinin de üstünde cıvıl cıvıl renkli yazlık elbiseler vardı. Resmin altında, büyük, kalın harflerle *Kodak* yazıyordu ve bunun da sağında, sarı ve turuncu ışıklar saçan harflerle *36 poz* ibaresi yer alıyordu. Zarfın kulakçığını kaldırdım ve içine baktım, sonra ne olur ne olmaz diye zarfı ters çevirip iyice silkeledim. Hiçbir şey çıkmadı içinden. Ne bir fotoğraf, ne de negatifler. Zarf bomboştu. Randle'ın kitabında tesadüfen gözüme çarpan o yazı gibi önemli bir şeyi gözden kaçırmış olmayayım diye zarfı elimde evirip çevirdim, iki yüzüne de dikkatle baktım, ama hiçbir şey yoktu, bomboş bir fotoğraf zarfıydı yalnızca. Kumaşlara sarılıp sarmalanmış, saklanmış ve bir yadigâr muamelesi görmüş boş bir fotoğraf zarfı.

Peki neden?

Bunun yanıtı belki hâlâ kutunun içindeydi.

Kalınlığından, ağırlığından ve sertliğinden ikinci nesnenin,

bir kitap olduğunu daha bez korumasından çıkarmadan anlamıştım. Böyle bir kitap bulmayı hiç beklemiyordum yine de.

Olağandışı Balıklar Ansiklopedisi, yazar Doktor Victor Helstrom. Kitap eskiydi, görünüşüne bakılırsa en az altmış, hatta belki de seksen senelik vardı. Ön yüzünde son derece çirkin bir derin deniz balığının eski moda mürekkep çizimi bulunan, rengi atmış, adeta paçavraya dönmüş yırtık pırtık bir kâğıt kabın içinde duran kalın bir cilt.

Bir anda, kafamda bir şimşek çakmışçasına Bay Hiçkimse tarafından gönderilen kitap ve içinde saklanan o iğrenç, sümüksü Luxophage'lar geldi aklıma. O panikle neredeyse *Olağandışı Balıklar*'ı masadan aşağıya atacak oldum.

Ama burası İlk Eric Sanderson'ın odasıydı, kitap İlk Eric Sanderson'ın kitabıydı. Eski püskü, buruşuk kaba bakarken kafamın içindeki buzlar biraz çözülür gibi oldu.

Hadi ama Eric. Topla kendini. Hem ne yapacaksın sanki? Önünde sonunda bakmayacak mısın kitaba?

Kitabı yeniden önüme çektim ve dikkatle kapağını açtım.

Sayfalar kuruyup kalmışlar, sararmışlardı, hepsinin kenarları kirliydi ve kitap sigara dumanı ve parmak yağı kokuyordu. Lafı döndürüp dolaştırıp bir türlü diyeceğini diyemeyen uzun bir önsözün sayfalarını atlaya zıplaya geçip bir içindikiler sayfası buldum. Yazar, şu Victor Helstom, olağandışı balıkları kategorilere ayırmıştı.

Derin Okyanusların Balıkları	4
İskoç Göllerinin ve	
Başka Kasvetli Yerlerin Balıkları	184
Tarih Öncesi Balıklar ve Fosilleri	347
Akıl, Kelime ve Yaratıcılık Balıkları	442

Sayfaları beşer onar atlaya atlaya kitabın sonuna doğru ilerledim. İlk üç kategori çeşitli balıkların mürekkep çizimleriyle,

uzun, ayrıntılı tasvirlerle ve açıklamalarla doluydu, ama “*Akıl, Kelime ve Yaraticılık Balıkları*” kısmına geldiğimde, başlıkların altındaki yazılar tıpkı sözlüklerdeki gibi giderek küçüldü, kısaldı ve resimsizleşti.

Apalasitien, Araul Calthonis, ‘Titreşen’ Quaric Mavi Bonbolian, Burgnatell—Birkaç sayfa daha atladım—*Fathmic Candiru, Franciscan* (“*Bede Köpekbalığı*”), *Flatwold, Folocondorius*—birkaç sayfa daha—*Jarhaphish* (“*Müreккеpburun*”), *Lampropini, Ledgerlantern, Lewzivian*—işte buradaydı—*Ludovician*.

Başlık kurşun kalemle daire içine alınmıştı. Gözlerim satırların sırtına binip aşağıya doğru doludizgin giderken sol elim çeneme, oradan da ağzıma tırmandı:

Ludovician

USC cemiyeti adına ilk kez Kaptan St John Lewis tarafından 1839’da resmen sınıflandırılmış ve cemiyet tarafından Kaptan’ın şerefine isimlendirilmiş olan Ludovician köpekbalığı, dört bin yılı aşkın bir süredir çok çeşitli söylencelerin, spekülasyonların ve masalların kaynağı olmuştur (aşağı bkz). Güçlü ve inatçı bellek yırtıcıları olan Ludovicianlar, sentapiscislerin en tehlikeli türü olarak düşünülmeli ve ancak geniş çaplı bir hazırlık süreci sonrasında, son derece ihtiyatlı bir şekilde gözlemlenmelidir.

Eldeki kayıtlara göre burundan kuyruk ucuna otuz kavramsal lümeni aşan boyuyla Ludovician, Cognicharius familyasının yaşayan en iri üyesidir. Aynı familyanın Ludovician’ın boyunu aşan yegâne üyesi, muhtemelen batı kültüründeki yazı dilinin daha önceleri yaygın olan Latince’den uzaklaştırılıp farklılaştırılması yüzünden dört yüz ila beş yüz yıl önce soyu tükenmiş olduğu anlaşılan dev Meglovician’dır. Ludovician gözlemlenebildiği kadarıyla koşullara çok daha kolay ve çabuk uyum sağlayan

bir canlıdır ve bunun sonucu olarak da soyu tükenmiş kuzeninden çok daha geniş bir alana dağılmayı başarmıştır. Yalnız gezen ve (neyse ki) alanda nadiren karşılaşılan bir hayvan olmasına karşın, son elli yıl içinde, yirmiden fazla yabancı dil bilen kişinin Ludovician saldırılarına uğradığı güvenilir kaynaklarca bildirilmiştir. Bu duyumlar ve daha başka araştırmalar, artmasa bile, mevcudunu dengeli bir şekilde koruyan bir nüfusun varlığına işaret etmektedir.

Ludovician'ın özellikleri: Azametli görünüş, kayıtsızdan belli belirsiz, belli belirsizden ifadesize uzanan bir renk, mezarı ısırik yarıçapı, geriye doğru silinen yüzgeçler ve aynı anda her yerde olabilen sırt mimleri.

Ludovician söylenceleri: Bu devasa, son derece tehlikeli ve esrarengiz yırtıcının, nice efsanenin ve batıl inancın odak noktasında yer alması pek de şaşırtıcı olmasa gerektir. Bu hayvanlarla bağlantılı olan söylenceler içinde belki de en ilginç olanı, bu *büyük rüya balıklarından* herhangi biri tarafından yutulan tüm anıların, olayların ve kimliklerin günün birinde bir şekilde yeniden vücut bulup canlanacağına ve hayvanın içinde ebediyen canlılığını koruyacağına ilişkin eski Kızılderili inancıdır. Yerlilerin sözlü geleneği, en büyük şamanların ve büyücü hekimlerin yaşlılık günleri gelip çatığında *ruhlarını rüya balığına teslim etmek üzere* atalardan kalma kutsal yerlere yolculuk ettiklerini bizlere anlatmaktadır. Bu şamanlar kendilerini böylece kurban etmekle, eski nesillerin paylaşılan bilgilerinden ve deneyiminden yeniden vücut bulan ebedi *rüyet-dünyalarında*, atalarıyla ve anı-aileleriyle buluşacaklarına inanıyorlardı. Öyle ki, her bir Ludovician köpekbalığına, başlı başına bağımsız ve yaşayan bir ahiret gözüyle bakılır, hepsi de bu anlamda kutsal kabul edilir olmuştur. Yerliler bir zamanlar, isim şarkılarında, hangi ataların yedi büyük rüya balığından hangisinin içine gir-

diğini zikrederdi, ancak bu şarkıların bölük pörçük bazı kısımları dışında günümüze ulaşmadığı, yok olup gittiği anlaşıyor. Neyse ki, bu tüyler ürpertici, yoldan çıkmış gleneğe de artık uyulmuyor.

Kafamdaki tilkiler oradan oraya koştururken ellerim Helstrom'un balıklar kitabını ters çevirdi ve Ludovician sayfaları açık kalacak şekilde bir kenara koydu. Ayakkabı kutusunun içine uzandım ve beze sarılıp sarmalanmış son nesneyi kuttan çıkardım. Bu da bir kitaptı, balıklar kitabından daha küçüktü, ama en az onun kadar, hatta belki biraz daha bile kalındı.

Bezin katlarını açtım ve içine baktım.

Küt. Küt.

Küt. Küt.

Küt. Küt.

Kalbim. Son kitabın kapağına bakarken tek duyabildiğim şey onun sesiydi.

Küt. Küt.

Küt. Küt.

Küt. Küt.

Parmaklarım kapağın parlak kartonundaki göçüklerin ve kırıkların izini sürdü. Küt. Küt. Parmaklarım kumluk koyların, harabe halindeki sütunların ve toz toprak içindeki sıcak dağ eteklerine kümelenmiş küçük beyaz köylerin resimleri üzerinde gezindi. Küt. Küt. Derken kapaktaki ismin tombul gök mavisi harfleri üzerinde.

Yunan Adalarında Seyrüsefer: Sırt Çantalı Gezginin Rehberi.

Titreyerek kitabı açtım—

ve içinde bir evren buldum.

Tükenmez kalemle çizilmiş yıldızlardan olma koca bir galaksi; müzeler, tekne turları ve kamp yerleri etrafına halka halka dolanmış mürekkep ilmikleri, dolmakalem yörüngeleri; taverna listelerinin, oda-kahvaltı pansiyonlarının, barların ve ka-

sabaların, yolların ve plajların içini dışını, üstünü başını ve çevresini sarmış çarpıların, ünlemlerin, soru işaretlerinin ve doğru işaretlerinin sonsuz yıldız kümeleri.

“Aman Tanrım.” Sözcüklerin ardında hiçbir itici güç yoktu; öylece ağızından çıkıvermişler, nefesimle birlikte dışarı kendiliklerinden sızıvermişlerdi.

Satırbaşlarında, tükenmez kalemle çizilmiş işaretlerde, sayfaların kıvrılmış kenarlarında gezinen parmaklarım.

Clio.

Clio’nun rehberi.

Clio Aames’in gerçek ve hakiki ve sahici yazısı gözlerimin önünde duruyordu işte.

Matbu sözcüklerle tükenmez kalem yazıları bir an için çarpıldı, bulanıp birbirine karıştı. Bir şey işitilebilir bir *pıt* sesiyle sayfaya çarptı. Birden gerildim, aklım yine Hiçkimse’ye ve onun kitap tuzaklarına, Luxophage’lara, Franciscan’lara ve Ludovician’lara gitti. Neden sonra yüzümün, yanaklarımın ıslak olduğunu fark ettim.

Yeniden başımı eğip Clio’nun takımyıldızlar dolusu notlarına baktım. *Pıt. Pıt. Pıt.*

Ağladığımı fark etmemiştim bile.

Yorgunluktan tükenmiş halde Clio’nun rehberini kapattım, İlk Eric Sanderson’ın yatağından indim, sırt çantamı bıraktığım yerden alıp sürükleye sürükleye gerisingeri odanın öbür ucuna götürdüm. Çantayı karıştırıp *Ampul Fragmanı*’nı ve defterlerimi buldum, onları çıkarıp yeni baştan okumaya koyuldum; basit, normal ve tutunulabilir bir şeye yönelik beyhude bir özlemin sancısını çekerek bir daha, bir daha, bir daha okudum.

Clio ile Eric’i düşündüm bol bol. Sonra da elimde olmaksızın Scout ile beni düşündüm.

Clio Scout'un yaptığını yapar mıydı acaba?

Yapma, boşuna kendini yorma, bu sorunun cevabını zaten biliyorsun. Bazen insan uykulu olduğunda, aklın kuytu köşelerinde gizlenen düşünceler ve duygular dile gelip kendi fısılda-yan sesleriyle konuşmaya başlar. *O bugüne dek hep ne yapıyorsa, yine onu, senin için en iyi olanı yapıyor, sen o anda bunun farkında olsan da olmasan da böyle.*

Duymazdan gelmeye çalıştım, ama saçmalık yakamı bırakmadı bir türlü.

Bal gibi de biliyorsun, kandırma kendini. Birbirinizi öylesine iyi anlamanız, bütün o duygular, başparmağındaki o dövme. Onun aslında kim olduğunu bal gibi de biliyorsun, bunu kabullenmeye yanaşmasan da—

“Kes sesini.” Kolum zıpkın gibi atıldı ve kucağımdaki metinlerle defterleri duvara doğru fırlatıverdi. Defterlerle kitaplar güm diye duvara çarptılar, biraz çırpınıp kırık uçurtmalar sürüsü gibi durulup kaldılar.

Yatağın ayakucuna patilerini dayamış sıçramaya hazırlanan Ian, birden durdu ve koca, yusyuvarlak gözleriyle yüzüme baktı.

Sahiden Kimsin Sen ve Daha Önce Neyin Nesiydin?

Bazen uyuyamadığımı sandığımda aslında kısmen uyuyor oluyorum. Ya da en azından tamamen uyanık olmuyorum diyelim. İlk Eric Sanderson'ın yatağına yatmış, olayların ve bölük pörçük bilgilerin dolaşık düğümünü kafamda çözmeye çalıştığım o saatler boyunca birisi çıkıp da sorsaydı, yüzde yüz tamamen uyanık olduğumu, uyumamın imkân ve ihtimal dahilinde olmadığını söylerdim. Ama şimdi, dışarıdaki kitap koridorunda dikilirken kendimi sersem gibi hissediyor, dikkatimi bir türlü tam olarak toplayamıyor, ayaklarımın üzerinde sarhoş gibi sallanıyordum. O yatakta düşünüp durduğum şeylerin, kafamda saatlerce kurduğum o çapraşık düşünce silsilelerinin tamamı şimdi, titreşen ışıklardan ve temelsiz mantık sıçramalarından—uykunun kıyısında hüküm süren sağduyusuzluğun elinde çarpılıp bükülmüş düşüncelerden ibaretmiş gibi geliyordu.

Ama uykunun kıyısı deyip geçmemeliydi, belki de bu mekânın daha başka türlü, daha gizemli bir yanı da vardı; belki olsa olsa göz ucuyla görülebilen beyaz hakikat kuşlarının, gerçeğin ve ihtimallerin ağırlığından azade süzülen küçük kurutma kâğıdı kırpıntıları halinde pike yapıp üşüştüğü bir yerdi burası.

Ne sayıklıyorsun? Beyaz kuşlar da nereden çıktı? Uyan Eric. Kendimi ayıltmak ve gözlerime inen sisi aralamak için yüzümü ayalarımınla ovuşturdum.

Ceketimi sırtıma geçirdim ve sessizce odanın kapısını kapattım.

Yanıtlara ihtiyacım vardı. Bu yüzden uyuyamıyordum. Clio Aames, Ludovician, İlk Eric Sanderson. Bana gerçekleri anlatabilecek tek bir kişi vardı.

İlk Eric Sanderson'ın odasında bulduğum şeyleri bir naylon torbaya doldurdum; *Olağandışı Balıklar Ansiklopedisi*'ni, boş fotoğraf zarfını ve (uykulu bir vicdan muhasebesinin ardından) Randle'ın kitabının Eric Sanderson'ın gizli mesajının bulunduğu kâğıt kabını. *Ampul Fragmanı* defterlerimi de yanıma almıştım. Elimde ne var ne yoksa olduğu gibi götürmek, onu hepsi-ne birden bakmaya ikna etmeye çalışmak en mantıklısı gibi geliyordu bana.

Giyinirken, ışıkları kapalı bulacağımdan, öyle olunca da kitaplarla koridorlardan oluşan labirentte yolumu bulmanın imkânsızlaşacağından, zifiri karanlığın ve sessizliğin devasa sessiz bir beyin gibi dört bir yana çöreklenmiş olacağından endişeleniyordum. Oysa görünüşe bakılırsa ışıklar gece boyunca açık bırakılıyordu, ama önümü görebiliyor olmam yolumu bulmamı hiç de kolaylaştırmadı. Birkaç dakika boyunca yürüyüp birkaç kez doğru olduğunu tahmin ettiğim yönlere saptıktan sonra bu kez de bu labirentten asla kurtulamayacağımdan, odanın yolunu da bir daha bulamayacağımdan endişelenmeye başladım. Geldiğim yolu gerisingeri izleyerek odaya geri dönme-ye çalıştım, ama herhalde ikinci veya birinci çatalda yanlış yöne sapmıştım, çünkü odanın kapısını bulmayı beklediğim yerde kapı filan çıkmadı karşıma. Buz gibi bir sinir karıncalanması sırtımdan aşağıya yağdı—*kayboldun Eric*.

Bir umut seslendim: “Kimse var mı?”

Hiçbir cevap gelmedi.

“Sesimi duyan var mı?”

Ama kitaplar sesi boğuyordu, onu içlerine emip kilometrelerce uzayıp giden tozlu bir sessizlik olarak dışarı veriyorlardı.

Alnımı kitap sırtlarından olma duvara yasladım. “Harika.”

Derken bir ses çalındı kulağıma, uzaktan ve boğuk geliyor-

du, ama gerçektir, oralarda bir yerdeydi, büyük bir çan sesi gibi ya da uzaklarda bir yerde vuran bir gong sesi gibi.

Dong—bir. *Dong*—iki.

Bir kerteriz. Kendimi topladım ve sesin geldiği yöne doğru tempolu bir şekilde koşmaya başladım.

Dong—üç. *Dong*—dört.

Koridorun sonunda yol üç ayrı yöne çatallanıyordu, bekledim.

Dong—beş.

Sola. O sesin kaynağını ses kesilmeden bulmak zorunda olduğumu, bunun bir ya-hep-ya-hiç stratejisi olduğunu ve sese yetişmeyi başaramazsam adamakıllı, kesinkes, büsbütün kaybolmuş olacağımı anlayarak koşturdum.

Dong—altı. *Dong*—yedi.

Yine sol, yine uzun ve yarım yamalak aydınlatılmış bir kitap koridoru.

Dong—sekiz. *Dong*—dokuz. *Dong*—on.

Hadi, biraz gayret, başım öne eğik, son hız koşan, yeri döven ben.

Dong—on bir.

Ses şimdi daha yüksekti, daha yakından geliyordu.

Bir yan koridor. Yavaşlamaya ve kendimi köşenin öbür yanına atmaya çabalayan, bunu başaran ama duvara toslayıp kitapları etrafa saçan ben.

Dong—on iki.

Düşmeme ramak kala, ayaklarımın üstünde durmayı başardım ve yeniden ileri doğru koştururken bir kemer gördüm. Hemen önümdeki koridorun duvarında kemerli bir giriş. İçeriden gelen ses. Bu o olmalı—

Dong—on üç.

Ciğerlerim yanıyordu. Durdum, ellerim dizlerimde iki büküm olup soluğumun düzene girmesini bekledim.

Bir an geçti.

İki an.

“Tuvaleti arıyorsan, çoktan geçtin. Son ayrıma geri dön ve oradan sağa sap.”

Sesin birdenbireliği beni yerimden sıçrattı ama sahibini tanıyordum.

Hâlâ soluk soluğa, doğruldum ve kemere doğru ilerledim.

“Özür dilerim.” İçeri doğru yarım adım attım. “Yolumu kaybettim ve sonra bir ses duydum, sanırım bir çandı ya da onun gibi bir şey, ben de sesi takip ettim. Aslında—sizi arıyordum.”

Doktor Fidorous dönüp yüzüme baktı.

“O sesi duydun mu gerçekten?”

“Evet.”

“Madem öyle, içeri girseydin ya, daha iyi olmaz mıydı?”

Oda küçüktü ve karşı duvara yaslanmış duran, üstü mumlarla dolu basit tahta bir masayla doktorun kendisi haricinde boştu. İçeride elektrikli bir aydınlatma da yoktu ve ilk bakışta, duyduğum o sesleri izah edebilecek bir şey de görünmüyordu ortalıkta. Mekân büyücek kitaplardan, eski ansiklopedilerden, yanılmıyorsa sözlüklerden ya da atlaslardan yapılmışa benziyordu ve kitapların, kalın tuğlaları andıran, soyulmaya başlamış deri sırtları mum ışığında bir görünüp bir kaybolan, seçiren gölgeler oluşturuyordu. Kitap-duvarlardan birine, elinde kocaman bir gonk olan *shaolin* tarzı bir rahibin görüldüğü eski bir poster asılmıştı.

Fidorous odanın ortasındaki bir minderin üzerinde, aslında yüzü mumların olduğu masaya dönük olarak oturuyordu, ama şimdi beni görebilmek için arkasını dönmüş, biraz yer değiştirmişti. Farklı görünüyordu. Bir an mum ışığının bir oyununu sandım bunu, ama hayır, sahiden değişmişti. O karmakarışık saçları biraz ehlileşmiş, briyantınle arkaya doğru yatırılmıştı. Sabahlığı da yoktu üstünde. Onun yerine koyu renkli eski bir takım elbiseyle, açık mavi bir gömlek giyiyordu. Doktor da kendisini süzdüğümü fark etmiş olacaktı.

“Burada insanın kendisini salması işten değil,” dedi. “Bu kadar zaman başka insan yüzü görmeyince, ister istemez” yüzünün önünde daire biçiminde bir el işareti yaptı, “böyle şeyleri düşünmemeye başlıyorsun.”

Nispeten sakın gibiydi, ama bu halinin ne kadar çabuk değişebildiğine ilk elden tanık olmuşum.

“Sanmayın ki—” diye bir şeyler gevelemeye çalıştım, sonra nihayet çözüldüm: “Sizi öyle süzmek istememiştim.”

Bir an beni izledi, bense peşinden ne geleceği konusunda en ufak bir fikrim olmaksızın kalakaldım. Konuşmaya başladığında, yüzünü mumlarla dolu masaya dönüp bakışlarını benden kaçırdı.

“Scout hakkında o dediklerimi hiç söylememem gerekirdi sana. İkinizin arasında olan, ikinizin arasında kalmalıydı. Haddim olmayan, üstüme hiç vazife olmayan şeyler söyledim.”

Sanki birisi kanıma su katmış gibi tenimin altından akan bir soğukluk.

“Haklıydınız ama. Beni kullanıyordu.”

“Biliyorum,” dedi Fidorous. “Ama başladığı noktadan bu günlere, bir zamanlar olduğu kişiden şimdiki haline gelinceye kadar çok uzun bir yol katetmiş, nice badireler atlatmış bir kız o. Bu yolda bazı duyguları bilenmiş, keskinleşmiş. Böyle olması da doğal, en iyi senin bilmen lazım bunu. Öyle konuşmakla hata ettim.”

“Neden bunları söylüyorsunuz bana?”

“Çünkü gerçek bu.”

“Hayır, demek istediğim daha önce benden pek hoşlanmadığınızı epeyce açık bir dille ifade etmişsiniz.”

Doktor yeniden bana döndü. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Eh, doğrusu evet.”

Michael Caine gözlüğünün ardında gözlerinin ne denli soluk olduğunu gördüm ilk kez. Mum ışığının kavuniçi rengine ve gölgelerinde dahi, gözlerinin berrak mı berrak, dingin, tropi-

kal bir mavi olduğunu görebiliyordum; ihtiyar bir adamın yüzünde bir çift bebek gözü.

“Çok zor,” dedi nihayet, bu kadarını söyleyebilmek için bile büyük bir mücadele vererek. “İnsanlar korkunç hatalar yapmayı bir kez kafalarına koyduklarında her şey çok zor oluyor. Buradan gidip saçma sapan, uyduruk bir inanç uğruna kendini öldürmene seyirci kalamazdım.”

“Öyle mi oldu?”

Fidorous başını salladı, mini minnacık, yavaş hareketlerle, gözlerini gözlerimden bir an ayırmaksızın. Ama soruma cevaben sallamamıştı başını, başka bir şeydi bu; bir cenaze töreni ifade-siydi sanki, tevekkülle pişmanlık arasında, terk edilmiş bir yerdi.

“Senden geriye bir şey kalmadı değil mi?”

Bu soru beni yıktı. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. “Ben yani—bunca zaman sizi bulmaya çalışıp durdum, çünkü yardıma ihtiyacım var. Bazı cevaplara ihtiyacım var. Onun hayatıyla, ne yaptığıyla, niye yaptığıyla ilgili fazla bir şey bilmiyorum, ama bilmem gerekiyor, onu tanımam gerekiyor sanırım. Bu iş bitmeden bütün bunları kafamda çözmem gerekiyor.”

“Dediklerinden bir şey anlamıyorum ki, —kimi tanıman gerekiyor?”

“İlk Eric Sanderson’ı.”

Dingin, mavi gözler ta içime baktılar.

“Anlıyorum. Bu durumda sen ne oluyorsun, İkinci Eric Sanderson mı?”

“Evet,” dedim. “Sanırım öyle.”

“Hımmmm.” Doktor, dediğim şey üzerine düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. “Söylemeye utanıyorum ama, gururumla oynadın sen, ihtiyar bir adamın gururunu çiğnedin.”

“Yaptığı o şeyi neden yaptığını anlamak zorundayım,” dedim. Nylon torbanın içine elimi attım ve *Olağandışı Balıklar Ansiklopedisi*’ni bulup çıkardım. “Odasında bunu buldum.”

Fidorous başını kaldırıp kitaba baktı. İçindeki o yeni sı-

caklık birdenbire yok oldu, her şey yeniden katılaşıp buz kes-
ti. *Şipşak* soğukluk.

“Ver onu bana.”

Bir an duraksadım, ama vermekten başka çarem de yoktu.
Kitabı ona uzattım.

“Dinle beni Eric Sanderson İki, şimdi beni iyi dinle—bu ki-
tap hastalıklı. Yalnız hastalıklı değil, içi de insanlara yanlış fi-
kirler veren birbirinden tehlikeli safsatalarla dolu ve bu safsa-
talar bulaşıcı, anlıyor musun? Bundan sonra bu kitapla ilgi-
li tek bir soru bile sormanı istemiyorum bana.” Kitabın say-
falarını yırtarcasına açtı ve ansiklopediyi var gücüyle duvara
fırlattı. Kitabın sırtının çatırdadığını duydum. Ölü kitap han-
talca yere düştü.

Ne şok olmuştum, ne de gözüm korkmuştu.

Bazen cevapların illa da kelimelerle verilmesi gerekmez.

“Her şey bu kitap yüzünden oldu, öyle değil mi?” dedim.

Fidorous başını kaldırıp bana baktı; kıpırdamaksızın, ko-
nuşmaksızın.

“İlk Eric Sanderson o kitapta, anıların sözcük köpekbalık-
larının içinde yaşamaya devam ettiklerine dair ne yazıyorsa
hepsine inandı. Bunlara inandı ve bir Ludovician bulmaya git-
ti. Değil mi?”

Doktor kalın gözlüğünün ardından beni izledi.

“Değil mi?”

“Evet,” dedi Fidorous nihayet.

“Tanrım.” Parçalar şimdi, teker teker yerli yerine oturuyor-
du. “Bir tane bulmayı başardı, sonra da kendini ona yem etti.
Clio Aames uğruna. Onun için yaptı bunu, onun hayatını kur-
tarmaya, o çoktan göçüp gittikten sonra onu yaşatmaya çalış-
tı, ama çabaları işe yaramadı. İşe yaramadı ve Ludovician aklı-
nı yedi. Onu öylece çiğneyip yuttu, öyle değil mi?”

“Evet.”

Onu öylece çiğneyip yuttu.

“Tanrım.”

“Eric, üzgünüm.”

“Demek... aman Tanrım, yani—” Kafamın içinde fıldır fıldır dönerek gözlerimle etrafı taradım, yeniden parçalanmış ki-tabı baktım. “O yazarların birazının olsun doğru olma ihtimali yok, değil mi?” *Olmuş olanı değiştirebileceğime, çoktan göçüp gittikten sonra onun hayatını bir biçimde kurtarabileceğime inandım.*

Fidorous bakışlarını kaçırdı. “İnanç, bakış açısı, olaylara farklı açılardan bakma esnekliği; nasıl kullanılacağını bilen için, bunların hepsinin de son derece güçlü araçlar olduğuna hiç kuşku yok. Ama her şeyin bir sınırı var. Ludovician köpek-balığı, kendi tabiatı olan, kanlı canlı bir hayvan ve bu tabiatı değiştirmenin de hiçbir yolu yok. Anıların bir Ludovician’ın içinde canlı kalacağına inanmak, nasıl söylesem—bir farenin kedinin içinde canlı kalacağına inanmak gibi bir şey.”

“Ama bu inanışın doğru çıkmasını çok istiyordu değil mi?”

Belli belirsiz bir gülüşle gülümsedi bana. “Evet, hem de nasıl istiyordu. Bildiklerimi ona hiç öğretmemeliydim. Onu durduramadım. Sonunda o da kendini durduramaz oldu, istese de durduramazdı zaten. Onunla ilk tanıştığımda geri çevirmeliydim onu aslında, ne var ki bencillik ettim, bildiklerimin benden sonra yaşamasını istedim.”

Yeniden torbaya elimi daldırdım ve Randle’ın kitabından çıkardığım kâğıt kapağı çektim dışarı. Kâğıdı İlk Eric’in yazdığı paragraf görünecek şekilde katladım. *Özür dilerim Eric, diye geçirdim içimden, bunun bir sır olarak kalmasını istiyordun, ama bütün planların duvara tosladı, öyle değil mi? Senin yüzünden şu anda bu haldeyim ve artık yardım istemek zorundayım.*

“Bir de bunu buldum,” dedim kâğıt kapağı Fidorous’a uzatarak. “Eric odasına saklamış bunu.”

Fidorous kâğıdı aldı ve gözlüğünü burnunun kemerine itip okudu.

“Ne demek istiyor?”

Kâğıt kapağın üstünden bana baktı.

“Hiçbir şey. Kendini fazla ileri gitmeye zorladığından başka hiçbir anlamı yok bunun.” Fidorous kâğıdı bana geri verdi. “İyi bir adamdı. Yani, sen o iken iyi bir adamdın. Bu durum ne kadar garip geliyordur sana kim bilir; Tanrı biliyor ya, olan biten onca şeyden sonra seni burada, karşımda görmek bana da bir o kadar garip geliyor.”

“Evet, tahmin edebiliyorum.”

“Biliyor musun, onu kazadan, Clio ölmeden önce tanımış olabilmeyi çok isterdim.”

“Ben de.”

“Bana geldiğinde çoktan bambaşka biri olmuştu... hep öylesine hüzünlüydü ki.”

“Onu kurtarmak için her şeyi yapardı, değil mi?”

“Evet, yapardı herhalde. Sen de Scout’a karşı benzer şeyler mi hissediyorsun?”

Birisi damdan düşer gibi bir soru soruverdiğinde, muhafızların uykuda yakalanmaları ihtimali vardır. Böyle olduğunda bazen, akıl daha kapıları kilitleyip bayrak direğine standart *kendi işine bak* bayrağını çekmeye fırsat bulamadan beyin atılıp cevabı yapıştırır. Ve bazen beyin cevaplarıyla herkesi, hatta kendini bile şaşırtır.

“Evet. Yani, aramızdaki şey sürseydi ve bu olanlar hiç yaşanmamış—” Dışarı dökülüp saçılan sözcükleri durdurmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Ama her şey yalan dolanmış işte. Hiçbir şey başından beri gerçek olmadığına göre nasıl hissettiğimin ne önemi var ki?”

“İkiniz konuştuğuktan sonra beni görmeye geldi.”

“Biliyorum.” Sesimin bunu umursamıyormuşum gibi çıkmasına çalıştım. “Ne dedi size?”

“Her durum gibi bu durumun da ortadaki acı ve somut gerçeklerden ibaret olmadığını, bundan çok daha karmaşık, çok

daha derin olduğunu en başta benim bilmem gerektiğini söyledi.” Fidorous bir an düşündü. “Ama farklı kelimeler kullanarak söyledi bunları”

Küçük bir gülümseme. “Üç aşağı beş yukarı doğru söylemiş.”

Aralarında geçen konuşmaya dair daha fazla şey öğrenmek istiyordum, ama daha fazla soru sormak istemiyordum. Sözcükler bir süre gırtlığımda dönüp dolaştı, derken sorma zamanı geçti. Sıkıntılı bir sessizlik oldu.

“Senin gitmene engel olmam gerekirdi,” dedi Fidorous. “Yani Eric Sanderson Bir’in gitmesine.”

“Engel olmaya çalışsaydınız bile bir şey değişmezdi bana kalırsa.”

“Ben de kendi duygularıma yenik düştüm ve durumu kurtarmak için yapabileceğim her şeyi yapmadım. Sana şimdi itiraf ediyorum; o gün bugündür pişmanım bu yüzden.”

İçimde bir huzursuzluğun kabardığını hissettim.

“Bana yalan söyledi,” dedim. Bu sözler daha ağzımdan çıkarken önemsiz, saçma sapan bir şey söylüyor olduğum hissi- ne kapıldım ve duyduğum utançtan iyice öfkelenerek bu hisse karşı koydum. “Her şey baştan sona yalandı. İstesem bile artık nasıl güvenebilirim ki ona?”

“Neden bana soruyorsun bunu?”

“Çünkü soracak başka kimsem yok.”

“O zaman belki artık soru sormayı bırakmalı, biraz da kendi aklınla düşünmeye başlamalısın.”

“—”

“Zaman sürekli azalıyor.” Fidorous gözlüğünü çıkardı ve camlarını koluna silerek temizledi. “Hayat, önemli şeyleri söylemeden geçmeyi göze alamayacağımız kadar belirsiz.”

Etrafına bakındı ve karşı duvara dayalı minderi görünce, onu alıp eliyle yanına oturmamı işaret etti. Minderi aldım, torbayı yere bırakıp yanı başına bağdaş kurdum.

“Bu akşam hepimizin yapacak çok işi var, ama yarından ön-

ce eskiden ne olduğunu, şimdi ne olduğunu iyice anlamamı istiyorum senin, bence çok önemli bu.”

Oturduğum yerden yüzüne baktım, gözlüğünün camları mumların alevini yansıtıyordu.

“Sen—Eric Sanderson Bir bana geldiğinde; yaralıydı, büyük bir acı çekiyordu ve takıntılıydı. Onu geri çevirmeliydim aslında, ama ben de onun gibi yaralı ve takıntılıydım ve bildiklerimi ona öğretebilecek kadar yaşarsam ne âlâ, diye düşündüm kendi kendime. Öylesine tehlikeli bilgileri seninle asla paylaşmam gerekirdi, ama zamanım daralıyordu ve bildiklerimi öğreterek yetiştirebileceğim senden başka biri olmadığı gibi, dünya yüzünde o bilgileri aktarabilecek benden başka biri de kalmamıştı. Ben okulumun son temsilcisiydim, Eric Sanderson İki.”

İlk Eric Sanderson’ın bana mektuplarında anlattığı o hayatta kalma taktikleri ve numaraları geldi aklıma. Hepsini Fidorous’tan öğrendiğini söylemişti bana, ama şimdi doktorun kendisinin bütün bunları nereden öğrenmiş olabileceğine hiç kafa yormamış olduğumu fark ediyordum. Şüphesiz, hiç şüphesiz tek başına bir ihtiyarın ürünü olamayacak kadar büyük bir birikim vardı ortada.

“Çok uzun bir zaman boyunca,” diye anlattı Fidorous, “kendileri ve yaptıkları hakkında son derece *ketum* davranan bir cemiyet var oldu, kelimebilimcilerden, dilbilimcilerden ve hattatlardan kurulu bir okuldu bu. Onlara katıldığımda adları Grup27 idi, ama daha önceleri Dil ve Tipografya Bürosu olarak adlandırıyorlardı kendilerini. İsimleri her ne kadar yıllar içinde pek çok kez değiştiyse de, aslen Japonca bir isim olan Shotai-Mu adıyla biliniyorlardı.” Durdu, düşünmeye daldı. “Çok uzun bir hikâyenin bir parçası olduğunu bilmelisin Eric Sanderson İki, hatta hikâyenin bizzat son bölümü olduğunu. Bu olanlar başına geldiyse bunun tek nedeni, peşinde olduğun bilgi mirasını sana bırakabileceğime *ve* seni takıntından vazgeçirebileceğime kendimi inandırmış olmamdır. Tabii ki, bunu başaramadım.”

Doktor iç çekti. “Sonlar ve başlangıçlar,” dedi sessizce. “Shotai-Mu’nun hikâyesinin sonu burada, bu odada; sözcük yığınlarına gömülmüş ihtiyar adam ve aklını yitirmiş tilmizi. Ama başlangıcımız, bütün bu olanların başlangıcı çok daha gözüpek, çok daha aydınlık bir nokta.”

Mum alevlerinin titrediği odada Doktor Trey Fidorous bana bu hikâyeyi anlattı.

TEKİSUI’NİN VE SHOTAI-MU’NUN HİKÂYESİ

BİR

Tarih bizlere, Japonya’yı Zen ile tanıştıranın rahip Eisai olduğunu söyler, ama Eisai’nin çağından önce de Japonlar içinde Çin’i gezip dolaşmış ve yaşlı Çinli pirlerin yanında Zen çalışarak aydınlanmış birkaç kişi daha çıkmıştı. Tekisui, Çin’e Zen öğrenmek için gitmemişti. Kendisi hevesli bir sanat ve tarih öğrencisiydi, Çin’e de bu nedenle gitmişti. Çağın en büyük Zen ustalarından biri olan Hui-Yuan’ın tilmizi olmazdan evvel uzun yıllarını Çin’in en kadim zamanlarının kaligrafi sanatını çalışarak geçirdiği söylenir. Tekisui Japonya’ya dönmeden önce Hui-Juan ile birlikte on dört yıl boyunca çalıştı.

Geri döndüğünde Tekisui, derin mi derin, vahşi mi vahşi bir vadide, her gününü meditasyonla geçirerek yaşamaya koyuldu. İnsanlar onu arayıp bulduklarında ve hikmetini kendilerine aktarmasını rica ettiklerinde Tekisui onlara ya pek az şey söylüyor ya da hiçbir şey söylemiyor, insanların kendisini bulmasını güçleştirmek üzere vadinin daha da derin, öncekinde, daha da erişilmez bir köşesine çekiliyordu.

Bütün bunlar, büyük tapınakların etkilerini büyük ölçüde yitirdikleri ve Japonya’nın Bushi’lerin, yani sonraki yıllarda Samurai olarak anılagelecek büyük savaşçı ailelerin askeri yönetimi altında olduğu bir dönemde vuku buluyordu. Tekisui’nin

vadisi, Isamu adında güçlü bir Bushi savaşçısına ait toprakların sınırları içindeydi. Isamu'nun ailesi, ülke genelinde Minamoto no Michichika'nın önderliğinde bir askeri yönetim tesis edilmesine destek olmak üzere tapınak Bushi'lerine ve Japonya'nın soylu ailelerine karşı savaşmıştı. Isamu, Japonya'nın dört bir yanında tanınan ve saygı duyulan biriydi. Topraklarındaki vadede bir rahibin yaşadığını duyunca, Tekisui'ye bir davet göndererek ondan kendisini görmeye gelmesi ricasında bulundu. Isamu'nun üç oğlu vardı—Kenshin en büyükleri, Nibori ortancaları ve Susumu en küçükleriydi. Oğulların üçü de Japonya'nın dört bir yanında birer kahraman ve büyük birer savaşçı olarak nam salmışlardı. Tekisui'nin geleceği gece, üç oğul da rahibin diyeceklerini işitmek üzere baba evine geri döndüler.

Vakit geldiğinde Tekisiu davete icabet ederek geldi ve Isamu ile ailesinin huzuruna çıktı. Elbisesinin içinden bir yazı fırçası çıkardı ve fırçayla havaya tek bir düz çizgi çizdi. Bu Tekisui'nin hikmetinin başı ve sonuydu. Kimileri, Isamu'nun o anda derhal aydınlanmış olduğunu iddia etseler de, doğru değildir bu. Isamu aydınlanmış değildi, ama bilge bir adam olduğundan, herhangi bir konuda fikrini beyan etmekte asla acele etmezdi. Oysa Isamu'nun oğulları öfkeden köpürmüşlerdi, çünkü Tekisui'nin babalarının hoşgörüsünü kötüye kullanarak kendileriyle alay ettiğine inanıyorlardı. Susumu bu saygısızlığı yüzünden rahibi cezalandıracağını söyledi ve kılıcını çekti. Susumu, pek çok kişiyle çarpışmış çok meşhur bir kılıç ustasıydı, ama Tekisui elinde fırçasıyla olduğu yerde kıpırdamadan durdu. Susumu rahibe saldırdı, ama Tekisui fırçasını kullandı ve Susumu'yu üç hamlede yendi.

Oğlanların ortancası Nibori kılıcını çekti ve şöyle dedi: “Kardeşim büyük bir savaşçıdır, ama bil ki ben ondan da ustayımdır.”

Bunu duyunca Tekisui, “O halde ona göre hazırlık yapmalıyım,” dedi ve fırçasından tek bir kıl kopardı. Fırçayı yere bı-

raktı ve o tek kılı havaya kaldırdı. Nibori saldırdı ve Tekisui onu o tek kılla iki hamlede alt etti.

Bu kez en büyükleri olan Kenshin kılıcına davrandı. “Bugüne dek hiçbir düelloyu kaybetmediğimi bilmiş ol. Babamdan sonra, bu bölgedeki en büyük kılıç ustası benim,” dedi.

“Pekâlâ. Madem öyle, bu uyarına göre hazırlanacağım,” diye yanıtladı Tekisui ve elindeki tek kılı yere, fırçanın yanına bıraktı, hiçbir şeyi havaya kaldırıp bekledi.

Kenshin saldırdı ve Tekisui hiçbir şeyle onu bir hamlede alt etti.

Bu olup bittikten sonra Isamu, Tekisui’nin ustalığına hayran kaldığını söyledi.

“Az önce gördüğünüz ustalığın kendi değil, ustalık ya da naustalık düşüncesidir. Her şeydir ve hiçbir şeydir, bir resimdir, bir fener, uzak bir sahilden gelen bir kum taneciğidir.”

Kenshin, Nibori ve Susumu cehaletleri için özür dilediler ve Kenshin üç kardeşin Tekisui’nin öğrencileri olarak onunla birlikte vadiye gelip gelemeyeceklerini sordu. Tekisui Kenshin’in isteğini kabul etti ve Shotai-Mu okulu böylece kurulmuş oldu.

İki

Yıllar yılları kovaladı ve Isamu yaşlı bir adam oldu. Onca zaman geçmesine karşın oğulları onu bir kez olsun ziyaret etmemişti. Isamu bu duruma üzülmesine üzülmüyor, ama içermiyordu, çünkü Tekisui’nin hikmetini gözleriyle görmüştü ve oğullarının onunla çalışma imkânı bulmalarından memnuniyet duyuyordu. Isamu ayrıca Shotai-Mu’nun sessizliği ve tecridi her şeyin üstünde tuttuğunu, Tekisui’nin sırf bu yüzden bir tapınak ya da kütüphane kurmaktansa yeni okulunu vadinin bir ucuna, toprağın derinliklerine gömmüş olduğunu biliyordu. Isamu, oğullarını çalışmalarıyla baş başa bırakmanın en iyisi olacağına karar verdi.

Bir gece fırtınaya yakalanmış bir tacir Isamu'nun kapısına geldi. Isamu adamın içeri alınmasını, gece evinde misafir edilmesini emretti ve tacir kendisini evine kabul eden adama duyduğu minnetin bir ifadesi olarak Isamu'ya kaligrafi sanatının nadir örneklerinden birine haiz bir parşömen hediye etti. Oysa tacirin de Isamu'nun da gözünden kaçan şey parşömene yazılmış harflerden birinin kötü olduğuydu. Yalnız bu kadarla kalsa iyi, bir de parşömen sağanakta sıırıslıklam olmuş, su kötü harfi uykusundan uyandırmıştı.

O geceyi izleyen aylar boyunca kötü harf, Isamu'nun aklını hasta ederek onun kafası karışık ve unutkan bir adam olmasına, onu kendi aile efradının bile tanımakta güçlük çektiği bir yabancıya dönüştüren davranışlar sergilemesine yol açtı. Sonunda, hasta Isamu bilincini hepten yitirerek yatağa düştü.

O vakit Isamu'nun oğullarını olan bitenden haberdar etmek ve Tekisui ile Shotai-Mu'dan yardım istemek üzere Tekisui'nin vadisine bir haberci yollandı.

Ertesi gün şafak sökerken Isamu'nun evine üç adam geldi. Bu adamlar Bushi savaşçıları gibi giyinmişlerdi gerçi, ama evdekilerin o güne dek gördükleri Bushilere de hiç mi hiç benzemiyorlardı. Bronz zırhları karmakarışık bir şekilde iç içe geçmiş on binlerce simgeden ve harften örülmüştü, zırhlar öylesine ince, öylesine narin görünüyordu ki bir nazar bile onları kolayca delip geçecek gibiydi. Bundan başka, savaşta kuşanılması âdet olan üç kılıç yerine, her savaşçının yalnızca kabzası olan, ama ağız olmayan tek bir kılıç taşıdığı görülüyordu. Bu savaşçılar Isamu'nun oğullarıydı: Kenshin, Nibori ve Susumu. Ama hiç kimse onları tanıyamamıştı çünkü uzun vadeli yoklukları ve yıllar süren çalışmaları oğlanları enikonu değiştirmişti.

Üç adam Isamu'nun parşömen odasına girdiler ve kötü harfe karşı savaştılar. Sonunda onu yendiler de, ama Susumu bu çarpışmadan ölümcül bir yara ile çıktı. Kenshin ile Nibori aynı günün ilerleyen saatlerinde Shotai-Mu'ya acil olarak geri çağ-

rıldılar, ama Susumu'nun fazla ömrü kalmamıştı ve ağabeylerine son saatlerini baba evinde geçireceğini söyledi.

Isamu akşamleyin gözlerini açtığı anda zihni yerine gelmişti. Ölüm döşeginde yatan savaşçının oğlu olduğunu bir bakışta anladı. Susumu gözlerini açıp da karşısında babasını görünce, kötü harflerin önünün alınması için bundan sonra bölgede kullanılan tüm yazılı harflerin önce Shotai-Mu'ya gönderilmesini rica etti ondan. Isamu bu ricayı derhal kabul etmekle kalmadı, Japonya'nın her yanındaki her bir yazılı harfin önce Shotai-Mu'nun görüşüne sunulması için elinden gelen her şeyi bizzat yapacağına dair söz verdi oğluna. Bunu duyan Susumu gülümsedi ve son nefesini verdi.

İhtiyar adamın ölünceye dek tuttuğu bir söz oldu bu.

“Görmeni istediğim bir şey var.” Fidorous o başöğretmen yürüyüşüyle koridordan aşağı seğırtti ve ben de peşine takılıp onu takip ettim. “İlk Eric Sanderson beni bulduğunda,” dedi, “yaralıydım, can havliyle kaçıyor, hayatımı kurtarmaya çalışıyordum. Sürekli bir kaçış halinde şehirden şehre giderek kavramsal izlerimi şifrelerden ve metinlerden oluşan bir duman perdesiyle gizlemeye, bulanıklaştırmaya çabalıyordum.”

“Eric’in sizi bulmak için izlediği yoldan mı söz ediyorsunuz?”

“Evet, ama çabalarım işe yaramıyordu ve yeterince hızlı hareket edemiyordum. Eric bir tuzak kurmak için gereken malzemeleri toparlamama yardım etti.” Kitap-duvarda bir kapının önüne geldik. “Benim hayatımı kurtardı o. Bu yüzden bir Ludovician bulmasına yardım etmeye yanaşmadığımda o kadar bozuldu bana.”

“Ne içindi o tuzak peki? Neden kaçıyordunuz?”

“Şimdi göstereceğim sana, sabırlı ol.” Fidorous kapıyı itip açtı.

Kapının ardındaki mekân mağaramsı bir yerdi, karanlık ve hayal meyal seçilen bir yer; gece vakti bir uçak hangarının içi nasıl olursa öyle. Gözlerimi dikip baktım. Odanın zemininde, çizgilerinin tamamı titreşen ışıktan olma ev büyüklüğünde bir küp vardı.

“Tanrım,” dedim gözlerimi alamayarak. “Çok güzel.”

Fidorous cevap vermedi.

Gözlerim karanlığa biraz alışınca, bu efekti oluşturan şeyin bir dizi uzun, tahta çatkı olduğunu gördüm. Tahta çatkılardan her birinin üstünde bir ya da birden çok film projektörü vardı

ve her bir projektör ışığını yanındaki projektörün kenarına veriyordu. Hepsi birlikte küpü tanımlıyorlardı.

“Tuzak bu mu?”

“Evet. İmleyen filtresi en tepede,” dedi Fidorous küpün üst kısmına işaret ederek, “ve tutma haznesi de burada, dipte. Bir kafes bu. Bir akvaryum.”

Bir kez daha baktığımda, akvaryumun ortasında, kıvıl kıvıl toplanan kocaman, karanlık bir yumağın varlığına dair bir izlenim edinmeye başladım. Suçluluktan, korkudan ve yenilgiden oluşan uzun, etli sarmallar, çalkalanmakta olan kütleden pörtleyip dışarı yayılıyor, sonra yeniden içeri çekiliyor veya kayıyorlardı. En kötüsü de o karanlık yumağın; ağırlığın ve korkunun dayanılmaz bulantısının bir yerden tanıdık geliyor olmasıydı.”

“Orada ne var?”

“Bir Kasvet.”

Doktorun yüzünü görmek için döndüm.

“Luxophage’lar, Vigophage’lar ve Aptiphage’lar,” dedi. “Hem de binlercesi. Merkezdeki o büyük olanlar da Panophageus’lar, yani sürünün kraliçebalıkları. Bunun gibi sürülere Kasvet deniyor.”

Bir tiksinti ürpertisi. O terk edilmiş hastanede içimde olan Luxophage’ı geçirdim aklımdan, o bulantıyı, ne tarafa gideceğimi bilememe duygusunu, o iradesizliği. Bay Hiçkimse’yi ve işverenini düşündüm.

“Nereden geldi bu?” Daha soruyu sorarken bile, cevabın kafamın içinde çoktan şekillendiğini hissedebiliyordum. Uçsuz bucaksız bir döngünün başlangıcını sezinlemeye başladım.

“Mycroft Ward’dan,” dedi Fidorous.

Yeniden akvaryuma diktim gözlerimi. “Neden peki?”

“Shotai-Mu, Ward’un yayılmasını durdurmaya çalıştı. Neredeyse yirmi yıl boyunca ona karşı savaş verdik. Bir gün ajanları, bilgisayar sistemimizin güvenliğini deldi. Uzunca bir zamandır özel çiftliklerde Kasvetler üretiyorlarmış meğer ve on-

ların düzinelercesini, milyonlarca yiyici balığı, harflerin ve sözcüklerin içine yüklediler ve sonra da bunları bizim dil izleme sistemimize beslediler.” İhtiyar adam sanki bilincini yarı yarıya yitirmiş gibi, bomboş görünüyordu. “Hayatta kalan tek Shotai-Mu bendim, o da senin sayende.”

“Siz de buraya geldiniz.”

“Bu bölüm uzun zaman önce terk edilmişti ve Ward’un adamları burası hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Anlayacağın, daima en önemli önceliğimin işimizin devamını getirmek olduğunu düşünüyordum. Dilleri korurken, onlara göz kulak olurken bir yandan da kendimi gizlemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama işte. Ama artık ihtiyarladım, Ward da kendini zenginleştirdi ve güçlendirdi. Tektiplleştirme sisteminin, önünde sonunda kusursuz bir hale gelmesini sağlayacak her türlü kaynağa sahip ve bu gerçekleştiğinde de binlerce Ward yerine, on binlerce, milyonlarca, hatta milyarlarca Ward olacak. Ekspansiyel olarak, geriye kendinden başka hiçbir şey ve hiç kimse kalmayacağına genişleyecek. Yalnızca Ward’dan ibaret olacak her şey, yalnızca ondan; her evde, her kasabada, her şehirde, dünyadaki her ülkede yalnızca Ward. Sonsuza kadar.”

“Tanrım,” dedim.

“Ve işte ben de,” dedi duygularından hepten sıyrılmışçasına bir sükûnetle, “bu nedenle yarın ikinize birden yardım edeceğim.”

Orpheus ve QWERTY şifresi

Doktorun acele etmeden yolda bana ufak bir mutfak ve bir tuvalet göstermesiyle, İlk Eric Sanderson'ın odasına geri dönmemiz yaklaşık on dakikamızı aldı.

Onca koridordan, çatallanan onca yoldan sonra Eric'in kapısına varmak, kapının ardında beni eşyalarımın, kedimin ve sıcak, rahat bir yatağın beklediğini bilmek bana iyi geldi.

“Ne zamandır uyumadın?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Yalnızca biraz sersemlemiş gibi hissediyorum kendimi.”

“Hımmm. Pekâlâ, korkarım sabah olmadan halledilmesi gereken iki önemli iş var.”

Bunu derken Fidorous iç cebinden çok eski bir boya fırçası çıkardı. Fırçanın tahta sapı; üstüne yapışmış mürekkep kalıntılarından ve görüldüğü kadarıyla parmaklardan ve ellerden bulamış boya yağı olması muhtemel bir maddeden kapkara kesilmiş, yıpranıp eskimişti. Ucundaki sert kıllar da karaydı, ama hiç tarazlanmamışlar, biçimlerini kusursuzca korumuşlardı.

“Tekisui'ninki gibi aynı,” dedim. “Bu bir kaligrafi fırçası, değil mi?”

“Evet, aynen öyle ve bununla kendi hikâyeni yazman gerekiyor. Hatırlayabildiğinince kapsamlı ve olabildiğinince ayrıntılı bir biçimde.”

“İyi de nereye yazacağım?”

“Havaya.” Fidorous, havaya havai fişekle imzasını atan biri gibi boşlukta bir el hareketi yaptı. “Sabaha kadar, bu fırçanın bütün hikâyeni başından sonuna yazmış olması gerekiyor. Anlatabildim mi?”

Fırçayı bana uzatırken mavi gözleri, sakın, duru ve ciddiydi. “Evet,” dedim kendimi şaşırtarak. Eski tahta sapı dikkatle kavradım. “İki iş var demiştiniz demin?”

“Evet, bir de bunu içmen lazım,” ceketinin bir cebinden küçük bir bardak çıkarırken. Bardağı elinden aldım, kaldırıp ışığa tuttum. İçi küçük kâğıt kırpıntılarıyla doluydu, sanki bir A4 kâğıdı parça parça edilmiş de sonra küçük dikdörtgenler halinde yeniden doğranmıştı. İyice yakından bakınca her bir kırpıntının üzerine siyah mürekkeple SU sözcüğünün basılmış olduğunu gördüm.

Doktora döndüm. “Bunu mu içeceğim yani?”

“Evet, su kavramını içmen gerekiyor, onu tadabilmek ve sayesinde tazelenebilmek için.”

“Nasıl becereceğim ki bunu?”

“Dünyada iki tür insan vardır Eric. Büyük Tufan hikâyesiyle Babil Kulesi hikâyesinin aynı şey olduğunu içten içe sezinleyenler ve bunu sezinlemeyenler.”

Konuşacak oldum, ama-

“Yarın sabah olmadan suyu içmiş ve hikâyeni yazmış olman gerekiyor. Ondan sonra seni odandan almaya geleceğim.” Doktor bir yanıt beklemeden arkasını döndü ve koridorun öbür ucuna doğru yürümeye koyuldu. Arkasından bağırılmayı düşündüm, ama kararsızlıkla bunu birkaç saniye erteledim, konuşmak için biraz fazla uzun bekledim, sonra zaten hepten gözden kaybolmuştu.

•

Yatak odasının ışığını açmam Ian’ı pek memnun etmemişti. Aile fotoğrafı için uykularından uyandırılan iri kıyım erkek kedilerde zaman zaman rastlanan o ifade vardı yüzünde.

“Özür dilerim,” dedim yatağın ucuna otururken.

Ian’ın kulağı seyirdi.

Bardağı aldım ve elimi içine atıp karıştırdım. Parmaklarımın kırmıldattığı kâğıt kırpıntıları hışırtılı bir tıslama sesi çıkardı. *İnanç*. Gözlerimi yumdum ve duyduğum hışırtının, uzun boş bir borunun içinden akan suyun *fış* sesi olduğuna kendimi ikna etmeye çabaladım. Bu düşünceyi zihnimde elimden geldiğince sağlam ve dikkatli bir şekilde zapturapt altına alınca parmağımı içinden çıkarıp bardağı ağızıma doğru götürdüm. Kâğıtlar gevşek topaklar halinde dudaklarıma doğru yuvarlandı ve kuru, gıdıklayıcı birkaç parça dişlerime ve dilime kadar gelip dayandı. Gözlerimi açtım, o parçaları teker teker ağızımdan çıkarıp tükürdüm, en sonuncuyu da hafif hamurumsu bir top haline getirip fırlattım.

Bir süre bardağın içine bakakaldım. Küçük beyaz kâğıt kırpıntıları birbirine dolaşmış halde duruyor, üstlerinde yazan SU sözcüğü kimisinde görünüyor, kimisinde yarı yarıya görünüyor, kimisinde ise hiç görünmüyordu. Yeterli sayıda dindar ve inanmış insan gözünü dikip baktığında içindeki tozun kana dönüştüğü küçük bir şişeyle ilgili belli belirsiz bir şeyler anımsadım. Sonra bir yerlerden *Şarap İsa'nın kanına dönüşür* lafı geldi aklıma ve *Aman ne güzel* dedim kendi kendime.

İnanç. İnanç. İnanç. Bardağı yeniden elime aldım, ağızımı kocaman açarak ve su tadının, hissinin sopsoguk, dolu dolu ağızımın içine boşalmasını bütün kalbimle umarak, bekleyerek bir güzel başıma diktim. Ama su yerine kâğıtlar boşaldı ve ağızımın içi bir hamster kafesine döndü. Bir kısmı tükürüğümün uzayan bağcıklarından ıslak ve yapış yapış olan kırpıntıları gerisingeri bardağın içine tükürdüm. Kırpıntılardan en az bir tanesi damağımın öyle gerisine yapışmıştı ki handiyse gırtlığımdaydı. Parmağımı ağızıma soktum, neredeyse kusacak gibi olup kâğıdı tırnağımla damağımdan ayırmaya çalıştım.

Bardağı komodinin üzerine bıraktım. Su düşüncesi ha? Maddi olanla kavramsal olan arasındaki dikişler sahiden oradaydıysa bile, onları sökmek bir yana dursun yerlerini dahi bulmayı başaramamıştım, bu yüzden de boş yere çabalamak yerine

Fidorous'un eski fırçasını elime aldım. *Bununla kendi hikâyeni yazman gerekiyor. Hatırlayabildiğinçe kapsamlı ve olabildiğince ayrıntılı bir biçimde.*

Ayağa kalktım.

Fırçanın ucu yere paralel ve sabit duruyordu.

Başladım yazmaya.

Baygındım. Nefes almıyordum...

Ne süreyle olursa olsun insanın kolunu önünde tutması bekleyebileceğinizden çok daha fazla güç gerektiriyor.

Nihayet fırçayı komodinin üzerine koydum ve yorgun, belirsiz yüzümü ellerimle ovuşturdum. Bu iş ne kadar sürmüştü sahi? Kaç saat geçmiş olabilirdi ki? İki, üç? Her şeyin şimşek hızıyla çaktığı bir dünyada bunu kestirmek güçtü, ama doktorun benden istediği şeyi yapmıştım, hikâyemi havaya yazmıştım. Midem bulanıyordu. Çok, ama çok uzun zamandır boğazımdan lokma geçmemişti ve kendimi özellikle aç hissetmesem de yiyecek bir şeyler bulup karnımı doyurmadığım sürece bu bulantı hissinin geçmeyeceğini biliyordum. Bir tuvalet ihtiyacı da baş göstermişti ve birden ben neler yaşıyor olursam olayım, bedenimin iç düzeneklerinin bana hiç aldırmayıp günlerce, aylarca, yıllarca arka planda sessiz sedasız, yine kendi işlerini yapmayı sürdürecekleri dank etti kafama. Bir bakıma güven verici bir yanı vardı bunun; bu tekerrürün, insanı bir *çapa* gibi tutuşunun. Ağrıyan kolumu, kramptan kurtulmak için sallayarak odanın kapısına doğru yöneldim.

Sifonu çektim, ellerimi yıkarken odanın köşesindeki küçük sarımsı kabinde bir duş almayı düşündüm dalgın dalgın. Duşu düşünmesine düşünüyordum ya, çok yorgun olduğumun, ayaklarımın üstünde güç bela durduğumun da farkındaydım; düşüncelerim şimdiden kıyılarından köşelerinden kıvrılıyor, pır-

pır kanat çırparak dükkânı kapatmakta olan o uyuşuk, mıymıntı beynimin görüş alanından uçup gidiyordu. Bir şeyler yemem, sonra da yatağa devrilip uyumam lazımdı; başka her şeyin beklemesi gerekecekti.

Tuvaletten çıktım ve kitap-koridorun köşesinden dolanarak mutfak kapısına doğru seğirttim. Kapı açıktı, bir duvar lambasının mavisinden yere ve karşı duvardaki kitapların sırtlarına boylu boyunca bir ışık şeridi vuruyordu. Su kaynatma makinesinin, bir kupanın içinde çingırdayan kahve kaşığının sesleri çalındı kulağıma. Kapının eşiğinden başımı biraz uzattım. *Scout*. Onu görmemle birlikte bir şey—sinirlerim, kanım—yerinden oynadı ve dondu, içimde buz kesen bir ırmak ve parazit cızırtısı.

Kafamı geri çekmeye fırsat bulamadan beni gördü, bana sırtını dönmeden önce başparmağı yükselip gözlerinin altını sildi.

“Geldiğini duymadım,” dedim.

“Koridorlar yüzünden.” Ne diyeceğimi bilmiyordum. “Duvarlardaki kitaplar sesleri içlerine çekip boğuyorlar sanırım.”

Başını salladı, yüzü su kaynatma makinesine dönük halde, içindeki suyun kaynamasını bekleyerek.

İkimiz de orada öylece durduk. Ağır saniyelerin tiktakları.

“Nasıl gidiyor?”

“Fena değil,” dedi. “Sanırım dizüstü bilgisayar bağlantısını stabilize etmeyi başardım.”

Beni göremediğini bile bile başımı salladım. “İyi. Sevindim.”

“Bak, bir şey söyleyeceğim tamam mı,” dedi, “bunu gerçekten yapmasak olur mu?” Yüzünü döndü, gözleri cam gibi ölgündü, ağlamaktan altlarında kırmızı çizgiler oluşmuştu. “Yorgunum, uyanık kalmaya ve kendimi yaptığım işe vermeye uğraşıyorum, hem zaten artık sen *umurumdaymışsın gibi yapmama* da gerek yok, değil mi? Öyle diyordun ya. Unuttun mu yoksa?”

“Yalan söyleyen sendin.” Söylenebilecek daha çocukça bir şey bulamazdım herhalde. “Ne bekliyorsun, bu saatten sonra seni nasıl—”

“Doğru ya, çünkü sen her şeyi biliyorsun, değil mi? Benim düşündüğüm, hissettiğim her şeyi biliyorsun sen.”

İçimdeki soğuk, incinmiş bir şey, “Gerçekleri biliyorum,” dedi.

“*Gerçekleri biliyorum.*” Yapılmamış kahvesini iteleyip önünden uzaklaştırdı. “Siktir git, tamam mı Eric. Siktir ol git, başka bir şey istemiyorum senden,” beni iterek önümden geçti ve odadan çıkıp gitti.

Bir başıma, yere bakarak, kapının ağzında dikilip kalakaldım.

Fokurdayan su kaynatma makinesi bir noktada, gürültülü bir çık sesiyle kendini kapattı.

Sözcük tünellerinin yukarısında, kütüphanenin yeraltı raflarının bulunduğu koridorun kıyısında, aerodinamik yapılı bir kavram ağır ağır süzülerek durur. Tek tük kütüphanecilerin ve ziyaretçi olarak gelmiş bilim adamlarının yarattığı miskin olay-akıntılarında hafifçe yan yatar ve sallanır. Yırtık eksilti solungaçları su fışkırtır ve genişler. Ludovician'ın gözü boşluk-karası bir sıfırdır, bir mürekkep damlasıdır, dünyanın derinlerine gömülmüş karanlık bir deliktir. Düşünce-köpekbalığı dinler ya da düşünür gibidir.

Aşağılarda bir yerlerde, gözlerim rüyalı-uykuda titreşiyor.

Kâbuslar.

Her yanıma dolanmış yabancı yatak örtülerinden ve tepemdeki yabancı tavanın bulanıklığından ürkerek, sıçrayarak uyan-dım uykumdan. Neden sonra nerede olduğumu hatırlamayı başardım. *İlk Eric Sanderson'ın yatak odasında*. Kaslarım gevşedi. Gördüğüm rüyanın peşine düşmeye, onu ucundan da olsa yalamaya çabaladım, ama uçup gitmişti bile, daha önceki on-larca rüya gibi buharlaşmış, unutulmuştu çoktan.

Saat kaçtı? Açık bıraktığım ışık tıpatıp aynı sarılıkta yanı-yordu ve günün herhangi bir saati olabilirdi, kendimi nihayet yatağa atmamın üzerinden saniyeler de geçmiş olabilirdi, saat-ler de. Burada, günlerin ve gecelerin bir anlamı yoktu, yerlerini elektrik düğmeleri ve hiç sönmeyen ışıklar almıştı.

Sarı cipi düşündüm, yağmuru, açık havayı.

“Bir şeyi atlamışsın.”

Dirseklerimin üzerinde güç bela doğrulup yorganın kaba-rık kenarından aşağı bakmamla birlikte yatağın dibinde biri-nin oturduğunu gördüm. Fidorous.

Yorganın altına kıyafetlerimle girmiştim, bu yüzden hiç çe-kinmeden yavaşça doğrulup yatağın içinde oturdum.

“Ne?”

“Bu defterlerde, bir şeyi gözden kaçırmışsın. Sahiden çok zekice bir işmiş.”

Silkinip kendime gelmeye, odaklanmaya çalıştım. Fidorous benim *Ampul Fragmanı* defterlerimi okuyordu.

“Hey. Odama izinsiz dalıp eşyalarımı karıştırmaya hakkı-nız yok.”

“Öyle bir şey yapmadım zaten. Bunları dün unutmuşsun.”

Haklıydı. Naylon torbayı almayı unutmuştum, onu üstünde mumlar yanan masanın olduğu odada bırakmıştım.

“Unuttum diye oturup okumanız gerekmezdi yine de.”

Doktorun gözleri üzerime dikildi. Bu gözler her zaman öy-lesine berrak ve boşlardı ki, arkalarında nelerin döndüğünü

kestirmenin hiç yolu yoktu. Küçük bir endişe burulması hissettirdi içimde.

“Demek gözden kaçırdığın şeyin ne olduğunu öğrenmek istemiyorsun, öyle mi?”

Hâlâ başım dumanlı ve uyuşuk olmama karşın, biraz defterleri bana güzellikle vermesini isteyerek, biraz da onları elinden kapmaya kendimi hazırlayarak elimi kaldırdım. Ama aslında neden bahsettiğini öğrenmek için can atıyor olduğumdan, bu hamlemin sonucu her iki amacımın da gerçekleşmesine imkân vermeyecek denli zayıf, *ne idüğü belirsiz* bir hareket oldu.

“Bu QWERTY denen şifre,” dedi doktor beni görmezden gelerek. “Şuraya, şuraya, sonra buraya ve evet buraya da aldığın notlara bakılırsa rasgele bir şifre, değil mi? Ben öyle olduğundan emin değilim.”

Fazladan statik enerji sanki beynimin marşa basmasını sağlayabilirmiş gibi parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

QWERTY, *Ampul Fragmanı* metninde kullanılan şifrelemenin bir parçasıydı. Bir solukta söylemek gerekirse, doğru çözümün, standart bir Q klavyede daima şifrede çıkan harfin bitişiğindeki harflerden biri olacağı anlamına geliyordu. Örneğin şöyle:

Q	W	E	R	T	Y	U	I	O	P
A	S	D	F	G	H	J	K	L	
Z	X	C	V	B	N	M			

Buradaki örnekte şifreli olan harf F olduğundan, bu harfin karşılığı E, R, T, D, G, C ya da V harflerinden biri olmalıdır. İlk Eric Sanderson’ın da açıkladığı üzere, bu sekiz olası harften hangisinin doğru çözüm olduğunu tahmin etmeyi kolaylaştıran belli bir düzen yok gibiydi ve bu engel de şifre çözme sürecinin

çok ağır ilerlemesine ve fazlasıyla zahmetli bir iş olup çıkmasına yol açıyordu.

“Yani bir sistem olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Evet,” diye başını salladı Fidorous. “Ama bu buz dağının görünen ucu yalnızca. Bak.” Ceketinin iç cebinden bir dolmakalem çıkardı ve defterlerden birinde boş bir sayfa buldu. “Bütün *Ampul Fragmanı*’nın ilk harfi, ‘Clio’nun dalgıç gözlüklü ve şnorkelli başı’ndaki C harfi, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Ama bu harfi bulmak için QWERTY dizilimini uygulamadan önce, notlarına göre bu harf aslen V imiş—”

Q	W	E	R	T	Y	U	I	O	P
A	S	D	F	G	H	J	K	L	
Z	X	C	V	B	N	M			

“—yani doğru harf, eldeki harfin bir solunda bulunanmış, değil mi?”

“Evet.”

“Şimdi, kalemimizi alalım ve sağdan sola giden şöyle bir yatay ok çizelim:”

“Tamam.”

“Çözdüğün ikinci harf Clio’nun L harfiydi, ama bu harf de Z olarak görünüyordu. Klavyenin kenarındaki harfler yuvarlandığından burada işler biraz karışıyor ama, şöyle bir bağlantı kurabiliyoruz:”

Q	W	E	R	T	Y	U	I	O	P
← A	S	D	F	G	H	J	K	L	
Z	X	C	V	B	N	M			

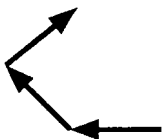
“Yuvarlama hesaba katıldığında L harfi aslında, Z harfinin yukarı çaprazında ve solunda kalıyor, o yüzden ilk oku bitirdiğimiz yerden yukarı çapraza ve sola giden bir ok daha çiziyoruz, şöyle:”

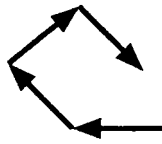
“Buraya kadar anlamadığın bir şey yok ya?”

Uyku sersemi halimle, bu anlattıklarını ucundan da olsa anlamaya çırpınıyordum. “Yok canım, hepsini anladım,” diye yalan attım.

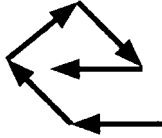
“İyi o zaman. Neredeyse bitiyor. Çözdüğün üçüncü harf I harfiydi. Bu da asıl metinde J olarak geçiyordu. I harfi J’nin yukarı çaprazında ve sağında kaldığına göre, sonraki okumuzu şöyle çizmemiz gerekiyor:”

“Dördüncü harf O harfi. Asıl metinde K olarak görünüyordu. Bu bize birden fazla seçenek sunan birkaç harften biri. Ya yukarı sağ çapraza giden bir ok çizebiliriz ya da klavye yuvarlamasını hesaba katıp tercihimizi aşağı sağ çapraza giden bir ok çizme yönünde kullanabiliriz. Aşağıya gidenini tercih edelim.”

“Şimdi ‘D’ harfi ‘S’ olarak çözülmüş. Soldan sağa yatay bir ok çizmek gerekiyor o zaman...”

“İşte oldu. Bak bakalım ne görüyorsun?”

Sayfaya baktım ve beynimin içinde, yer ayaklarımın altından çekilirmiş gibi oldu.

“Bir harf. ‘e’ harfi.”

“Aynen öyle. Sistem kusursuz değil—gördüğün gibi bazı durumlarda okları çizerken iki yön arasında seçim yapmak gerekebiliyor—ama üstünde biraz çalışırsak harflerin şifrelenme mantığını çözer, bu okları bile çizmeye ihtiyaç duymadan onları deşifre edebiliriz bana sorarsan.”

“Peki ama—”

“Diyeceğim şu ki, şayet yanılmıyorsam bu QWERTY şifresi denen şey, tek bir metni şifrelemekle kalmıyor, iki ayrı metni üst üste bindiriyor aynı zamanda. Şu anda gördüğün, ikinci bir metnin ilk harfi, belki daha kısa, ama ilkinden tamamen farklı bir metnin.”

“Yani *Ampul Fragmanı* benim çözdüğüm metinden ibaret değil mi demek istiyorsunuz?”

“Evet. İçinde daha başka *bir şey* gizlediği kesin en azından. Ama bu *şey* ne dersen orasını bilemem.”

Tükenmez kalemle çizilmiş oklardan meydana gelen harfe baka kaldım.

“Yalnız maalesef,” dedi Fidorous *Ampul Fragmanı* defter-

lerini kapatıp bana uzatarak, “şu anda buna ayıracak vaktimiz yok, yeterince oyalandık bile.”

“Burada daha başka bir metin varsa, bu metnin ne hakkında olduğunu bilmek zorundayım, doktor.”

“Korkarım olaylar umduğumuzdan da hızlı geliyor. Bu yüzden elimizi çabuk tutmamız gerek. Scout dizüstü bilgisayar ile Mycroft Ward’un çevrimiçi benliği arasında bir bağlantı kurmayı başardı bile. Vakit kaybetmeden yola koyulmalıyız.”

İyi de hangi yola? diyecek oldum, ama doktor konuşmama fırsat vermedi.

“Şimdi işimize bakalım, dün akşam suyla ve fırçayla yapman gerekenleri hallettin mi, ondan haber ver?”

“Fırçayla işimi bitirdim,” dedim, “ama bardaktaki kâğıtlar hâlâ yalnızca kâğıt. Yani—bir türlü başka gözle bakmayı beceremedim onlara, ne yaptıysam olmadı.”

“Hımmmm. Fırça nerede?”

Fırçayı bulup Fidorous’a verdim. Bir an düşünerek onu elinde tarttı. “Her şeyi baştan sona yazdığına emin misin?”

Başımı salladım. “Bununla uğraşmaktan uyuyamadım bile. Saatler sürdü—şu anda saat kaç?”

“Sekiz.”

“Demek üç saat uyumuşum.”

“Peki,” doktor fırçayı iç ceplerinden birine sakladı. “Bu kadarıyla idare etmeye bakacağız. Bardağı yanına al. Onu da *Orpheus*’ta halledersin artık.”

“*Orpheus* da ne?”

“Teknemiz,” dedi doktor, ayağa kalkarak. “Banyoya gitmen gerekiyorsa bir an önce git ve eşyalarını toparla. On beş dakika sonra seni almaya geleceğim. Yanına palto almayı sakın unutma, ha bir de diktafonları da getir, bakarsın ihtiyacımız olur.”

Saçlarım duştan hâlâ ıslak, üstümde asker pantolonu, ayağım-
da botlar ve sırtımda İlk Eric Sanderson'ın odasında bulduğum
yüksek yakalı kalın bir palto, sırt çantamda *Ampul Fragmanı*
defterlerim ve diğer bütün bulgularım, bir elimde kâğıt kırpın-
tılılarıyla dolu bardak, öbür elimde Diktafonları doldurduğum
bir poşet olduğu halde dizili kitaplardan oluşan koridorlarda
Fidorous'u takip ettim.

“İlan ne olacak?”

“Kedin çoktan buraya indi bile, kendi başına yolu bulmuş.
Tuhaf bir hayvan, değil mi?”

“Burada bir tekne olduğunu söylemiştiniz, değil mi?”
Yorgunluktan ve yüklendiğim şeylerin ağırlığından, artık hiç-
bir şeye şaşmaz, her şeyi normal karşılar olmuştum.

“Birazdan görürsün, az kaldı, geldik sayılır.”

Birkaç dakika sonra, yürüdüğümüz koridorun bitiminde,
aşağıdaki bir kapıya inen bir merdiven göründü.

“Burası kuru liman,” dedi Fidorous.

Düz beton zeminli, yüksek tavanlı ve örümcek ağı gibi birbi-
rine dolaşmış uzun kabloların ucundan sıra sıra sarkan onlarca
ampulle dolu, süpermarket büyüklüğünde bir mahzene indik.

Scout oradaydı. Mekânın ortasında bir şeyle uğraşıyordu.

*Hadi bakalım, dedim kendi kendime. Yolun sonuna gel-
din. Bir adım sonra, her şey bitecek, öyle ya da böyle bitecek.
Birazcık daha dişini sıkıp güçlü olman lazım.* Fidorous'u takip
ederek beton zemine geçtim.

Scout daha önce görmediğim, mavi, kalın, su geçirmez bir
palto giyiyordu. Görünüşe bakılırsa bir şey yapmakla meşgul-
dü, kocaman bir şeydi bu, kalaslar ve çıtalarla çizilmiş bir çer-
çevenin içine özenle yerleştirilmiş kutularla, çay sandıkları-
yla ve başka tuhaf öteberiyle hazırlanan bir çeşit yerleştirmey-
di belki de. Hiçkimse'nin; yerleştirmenin ortasında, ters çevril-
miş plastik bir kasanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarını ta-
nıdım. Arkasından bir kablo, muhtemelen o pek mühim inter-

net bağlantısının kablosu sarkıyor, aynı kablo tavana dek uzanıp orada gözden kayboluyordu. Onun dışında beş bilgisayar daha saydım, seksenli yıllardan kalma, krem renkli kalın plastik kasaları olan o müzelik modellerden. Yerleşim planının her bir köşesine bu bilgisayarlardan birer tane yerleştirilmişti; şöyle:

X

X

X

X

X

Bu düzenlemede dikkatimi çeken iki şey vardı. Bu iki şeyden hangisinin beni daha fazla şok ettiğine ise karar veremiyordum.

“Şu beyaz bilgisayarlar,” dedim, “onlar kavramsal bir döngü yaratmak için, değil mi?”

“Çok doğru, kaydedilmiş ses yerine gerçek zamanlı veriyi temel alan son derece güçlü bir kavramsal döngü hem de.”

“Ve yanlış görmüyorsam,” dedim, “bir tekne şekli meydana getirecek biçimde yerleştirilmişler.”

“Aynen öyle.” Fidorous takdim edercesine kolunu yerleştirmeye doğru uzattı. “*Orpheus*’a hoş geldin.”

Scout örümcek ağı gibi iç içe geçmiş bir fiş ve adaptör kalabalığından başını kaldırıp bir bakış attı, sonra yüzünü çevirdi.

“Yaklaş hele, şöyle gel, şöyle,” dedi doktor önüme düşüp beni yere dizilmiş nesneler koleksiyonuna doğru götürerek. “Yakından bak.”

Duraksadım.

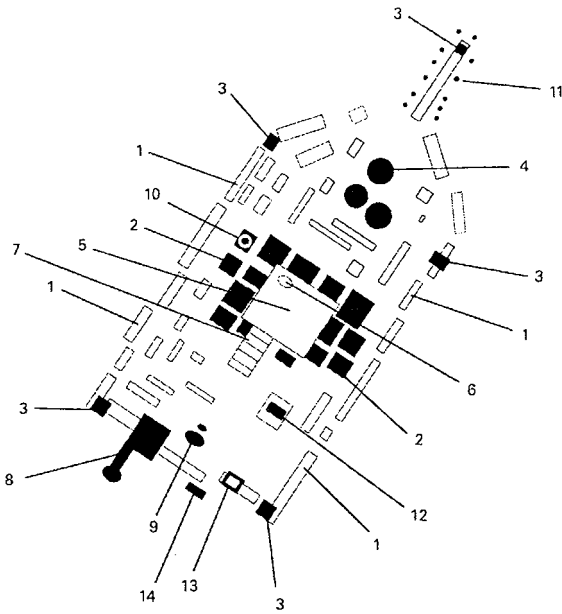
“Bu uğta boşluklar var,” dedi Scout doğrularak. Onun konuştuğunu duymak boğazımda canlı bir şeyin kımıldayıp sıçramasına sebep oldu, ama şimdi sanki dün gece hiç yaşanmamış gibi sakin, soğukkanlı görünüyordu. “Doktor, arka taraf için daha fazla tahtaya ihtiyaçımız yok mu, ne dersiniz?”

Fidorous yerleştirme olayına kendini artık nasıl kaptırmışsa, ortamın gerginleşip birden buz kesmesine tamamen hazırlıksız yakalanmış gibiydi. “Evet,” diyebildi ancak bir saniye sonra. “Tabii, daha fazla tahta olsa iyi olur.”

“İyi o zaman, bir şeyler uydurmaya çalışayım ben.” Ve Scout kapıya doğru yöneldi.

“Nedir bu?” dedim, konuyu değiştirme çabasıyla yerleştirmeye doğru yürüyerek.

“Bir tekne,” dedi Fidorous bana yetişerek. “Bir köpekbalığı avlama teknesi. Aslında dünyadaki *yegâne* köpekbalığı avlama teknesi de denebilir. şöyle gel de sana göstereyim.”

1. Kalaslar. *Orpheus*'un esas olarak yassı tahta parçalarıyla tanımlanmış olan konturu. Boş kalan kısımları doldurmak amacıyla bu konturun içine de ayrıca kalaslar yerleştirilmişti. Kalaslar, yaş tahtaların ve eski döşeme tahtalarının, rafların, süpürgeliklerin, lataların, pencere denizliklerinin, kapı tahtalarının vs. bir karışımından oluşuyordu. Tahta parçalarının bir kısmı, kalkmış beyaz lake boya katlarının altında eskimiş ve taşlaşmış haldeydi, bazıları bir zamanlar cıvataların ve menteşelerin bulunduğu yerlerinden delinmiş ve çentilmişti, bazıları kırılmış, pürüklü ve kıymıklıydı, bazıları ise yepyenydi ve buram buram tatlı testere talaşı kokuyordu. Aralarına sunta, kontrplak ve mukavva parçaları da karıştırılmıştı, ama yerleşim planının büyük çoğunluğu temelde masif tahtalardan oluşuyordu.

2. Kutular. Yerleşim planının geniş, dikdörtgen bir merkezi kesitine, neredeyse bel hizasına gelen kutular yığılmıştı. Bu yığının içinde, mukavva koliler, çay sandıkları, plastik ambalaj kasaları vs. vardı. Kutuların bü-

yük çoğunluğu boş görünüyordu, ama birkaç istisna da yok değildi: Sözelimi bir zamanlar küçük bir buzdolabını muhafaza eden bir kolu şimdi yemek kitaplarıyla doldurulmuş; büyücek bir çay sandığının iç yüzüne ise, bir iç dekorasyon dergisinden kesilmiş sayfalar bantlanmıştı. Yine başka bir çay sandığına, yağlı makine parçaları, dişli çarklar ve bir araba aküsü konmuştu.

3. Bilgisayarlar. 80'li yıllardan kalma beş adet hantal bilgisayar, yerleşim planının beş köşe noktasına yerleştirilmişti. Her bir bilgisayar beyaz telefon kablolarıyla en yakındaki iki komşusuna bağlanmış ve bilgisayarlar böylece tahtadan konturun kıyılarını izleyen tekne-biçiminde kavramsal bir döngü oluşturmuşlardı. Ayrıca her bilgisayarın, araba aküsünün bulunduğu çay sandığına uzanan siyah birer güç kablosu vardı. Bilgisayarların tümü kapalıydı.

4. Fıçılar. Yerleşim planının ön tarafına yakın bir yerde ağızları kapalı, üç büyük, şeffaf plastik fıçı duruyordu. Fıçılara Sarı Sayfalar rehberleri ve başka telefon rehberlerinin yanı sıra kullanılmış post-it kâğıtlarından oluşan yapış yapış tomarlar, telefon fihristleri ve birkaç ajanda doldurulmuştu. Her fıçıda ayrıca küçük faks makinelerini ya da modifiye telefonları andıran, küçük teleskopik antenli iki üç tane siyah plastik cihaz vardı. Fidorous bunların hızlı arama cihazları olduğunu söyledikten sonra heyecanlı heyecanlı bu cihazların en gelişmişlerinin bir dakika içinde neredeyse otuz telefon numarası arayabildiğini anlatmaya girişti.

5. Mukavva yer döşemesi. Bazı kutuların üzerine serilmiş olan genişçe bir mukavva tabakası, bel hizasında bir "güverte köprüsü" meydana getirmişti. Gerçi mukavvanın kalınlığına ve kutuların yerleştirilme şekline bakılacak olursa, bu güvertenin göçmeksizin herhangi bir insanın ağırlığını taşıyabilme ihtimali pek yok gibiydi.

6. Dümen. Vaktiyle bir Volkswagen'e ait olan bir direksiyon simidi mukavva döşemenin üzerine yatay olarak konmuştu.

7. Seyyar merdivenler. Kutuların yanına, ayakları şimdilik kapalı duran ve hesapta yerden güverte köprüsüne çıkılmasını sağlayacak, ancak bu-

nun için son derece elverişsiz görünen bir alay eski, tahta seyyar merdiven yaslanmıştı.

8. Misinalı çim biçme makinesi. Kutunun tekine, yeşil plastikten misinalı bir çim biçme makinesi yaslanmıştı; makinenin başıyla biçme ayağı, yerleşim planının diğer parçalarının dışında ve uzağında kalıyordu. Fidorous bu makineye "Çark 1" diyordu.

9. Ofis sandalyesi. Çim biçme makinesinin sağında duran, biraz eskimiş, mavi döşemeli döner bir ofis sandalyesi. Bütün ofis sandalyeleri gibi bunun da ayakları tekerlekliydi, ama tekerlekler beş altı adet bisiklet zinciri, birkaç asma kilit ve bir de direksiyon kilidi ile sabitlenmişti. Sandalyenin karşısında, yerde uzun bir bambu kamış vardı.

10. Kedi lan. Uyumaktaydı.

11. Elbise askıları. Ön uçtaki tahtanın her iki yanına dizilmiş birkaç düzine madeni elbise askısı. Yan yana duran bu elbise askılarından birinin kancası öbürünün köşesine ya da birinin kancası diğerinin kancasına geçirilerek gelişigüzel bir çeşit zincir oluşturmuştu.

12. Hiçkimse'nin dizüstü bilgisayar. Hiçkimse'nin bilgisayarını plastik bir sandığın üzerine yerleştirilmişti. Alet açıldı, ekranından mavi bir ışık yayılıyor, beyaz çetrefilli bir kaynak kod aşağıya doğru yoğun bir şekilde kayıp duruyordu. Bilgisayarın arkasından çıkan bir internet kablosu tavan kırışlarına uzanıyordu. Dizüstü bilgisayar siyah bir güç kablosuyla çay sandığındaki araba aküsüne bağlanmıştı.

13. Kâğıt kolisi. Tahta konturun kenarına yerleştirilmiş ve içi A4 kâğıt toplarıyla doldurulmuş bir koli. Kolinin dışarı bakan yüzüne posta kutularındakilere benzer bir delik açılmıştı.

14. Masaüstü vantilatörü. Pervanesinin etrafında kafesli bir muhafaza bulunan krem renkli büyük bir masaüstü vantilatörü tahta konturun üç-dört santim dışında ayakta duruyordu. Fidorous bu vantilatörden "Çark 2" şeklinde söz ediyordu.

Dönüp dolaşıp *Orpheus*'u gezmeye başladığımız noktaya geldik-
ğimizde, “Çenemi tutacağım, düşündüğümü söylemeyeceğim”
dedim ama kendimi tutamadım ve söyleyiverdim. “Bu tekne filan
değil ki, yalnızca ıvır zıvır. Bilgisayarla yaptığınız döngüyü anlı-
yorum da geri kalan şeyler—köpekbaliğı geldiğinde ne olacak,
şu kutuların üstüne tırmanıp Ahabçılık mı oynayacağız yani?”

“Ahabçılık ya da onun gibi bir şey diyelim.” Michael Caine
gözlüğünün ardında Fidorous'un yüzü, fizikçilerin gizilgüç de-
dikleri şeyle dolup taşıyordu.

“Ama bu fasa fiso, yani—”

“Tamam, ilk söylediğinde de yeterince açık bir şekilde an-
lamıştım. Çok haklısın. Bunlar yalnızca ıvır zıvır, sıradan gü-
zel şeyler. Ama önemli olan bu şeylerin cisimleştirdiğı düşünce,
onları böylece bir araya getirmek suretiyle bizim onlara yük-
lediğimiz anlam.”

Tahtalardan, kutulardan, mukavvadan ve kablolardan olu-
şan düzenlemeye yeniden baktım. “Bu sizin o inanç oyunları-
nızdan biri yine, değil mi?”

Fidorous beyninin içinde bir şeyler arar gibi duruyordu. Bir
saniye sonra aradığını bulmuştu. “Matisse'i hiç duymuş muy-
dun?”

Başımı salladım.

“Güzel. Günlerden bir gün, itibarlı bir alıcı Matisse'i atölye-
sinde ziyaret etmiş. Adam ressamın son işlerinden birine epey-
ce baktıktan sonra birden ressama dönüp ‘Şu kadının kolu çok
uzun,’ deyivermiş. Matisse'in adama ne dediğini biliyor mu-
sun peki?”

Başımı iki yana salladım.

“Demiş ki, ‘O bir kadın değil bayım. O bir resim.’”

Fidorous yerleştirmeyi gözden geçirmek üzere uzaklaştı.
Masaüstü vantilatörünün hizasını hafifçe düzeltişini ve vanti-
latörün tel kafesine bir tükenmez kalemle vurup çıkan sesi dik-
katle dinleyişini izledim.

“Yani sizin yaptığınız da bu, öyle mi?” dedim. “Kadını meydana getiriyorsunuz demek.”

“Tastamam öyle, bu sefer az söyledin, ama öz söyledin. Evet kadını meydana getiriyoruz, resmi değil, kadını.” Doktor doğruldu ve pantolonunu silkeledi. “Bütün bu *wir zıwra* belki de bir odaklama aleti gözüyle bakmak daha doğru olur, bitirdiğimizde kadının gözlüksüz seyredilen üç boyutlu bir film gibi değil de yekpare bir kadın olmasını temin etmenin bir yolu olarak. Bu arada onları hâlâ yapıyorlar mı?”

“Neyi?”

“Üç boyutlu filmleri.”

“Eee, evet, sanırım.”

“İyi, sevindim. Severdim onları. Çok faydalıdırlar. Neyse, eşyalarını şuraya koyabilirsin.” Fidorous sırt çantamı işaret etti ve çantayı alıp ona götürdüğümde, onu *Orpheus*’un çay sandıklarından birinin içine yerleştirdi.

Yerleştirmenin orasını burasını düzelterip durmasını, çantam gözüne düzgün görünene dek onu sandığın içinde bir sağa bir sola çekiştirmesini izledim. Sanki Fidorous dişli bir düzenekti, sanki biri sürekli beyninin ayarıyla oynuyor, onu bir anda *öfkeli münzevi* modundan *intikamcı bilim adamı* moduna, *düşünceli keşiş* modundan *tırmanma platformundaki heyecanlı velet* moduna geçiriyordu. O saç yumağının altında daha kaç Trey Fidorous gizliydi kim bilir? Bu şüphe, kabul etmek istediğimden de çok endişelendirdi beni. İlk Eric’in eğitimi sayesinde insanların gerçek yüzünü görmekte epeyce mesafe kaydetmiştim, ama doğruya doğru, bu adamın dış görünüşünden bir santim ötesine dahi nüfuz edebilmiş değildim.

“İşte oldu, güzel,” dedi Fidorous başını kaldırıp bana gülümseyerek. “Peki şu torbanın içinde ne var?”

“Diktafonlarım.”

“Harika. O halde onları da—hah işte buraya koyabiliriz.”

Naylon torba daha küçük bir kolinin içine sokuldu. “Ve unutmadan... şunu da halledeyim.” Ceplerini yokladı, bir gece önce bana verdiği eski fırçayı bulup cebinden çıkardı ve onu Hiçkimse’nin bilgisayarının yanında duran kutuya özenle yerleştirdi. “Evet, şimdilik her şey tamam sanırım. Evet, her şey yerli yerinde. Oldu. Sen buradan bir yere kımıldama, ben Scout’un hangi deliğe girdiğini bulmaya çalışacağım, bir de hâlâ eksiklerimiz var, çapa işi görecektir bir şey bulmamız lazım.”

“Tamam, bu işlerde yardımınıza ihtiyacınız yoksa, QWERTY şifresi üzerinde çalışsam olur mu biraz?”

“Hayır olmaz.” Yerleştirmenin sınırlarından dışarı çıkıp hâlen elimde tuttuğum, kâğıt kırpıntılarıyla dolu bardağa işaret etti. “Senin önceliğin o. Bütün bunların işe yarayabilmesi için her şeyden önce o suyu içmek zorundasın. Anlaşıldı mı?”

“Tamam. Olur.”

“İyi.” Başka işi kalmayınca çıkışa doğru yöneldi. “İyi o zaman. Sen o elindekini halletmeye bak, tekne işini de bize bırak.”

Paltomun yakasını kaldırdım. Yalnız kalınca içerinin havası soğuk, düşünceden ağırlaşmış ve bayat gelmişti. Boş odada, kaldırılmış halı ve terk edilmiş fabrika kokusunu andıran belli belirsiz bir koku vardı. İçerisi sessizdi de, ayak seslerim metrelerce uzayan beton zeminde şiddetle yankılanan takırtılar çıkarıyordu.

Ama aslında yalnız da sayılmazdım, öyle ya.

“Ne diyeyim, bütün bu tantananın gündelik hayatını fazla etkilememesine sevindim.”

Yattığı kolinin tepesinde, Ian’ın kulaklarından biri beni dinlemek için dönerken geri kalan uzuvları uyurmuş numarası yapmayı sürdürdü.

“Neden bile isteye buraya inersin, bir anlatsana bana? Burası soğuk, üstelik hiç Ian’a göre değil.”

Kulak birkaç kez daha seğırdi, sonra Ian'ın bu sohbete katılmaya hiç de niyeti olmadığını teklifsiz bir şekilde bildirircesine yeniden öne düştü.

“Öyle olsun bakalım,” dedim.

Elimi kâğıt dolu bardağın tepesine koydum, hani o oyuncak cam küreler kar yağsın diye nasıl sallanırsa öyle birkaç kez salladım. İçindeki minik dikdörtgen kırpıntılar her sallayışım da boğuk bir hışırtı çıkardı, ama başka bir değişiklik olmadı. Duvara doğru yürüdüm ve beton zeminin sertliğini kot pantolonumun altında hissederek sırtımı duvara yaslayıp oturdum. O koca boz mekânın orta yerinde *Orpheus*, evlerin önüne dizilen istenmeyen eşyalar keşmekeşi gibi—ki aslında tam da böyleydi—sessizce durup duruyordu. Oturduğum yerden Ian'ın kürklü kaburgalarının, dünya yıkılsa umurunda olmayacakmışçasına, usulca inip kalktığını seçebiliyordum ancak.

Derin bir iç çektim ya etrafta bunu duyacak kimse yoktu. Hâlâ yorgun beynimde son yirmi dört saatin olayları ve gelişmeleri, inişleri ve çıkışları, kalp kırıklıkları ve şokları, çıkış kapısını arama gücünü kendimde bulamadığım yekpare, karmaşık bir labirent gibi çatallanıyordu. O çıkışı aramaktansa kendimi yalnızca olayların akışına bırakmaya karar vermiştim. Uykulu halimle ve olaylara onların dışındaymışım gibi uzaktan uzağa, yüzeysel bakan bir tarafsızlıkla öteki taraftan çıkmayı, yeraltı mekânlarını, o kâğıtları ve yan yana dizilmiş çetrefilli düşünceleri geride bırakmayı düşündüm. Uykunun eşiğine doğru sürüklenirken kendimi, Scout'u ve birlikte olduğumuz o kısacık zamandaki halimizi düşünürken buldum, bedeninin kokusunu ve tenimdeki hissini, keskin bıçak kahkahasını, dağınık alagarson saçlarını, o titrek ışıklı koridorlarda yürüdüğümüz sırada parmaklarımızın nasıl birbirine süründüğünü, sonra nasıl iç içe geçip ellerimizi birleştirdiğini... Anılar içimi sızlattı ve onları gerisingeri yerlerine gömdüm. Bu maceranın sonunda olur da yeniden dünya yüzüne çıkarsam, yapayalnız olacaktım, Ian ile bir kez daha tencere kapak kala ka-

lacaktık. Bu düşünce buz gibi küçük bir dalga halinde bedenime yayılıp beni ürpertti. Acaba Scout ile konuşsa mıydım? Belki *tabii ki bunu neden yaptığımı anlıyorum* derdim ve aramız yeniden eskisi gibi—aramız eskiden artık nasıldıysa—olurdu. Ama korkuyordum, bana gülmesinden, daha da fenası nezaketi elden bırakmadan çok üzgün olduğunu, ama beni maalesef yalnızca bu amaç uğruna kullandığını söylemesinden korkuyordum. Uykulu aklım bir yandan olmadık yerlere kayarak bu konuşma sahnesini canlandırmaya koyuldu. Ona öbür şeyden, o gizli şeyden, saçmasapandan söz etseydim ne olurdu acaba? Onun Clio Aames ile bir şekilde bağlantılı olduğunda ısrar eden o şeyden. *Bir şekilde bağlantılı mı? Bırak lafı dolandırmayı da doğrusunu söyle şunun.* Onun—*hadi ne duruyorsun itiraf etsene*—Clio Aames’in ta kendisi olduğunda ayak direten o şeyden. İnsan uğraşsa bundan daha aptalca bir şey düşünemez, daha aptalca bir şey bulup da söyleyemezdi ama işte yine de yabancıysa olduğum bir yanımda, içimin ta derinlerinden, en ücra yerinden bir ses *bu kırık çatlak dünyayı yeniden hizaya sokmanın tek yolu belki de budur* diyordu.

Başımı salladım, bardağı tutan elimin seğirmesiyle aynı anda silkinip uyandım. Uyku; bana doğru bir hamle yapmış, bense bilinçli dünyanın kıyısına son anda tırnaklarımla tutunup elinden kurtulmayı başarmıştım. Bardağı havaya kaldırdım ve içindeki kâğıt kırıntılarına dikkatle baktım. Hiçbir değişiklik yoktu.

Marşı basmayan beynimi bir anda çalıştırmaya çabalayarak “Peki,” dedim kendi kendime ve bardağa. Sonra da su kavramının bir kez daha tadına bakmak üzere kendimi hazırlayıp vites büyüttüm.

Sabah bitmek bilmezcesine uzayıp gitti. Scout ile Fidorous her seferinde yeni yeni şeyler yüklenmiş olarak, *Orpheus* yerleştirmesinin yanına gelip gidiyorlardı. Doktor arada bir nasıl olduğumu

sormak ya da yerleştirmeye ekledikleri nesnelerin işlevini anlatmak için bana sesleniyordu. İnce bir zincirle bağlanmış bir deste kitap çapa oldu, yerleştirmenin bir yanından dışarı uğrayan ayaklı bir askılık bocurgat oldu ve ışığı dosdoğru tavana vuran bir el feneri de gemi direği olup çıktı. Daha başka şeyler de eklediler: Fazladan kalaslar, araba farları, gerçek benzin depoları ve tüplü dalış takımları. Fidorous Ian'ın taşıma kutusunu getirdi ve onu da diğer her şeyle birlikte yerleştirmeye dahil etti. Scout su geçirmez kalın paltosunu çıkardı ve atletiyile çalışmaya koyuldu, beyhude bir çabayla saçlarını sürekli kulaklarının arkasına atıyor, her eğildiğinde saçları yeniden kulaklarından kurtularak gerisingeri yüzüne düşüyordu. Kâğıt dolu bardağımın arkasına gizlenerek saçlarını tekrar tekrar kulaklarının arkasına atışını izledim. Sanki aramıza buhardan bir sınır dikilivermiş gibi ona kaşla göz arası bakışlar fırlatmakla kalıyor, ondan ötesine cesaret edemiyordum. Bir kez beni kendisine bakarken yakalayınca olduğum yerde donaldım. Scout da hemen başını yere eğmiş, sonra da belki benimle aynı şeyleri düşünerek—tabii belki—bakışlarını kaçırmıştı.

Bardakla şansım yine yaver gitmedi. Kâğıttan ve mürekkepten başka bir şey görme umuduyla o dolaşık kırpıntı kümesine saatlerce baktımsa da başka bir şey göremedim, çünkü kâğıttan ve mürekkepten başka bir şey yoktu.

Öğle yemeği saati geldi ve sabahtan beri hiçbir şey yememiş olduğumu fark ettim. Bedenim bu konuda uzun uzadıya yaygara koparmayacak denli yorgundu, ama bu mesele ucundan kıyısından bulantıyı andıran ağır bir sızı olarak kendini belli etti. Ona kulak asmadım.

Scout ile Fidorous üstüne kocaman siyah iki dikdörtgen cihaz yüklenmiş bir transpaleti beraberce içeri sürüdüler. Bunların ne olduğunu bir bakışta anladım: Çifte hoparlörlü amplifikatörler. Onları mahzenin öbür ucuna karşılıklı olarak yerleştirip kablo-larını duvardaki soketlere bağlamaya koyuldular.

“Taşkın kapakları,” diye seslendi Fidorous onları izlediğimi görünce. “Nasıl çalıştıklarını duymak ister misin?”

Evet dedim.

Scout mesafesini koruyarak benden yana bir bakış fırlatıp dik-
katini yeniden üstünde çalıştığı cihazlara verdi. Birisi bir anah-
tarı çevirmiş olacaktı. Oda bir anda konuşma sesleriyle doldu;
akışkan alçak seslerle, çınlayan yüksek seslerle, iki arada bir de-
rede seslerle, hepsi de üst üste binen, iç içe geçen, birbirlerinin
etrafında dolanan ve birbirlerine karışıp kaynaşarak bir ses aki-
şına dönen seslerle. Bütün sesler durmamacasına, tekrar tekrar
aynı sözcüğü söylüyordu—su su su su su su su su su su su su su.

•

Bir saat geçmişti, ellerim başımın altında, bardak yanı başımda
sırtüstü yatıyordum. Dişlerimin arasındaki ılık hamursu kütle-
nin aslında, soğuk, cana can katan su olduğu konusunda ken-
dimi kandırmaya çalışarak ağzıma attığım tek kâğıt kırıntısını
çiğneyip duruyordum. Bir yandan da bunun nasıl da umutsuz,
nafile bir çaba olduğunu, *sözcükleri sıkıp içlerinden su kavra-
mını çıkartmayı nasıl da bilmediğimi*, Scout duysa da duyma-
sa da bunu er ya da geç Fidorous'a söylemek zorunda olduğu-
mu düşünüyordum.

Hep beraber üstüme çullanan, kırıla parçalana yamula tuhaf
şekiller alan bu düşüncelerle boğuşurken uyanıklıktan aşağılara
doğru çökmeye başladım ve uykunun derin sessizliğine gömüldüm.

Gözlerimi kırıştırdım ve şemsiyenin gölgesindeki şezlongumda doğruldum. Uykulu gözlerimi ovuştururken ağzıma ve burnuma süzülen ılık, kuru havanın nemi buharlaştırmasının keyfini çıkardım. Elimdeki kitabı yere bıraktım, kıyıya vuran dalgalara, sonra açıklara göz gezdirip Clio'yu arandım, ama onu göremedim. Bir yanımdaki boş kumsalın bir buçuk-iki metre ilerisinde birkaç sarışın kız aralarında Fransızca konuşarak kıkırdıyordu. Öbür yanımda, göğsü beyaz kıvrırcık kıllarla dolu, koca göbekli, koyu renk güneş gözlüğü takan ihtiyar bir adam; yazarın adının kocaman altın harflerle yazıldığı ve kapağın yarısını kapladığı o casusluk romanlarından birini okuyordu. Ama Clio görünürde yoktu.

Bir panik dalgası enseme yaladı. Kampinge geri dönmeye karar verdim.

Çadırımızın yerinde yeller esiyordu. Hamak da yoktu. Onun çantaları, benim çantalarım, her şey ortadan kaybolmuştu. Ben kumsaldayken yerimizi değiştirmiş olabilir mi diye etrafa bakındım, ama bize ait hiçbir şey göremedim. Yassılmış kumlu topraktan ve çadırımızın kazıklarından arda kalan deliklerden başka bir şey yoktu görünürde.

“Merhaba.”

Başında kocaman bir Bay Tickle şapkası olan küçük bir oğlan ikiye katlı bir kâğıt parçasını uzatarak bana baktı. Oğlanın hemen arkasında, pembe kolluklu bir kız sabırla bekliyordu. Çocuğa teşekkür edip kâğıdı elinden aldım. Çocuklar bir an bana bakıp koşarak uzaklaştılar, kız oğlana yetişemiyor, bağırarak ona Almanca bir şeyler söylüyordu. Kâğıdı açtım:

Eric,

Buraya bensiz gelecekiysen

senin uğruna onca yolu gerisingeri tepip gelmemin

ne anlamı kaldı? Seni salak.

Clio xx

Bir şeyler değişti. Maddi ben ortadan kayboldu.

Cisimsizleşmiş yeni ben, kuru tozlu havaya doğru süzülerek yükseldi, kampingin aşağıda kalan ağaçlarını, bambularını ve rengârenk çadırlarını tepeden bir an seyrettikten sonra ışık hızıyla kumsala yöneldi. Kamping barının, renkli fenerlerle süslenmiş *tavernanın*, sıra sıra beyaz şemsiyenin üzerinden roket gibi fırlayıp uçtum ve altımda kalan okyanusun derinleşmesiyle bir anda koyulaşıp ciddileşen parlak mavi suların üzerinde süzuldüm. Güneşin sıcaklığını, serin bir esintinin dalgalardan kopup yükseldiğini hissettim, sonra aşağıya doğru pike ettim, suya ıslak bir güm sesiyle çarparak o derin derin karanlığa uzanan ufuksuz mavi-likten aşağılara gömüldüm...

Nefesim kesilerek sıçradım. Hatırlıyordum. Rüyayı hatırlıyordum. Her bir ayrıntı iğne ucu gibi sivri, yüksek çözünürlüklü renkli sinema berraklığındaydı. Bundan önceki bütün *Ampul* rüyalarım uykudan uyanıklığa geçişim sırasında her seferinde buharlaşıp belirsiz duygulara ayrıışmıştı, oysa şimdi, bu rüya, artık her nedense kendisini kafama kazımişti.

Bu duruma, bunun neden olmuş olabileceğine ve ne anlama geldiğine odaklanmama fırsat kalmadan, başka bir duyum, şaşkınlığa dirsek atıp onu kenara iteledi ve dikkatimi ele geçirdi. Bacağımın kenarı ıslaktı. Halen yarı şuursuz, halen gördüğüm rüyadan sersemlemiş halde çevreye bakındım. Bir bardağın devrilmiş olduğunu, dökülen suyun kot pantolonumun bir yerini ıslatıp kararttığını ve beton zeminde ince uzun bir göle dönüştüğünü gördüm.

Bacağımın kenarı ıslaktı.

Son birkaç saatin olayları, geriye sarılan bir patlama gibi, tek bir noktaya doğru üşüşüp bu yoğunlaşmış noktada birleşti. Bardağı yerden kaptığım gibi ayağa kalktım. İçindeki kâğıt kır-

pıntılarının, sözcüklerin yerinde yeller esiyordu. Onların olduğu yerde şimdi su vardı; bardağın dibinde yalnızca yarım santim kalmış su, ama az da olsa gerçek, maddi su. Olmuştu. Bir şekilde başarmıştım.

Scout ile Fidorous *Orpheus* yerleştirmesinin kâlaslarını düzeltiyorlardı.

“Doktor.”

İkisi birden bana döndü ve ne olduğunu anlayabilsinler diye bardağı havaya kaldırıp içinde kalan suyu son damlacığına varıncaya dek yere boşalttım.

Fidorous bana yanlarına gitmem için el etti ama birden—bir şey dikkatini başka tarafa çekti. Hiç kıpırdamadan durup başını yana yatırdı ve kulak kesildi. Scout herhalde tam o sırada bir şey demeye başlamıştı çünkü doktor parmağını dudaklarına götürüp sessiz bir şişşşt ile onu susturdu. Sonra ben de sesi duydum, bir mırıltıydı, insanın duyma eşiğinin neredeyse en altında kalan bir sestti, ama giderek artıyor, yükseliyordu.

Doktorun yüzü uyuşuk bir panik ifadesiyle gevşedi.

“Kes şunu,” diye bağırdı bana doğru, elini kolunu çılgınca sallayarak. “Çok ileri gidiyorsun. Çok ileri gidiyorsun, hemen durman gerek.”

“İyi de ben—” Sanki onunla bir şey kanıtlarmış gibi bardağı havaya kaldırdım “ben bir şey yapmıyorum ki.”

Doktor Scout’a döndü ve ağzından “Bilgisayarlar. Çabuk,” sözcüklerinin çıktığını gördüm.

Scout bir ona, bir bana baktı sonra beş beyaz bilgisayardan en yakın olanına doğru koşturup onu açmaya koyuldu.

“Eric Sanderson İki,” diye seslendi Fidorous sükûnetini bozmamaya gayret ederek. “Buraya gelmelisin. Derhal buraya gel.”

Mırıltı bir gürültüye, çifte hoparlörlerden kivrıla büküle boşanan, ergiyerek kaynaşan, yekvücut akan, yükseldikçe yükselen, gürleyip çağılayan—su su su su su su—bir gümbürtüye dönüştü.

“Aman Tanrım.” İşinin arasında bir hoparlörlere, bir de bana bakmayı göze alan Scout’tu bu, “Tanrım, Eric, *hadisene, çabuk.*”

Orpheus’a doğru koşarken avucumun ayası bardağın ağzına yapıştı.

Yetişemedim.

Amplifikatörlerin önleri yerlerinden fırlayıp havaya uçtu ve yüksek basınçlı tonlarca su korkunç bir gümbürtüyle mahzenin içine boşandı.

D Ö R T

*Söz; bir uçurumun tepesine fırlatılan
entipüften bir acil durum köprüsü gibi,
görünür izi görünmez şeye, namevcut şeye,
arzu edilen ya da korkulan şeye bağlar.*

Italo Calvino

*Elveda Sizlere, Tanrıya Emanet Olun
Güzel İspanyol Dilberler*

Vaatler düşünceler hikâyeler planlar fısıltılar kösnüler yalanlar hileler sırlar hasretler şaşkınlıklar aşklar tutkular acılar ezgiler anılar dilekler endişeler kuşkular arasında; sıvıdan olma bir tarih ve akıl sonsuzluğunda, çalkalanıp köpüren, gürleyip çağılayan bir kavram ezelinde aşağıdan yukarıya içten dışa yuvarlandım, tepe taklak oldum, ezildim, fırıl fırıl döndüm.

Çalkantı çabucak ya da nihayet—bunlardan hangisi olduğunu kestirmek olanaksızdı—azalmaya, yavaşlamaya, durulmaya, sakinleyip usul bir ritme dönüşmeye başladı. Su beni tutuyor, sarıp sarmalıyor, dürtüyor, itip kakıyor, tokatlıyordu, tüm olaylar ve tüm fikirler kendi ritmik çekiştirip itmeleriyle, daldırıp çıkarmalarıyla beni sarsıyordu. Dünyanın zihninin sonsuz maviliğinde bir melek ya da bir yıldız veya unutulup gitmiş eski bir an gibi asılı kaldım. Ciğerlerim isyan etti. Güneş etrafım sıra alacalı ışık dilimleri kesti ve ayaklarımı cırparak yukarılarda bir yerlerdeki ışığa doğru yükseldim.

Başım suyu yararak yüzeye çıktı ve iniltili koca bir nefes çektim içime. Ilık hava sızlayan ciğerlerimi doldurdu ve yumuşak bir dalganın kucağında yükseldim. Sualtında tecrübe ettiğim fikirler, anlamlar ve kavramlar dünyası böylece dağılınca, kafam da mavilikten sıyrıldı ve düşüncelerim berraklaştı; şimdi içinde olduğum *yalnızca* suydu, sopsoğuk, tuzlu ve derin. Başka bir dalganın sırtında batıp yükseldim, martıların çığlıklarını duydum, dalgaların keskin kokusunu ve sillesini tattım ve burnuma çektim. Güneş uçsuz bucaksız mavi gökyüzünde ıslıl ıslıl parlıyordu. Önümde okyanus, miller ve miller boyunca dalgalana

salına, mavinin maviyle buluştuğu uzaktaki ufuk çizgisine uzanıyordu. Suyu içlerine çeken paltomla botlarım taş gibi ağırlaşmış beni dibe çekmeye uğraşıyorlardı. Bir ileri bir geri sallanan bacaklarımın korunmasız halde o kara derinliklerin üzerinde asılı olduğunu düşündüm ve buz gibi bir dehşet midemde düğümlendi. Bir dalga yüzüme çarptı ve nefes nefese kalmış açık ağzımdan içeri soğuk, tuzlu, yosunumsu sular doldu, yeniden ayaklarımı çırttım, öksürdüm de öksürdüm.

Arkamdan yükselen bir ses: “Eric.”

Olduğum yerde dönerek arandım. Dalgaların arasında bir tekne, büyücek, harap görünümlü bir balıkçı teknesi inip çıkıyordu. Güvertede iki kişi vardı, biri kır saçlıydı ve bana doğru el sallıyordu, diğeri ise daha ufak tefekti ve küpeştenin biraz gerisinde duruyordu. Fidorous ve Scout. Giysilerimin ağırlığıyla mücadele ederek onlara doğru elimden geldiğince hızlı yüzdüm.

Biri bir kolumdan, öbürü öbür kolumdan yakalayarak beni yandan tekneye çektiler ve her yanımdan sular akıtarak, nefes nefese, ılık ahşap güverteye yığıldım.

Bir an sonra sırtüstü döndüm ve kendimi Scout’un yüzüne bakar buldum.

Dünya o anda berraklaştı ve kesinlik kazandı—kaburga kemiklerimin altında bir sönüp bir şişen ciğerlerim, suyun tıpr tıpr damlayıp süzülüğü, içinde yattığım deniz suyu birikintisinin soğukluğu ve sıcaklığı, bulutsuz, pırıl pırıl gökyüzü. Scout’un her iki yandan sarkan ve uçları çenesinde buluşan saçları, bu kara perdelerin gölgelediği solgun yüzü. Hayal meyal bir endişe gölgesiyle yalnızca birazcık kırışmış kaşları. Başımı hafifçe sallayarak *ben iyiyim* demeye getirdim ve o da bana kenetli dudaklarıyla gülümsedi, sonra da görüş alanımı parlak, kesintisiz bir mat maviliğe terk ederek yanımdan uzaklaştı.

“Şimdi şu yaşadıkların hiçbir kitapta yazmaz değil mi? Ama bak buradayız işte.” Fidorous, gözlüğü elinde, gözleri kapalı ve

kırışık lastik bant suratı güneşe çevrilmiş halde küpeşteye yaslanıyordu. “Üstelik şahane bir gün.”

“Denizdeyiz.”

“Evet, öyle. Yani bir bakıma.”

Tekne dalgaların üzerinde salındı. Güneşin sıcaklığı bastır-dıkça bastırdı. Bir yerlerde hâlâ, martı sesleri.

“Ve bu da *Orpheus*.”

“Aynen. Kadının ta kendisi elbette, resmin değil. Yaklaşık on iki metre farkla kaçırdın onu.”

“Bütün bunlar,” gayret edip doğrudum, “bütün bunlar dün-yanın en normal şeyiyymiş gibi geliyor şu anda. Yani—gerçekçi, üç boyutlu bir deneyim gibi. Hatta bir yerden de tanıdık geliyor.”

“Tanıdık gelmeli zaten. Batılı herhangi bir insana köpek-balığı avlama teknesi nasıl olur deseydin gözünde canlandırır-cağı tastamam bu tekne olurdu. Bu gördüğün,” gayet sıradan ve gayet gerçek duran bir küpeşte tahtasını eliyle ovuşturdu, “köpekbalığı avlama teknesinin nasıl olması gerektiğine dair hâlihazırdaki kolektif fikir.”

Sırılsıklam kot pantolonum, ayakkabılarım ve paltom ha-len soğuk, ıslak ürpertilerle sarsılıyordu ya elinden geleni ardı-na koymayan güneş şimdiden etkisini göstermiş, içimi biraz bi-raz ısıtmıştı bile. Eski püskü, köhne güverte tahtasını parmak-larımla yokladım.

“Kolektif fikir mi?”

“Evet,” diye başını salladı doktor, “hem de yirmi yılı aşkın bir süredir yaygın olarak kabul görmüş bir fikir. Yoksa *Orpheus* bu kadar inandırıcı olabilir miydi zannediyorsun?”

Bana elini uzattı ve bir yandan teknenin sallantısıyla bir yan-dan da elbiselerimden halen sızan deniz suyunun damlayıp sıç-ramasıyla başa çıkmaya çalışarak ayağa kalkmama yardım etti.

“Bak sen, kimler de gelmiş. Merhaba.”

Doktorun baktığı yere doğru döndüm. Ian paytak paytak yürüyerek şahsi su birikintimin kıyısına kadar sokuldu ve ora-

cıkta oturdu. *Küçümseme* sözcüğü, Ian'ın yüzündeki ifadeyi anlatmaya az kalırdı.

“Kusura bakma,” dedim ona, işe yaramayacağını bilerek.

“Sen nasılsın bakalım, Toto?” dedi doktor yüzünde nadiren görülen gereğinden fazla büyük gülümsemeyle Ian'a doğru eğilerek. “Hava senin için yeterince sıcak mı bakalım?”

Ian, lazerli bir uzay savunma platformundan beklenecek türden bir bakış fırlattı doktora.

“Peki, öyle olsun.” Doktor doğruldu. “Pek de şen şakrak bir ufaklık, değil mi?” Sözlerinde tereddütten kaynaklanan bulanıklık vardı ve bu da bir şekilde, ihtiyarı ve genel olarak yaşadıklarımın çılgınlığını biraz daha az yadırgamamı sağladı.

“Ya, ne demezsiniz,” dedim hiddetten küplere binmiş kediye bakarak. “Dünyanın en şamata kedisidir evvel Allah.”

Fidorous üstüme giyecek kuru bir şeyler bulabileyim diye güvertenin altındaki küçük kamaraya götürdü beni. Sırt çantamdaki giysiler bir kez daha giyilemeyecek kadar kokuşmuş haldeydi. Doktor, kayıp eşya bürolarından toplanıp getirilmiş gibi duran birtakım giysilerle tıka basa dolu, köşedeki küçük bir şifoniyeri işaret etti. Bunların, geçmişte böyle bir teknede bulunduklarını tasavvur veya hayal etmiş olan insanlar tarafından burada bırakılmış giysilerin idealleri olduğunu söyledi, ama giysilere elimi atar atmaz hepsi de enikonu gerçek geldi bana, hatta bazıları yalnız elime gerçek gelmekle kalmıyor, fazlasıyla gerçek kokular yayıyorlardı. Üstüme birkaç beden büyük bir şortla, silüet halindeki palmiye ağaçlarıyla bezeli bir Hawaii gömleği seçtim. Bunlarla yetinmeyip giysilerin altını üstüne getirdim ve un ufak olmaya pek meyilli duran hasır bir fötr şapkayla—bula bildiğim yegâne şapka buydu—bir de güneşten kendimi korumak için siyah plastik bir Roy Orbison güneş gözlüğü edindim.

Kendimi hepten salak gibi hissediyordum. Yeniden güverteye çıktığımda Fidorous onaylarcasına başını salladı ve bu halimle *çok daha kendim gibi* göründüğümü söyledi. Bunun üzerine çaresiz, *sağ olun* demekle yetindim.

Bir anda vites değiştirip *aksi kaptan* kimliğine bürünen Fidorous beni ısrarla *Orpheus*'un geri kalan kısımlarını geçdirmek istedi. Teknenin kış tarafından dolandığımız sırada, misinalı çim biçme makinesiyle masaüstü vantilatörünün nasıl da çifte pervane olup çıktıklarını gözlerimle gördüm; içi kâğıtlarla dolu olan koli şimdi teknenin kış bodoslamasının tepesinde asılı duracak şekilde sabitlenmiş tombulca bir lazer yazıcıydı ve önceden gördüğüm ofis sandalyesi de, yanı başında fırlatılmak üzere hazır bekleyen çıkırlı kamış oltasıyla güverteye cıvatalarla tespit edilmiş bir balıkçı sandalyesi olarak kendini yeniden icat etmişti. Artık teknenin gerçek bir direği, gerçek bir bocurgatı, gerçek bir çapası vardı. Gezintimizi sürdürürken *Orpheus*'un önceki hayatından kalma tek tük hayalet izler de gözüme ilişti: Güvertenin yüzeyinde kümelenmiş halde göze çarpan birtakım yumrular ve lekeler, bir zamanlar bir giriş kapısının parçası olan pirinç numaraları halen belli belirsiz de olsa andırıyordu; kamaranın dış cephelerinde havanın sebep olduğu aşınma izleri arada bir ayrışıp aslen yerleştirmenin parçaları olan karton kolilerin üzerinde gördüğüm yazıların hecelerine dönüşüyordu—ama bunlar nihayetinde yalnızca yüzeysel izlenimlerdi. *Orpheus* başka her yönüyle gerçek, sağlam, işlevsel bir balıkçı teknesi olup çıkmıştı ve önemli olan da buydu.

Kamarayı gezip oradan ön güverteye çıktığımızda telefon fihristleri ve hızlı arama cihazlarıyla dolu üç fıçının yanına geldik. Bunlar halen asıl biçimlerini korur görünüyordlardı ama bu gözlemimi dile getirmem Fidorous'u sinirlendirmekten öte bir işe yaramadı.

“Gayet tabii koruyorlar. Sen ne bekliyordun ya, bir şifoni- yerle şapka askısına mı dönüşselerdi?”

Başka soru sormamaya karar verdim.

Teknenin kumanda bölümü aynı zamanda kamaranın da tavanı olan güvertenin yukarısındaydı. Scout da, güneş gözlüğü ve şortuyla, atleti sutyeninin içine tıktırılmış halde, bir havlu-ya uzanmış oracıkta yatıyordu. Merdivenlerden yukarı çıktığımızı fark edince doğruldu ve Hawaii gömlekli, şapkalı halimi görmek için gözlüğünü yavaşça burnunun aşağısına kaydır-
Amma geri zekâlı.

“Selam,” dedim, kendime engel olmaya fırsat kalmadan tam inek öğrencilere yakışır bir şekilde elimi sallayarak. Bu salak mı salak iğrenç kıyafetlerin içinde ne denli salak göründüğümün öylesine farkındaydım ki, onu orada öyle görünce iyiden iyiye inek gibi davranmaktan kendimi alamadım.

Scout yapmacık bir şekilde gülümser gibi oldu ve doğrulup bağdaş kurdu.

“Kuru giysiler,” dedim gömleğime asılarak.

“Ya,” diye başını salladı.

“Teknemiz oradan nasıl görünüyor bakalım, sayın dümen-ci?” Fidorous peşim sıra merdivenlerden çıkmıştı.

“Tekne gibi,” dedi Scout eliyle güverte tahtasına vurarak. “O kadar çılgınca geliyor ki, nasıl olup da olduğunu hiç sormayacağım bile.”

“Herhalde çok daha hayırlı olur,” dedi doktor. “Fazla düşünmeyip gözlerinle gördüğünü kabullenirsen işin kolaylaşır.”

“Gözlerinle gördüğünü kabullenirsen işin kolaylaşır demek, hımm. Neyse, şimdi ben yalnızca şu kolu aşağı bastırıp tekneyi sağa ve sola yönlendirebiliyorum, değil mi?”

“Evet, yalnız biz ona iskele ve sancak diyoruz.”

“Sol, sağ, iskele, sancak. Tamam canım, anladım.”

“Scout,” dedi Fidorous, “bu ciddi bir iş.”

“Merak etme,” benden yana soğuk, boş bir bakış fırlattı. “Ben de farkındayım.”

Tekneyi çepeçevre dolaşıp Hiçkimse'nin dizüstü bilgisayarının başına geldik. Tıpkı fiçılar gibi o da neredeyse hiç değişmemişti: Halen ince, pahalı ve siyahtı ve aynı Fidorous'un mahzenindeki gibi ters çevrilmiş bir kolinin üzerinde duruyordu. Tek fark, bilgisayarın arkasından çıkıp tavana uzanan internet kablosunun olmamasıydı, onun yerini krom, teleskopik bir anten almıştı. Artık kablosuz internet bağlantımız vardı. Avucumu antenin tepesinden birkaç kez geçirdim, ama elime herhangi bir şey değmedi.

“Scout'a ne dediğimi duymadın galiba,” dedi Fidorous ekranı kontrol ederek, “daha demin fazla düşünmemeye çalış dedim mi?”

Arkamı dönüp dalgalara, berrak koyu maviliğe, usulca salınan tümseklere ve çukurlara diktim gözümü. Güneş öylesine kızgındı ki, her şeye—denize, tenime, ayaklarımın altındaki ılık, soluk güverte tahtalarına—kendisine özgü o *tatil* kokusunu bulaştırıyordu. Hani soğukta, yağmurda ve karanlık kurşuni akşamlarda var olduğunu hepten unuttuğunuz, ama güneş gökyüzünde pırıl pırıl parlarken size bir düş gibi, uykudan uyanmak gibi geri dönen o sıcaklık kokusunu. Bu denizin sonsuza dek sürüp sürmediğini merak ederek ufka doğru bakakaldım. Sığılıklar, okyanus çukurları, buz dağları olan soğuk yerler, çeşit çeşit balıkla ve daha başka kavramsal hayvanlarla kaynayan mercan kayaları var mıydı burada da? Savaşların, hayatı kökünden değiştiren buluşların veya suikastların burada fırtınalar estirip estirmediğini merak ettim. Hiç kabarıyor muydu acaba bu deniz? Beyaz, kasvetli karakışlarda havuz suyu gibi hepten durgunlaştığı oluyor muydu?

“Eric,” dedi doktor, “sana bir şey göstereceğim.”

Arkamı döndüğümde doktorun uzun, tahta bir mızrağı kaldırıp omzunun üstünde dengelediğini, ısınma hareketleri yapan bir ciritçi gibi mızrağı bir ileri bir geri tartarak tecrübe ettiğini gördüm. İstemedi bir adım geriledim.

“O nedir?”

Fidorous’un kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarak alnında kırışıklıklar oluşturdu. “Tanımadin mı yoksa?”

Mızrak yaklaşık bir buçuk metre uzunluğundaydı ve bir ucunda, gözyaşı şeklinde sivrilen çelikten bir ağız vardı. Öbür ucu güverteyi kıvrıla büküle dolanıp nihayet Hiçkimse’nin bilgisayarının arkasına giren bir kabloya bağlıydı. Sapı eski görünüyor, tahtası pürüzsüz kara, antika bir cilayla sırlanmıştı. Kafamda bir ampul yandı.

“Bu o kaligrafi fırçası.”

“Çok doğru. Şimdi beni can kulağıyla dinle, çünkü bu işi sen yapacaksın Eric Sanderson. Ludovician ile yan yana geldiğimizde bu mızrağı ona saplaman gerekiyor. Böylece köpekbalığı, bu mızrak ve bu kablo vasıtasıyla Hiçkimse’nin dizüstü bilgisayarına bağlanacak. Dizüstü bilgisayar da antenle Ward’a bağlı durumda.”

“Madde ve antimadde,” dedim. “Güm.”

“Aynen öyle. Güm. Ondan sonra hepimiz rahat rahat evimize gidebiliriz.”

“Ama tabii bu kadar da kolay olmayacak değil mi? Hele de köpekbalığıyla yakın mesafede bulunmamız gerekirse.”

“Eh tabii, o risk her zaman var, ama bu teknenin tamamının tek ve çok güçlü bir ıraksak açılımsız kavramsal döngüden meydana geldiğini de aklından çıkarmamalısın. Ne olursa olsun, tekne kalmayı başardığımız sürece köpekbalığı bize dokunamaz. Öncelikle onu bulmamız, sonra da direncini yavaş yavaş kırmamız, onu yorup tüketmemiz gerek. Tekne bu işe yarayan aletler var, merak etme. İçindeki savaşıma gücünü saf dışı bıraktığımızda, mızrağı kullanabilirsin.”

Doktor öyle bir konuşuyordu ki sanki ölümcül bir savaş değil de halledilmesi gereken sıradan bir işti bu, bize karşı zaten pek şansı olmayan bir hayvanın izini sürüp avlamaktan ibaret bir iş. Yüzümün ne haltlar karıştırdığını bilmiyorum ama, bir şekilde kuşkularımı ele vermiş olacaktı.

“Çok haklısın,” dedi Fidorous içimden geçenleri duymuş gibi. “Ludovician *gerçekten* çok tehlikeli, ama unutma ki bu sefer bütün kozlar bizim elimizde. Onunla kendimizi tehlikeye atmadan başa çıkabileceğimizden eminim.”

Bunu düşünüp tarttım.

“Ölsün de nasıl ölürsa ölsün,” dedim sonunda.

Doktor düşünceli bir sessizlikle başını salladı. Bana mızrağı verdi; onu az önce doktorun yaptığı gibi, omzumun üstünde dengeleyerek tarttım. Ele sağlam ve dengeli geliyordu.

“Mızrağı başına, beyninin veya ağzının yakınlarına isabet ettirmen lazım.”

“Başına,” diye tekrar ettim, “beynine veya ağzına.”

“Güzel.” Fidorous elini gözlerine siper ederek denize bakmaya koyuldu. “Şimdi bakalım köpekbalığının dikkatini çekebilecek miyiz. Mızrağı da al yanına.”

Doktorun peşinden teknenin kış tarafının yukarısına sabitlenmiş lazer yazıcının oraya geldim. Doktor yazıcıyı açtı ve alet bir çatırrrt vırrrrr sesiyle, yanıp sönen yeşil ve sarı ışıklarıyla uykusundan uyandı. Fidorous kâğıt tepsisini kontrol ettikten sonra yazıcının arkasından gri bir kablo söktü. Bana mızrağı yaklaştırmam için el etti ve yaklaştırmamla birlikte, söktüğü kablunun iletken ucunu çabucak mızrağın madeni ağzına değdirdi. Değdirmesiyle birlikte yazıcı, çatırt çatırt vırrrr diye yazdırma-ya, basılı kâğıtları teknenin kış tarafına, oradan da denize uçurmaya koyuldu. Fidorous arka bordadan aşağı uzandı ve üçüncü sayfayı havada yakalayarak bana uzattı. Benim hikâyemdi bu, önceki gece fırcayla havaya yazdığım sözcükler...

“Yemimizi atalım bakalım,” dedi doktor kendinden pek memnun bir halde. “Şansımız yaver giderse Ludovician bu izi takip edip dosdoğru kucağımıza düşecek.”

Elimdeki sayfaya bir kez daha göz attım ve onu suya, diğerlerinin yanına yolladım.

“Ağır yol ileri lütfen, Bay Scout!” diye seslendi doktor.

Scout güverte köprüsünden bize baktı. “Bana az önce Bay mı dedin, ben mi yanlış duydum?”

“Ağır yol ileri, *istirham ederim*.”

“Başüstüne,” dedi Scout. Gülümsemeden edemedim. İçten içe bu işi sahiden kıvırabileceğimizi hissetmeye başlamıştım.

Motor gürledi ve bir yerlerdeki bir egzoz borusundan mavigrı bir duman bulutu yükseldi. *Orpheus* homurdanarak dalgalara doğru atıldı.

Ian kamaranın gölgesine sere serpe yatmış uyuyordu. Başka her şeyden nefret etse bile havayı tasvip ediyordu ya, o da bir şeydi. Fidorous kış tarafta, güverteye sabitlenmiş balıkçı sandalyesinde oturuyor, teknemiz pat pat ederek yol alırken ağır sınıf çıkırlıklı oltamızın kamışıyla misinası peşimiz sıra bizi takip ediyordu. Doktor bir yerlerden yeşil bir park bekçisi şapkası bulmuş, onu başına geçirip ta gözlerine kadar indirmiş, uyur numarası yapıyordu. Islak giysilerim; en altlarında tetikte duran kocaman, ağır kancayla güzelce dertop edilmiş bir neredeyse-ben yumağı halinde doktorun oltasının ucunda yem niyetine salınıyordu. Eski paltom, mavi, berrak suyun içinde dalgalanıyor, eğilip bükülüyor, döneniyordu; onu o halde görünce, birlikte yaşadığımız onca maceradan sonra onu böylece kurban ettiğim için kendimi kötü hissettim.

Güverteye, yazıcının yanı başına bağdaş kurup oturdum ve aletin çatırdayıp şikayetlenerek hikâyemi—yatak odasındaki halıda uyanışımı, Doktor Randle’ı, İlk Eric Sanderson’ı, yolculuğumu, Willows Oteli’ni, Clio Aames’i, Bay Hiçkimse’yi, sarı cipi, na-mekânı, Mark Richardson’ı, kırmızı dosya dolabını, Sarı Sayfalar kubbesini, Fidorous’u, samurayı, sözcüklerden olma bardağı, Scout’u, Scout hakkında bir dolu anıyı—mekanik hareketlerle sayfa sayfa kusmasını izlemeye koyuldum; pu-

panın yukarisından ırpınırcasına düşen, oradan da okyanusu boylayan parlak kâğıt sayfalar. *Orpheus* homurdanarak ilerlerken, sudan ağırlaşan sayfalar dümen suyunda salınıyor, bükülüyorlardı. Güneşte pırıl pırıl süzüle bata okyanusun yüzeyinin altına tutunuyorlardı. Sayfalardan olma iz bizden uzaklaşıyor, ötelere uzanan beyaz ırpıntılı bir yol halinde giderek küçülüyordu. Suyu izleyerek başka bir hareket olup olmadığına baktım, ama hiçbir şey yoktu.

Neredeyse dört saattir bu şekilde yol alıyorduk.

Scout, Hiçkimse'nin bilgisayarını kontrol etmek üzere güverte köprüsünden inip yanımıza geldi. Bu üçüncü gelişiy oluyordu.

“Sonsuza dek bu şekilde oyalanamayız, biliyorsun değil mi?”

“Yapacak bir şey yok, ne kadar beklemek gerekirse o kadar bekleyeceğiz,” dedi Fidorous şapkasının altından.

“Ama Ward bu bağlantının farkına varırsa, ağına erişme şansımızı ebediyen kaybedeceğiz.”

Fidorous cevap vermedi.

Scout başka tarafa döndü, parmaklarını sertçe saçlarının arasından geçirdi ve yeniden yüzünü döndü. “Doktor.”

“Ne yapayım istiyorsun ki?”

Scout gözlerini doktora dikti. “Bilmiyorum. Daha fazla kâğıt mı basmalıyız, daha hızlı mı gitmeliyiz? Uzman sensin, senin bilmen lazım orasını.”

Fidorous siperliğine bir fiske vurarak şapkasını yukarı kaldırdı ve sandalyesinde arkasını döndü. “Suya daha fazla yem atarsak, akıntı hepsini alır götürür ve o yem birkaç saat içinde denizin yarısına yayılır. Daha hızlı gidersek geride bıraktığımız izde kopukluk olabilir, o zaman da izimizi kaybettirme tehlikesi doğar. O yüzden biraz sabırlı olman lazım Dorothy.” Yeniden önüne döndü ve şapkasını gözlerine indirdi.

Hava, şimşek çakmadan önce yaptığı gibi derin bir soluk aldı.

“Sabırlı mı? *Bu iş ciddi bir iş* Scout teranesine ne oldu peki? Bu işte tek bir şansımız var ve zaman da lehimize işlemiyor.”

Doktor onu duymazlıktan geldi.

“Sence ne kadar vaktimiz var?” diye sordum.

Scout’un Fidorous’a dik dik bakan gözleri bu kez de benim üzerime dikildi. Sözcüklerimi başta algılayamadı, algıladığında da öfkesinin pençesinde bana yanıt vermekle vermemek arasında bocaladığını, kendisiyle mücadele ettiğini hemen fark ettim.

“Bilmiyorum,” dedi sonunda. “Ward her an bizi kapı dışarı edebilir ve öyle olursa her şey biter. *Güneşlenerek* harcadığımız her saniye başarıma ihtimalimizi azaltıyor.”

“Doktor,” dedim.

“Elimizden geleni yapıyoruz zaten, yapacak başka bir şey yok.”

Scout çileden çıkmış bir şekilde puflayarak arkasını döndü ve gerisingeri güverte köprüsüne yollandı.

Kâğıtla mürekkebin bıraktığı, uzayıp giden, yayılan izin ta gerilerinde bir yerde, tek bir beyaz sayfa kıvrılır ve okyanus yüzeyinin yarım metre kadar altında asılı kalır.

İklimizin başa çıkamayacağı ölçüde üzücü ya da kabullenmesi zor anları. Beyinde bir nevi devre kesici işlevi görür, öyle düşünebilirsin. "Ama bir şeyleri unuttuğum gibi hissetmiyorum ki ben" dedim sonunda kafamın için uzayıp arandı. Sorun, kafamın içinde hiçbir şey olmaması. Yani, o kıza karşı herhangi bir duygu da yok içimde. Dediği dile getireceğim bir sözün.

Derinlerden süzülen devasa ve hızlı bir şeyin rüzgârlı çekimi, birden sayfayı aşağıya sürükler, onu burarak, girdabında çevirerek o karanlık, güçlü şeklin dümen suyuna hepten kapılıp gitmiş halde fırıl fırıl dönen hamurumsu bir fragmanlar düğümünü haline getirir, derken sayfanın hamuru giderek çözülür, dağılır ve nihayet ivme kaybeder. Su durulurken sayfadan geriye kalan kırpıntılar, sarmallar çizerek o derin karanlığın bağına yavaşça ve geri dönmemesine inmeye başlar.

Gözlerimi kırpıştırıp kıсарak dalgalara, uzaklarda gözden kaybolan beyaz kâğıt izine, martılara, boş okyanusa bakındım. Uyuya mı kalmıştım acaba? Emin değildim.

Orpheus'ta zaman yavaş geçiyor, güneş gökyüzündeki güzergâhında ağır ağır ilerlerken dakikalar sallana yalpa vura saatlere tamamlanıyordu.

Ian ile doktor şekerleme yapıyorlardı, Scout bizden uzak durma kararlılığını koruyarak güverte köprüsünde kendi halinde takılıyordu, bense güvertenin eskimiş tahtalarından kıymık ayıklayıp yazıcının çatırrrt vırrrrr sesini dinleyerek uyanık kalmaya çalışıyor, bir yandan da bir gölge, bir hareket görürüm diye okyanusun bir alçalıp bir kabaran dalgalarını tarıyordum. Dalgalara saatler boyu, gözlerim perspektif duygusunu hepten yitiresiye baktım da baktım. Parlayan güneşin sıcağı bastırdıkça bastırıyordu. Tenim ekşi, keskin bir koku yayıyor, güverte-den geçen yazdan kalma yosun ve tuz kokuları yükseliyordu.

Doktor nihayet balıkçı sandalyesinden kalkıp gitti. Bir süre sonra özensizce hazırlanmış sandviçlerle dolu tabaklar, teneke buralar ve Ian'a ayırdığı et parçalarıyla geri döndü. Scout yemeğini yemek için aşağıya inince yeniden bize patlayacak diye korktum, ama tabağıyla birasını tek kelime etmeden aldı ve kamaranın arka cephesinin gölgesine, kedinin yanına oturdu. Kaçırdığım onca öğünün açlığı bir anda bastırdı ve sandviçimi, obur, koca lokmalarla çabucak gövdeye indirdim. Fidorous tabağıyla birasını balıkçı sandalyesine götürdü. Kâğıttan ize pike yaparak üşüşen uzak-taki martılarla, motorlarımızın sebep olduğu hafif çalkantının hemen ilerisinde suya batıp çıkan olta ipi arasında gidip gelen bakışlarla ağır ağır ve düşünceli bir şekilde yemeğini yemesini izledim.

“Ne kadar acıktığımın farkında değilmişim.” Saatlerdir kim-senin ağzını bıçak açmıyordu, benimse konuşmaya ihtiyacım vardı.

Doktor gözleri denize dikilmiş halde belli belirsiz başını salladı.

Güneş artık alçalmış, dalgın dalgın batmaya koyularak parlak beyazdan koyu kırmızıya dönmeye başlamıştı.

“Ama bu yediğimiz gerçek yemek değildi, değil mi?” Bir kez daha zoraki bir sohbetin çelik kapısını tekmeledim. “Sadece yemek fikriydi. Peki ama, yemek fikrinin tadı yemek gibiyse ve yediğimizde de bize yemek gibi geliyorsa, bizim açımızdan ne demek olur bu? Yalnızca meraktan soruyorum.”

Fidorous, gözlerini denizden ayırmadan bir elini yavaşça kaldırarak bana doğru *sessiz ol* işareti yaptı.

“Ne var?” diye fısıldadım, boynumu uzatarak. Temkinli hareketlerle yerimden kalktım ve kıçtan aşağıya baktım, ama dalgalarda yuvarlanan beyaz sayfalardan başka bir şey göremedim. “Ne oldu?”

Doktorun kamış oltasındaki çıkırık aniden yüksek devirli bir tıkırdamayla canlanıverdi ve hızla boşanan misina bir anda yay gibi gerilip dalgaları peynir bıçağı misali keserek uzaklaştırdı.

“*Hoo, ağır ol!*” Fidorous kış bodoslamasına yasladığı ayaklarından güç alarak, karşı kuvvetin zorlamasıyla oyuncak bir yay gibi bükülen kamışı olanca gücüyle geri çekti.

“Ludovician mı?” Farkında olmadan geriledim. “Ludovician’ı *kamış oltayla* mı yakaladın yani?”

Doktor, çıkırığı insanüstü bir mücadele vererek birkaç kez çevirmek suretiyle gözlerden gizlenen şeye asılıp onu zorlayarak dalgaların altından gelen çekime karşı savaştı. Misina önce sola, sonra sağa doğru gerildi ve olay gerilim ve manevradan olma karmaşık bir dansa döndü.

“Hiç sanmıyorum.”

Arkamı dönünce Scout’u gördüm.

“Scout,” diye tısladı doktor kenetli dişlerinin arasından, “burada ne halt yediğini zannediyorsun? Çabuk yukarı çık ve motorları durdur, yoksa onu kaçıracağız.”

“Bu köpekbalığı değil. Ben de daha önce gördüm onu ve onun kadar büyük bir hayvanın böylece—”

“Scout sana ne diyorsam onu yap, *derhal şu lanet olası motorları durdur.*”

Scout topuklarının üzerinde arkasını döndü ve ağır adımlarla güverteye doğru uzaklaştı.

Fidorous’a döndüm. “Ben ne yapabilirim?”

“Çıkrığı iyice ıslat. Şuradaki kovayı al, misinanın üzerine de biraz su çal, yoksa aşırı ısınıp bizi yarı yolda bırakacak.” Yeniden asılıp çekmeye çabalayınca kamışın ucu ileri atıldı ve misina denizi biçercesine zikzaklar çizmeye başladı. Kovayı kaptığım gibi misinaya ve çıkırığa su serptim. “Tamam oldu,” dedi doktor bir yandan kamışla savaşılmaya devam ederken güç bela konuşarak. “Onu iyice yoracağız, sonra da yüzeye çıkartacağız. Mızrak. Mızrağın nerede?”

Onu Hiçkimse’nin bilgisayarının yanında bırakmıştım.

“Hemen alırım.” Ben güvertenin öbür yanına koşarken motorlar da durdu. Scout merdivenlerden inip yanımdan geçti, doktora seslenerek kış tarafa doğru ilerledi.

“*Bak gerçekten yanılıyorsun*, bizim köpekbalığımız değil bu. Başka bir büyük yaratık çıkacak görürsün, bir tür yapışkan balığı—ne diyorlardı ona—bir tür Remora. Sen de—”

Lafını yarıda kestiğinde elimde mızrakla yanlarına varmak üzereydim.

“Ne oldu?” Koşturup geldiğimde Fidorous’un kamış oltasının, ucu düz halde teknenin arkasında kıpırtısız durduğunu, misinanın suya serbestçe batıp çıktığını gördüm. “Kaçtı mı yoksa?”

Scout bana bakıp gözlerini devirdi.

“Bir terslik var ama.” İkimiz birden doktora döndük.

Misina ser veriyor, sır vermiyor, suda gevşekçe salınıyordu.

Scout kollarını kavuşturdu ve Fidorous çıkırığın kolunu deneme mahiyetinde bir iki kez döndürdü. Bu kez dalgaların altından gelen bir dirençle karşılaşmadı. Doktor çıkırığın kolunu daha hızlı çevirmeye koyuldu ve nihayet misinanın kesik ucu sular damlatarak yüzeye çıktı. Çıkrığı kamıştan söktü ve misinayı olduğu gibi içeri çekti.

“Şuna bakın—ağır sınıf üstün dirençli misina orta yerinden biçilmiş. Hâlâ bir tür *Remora* mı diyorsun?”

Scout misinayı alıp inceledi.

“Eh, benim de yanıldığım vakidir,” dedi, “arada bir de olsa.”

“Yani gerçekten o muydu?” diye sordum. “Ludovician mıydı?”

Fidorous kendisini balıkçı sandalyesinden ayırdı, ayağa kalkıp kollarını ve omuzlarını esnetti. “Bana kalırsa öyleydi, sence?”

Mızrağı dikkatle güverteye yatırdım ve kış bodoslamasındaki otuz kırk santimlik alana kendimi sığdırdım. Dengemi sağlamak için bir elimi lazer yazıcıya sıkıca yaslayarak kıçtan eğilip aşağıya baktım—okyanusun mavisinden ve sudan ağırlaşmış iki beyaz sayfadan başkaca bir şey yoktu görünürde.

“Peki şimdi nereye gitti?” dedim aşağıyı kolaçan etmeyi sürdürerek. “Hâlâ burada mı acaba?”

“Bilmiyorum,” dedi Fidorous. “Belki de buradadır.”

“Belki mi?”

“Büyük olasılıkla öyle. Eric, yeni bir misinaya ve taze yeme ihtiyacım olacak. Senden ricam—”

Güm. Güverte baştan aşağı bir ivmeyle sarsıldı, bense ileri savrularak dizlerimi yazıcının arkasına çarptım. Şiddetli, keskin bir acının şoku; ağırlığımın aleti bağlarından kurtarması, birlikte alaşağı olup kıçtan aşağıya yuvarlanışımız. Havada, tepe taklak, baş aşağı düşen bir ben. Okyanusun yukarı doğru atılıp enseme sert bir şaplak indirışı, sonra—

Su yüzeyinin bir tıslamayla uzaklaşması ve ayaklarımın altındaki kabarcıklar.

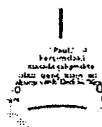

12-12-1918
12-12-1918

"Poul"
 Karpinski
 masada çalýynakla
 olangeňkuzniklik
 abaty wark. Dedi ki "O"
 gra
 oln
 de
 k
 tor lar açıl
 merasib
 ep olmuş
 w

"Paul" o
 Karşımdaki
 masada oturmakta
 olan genç kızın iki
 ablası vardı. Dördü de 75
 yaş
 -gr
 k
 olm
 do
 k
 ağıll
 masına otu
 apı olmuştuk
 dı

"Paul," o
 Karyimdaki
 masada çalınmıştı
 olan genç kızın iki
 abası vardı. Dedi ki, "Ya
 -gra
 k
 olm
 do
 k
 tor
 lar
 açıl
 masına sebep
 olmuşlar
 dı

[illegible]

"Paul"
 Karpındaki
 meşde çıkmakta
 olan genç kızın iki
 ablası vardı. Dedi ki, "Kı-
 -gra
 k
 oim
 do
 k
 tor lar
 ağı nas
 : ak
 i
 oim
 o
 oys
 yor
 vakit
 dieğ
 te
 irşen yor
 f kay bula
 f uşaklas
 kaç yu
 v
 a
 i
 edin
 d
 k
 tor lar
 ağı nas
 : ak
 i
 oim

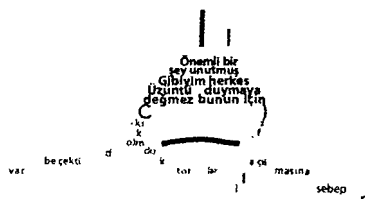
|
 "Paul."
 Karşındaki
 masada oturmakta
 olan genç kızın iki
 abası vardı. Dedi ki, "Kim
 O?"
 "gra
 k
 olm
 do
 k
 tor
 lar
 a
 cıl
 na
 s
 na
 olu
 n
 i
 i
 a
 vr

"Paul."
 Karşımdaki
 masada oturmuş
 olan genç kızın eli
 boştu. Dedi ki, "Ya
 gra
 olm
 d
 k
 tor
 lar
 açıl
 naşıl
 edel
 or

! önemli bir
sen şey unutt
Muş gibiyim
Ve üzünü daymaya
değmez bunun için
-ki
k
nın
do
var beşinci d
ve
al
tor ur açıl masına sebep r

I

It nemli bir
seyin deşey unutmus
böl Gibiyim herkes bun
onu deşme n için
a
- ki k
olm do k
d ve
vare e çekti i al tur ier a ol masına sebep r

II I
 yi le nem y
 nu deım abulizdim aldo
 aa C n iç
 -ku -
 oim do
 d k
 e çekti lar o a çıl masına
 vard ve al i sebes r
 i

s
 I
 yi le mem y
 nu deım akku
 aa C niç
 -ki k
 olm do k
 ye al lar o a çıl masına
 i sebep r

II
 yi le nemy
 nu deım ve bilizim akkı
 aa C niş)
 .kı -
 k olm
 do k
 ve al
 i

e çekti
 d
 lar o a çıl masına
 i

vard
 sebep

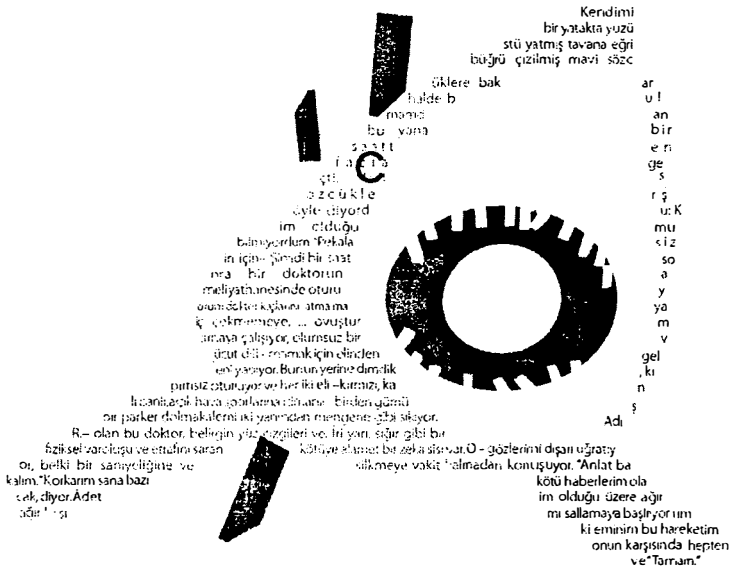

Parmaklar bileğimi ve kolumu mengene gibi kavrayıp beni gerisingeri yüzeye

||
yi
le
nu
aaC
-k
olm
do
ve
al
i
d
e çekti
vard
nam y
değm
aklı
niç
f
lar
o
açıl
masına
sebeb

Parmaklar bileğimi ve kolumu mengene gibi kavrayıp beni gerisingeri yüzeye

Parmaklar bileğimi ve kolumu mengene gibi kavrayıp beni gerisingeri yüzeye

Parmaklar bileğimi ve kolumu mengene gibi kavrayıp beni gerisingeri yüzeye
Parmaklar bileğini ve kolumu mengene gibi kavrayıp beni gerisingeri yüzeye

Parmaklar bileğimi ve kolumu mengene gibi kavrayıp beni gerisingeri yüzeye
Parmaklar bileğimi ve kolumu mengene gibi kavrayıp beni gerisingeri yüzeye
Parmaklar bileğimi ve kolumu mengene gibi kavrayıp beni gerisingeri yüzeye

sürükledi bir halat çekme yarışı asılışıyla; tekmeler atarak, sırtı, kaburga kemikleri ve kalçası kış bodoslamasını sıyırarak yukarı çekilen ve yarı boğulmuş bir hayvan gibi güverte tahtalarının üzerine güm diye sırlıklam yığılan ben. Beynimin bütün sinapslarında zıvanadan çıkmış bir paniği tetikleyen elektrik; bedenimin korkuyla titreyişi uğuldayışı gümbürdeyişi ve beni halen sımsıkı tutan Scout'un *seni lanet olası geri zekâlı şu Allahın cezası suya düşmekten vazgeç artık yeter* diye bağıırışı; vücudumu saıan kolları; onu kendi kollarımın arasına alışı; canın tatlılığına sarılışını; onun kulağıma *seni lanet olası geri zekâlı, seni lanet olası geri zekâlı* demeyi sürdürüşü; elim başının arkasında onu göğsüme bastırışım ve tekrar tekrar *Tanrım, özür dilerim, Tanrım, çok özür dilerim* deyişim; boynunun yanını sanki bir daha görmeyecekmişim gibi öpüşüm; onun yüzümü öpüşü, sonra ikimizin adamakıllı öpüşmesi, derken Fidorous'un *Scout Scout* diye bağıırışı

“—Scout, çabuk gel, ön tarafa dolanıyor.”

Yüzüne düşen saçları çekerek benden uzaklaştı ve ayağa kalktı. “İyi misin?”

“Evet, sanırım. Sen git, ben geliyorum.”

Scout doktorun sesinin geldiğı yöne doğru koşturdu, ben de güç bela doğrularak ayağa kalkmaya çabalıyordum. Sol dizimde bıçak gibi keskin bir acı hissediyordum, ağırlığımı ister istemez dizime verdiğimde acıdan ıhladım. Scout'un kamaranın kenarından dolanıp gözden kaybolduğunu gördüm, Fidorous'un “Tekneyi hedef alarak saldırdı. Dosdoğru üstümüze atıldı,” deyişini duydum.

Topallayarak, üstümden başımdan sular damlatarak kamaranın etrafından dolanıp ön güverteye geçtim. Fidorous, pruvadan suyun üzerine uzanan iki yanı korkuluklu iskelenin ucunda duruyordu. Elinde bir şey vardı, tuhaf bir çeşit tüfek.

“Eric Sanderson,” diye seslendi beni görünce. “Gel çabuk. Kendini gösterdi, gerçek bir canavar.”

Şoktan sarsılarak, zayıf bir sesle “Biliyorum,” diyebildim güç bela. “Öyle olduğunu biliyorum.”

“Buraya gel, buraya. Artık ağımıza düştü. Scout, ne âlemdesin?”

“Bitmek üzere.”

Güverteye bakındım, ama Scout’u hiçbir yerde göremedim.

Bir elimle kamaranın dış cephesine tutunarak ve küpeşte-den olabildiğince uzak durarak teknenin ön tarafına doğru topalladım.

Elindeki tuhaf düzeneikle teknenin önünü işaret ederek, “Bu tarafa geliyor,” diye seslendi doktor bana ve nerede olduğu belirsiz Scout’a. “Bu tarafa geliyor.”

Doktorun işaret ettiği yöne baktım ve onu gördüm, *onu resmen gördüm*—maviliği yararak ilerleyip yavaşça *Orpheus*’a doğru dümen kıran yüksek, sert, üçgen bir yüzgeç. Dalgaların altında uzun, karanlık bir gölge.

Köpekbalığı bulunduğumuz yöne doğru hızlanırken yüzgeci, suda biraz daha yükseldi ve peşi sıra beyaz köpükten olma uzun bir V harfi dalgalandırmaya başladı.

Kalbim ekşi süt ve sıvı azot pompalıyordu.

“Kanlı canlı,” dedim. “Gerçek bu. Gerçek bir köpekbalığı.”

“Hayır, yalnızca öyle görünüyor. Ancak buradaki her şey kadar gerçek. Scout, elini çabuk tut, yaklaşıyor. Tanrım, şunun büyüklüğüne bakın.”

Devasa, yalız ve gri benekli Ludovician berrak, güneşli suda, önü sıra yuvarlanıp giden burun dalgasının hemen altında ağırlıksız süzülür gibiydi. İstemsizce gerileyen bacaklarım beni kamaranın cephesine yapıştırdı.

“Lanet olsun, Tanrım yeniden bize toslayacak.”

“Hayır, hayır,” Fidorous tüfeğini göz hizasına kaldırdı. “Etrafımızda döneniyor ve böyle devam ederse bize mükemmel bir fırsat—Scout?”

“Tamamdır. Yolla.”

Fidorous'un omzundan küt sesiyle basınçlı hava tabancasının *zımk* sesi arasında bir ses patlak verdi. Kara bir süngünün sürüklediği bir ip, dalgaların arasına atılıp köpekbalığını sırt yüzgecinin hemen arkasından zımbalarken doktor da aynı anda geri tepme yüzünden arkaya savruldu. Zıpkın. Hemen solumdan gelen bir gürültüyle olduğum yerde sıçradım ve şaşkınlıkla arkamı döndüm. Hızlı arama cihazları ve telefon fihristleriyle dolu fiçılardan biri havaya sıçrayıp kendini güvertenin orta yerine attı, güverteden aşağıya devrilip okyanusun yüzünde kayarak geri çekilen Ludovician'ın peşinden fırladı.

“Yakaladık onu!” Fidorous şapkasını başından kaptığı gibi çekip güverteye fırlattı. “Gördün mü yaptığımı? Senin köpekbalığının peşine fıçı taktım.” Heyecandan kıpkırmızı kesilmiş adrenalin küpü ihtiyar, zıpkını başarısının kanıtıymış gibi bana doğru salladı. “Tekisui ve Susumu. Tıpkı eski masallardaki gibi Eric. Tıpkı eski masallardaki gibi.”

Fıçının zıplayıp sekmesini, dalgaların arasından hızla püs-kürüp uzaklaşmasını seyrettim, sonra kamaranın cephesindeki tirizlerin üstüne yavaşça, ıstırap içinde çöküp kaldım.

Duygular Ya da Artık Her Neyseler

Fıçı köpekbaliğının gölgesini kovalıyor, biz de dümen başındaki Scout'un marifetiyle her dalganın sırtında çatırdayarak şaha kalkan ve firar etmiş bir Viktorya dönemi fabrikası gibi havaya kara dumanlar saçan teknemizle tam yol ileri giderek fıçıyı kovalıyorduk. Halen *Orpheus*'un pruvasının en ucunda dikilen Fidorous bir uzaktan kumandayı harekete geçirdi. Güvertenin kenarında sıırıslıkla çöküp kaldığım yerden, motorun kızgın homurdanışı ve dalgaların acımasız şaplakları arasında ancak çevrilen telefon numaralarının peş peşe bip seslerini ve elektronik bir çalma—*zırrr zırrr zırrr zırr*—sesi duyabiliyordum.

"İşe yarıyor," diye bağırdı doktor, rüzgâr ve sallantı delişmen saçlarını tartaklayadururken el sallayarak. Michael Caine gözlüğünü burnunun üstüne itmeye çabaladı ve yeniden bana doğru el salladı. "İşe yarıyor. Telefon fihristleri ve arama cihazları, engelleme kuvveti yaratıyorlar. Köpekbaliğının peşinden sürüklemek zorunda olduğu bütün o yaşamlar, akışlar ve etkileşimler onu yavaşlatıyor, yoruyor. Üstelik bu yılın fihristlerini, gerçek zamanlı çağrılar, güncel olayları kullanıyoruz. Bunlar da onu yüzeyde kalmaya zorlayacak, ki bizim de istediğimiz bu."

Kamaranın cephesinden destek alarak güç bela ayağa kalktım. Fıçı ilerimizde, sularda kayarak süzülüp tıslayarak hopladı. "Yeterince yavaşlatıyormuş gibi görünmüyor."

"Olabilir, ama ebediyen bu tempoda kaçmaya devam edemez. Yine de emin olmak için bir fıçı daha salacağım üzerine. Denizci düğümleriyle aran nasıl?"

"Benim mi, şey—"

Lafımın gerisini getiremeden doktorun omzunun üzerinden denizi işaret ettim. Doktor tam zamanında önüne döndü ve fıçının suyun altına gömülerek gözden kaybolduğunu gördü.

“Pekâlâ.” Boş okyanusa gözlerini dikerek bir an sessizce durdu. “Scout, motoru durdur. Eric, şuradaki kolu görüyor musun? Onu çevir, çapayı at.”

“Nereye kayboldu?” Scout güverte köprüsünden sesleniyordu.

“Dibe daldı,” dedim.

“Bunu yapabilir mi ki?”

“Demek ki yapabiliyormuş,” dedi Fidorous pruvadan güverteye inerken. “Ama dipte fazla kalamayacağı kesin. Fıçı onu yukarı çekecek ve yüzeye çıktığında da buracıkta kendisini bekliyor olacağız.”

“Akıllı bir hayvan,” dedim, belki de kendi kendime. “Sanki—sanki beni teknenin kenarından aşağıya yuvarlamak için fırsat kolluyordu.”

“Ludovician köpekbalığı, yalnızca koca, aptal bir yeme makinesidir.” Fidorous şapkasını yerden kaldırdı ve kırçillı karma-karışık saçlarının tepesine oturttu. “Tekneye saldırdı ve sen de o sırada hasbelkader kenarda duruyordun, o kadar.”

Gözlerimi denize dikerek başımı salladım.

“O koca, aptal yeme makinesinin bizi yakalayıp gövdeye indirmesinin imkânsız olduğundan da kesinlikle eminsin öyle mi?” diye sordu Scout kamaranın etrafından çıkagelerek.

Fidorous kulaklarına inanamıyormuşçasına bir Scout’a bir bana baktı, sonra yeniden aynı sırayla ikimizi süzdü.

“Daha kaç kere söylemem gerekiyor bunu? Hayır. Orpheus, Eric’in bunca zaman sağ salim kalmasını sağlayan kavramsal döngünün üç misli daha etkili bir kavramsal döngü üzerine inşa edilmiştir. Biz tekne de duracağız, o da denizde ve fıçı onu yukarı sürüklediğinde işini bitireceğiz. Ludovician ile Mycroft Ward ebediyen tarihe karışacak ve biz de eve döneceğiz. Şimdi Sanderson, rica etsem şu çapayı atar mısın artık?”

Yarım saat gelip geçince, Doktor Trey Fidorous ne derse, nasıl düşünürse düşünsün, Ludovician'ın yakın zamanda yüzeye çıkmayacağı açıklık kazandı. Fıçının yolunu gözlemek üzere güvertede nöbet tutmaya gönüllü oldum, bu arada Scout ile doktor da kamaraya inmiş, yiyecek içecek bir şeyler hazırlamaya koyulmuşlardı. Yeniden üstümü değiştirmeyi düşünüyordum, ama şort da Hawaii gömleği de incecikti ve sıcakta çabucak kurumuşlardı. Yalnız, kış bodoslamasından düştüğümde gözlüğümü ve hasır şapkamı kaybetmiştim ve güneşte kavrulan ensem, gömleğimin yakası değdikçe cayır cayır yanıyor, sızım sızım sızılıyordu. Aynı yanık acısını alnımda ve elmacık kemiklerimde de hissediyordum.

Akşam oldu. Gökyüzü tozlu bir renk aldı ve ben de dalgaları gözleme işini kamaranın uzun gölgesinin sundurmasındaki pruvada sürdürmeye karar verdim. Scout Hiçkimse'nin bilgisayarı bir şeyler yaptı, doktor yediğimiz yemekten arda kalanları kaldırdı ve sakın zamanlarda bir tekne de ne yapılırsa onları yaptı. Ian yeniden meydana çıktı ve güvertede saat yönünde daireler çizerek bir süre dolandı, sonra hava serinlemeye başlayınca kamaraya inip gözden kayboldu.

Saatler saatleri kovaladı, ama hâlâ görünürde ne fıçı ne de köpekbalığı vardı. Gökyüzü koyu kırmızıdan mavi-griye döndü ve okyanusun kabaran dalgaları durularak şuursuz bir çeşit sallanmaya dönüştü. Güvertenin iki küpeştesi arasında serin bir meltem soluyor, ensemdeki acıyı usul dokunuşlarla yaşıttırıyordu.

İçimde bir şeyin değiştiğini biliyordum.

Güvertede kalıp nöbet tutmaya gönüllü oluşum biraz da bu yüzdendi, bu değişen şeyin ne olabileceği hakkında oturup düşünme fırsatı bulmak için. Gözümün önüne, her yanını otlar bürümüş bir patikanın kenarına düşmüş eski bir sikke ge-

lip duruyordu; bir yüzü görünürde ve doğa şartlarına yıllar yılı maruz kalmış, diğer yüzü ise saklı, çamurun içinde neredeyse hepten unutulmuş gitmiş bir sikke. O mahzende *su* sözcüğü gerçek suya dönüştüğünde, o sikke de nasılsa tersyüz olmuş gibiydi. Aşına yüz karanlığa gömülmüş, diğer yüz açığa çıkmıştı. Büyük bir değişim değildi bu—Ludovician’ın alıp götürdüğü anıların teki bile geri gelmiş değildi ve eski *Ampul* rüyalarımın da daha anlaşılır olduğu filan yoktu—ama bir değişiklik vardı işte. Sikke ters dönmüştü. İçimden bir yerlerden bir cümle yükseldi: *Görünen, yansımaya; yansıma ise görünene dönüşür.*

“Hey.”

Scout güvertede arkamda duruyordu. En son Fidorous’un mahzeninde gördüğüm o koca, su geçirmez palto vardı üzerinde.

“Hey,” diyerek karşılık verdim.

“Sana bir mont getirdim. 1992 civarından kalma *grungevari* bir şey, ama, bildiğin gibi—”

“Sağ ol,” dedim montu giyerek. “Bir de senden—”

“Evet, biliyorum, söyleme. Aynen ben de.”

Güvertede bağdaş kurup yanıma oturdu.

“Sana söylemeliydim,” dedi. “Söylememek aptallıktı.”

“Hayır,” dedim, “değildi. Neden öyle yaptığını gayet iyi anlıyorum. Sadece—”

“Sadece insanlara güvenme sorunun var.”

Ona baktım. “*Benim mi* insanlara güvenme sorunum var?”

Sessiz denize gözlerimizi diktik. Montu omuzlarımdan üzerine çektim ve onun başparmaklarıyla oynayıp izledim. “Bilgisayar sağlam mı?”

“Ha evet, bir sorun yok, yalnızca bağlantıyı kurcalıyordum. Ward bağlantının açık olduğunu çabucak fark etmesin diye Hiçkimse’nin bağlantı sıralamasındaki önceliğini kırmaya çalıştım, başardım da. Bize biraz daha vakit kazandırır.”

“Eline sağlık.”

“Sağ ol.”

Sessiz deniz. Uzakta martılar. Yanı başımda oturan Scout.

“Sana çok korkunç şeyler söyledim, değil mi?”

“Evet,” dedi. “Söyledin. Ama seni her şeye rağmen sudan çıkardım ya, sen ona bak.”

“Scout.”

“Öleceksin sandım, seni salak.”

“Ben de öyle sandım. Tek üzüldüğüm de—off şimdi söylesem gülersin bana.”

“Söyle.”

“Öfke anında söylediğim o ipe sapa gelmez şeylerin onda birini bile kastetmediğim halde, senin öyle zannetmenden, seni o duyguyla geride bırakmaktan korktum.”

Koluyla bana sürtündü. “Ayy, kıyamam sana.”

“Tabii o dev irisi lanet olası köpekbaliğından *da* korkuyordum, o ayrı.”

“Şışt, sus bakayım,” dedi, “kırk yılda bir güzel bir şey söyledin, hemen mahvediyorsun.”

Kolumu omzuna doladım ve o da göğsüme yaslandı. “Bağışlıyor musun beni?”

“*Acayip* adilik ettin.”

“Ama sen de biraz teşvik ettin bunu.”

“Olabilir de o adiliğinin ne sana ne bana bir faydası yoktu, değil mi?”

“Hayır,” dedim mahcup mahcup, “orası öyle.”

“İnadına öyle davranıyordun, çünkü duygusal olarak az gelişmişsin sen.”

“Yaralı. Duygusal olarak yaralı diyelim istersen.”

“Artık her neyse.”

Parmaklarımı ince, koyu renkli saçlarının arasından geçirdim ve o da belime doladığı kollarını sıktı. Uysal deniz, tekneyi bir o yana bir bu yana sallarken meltem etrafımızda dolanıyordu.

“Şimdi bir şey söyleyeceğim,” dedim.

“Tamam.”

“Öyle bir şey ki, söylediğim anda geri zekâlı gibi görüneceğim.”

“Tamam.”

“Seni de kızdırabilir.”

“Hımmmm. Ona da tamam.”

“Peki.”

“Hadi söyle bakalım.”

“Peki. Yalnızca şu anda yaptığımız iş uğruna değildi, değil mi? Aramızda olanları kastediyorum.”

Scout başını göğsünden uzaklaştırdı ve yüzüme baktı.

“Olmadığını söyledim ya.”

“Evet ama, bir dolu şey söylüyorsun sen.”

Başını yeniden göğsüme yasladı ve birkaç dakika bu şekilde sessizce oturduk.

“Dün uyandığımızda utana sıkıla, aramızda gelişen şeyin sana ne denli *doğru ve doğal* geldiğiyle, *kalbinin derinliklerinde de bunun böyle olduğunu bildiğine* dair bir şeyler söylemiştin hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedim.

“Sonra da bana aynı şekilde hissedip hissetmediğimi sormuştun ya.”

“Hatırlıyorum. Sen de bana sapık demiştin hatta.”

“Öyle mi, eh olabilir, her neyse konu bu değil. Demek istediğim, evet sanırım ben de öyle hissediyorum.”

“Yani kalp meselesiyle ilgili değil mi? Sapıklığımla ilgili olmasın da.”

“Evet kalp meselesiyle.”

“Vay canına.”

“Hımmmm,” dedi Scout. “Seni yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyorum. Yani bu şeyler, duygular ya da artık her neyseler, birçoğu sanki oldum olası içimdeydi. Deli saçması gibi mi geliyor?”

“*Duygular ya da artık her neyseler*, öyle mi? Çok romantiksin.”

“Beni söyletme Sanderson.”

Gülümsedim. “Hayır, deli saçması gibi gelmiyor. Demek istediğini tastamam anlıyorum.”

“İyi o zaman,” dedi ve beni dudaklarımdan usulca öptü.

O anki tadı, o temas, o sıcaklık ve devinim; hafızada yer etmiş en tatlı, en hüznümlü notanın yıllar yılı süren bir sessizlikten sıyrılıp gelişi gibi bütünüyle kusursuzdu.

Geri çekildiğinde, bir şey olmuşçasına, adını koyamadığı hayret verici bir şey varmışçasına baktı bana.

“Biliyorum,” dedim adeta çaresizce.

Yeniden öpüştük.

Gözlerimi açtığımda, serin mavi sabah; taptaze, coşkulu yeni bir güneşle ısınyordu. Güvertede uyumaktan sırtım ve böğürlerim sızlıyordu ve dizim de tutulmuş gibiydi. Omzuma kıvrılmış uyan Scout’un üstüne abandığı sağ kolumu ılık bir uyuşukluk kapladı. İncecik, kara saç tellerinin birazı nasılsa kirli sakalıma yapışmışlardı ve ikimizi ameliyatsız ayırmak üzere kafamı geri çektim.

“Hııı?” dedi göğsümün içine.

“Hey, sabah oldu.”

“Ah,” diye mırıldandı. “Birisi eklem yerlerimi Japon yapıştırıcısıyla yapıştırmış.”

Paltolarımızın altındaydık ve üstümüzde önceki gece uykuya daldığımızda orada olmayan kalın, yeşil bir battaniye olduğunu fark ettim.

“Müjde, aşkımız meyvesini verdi, bir battaniyemiz olmuş.”

Scout kıkırdadı. “Hâlâ *sans* külot* musun?”

(Fr. Sans-culottes.) Kelime olarak külotsuz anlamına gelen deyiş. Fransız Devriminin militan kanadı olan fakir zümreyi nitelemek amacıyla kullanılmış. Zamanın modasına uygun diz boyunda şort giymek yerine uzun pantolon giydikleri için—e.n.

“Evet, sen?”

“Aynen.”

“Adamcağıza bütün yıl eğlenecek konu vermişsindir.”

“Yok canım, herhalde üşürüz diye endişelenmiştir.”

“Eh, işe yaramış o zaman. Her yanım ağrıyor, sızlıyor ve yorgunluktan ölüyorum, ama üşümüyorum.”

Scout yanağımdan öptü. Örtülerimizi iteleyip uyduruk yatağımızdan çıktı ve güvertede çırılçıplak dikildi. Bacakları, karnının etrafında bir şerit, kolları ve yüzü dünkü güneşten pembeleşmişti, ama atletinin ve şortunun belli belirsiz çizgilerine bakılırsa göğsü, memeleri, kalçaları ve uyluklarının en üstü hâlâ aynı süt beyazıydı. Bacaklarının arasındaki bir tutam kara tüyü eliyle örttü ve bana kaşını kaldırdı.

“Ne?” dedim.

“Bakıyorsun.”

“Bir kız bir erkeğin önünde çırılçıplak dolaşıyorsa, bu genellikle boşuna değildir.”

Sırıttı ve gayet yavaş ve gayet maksatlı bir gerinme hareketiyle iki kolunu birden havaya kaldırıp ardından da başının arkasına çekerek belini sola ve sağa doğru bükte.

“Utanmaz seni,” dedim.

“Her yanım sızlıyor,” dedi mazeret gösterircesine, bana yandan bir gülücük attı ve pruvaya doğru yürüdü. “Senin de denemen lazım aslında, çok—”

“Özgürleştirici mi diyecektin?”

“Onun gibi bir şey. Duygusal az gelişmişliğine iyi gelebilir.”

“Duygusal olarak yaralı olacaktı. Dün *yaralı*’da anlaşıyorduk.”

“Sevsinler,” dedi denize bakarak.

Önüm ve bacaklarım battaniye ile örtülü halde doğruldum. Son birkaç gün, bana, morun çeşitli tonlarında bir sıyrıklar ve çürükler koleksiyonu kazandırmıştı. Vücudumun bütün eklemleri, özellikle de dizim sızım sızım sızlıyor, ama içim yine de mutlulukla dolup taşıyordu. Bu an—bu erkenci sabah, ben, Scout—kesinlikle mükemmeldi.

“Sence yeniden yüzeye çıkacak mı?”

Scout’un eprimiş bir sicim parçasını ayak başparmağıyla güvertenin kenarından aşağıya ittirmesini seyrettim.

“Fidorous’a kalırsa evet.”

Bana döndü. “Evet, gerçi onun da ne kadar bildiği tartışılır ya. Gidip Hiçkimse’nin bilgisayarına bir bakacağız.”

“Bak, işler planladığımız gibi gitmediği için üzgünüm.”

“Neden üzgünsün, senin ne kabahatin var ki?”

Yarım yamalak omuz silkmişim ki konuşmama meydan vermeden gülümseyerek yeniden lafa girdi. “Hey, dedi külotunu bulup giyerek. “Bu sefer olmazsa da olmasın, ucunda ölüm yok ya. Başka bir yol bulur, bu işi çözmek için başka bir çare düşünüyoruz elbet. Yalnız bugün denize düşmemeye çalışırsan çok iyi olur.”

“Evet, ben de tam onu düşünüyordum.” Şortunu ona uzattım. “Tavsiye için teşekkürler Scout.”

“Ne var, yanlış bir şey söylemedim ya. Ve olanlar için de üzgünüm.”

“Ben de.”

Sutyenini almak için diz çökmüştü ki uzanıp kollarımı gövdesine doladım, onu üstüme çektim ve öptüm.

“Hey,” diye güldü, kollarımdan sıyrılıp üstümde oturarak. Bir an böyle, ben ona, o bana bakar halde kaldık. Derken Scout’un yüz ifadesi duruldu, durgunlaştı ve ciddileşti. Eğilip beni bir kere, sonra bir kere daha dudaklarımdan usulca öptü.

“İnanılmazsın,” diye fısıldadım.

Handiyse utangaç küçük bir gülücük koyverdi, sonra bana iyice sokulup yüzünü boynuma gömdü. “Sen de öyle,” dedi ve sözcükler kısıtına şekillenmiş bir soluk gibi yaladı kulağımı.

Kollarımı gövdesine sardım, ama yüzünde bu kez, o daha sert, daha tanıdık gülümsemesiyle gerinerek benden kurtuldu. “Hadi, kalk artık,” diye vurdu göğsüme ve dengesini sağlayıp ayağa kalktı. “İşler bizi bekliyor.”

“Hadi ya, tüh.”

Güldü. “Neden gidip bize yiyecek bir şeyler bulmuyorsun? Bu enerji fazlan da boşa gitmemiş olur hiç değilse.”

“Ne yemek istersin peki?”

“Hımmm, hafif bir şeyler. Belki yanında da bira, ha ne dersin?”

Başımı salladım. “İyi fikir derim.”

İkimiz de giyinince kamaranın kenarından dolanıp arka güverteye doğru gittik. Scout birden durdu, boş bulunup neredeyse ona çarpıyordum.

“Yok artık, daha neler,” dedi, “bu da nereden çıktı şimdi?”

Kıç tarafın on iki mil kadar ilerisinde bir ada peyda olmuştu.

Güverteden kamaraya uzanan üç basamaktan topallayarak indim. Ben içeri girdiğimde Fidorous yerdeki bir ambar kapağını kapatıyordu.

“Dışarıda bir ada var,” dedim.

“Ne dedin?”

“Dışarıda diyorum, bir ada var.” Sonra gözüm ambar kapağına takılarak, “Sen ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Gündelik bakım onarım işleri. Teknemiz eski bir fikir, artık eskisi kadar genç değil biliyorsun ama—ada diyordun değil mi, evet ben de gördüm onu.”

“Peki nereden çıktığı konusunda bir fikrin var mı?”

“Hayır, hiçbir fikrim yok. Çapayı doğru şekilde atmış mıydık?”

“Evet, kontrol ettik.”

“O zaman belki kuma isabet etmiştir. Belki de gece boyunca sürüklenmişizdir.”

“Gece boyunca mı? O zaman Ludovician’dan millerce uzağa düşmüş de olabiliriz.”

“Düşmeyiz, merak etme sen. O fıçı yüzeye çıkar çıkmaz alarmlarla bizi uyuracak cihazlarım var. Sudan bir çıksın hele, her türlü izini buluruz onun.”

“Ama epeydir suyun altında. Normal mi sence?”

“Eh güçlü bir hayvan ne de olsa, ama ebediyen suyun dibinde kalması *mümkün değil*. Endişelenme Eric, hâlâ ondan bir adım ilerideyiz. Bu arada Scout ile aranızdaki sorunları çözmenize çok sevindim.”

“Evet.” Kendimi ahşap zemindeki yumrulara bakar buldum. “Battaniye için teşekkürler.”

“İhtiyacınız olacağı benziyordu doğrusu.”

Suratımın mora çalmaya başladığını hissettim.

“Şimdi de,” diyerek gülümsedi Fidorous, “herhalde kahvaltı etmek istiyorsunuz, değil mi?”

Elimde birkaç konserve ve sindirimi kolaylaştırıcı bir paket çikolatayla kamaradan çıkageldiğimde Scout teknenin arkasında Hiçkimse’nin bilgisayarının yanında oturuyordu.

“Bağlantı halen açık,” dedi, yavaşça yanına çöküp ona konserveleden birini uzatıp başımı salladım. “Bu şeyin nereden çıktığına dair bir şey söyleyebildi mi?”

Bakışlarım suya çevrildi. Ada, rengi solmuş, devasa bir kemik gibi fırlamıştı sudan; zeytin yeşili ve taba rengindeydi, tıpkı oyuncak askerler gibi...

Başka bir his daha uyandırıyordu içimde, adanın şeklinin sebep olduğu bir çeşit fikir kaşınması, bu şekil, adını tam olarak koyamadığım bir şey-

“Hey,” dedi Scout.

“Özür dilerim,” Kafamı topladım, o hissi başımdan savmaya çalıştım. “Evet, ona sordum, sürüklenmiş olabileceğimizi düşünüyor.”

“Sürüklenmiş mi?” Güneş gözlüğünü almak için öbür yanıma uzandı. “Bu havada mı? Daha neler.”

Kafam karmakarışık halde Scout’a bakakaldım.

“Denizi görmüyor musun?”

Etrafıma bakındım. Su cam gibi berrak ve durgundu.

“Doğru söylüyorsun,” dedim. “O zaman belki akıntı filan vardır, olamaz mı?”

“Olabilir, ama yine de bu şeyi buraya gelinceye dek yüz ke-re görmüş olmamız lazımdı, değil mi?”

“Evet,” dedim yeniden adaya gözlerimi dikerek. “Evet, o da doğru.”

Derken kafamın derinliklerinde iki dişli iç içe geçti ve bey-nim az önceki tuhaf hissin adını koydu. *Aşinalıktı* bu. Bu ada-yı daha önce görmüştüm. Ama nasıl görmüş olabilirdim ki? Sırt çantasıyla dünyayı dolaşan, o ada senin bu ada benim ge-zinen İlk Eric Sanderson değildim ki ben. Ülke dışına bile çık-mamıştım. Aslına bakılırsa *hiç* ada görmemiştim, tabii televiz-yonda görmüş olabileceklerim sayılmazsa, ama televizyonda gördüğüm bir ada neden kafama kazınsındı ki? Sonra bir yer-lerden yine o cümle geldi aklıma—*görünen, yansımaya; yansı-ma ise görüneneye dönüşür*.

Tersyüz olmuş sikke, o saklı yüz. Etrafımda büyük bir şey-ler oluyordu sanki, ama bir türlü kafamı toplayıp bunun ne ol-duğunu görmeyi başaramıyordum.

Güneş gözlüğünü kuşanan Scout birasını yudumluyor, de-nize bakıyordu. O tuhaf hisle, önceki geceyle, o maviliğin bir yerlerinde gizlenen köpekbalığıyla ilgili düşüncelerde kaybo-lup gitmiş halde Scout’a yaslandım ve onun yaptığını yaptım.

Birkaç dakika sonra biramı yere bıraktım ve başımı koru-mak için yeni bir şapka ya da onun gibi bir şey bulmak üzere ayaklandım. Ama tam ayağa kalkarken başparmağım bira te-nekesinin kenarına çarptı ve tenekeyi devirdi. Teneke, köpük köpük birayı yol boyunca döke saça yuvarlanıp gitti ve yankı-lı, madeni bir güm sesiyle teknenin öbür yanındaki küpeşteye çarpıp durdu.

Scout başını kaldırıp bana baktı.

“Ne?”

Gözleri, durgun, çarşaf gibi dümdüz denize, oradan bira teneke-
min isabet ettiği yere, sonra yeniden bana çevrildi.

“Dengede değiliz,” dedim.

“Ona *yan yatmak* deniyor. Yan yatıyoruz.”

Scout ayağa kalktı ve ikimiz birden güvertenin kenarına,
teneke-
nin ağzından bira saçarak küpeşteye yaslı durduğu ye-
re doğru seğırttik.

Scout tenekeyi kaldırmak için eğildi, tam alacakken durala-
dı ve yeniden yavaşça doğruldu.

“Sesi duydun mu?” diye sordu.

“Hangi sesi?”

“Dinle bak.”

Ses belli belirsiz ve boğuktu, ama kesinlikle işitiliyordu.

Zırrr zırrr, zırrr zırr.

Fıçı, iskele tarafının doksan metre kadar ilerisinde maviliği
delerek yüzeye çıktı.

*Elveda Sizlere, Tanrıya Emanet Olun
İspanya'nın Güzel Dilberleri*

Fidorous, elinde telefon kadranlı bir çalar saati andıran ve ötmekte olan bir *zımbırtı*yla güverteye çıktı.

“Yüzeye çıktı. Fıçı yüzeye çıktı.”

“Biliyoruz,” dedi Scout. “Hemen şurada.”

Doktor elindeki aletin bir düğmesini çevirdi ve ötme sesi kesildi. Üçümüz beraber küpeştenin kenarında durduk. Fıçı, çarşaf gibi okyanusta kıpırtısızca süzülüyordu.

Zırrr zırrr, zırrr zırr.

“Ne yapıyor ki?”

“Ne mi yapıyor?” Doktor benden yana bir bakış fırlattı. “Bir şey yaptığı yok. Geceyi dipte kalmaya çalışarak geçirdi ve fıçı sonunda onu yüzeye sürükledi. Yorgunluktan ölüyor.”

“Öyleyse neden burada?”

“Nasıl yani?”

“Yani koskoca okyanusta gidebileceği onca yer varken neden tam burada?”

“Belki de burada değildir,” dedi Scout. “Belki fıçıdan kurtulmanın bir yolunu bulmuştur.”

Fidorous sesinin sabırlı çıkmasına özel bir gayret gösterdi. “O fıçı orada duruyorsa Ludovician akıllı olduğundan değil aptal olduğundan duruyor. Scout, bizi fıçının yanına götürebilir misin? Eric, sen de o mızrağı alıp hazırlan, vakit geldi.”

“Son bir şey daha söyleyeceğim,” dedi Scout yerinden kımıldamadan, “yan yatmış durumdayız.”

“Olur şey değil, hayret ki ne hayret.” Doktor küpeşte demirlerini parmak boğumları beyazlaşasıya sıkarak gözlerini denize

dikti. “İkiniz de illa bir çapanoğlu arayıp bulmakta *kararlısınız*, değil mi? Burada ne yaptığımı ve neler olduğunu tastamam biliyor olmam bu kadar mı imkânsız geliyor size yani? Eric’e daha yarım saat önce de dediğim gibi tekнемiz eski bir fikir ve bu yüzden de *tıpkı öngörmüş olduğum üzere* bakıma ihtiyacı var. İçinizi biraz olsun rahatlatır mı bilemem ama, *Orpheus*’un sağlam olduğunu temin ederim size. O’ yüzden,” derin bir soluk alıp derin bir soluk salarak, “herkes görev mahalline, lütfen.”

O anda son ihtiyacımız olan şey bir tartışmaydı, bu yüzden doktoru ikiletmeden dediğini yaptık: Scout güverte köprüsüne yollandı, bense mızrağı alıp uzun kıvrımlı bükümlü kablo-nun halen Hiçkimse’nin bilgisayarına sıkıca bağlı olup olmadığını kontrol ettim.

Fidorous çapayı yukarı çekti.

Motor, o kıpırtısız sessizlikte yürek hoplatacak denli yüksek bir sesle gürleyerek canlandı.

“Ağır ol!” diye seslendi doktor. “Acele işe şeytan karışır.”

Orpheus ayna pürüzsüzlüğündeki denizde fıçıya doğru süzüldü. Scout motoru durdurdu ve hafifçe kayarak durduk.

Bir elimde mızrak, aksaya topallaya iskele tarafındaki küpeşteye gittim ve orada bekleyen Fidorous’a katıldım. Fıçı teknenin kenarından yaklaşık bir metre ileride süzülüyor, beraberimizde getirdiğimiz birkaç küçük dalgacıkta sallanıyordu.

Zırrr zırrr, zırrr zırr.

“Bir şey görebiliyor musun? Aşağıda mı?”

Fidorous başını iki yana salladı. “Onu göremiyorum, ama orada.” Kamaranın dış cephesindeki bir girintiden bir ucunda kanca bulunan uzun bir sırık çıkardı.

“Ne yapacaksın onu?”

“Fıçının halatını yakalayıp tekneye bağlayacağım. Köpekbalığını tekneye bağlamayı başardığımız takdirde, halatı çekerek—” doktor sırtığı önü sıra alarak küpeştenin üzerinden bilaro topuna vuracaktı gibi uzandı, “gerektiğinde onu yüzeye sürükleyeceğiz.”

Bacaklarımın bir kez daha istem dışı bir hareketle beni karmaranın cephesine doğru gerilettiğini fark ettim.

Doktor bir ayağını havaya kaldırıp öbürünün parmak ucunda yükselerek, bir eliyle küpeşteye tutunup diğeriyle de sırtı uzatarak kenardan sarktıkça sarktı. Dengesini kaybetti, bir an sendeledi, bocaladı ve nihayet hamle ettiğinde halatı ıskalayan kancası bir *çatırt* sesiyle fıçının kenarına takıldı.

“Dikkat,” dedi ağzım benden önce.

Hâlâ yarı belinden sarkmış halde duran Fidorous bana bakmak için arkasını dönmüştü ki konuşmasına fırsat kalmadan fıçı bir anda canlanmışçasına hareketlenerek havaya sular püskürtmeye ve suyun üstünde şimşek hızıyla uzaklaşmaya başladı. Doktorun olduğu yerde sıçramasıyla birlikte kanca yerinden kurtuldu, doktor da dengesini kaybederek düşecek gibi oldu. Mızrağı elimden atıp onu yakalayıp içeri çekmek üzere fırladım.

“Neydi bu—” dedim. “Tanrım, ölü taklidi mi yapıyordu yoksa?”

Fidorous kendini kollarımdan kurtardı ve dönüp çarşaf gibi denizde hızla uzaklaşmakta olan fıçıya baktı.

“Scout, hemen aşağıya in ve bir zıpkın daha hazırla. Eric, dümene senin geçmen gerekecek. Çabuk, elinizi çabuk tutun, haydi haydi. Eric’in şu akıllı köpekbalığını yakalayacağız.”

Öbür yana dolanıp Scout’un koşarak aşağıya indiği güverte köprüsü basamaklarına atıldım.

“İleri,” dedi Scout bir eliyle hayali bir gaz kolunu ittirerek, “ve bir yandan öbür yana,” öbür eliyle de dümeni taklit ederek. “Anladın mı?”

“Anladım.”

“Anahtar kontakta.” Dudağıma çabucak bir öpücük kondurup gözden kayboldu.

Şişmiş dizimin acıdan zonklamasına rağmen merdivenleri elimden geldiğince hızlı çıktım. Anahtarı bulup sağa çevirdim. *Orpheus* gürlledi. Gaz kolunu deneme mahiyetinde yukarı doğ-

ru biraz ittirdim ve havaya kara bir duman bulutu püskürttük. Tekne hareketlenip ilerlemeye başlayınca hızla uzaklaşmakta olan fıçıya doğru dümen kırdım.

Fidorous tüfeğiyle güvertede belirdi, Scout'un uzattığı zıpkını aldı, bu arada Scout da zıpkının ucuna yeni bir fıçı bağlamak üzere işe koyuldu. İhtiyar pruvanın ucuna tırmandı, yüzünü döndü ve bana el salladı. "Daha hızlı Teneke Adam. Çabuk ol, arayı kapamamız lazım."

Teknemiz suları yarararak yol alırken rüzgâr da beni tartaklayıp dövüyor, gömleğim güneşten yanan tenime ısırircasına şaplaklar indiriyordu. Gaz kolunu biraz daha kaldırdım ve motor, paniğe kapılmış büyük bir hayvan gibi bir gürültü kopardı. Fıçının ilerisinde bir şey daha çıktı su yüzeyine, bir yüzgecin kara üçgeni ve hemen ardında daha ince bir yüzgeç daha, Ludovician'ın kuyruğunun ta kendisi.

"Yüzeye çıkıyor. Eric yüzeye çıkıyor. Daha hızlı gitmemiz lazım. Hadisene."

"Motoru zorlamak—Motoru zorlamak istemiyo—"

"Bir şey olmaz motora, hadi körükle gazı, üstüne bir fıçı daha salalım da bakalım o zaman kaçabiliyor mu."

Gaz kolunu bir gıdım daha yukarı kaldırdım ve *Orpheus* mızızlayarak haykırdı. Egzoz borularından kara, kurumlu dumanlar fışkırıyordu, ama ona yetişiyor, köpekbalığıyla arayı giderek kapatıyorduk.

Scout *Şimdi!* diye seslendi ve doktorun tüfeği bir *zımk* sesiyle ateş aldı. Zıpkın köpekbalığının gölgesine, su seviyesinin biraz altından isabet etti. İkinci bir fıçı tekneden fırladığı gibi çarşaf gibi denizde ilk fıçıyı kovalamaya başladı.

"İşte bu!"

Gaz kolunu birazcık indirerek motorun yükünü hafiflettim ve hızımızı kestim.

"Hayır," diye bağırdı doktor bana doğru. "Peşinden gitmeye devam, sağlama almak için fıçıların üçünü birden salacağız peşine."

“Trey.” Bu kez bağırın Scout’tu. “Bizi açık denize çekiyor. Eğer—”

“Onu neredeyse enseledik. Eric, sakın onu gözden kaybedeyim deme. Scout, bir fıçı daha bağla, hemen—”

Gaz kolunu yeniden yukarı dayadım. Egzoz boruları yanan kara dumanla boğuldu, tam ileri atılmıştık ki motorun homurtusu parçalanmış bir metal çığlığıyla kesildi. Güvertenin altından kırık dökük, mağlup bir tangırtı geldi, bundan sonra başka da bir ses duyulmaz oldu. Tekne şok olmuş halde, bir ölümçül-yara sessizliğiyle biraz daha süzüldü. Kontak anahtarını çevirdim, ama tenekemsi, belli belirsiz bir çentme sesinden gayrı bir sonuç alamadım.

“Siktir.” Ellerimi kumanda koluyla dümendenden usulca çektim ve geriledim. “Siktir, işte şimdi işimiz bitti.”

Köpekbalgıyla fıçıları bizi geride bırakarak uzaklaşırken Fidorous giderek ivme kaybeden pruvanın tepesinde tüfeğini indirdi.

Aşağıya bakınca güverteden doktora doğru seğırtten Scout’u gördüm. “Sakın zahmet etme, ben söyleyeyim senin yerine, *önemli bir sorun yok*, değil mi? Bunu da *zaten öngörmüştün*, öyle değil mi? Her şey kontrol altında, ne yaptığını biliyorsun değil mi?”

Doktor arkasını döndü ve pruva tahtasından aşağıya indi. “Çeviride küçük bir aksaklık. Ara sıra olur böyle, tamamen normal, kuru limanda nasıl kolaylıkla giderilebiliyorsa, burada da aynı kolaylıkla giderilebilecek bir aksaklık. O yüzden evet, ister inan, ister inanma, ama her şey kontrol altında. Şayet sen *de kendini* kontrol etmeyi başarabilirsen hemen şimdi gidip bu sorunu halledebilirim.”

“Aksaklık mı? İnsaf artık Doktor, buna aksaklık denmez, üçümüz de az önce motorun canına kıyıp kendini paramparça ettiğini kulaklarımızla duyduk. Yani, Allah aşkına bir etrafına bak, gerçek şu ki, denizin orta yerinde kalakaldık, üstelik de tekne yan yatıyor. Denizcilik konusunda ahkâm kesecek kadar

bilgim yok belki, ama bir tekne yan yatmaya başladıysa, bunun yüzde doksan içine su almasından kaynaklandığını bilme-
yecek kadar da cahil değilim.”

“Gerçek dediğin karmaşık bir düzendir Scout, özellikle de bulunduğumuz mekânda ve bu düzeneğin işleyişini sana uzun uzadıya anlatmaya ne zamanım ne de niyetim var şu anda. Bu işin altından kalkmak istiyorsak, üstüme düşeni yapacağıma da-
ir bana güven duyman ve senin de kendi işine odaklanman ge-
reliyor, anlatabiliyor muyum?”

“Peki, tamam. Bana yalnızca şu kadarını söyle o zaman. Teknemiz su alıyor mu almıyor mu?”

“Yalnızca biraz. Öte yandan kavramsal döngünün, pompa işlevi gören ve onu temiz ve çalışır halde tutan veri temizleyicileri var.” Doktor güverteyi terk etmeye davranmıştı ki Scout onu gömleğinin yeninden yakaladı.

“Dur bir dakika. Daha dün bu teknenin batmasının imkânsız olduğunu söylüyordun, şimdi ağız değiştiriyorsun. Bizi yüzeyde tutan bu pompalar mı yalnızca?”

“Tamam pes, madem senin için her şey illa ya ak ya kara olmak zorunda, o zaman senin anlayacağın dilde söyleyeyim. Bu kavramsal döngüyü kırmak mümkün değil, bu yüzden *görünürde* ne olursa olsun, batamayız. Anlamıyor musun? Hiçbir şekilde mümkün değil bu.”

“İşte bunu duyduğuma sevindim, zira denizde bizi bekleyen o *lanet olası azman köpekbalığının* karşısında, batmakta olan motorsuz bir teknede olduğumuzu düşünüp korkmuştum bir an.”

“Tanrım,” dedim, “şuraya bakın.”

İki yüz güverteden bana çevrildi. Denizi işaret ettim.

Fıçılar suda geniş, usul bir kavis çizerek gerisingeri bize doğru geliyorlardı.

Scout güneş gözlüğünü başına doğru itti. “Kahretsin, işte şimdi hapyı yuttuk. Geri dönüyor. Ne yapıyor bu—*bize saldırıyor mudur nedir?*”

“Ne yapıyorsa yapıyor, bize yeni bir atış şansı verecek ya sen ona bak,” dedi Fidorous. “Scout bir fıçı daha hazırla.”

“Bir işe yarar mı ki?” diye seslendim aşağıya.

Fidorous başını kaldırıp bana baktı. “Üç fıçıyla birden bu tempoyu daha fazla sürdüremez. Onu enselememize ramak kaldı.”

“Birinin birilerini enselemesine ramak kaldığı kesin,” dedi Scout, elini gözlerine siper edip denize bakmayı sürdürerek.

“Dorothy.”

“Başüstüne kaptan.”

Her biri yukarıya ve etraflarına denizanasını andıran şemsiye şeklinde sular püskürten fıçılar bize doğru hızlandıkça hızlandı. Güverte köprüsünden, köpekbalığının su yüzeyine doğru yükselen karanlık torpil gölgesini görebiliyordum. Yüzgeç bir kez daha yüzeye çıktı.

Fidorous tüfeği omzunda, atış pozisyonunu aldı. Ludovician sudan biraz daha sıyrıldı ve onun geniş yassı başıyla burnunu, kanat gibi yüzgeçlerini, kastan ibaret yassı koca kuyruğunun motor takmış gibi bize doğru hızlanışını gördüm; her şeyiyle devasa, gri ve durdurulamazdı.

“Dosdoğru üstümüze geliyor,” diye bağırdığımı işittim. “Tekneye saldırıyor, Scout hemen bir yere tutun.” Kumanda panelinin yanına tutundum.

“Aman Tanrım,” diye seslendi doktor. “Sıki tutunun.” *Zımk*. Zıpkın köpekbalığının yüzgecine saplandı, ama Ludovician’da en ufak bir yavaşlama belirtisi yoktu, hızını hiç kesmeden üzerimize gelmeyi sürdürdü, yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı.

Çatırdayan tahtanın iç parçalayıcı kıymık kıymık gürültüsüyle birlikte *Orpheus* iskele tarafına iyice yattı. Teknenin küçük rüzgâr siperliğine sarıldım, ayaklarımı güverte köprüsünün cephesine yasladım; kovalar, koliler, halatlar, ne var ne yok her şey güvertede oradan oraya tangır tungur yuvarlana dururken Fidorous da can havliyle küpeşteye yapıştı.

“Scout.”

“Bir şey yok, iyiyim ben,” dedi sesi göremediğim bir yerlerden.

Aşağıımızdan takır-tukur-bam-güm diye bir gümbürtü koptu, Ludovician’ın fıçıları sürtüne sıyıra teknenin altından geçiyordu. Üçüncü ve son fıçı da havalanarak foşşş sesiyle denize uçtu ve üç fıçı birden yüzeye çıkıp dümdüz okyanusta etrafa sular püskürterek-tıslayarak-kayarak uzaklaştı, ben sadece izliyordum.

Orpheus bir yalpayla yeniden belini doğrulttu, ama öbür yana biraz fazla giderek bu kez de sancak tarafına yattı.

Merdivenlerden aşağı koşturup kamaranın etrafından dolaşım. Fidorous ile Scout çoktan küpeşteye varmışlardı bile.

Scout başını iki yana salladı. “Yeniden dibe dalıyor.”

“Dalamaz ama, değil mi?” dedim doktora, “peşinde üç fıçı varken bunu yapamaz, öyle değil mi?”

Fidorous yüzüme baktı ve ilk kez olarak inancında bir çatlak gördüm. “Hayır,” dedi. “Hayır, ben, sanmam ki—”

“Hapı yuttuk,” dedi Scout. “Tam yuttuk hapı.”

Küpeşteye arkamı dönüp Scout’u kollarımla sarmaladım, yüzünü omzuma gömdü. Onu sıkıca kucakladım, o da beni aynı şekilde kucakladı.

“Merak etme,” dedim. “Bir çare buluruz elbet, bir çare düşünürüz. Değil mi Doktor?”

“Ben—bilmiyorum,” dedi gözlerini boş denizden ayırmadan.

“Merak etme sen,” dedim yeniden, Scout’u kollarımın arasında sıkı sıkı tutarak. “Hiç merak etme, illa ki bir çaresini buluruz.” Bir yandan böylece konuşup bir yandan da Scout’un omzunun üzerinden gözlerimi güvertenin bittiği yerden aşırıp uzaklarda yükselen o kayalık kara parçasına uzanan denize bakarken birden hatırladım.

Bu adayı daha önce nerede gördüğümü hatırladım.

Orpheus'un kamarasında Ian, üçümüzün birden büyümüş korkulu gözlerle çalışmasını izliyordu.

Scout ile Fidorous, motora açılan kapağa ulaşabilmek için yatık zemini kaplayan öteberiyle eşyaları kaldırıp kenara çekiyorlardı. Bense sırt çantamı baş aşağı ettiğim gibi ranzanın üstüne boca etmiş, karmakarışık haldeki giysilerle botları, kitaplarla dosyalarla dolu torbaları eşeleyerek aranıyordum. *Hadi ama, hadi ama. Hangi cehennemdesin?*

“Hey bize bir el versen fena olmazdı,” dedi Scout. “Ne yapıyorsun sen?”

“Şu ada takıldı kafama. Açığımızda beliren adayı daha önce görmüştüm ben.”

Arkamdaki çekeleme sesleri bir anda kesildi. “Ne yapmıştın, ne yapmıştın?” dedi Fidorous. “Nerede görmüştün peki?”

Sırt çantasının tepesindeki cep son anda aklıma geldi, cebin fermuarını açtım ve naylona sarılı tomarı dışarı çıkardım. “İşte bu kartpostalda. Hepten unutmuşum bunu, Sheffield’de bulup buraya saklamıştım.” Onlara dönüp naylon ambalajla boğuşmaya koyuldum. “Naksos bu, Naksos’un bir resmi daha doğrusu.”

Scout pürdikkat yüzüme baktı.

“Şu Yunan adası mı?” dedi Fidorous.

Başımı salladım. “En güzel olanı, o olay olmadan önce Eric ile Clio’nun zamanlarının büyük çoğunluğunu geçirdiği ada. Şu anda denizin ortasında duran Naksos’un ta kendisi, en azından tıpatıp benziyor ona. Nasıl olabilir ki bu? Ne anlama geliyor bu doktor?”

“Bilmiyorum. Bana Eric’in notlarını versene, yatak odasında bulduklarını hani.”

Ona fragmanların bulunduğu torbayı uzattım. Ellerim titriyordu, yapışkan bandı açamıyor, kartpostalı su geçirmez muhafazasından bir türlü çıkaramıyordum, sonunda pes edip tomarı şortumun arka cebine tıktım. Baş aşağı olmuş kamarada zor bela yürüyerek kapıya yöneldim.

“Eric.” Scout bana doğru uzandı ve bir elini koluma koydu. Adımı söyleyişinde bir başkalık vardı, ama kafam o kadar karıştı ki o anda bunu duymam mümkün değildi.

“Çıkıp bakmam lazım. Deli olmadığımdan emin olmam lazım.”

Scout elini koyuverdi, kamaradan dışarı tırmandım, oradan da güverteye çıktım.

İşte oradaydı, gerçekte, açıkta bütün heybetiyle durup duruyordu: Aynı ada. Tomarı arka cebimden çıkardım ve kartpostalın naylon ambalajını koza gibi saran bantla yeniden boğuşmaya başladım. Nihayet bandın yeteri kadarını yırtıp açmayı başardım, naylonu açtım ve kartpostalı meydana çıkardım.

Resim değişmişti.

Benim hatırladığım zeytin yeşili ve taba rengi kayalık adanın yerine kartpostalda şimdi taraçalı küçük bir evin siyah beyaz resmi vardı. İlk Eric Sanderson’ın eviydi bu. Benim evim; yatak odasındaki halıda uyanıp Doktor Randle’ı aradığım, televizyonda snooker seyrettiğim, ünlü aşçıların spesiyallerini pişirdiğim ev. Bu uçsuz bucaksız yolculuğa çıkmak üzere geride bıraktığım yer, şimdi şu küçücük dörtgen kartonun üzerinde bir resim. Bir elimdeki resme, bir de ufukta görünen adaya baktım. *Görünen, yansımaya; yansıma ise görünene dönüşür.*

Arkamı döndüğümde orada Fidorous’u gördüm. Görsün diye kartpostalı havaya kaldırdım. “Ne demek oluyor bu?”

“Bilmiyorum, Eric,” dedi doktor sessizce. Elinde İlk Eric Sanderson’ın odasında bulduğum, içinde o gizli not olan kâğıt kap vardı. “Korkarım gerçekten bilmiyorum.”

“Beyler,” diye yükseldi Scout’un sesi kamaradan. “Belki gelip şunu görmek istersiniz.” Kartpostalı arka cebime soktum.

Kamaraya döndüğümüzde Scout motor kapağını açmayı başarmış, şimdi bacakları aşağıya sarkar halde deliğin kenarında oturuyordu.

“Durum nasıl?” dedim.

Scout başını kaldırdı. “Pek parlak değil.”

“Pek parlak değil derken?”

“Motor bölümü su içinde desem yeterli olur sanırım.”

Fidorous Scout’un yanına çömelip aşağı bakmaya koyuldu. “Motorun işi bitmiş ve tekne bizim dışarı pompalayabileceğimizden çok daha hızlı su alıyor.” Başını kaldırıp gözlerini üzerimize dikti. “Ama bu mümkün değil. Olamaz.”

“Gerçeğin nazik doğasından bahseden sen değil miydin?” dedim.

“Orası öyle,” Fidorous birden kolunu deliğe doğru uzattı. “Ama böyle—hayır, *hiçbir şekilde* buna yol açamaz o.”

Scout’un düşünceli düşünceli küçülen gözleri bir an beni süzüp yeniden doktora çevrildi. “Yani ne demek istiyorsun? Batıyor muyuz?”

Başını salladı, tek bir kere. “Evet. Batıyoruz. Ama hâlâ daha bunun nasıl olup—”

Scout profesyonel serinkanlılığını korudu. “Ne kadar vakitimiz var?”

“Belki bir saat, belki daha az.”

Scout başını salladı. “Sonra sudayız yani.”

“Ludovician,” dedim. “Demek bu yüzden bizi denize çekip tekneye saldırıyordu, bizi suda yakalamak için.”

Fidorous bir an Ludovician’ın *aptal bir yeme makinesinden* başka bir şey olmadığına dair o nutkunu çekecek gibi göründü, ama bunu yapmadı. “Hâlâ vakit var,” dedi bunun yerine. “Artık bana inanmıyorsunuz ama, o fiçılar sahiden onu er ya da geç yoracaklar. Hiçkimse’nin bilgisayarı da hâlâ çalışıyor ve hâlâ Ward’un ağına bağlı; yani şayet Eric onu mızrağıyla vurmaya başırırsa—”

“Bize bu fırsatı vereceğini sanmıyorum,” dedi Scout. “Teknede şimdiden birkaç gedik açmış durumda ve şimdi de batmasını beklemek üzere çekip gitti. O geri döndüğünde denizde yüzüyor olacağımıza bahse girerim.”

Fidorous motor kapağından aşağı bakakaldı.

“Güzel,” dedim. “Demek başaramadık. Pes edelim o zaman. Geri dönelim.”

Fidorous başını iki yana salladı. “O kadar basit değil o iş. Başka her şey bir yana, buraya gelmekten çok daha karmaşık bir süreç bir kere. Konsantrasyon gerek bunun için ve konsantre olabilesek bile—öyle bir vaktimiz yok.”

“Yani burada mahsur mu kaldık?”

“Evet, korkarım öyle.”

“İnsanın evi gibisi yoktur,” dedi Scout dalgın dalgın.

Doktor bitkin bir tebessümle gülümsedi.

“İyi ama, köpekbالیğının ilgilendiğı kişi yalnızca benim, onun istediğı benim.”

Ranzaya yığılır gibi oturdum.

“Artık değil,” dedi doktor. “Artık o bakımdan da hepimiz birbirimize karışmış durumdayız.”

Doktorun dediğinde doğruluk payı olduğunu fark ettim. Her ikisiyle de, özellikle de Scout ile burada kurduğum bağlar böylesine güçlüyken köpekbالیğı oturup hangimizin kim olduğunu düşünecek değildi herhalde.

Ian dizime tırmanıp burnuyla bana sürtündü. Onu kolumla korurcasına sardım.

“Üzgünüm.”

Scout belli belirsiz gülümsedi. “Üzgün olma, sen niye üzgün oluyormuşsun. Plan benim planımdı, unuttun mu? Sen bana aldanıp ağıma düştün yalnızca.”

“Ya evet,” dedim gülümsemek için gayret göstererek.

Üçümüz de sessizliğe gömülmüştük.

“Tamam o zaman.” Scout saçlarını geriye itti ve bacak bacak üzerine attı. “Mantıklı düşünmemiz gerek. Durumumuz nedir? Motor elden gitti. Tekne batıyor. Dizüstü bilgisayar ve mızrak kozlarımız hâlâ elimizde. Doktorun dediğı gibi, eğer Eric tekne batmadan köpekbالیğına mızrağı saplayabilirse, kazanan yine biz oluruz.”

Fidorous başını salladı. “Kısa ve öz oldu ama, çok doğru.”

“En büyük sorunumuz,” diye sürdürdü Scout, “tekne batmadan önce Ludovician’ı mızrağın yetiyeceği kadar yakına çekmek ve bu esnada hiçbir yere kıpırdamamasını sağlamak.” *Hayat-ne-zor* dercesine iç çekti. “Bir fikri olan?”

“Yem atarak çekebiliriz onu,” dedim.

İkisinin de gözleri bana çevrildi.

“Devam et,” dedi doktor.

“Eğer ben suya girersem, gelecektir.”

“Eric, sen suya filan girmiyorsun.” Scout bana dik dik baktı. “Delilik bu.”

“Hiç de değil,” dedi Fidorous yüzü birden ışıltılı parlayarak. “Değil çünkü hâlâ elimizde Diktafonlar var. Başka bir kavramsal döngümüz var.”

Diktafonlar. Tıpkı *Orpheus*’un kendisi ve teknedeki daha bir sürü şey gibi onlar da biz buraya gelinceye dek bambaşka bir şey olup çıkmışlardı. Aslına bakılırsa İlk Eric Sanderson’ın başından beri iddia ettiğini doğrularcasına, gerçek bir canlı köpekbalığı kafesine dönüşmüşlerdi.

Scout ile birlikte kafesin parçalarını malzeme dolabından teker teker güverteye taşıdık. Kafesin dört kenarı da sağlam ve oturaklıydı; ağır, siyah, plastik parmaklıklarla çevrelenmiş sert bir iskeletti bu. Fidorous bir zamanlar belki de *durdurma*, *oyunatma* ve *kaydetme* düğmeleri olan bir dizi lastik tapa ve civatayla kenarları birbirine ve kafesin kaidesine sabitlerken biz de parçaları tutarak ona yardım ettik. Montaj bittiğinde doktor dalış malzemelerini bulmak için yeniden kamaraya indi.

Yan yatmış güvertede Scout ile birlikte kafese bakarak kalakaldık.

“Bu şeyin içinde suya giremezsin, olmaz.”

“Neden giremezmişim?” dedi Scout. “Daha demin suya öylece, hiçbir şeysiz girmeye hazırdın sen.”

“Scout, bunun hiçbir şeysiz dalmaktan pek farkı olmayabilir.”

“Bunca zaman seni korudu ama.”

“Öyle ama-ışın rengi değişti artık. Bu tekne Diktafonlardan on misli güçlü bir kavramsal döngüyle meydana getirilmişti güya ve Ludovician buna rağmen onu delik deşik etmeyi başardı. Teknenin yanında bu oyuncak kalır, paramparça eder bunu.”

“On misli değil, üç misli güçlü bir kere.” Yanıma geldi ve ellerini kollarıma yasladı, beni sıktı, dudaklarını aralamadan yüzüme gülümsedi. “Bundan daha iyi bir fikrin varsa, hiç durma söyle, duymayı *her şeyden çok* isterim inan.”

Söyleyecek sözüm yoktu.

“Gördün mü,” dedi.

“Bunu yapmanı gerçekten istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum ama Ludovician’a mızrağı saplayabilecek tek kişi sensin ve nasıl geri döneceğimizi bilen tek kişi de Fidorous. Bu durumda kafesle dalması gereken kişi ben oluyorum haliyle.”

Ona baktım.

“Buraya gel,” Kollarıyla beni sarmaladı ve ona sıkı sıkı sarıldım.

“Yapma,” dedim.

“Yapmak zorundayım,” dedi usulca yüzümün kenarına. “Bu iş böyle, bundan sonra olacak şey bu.” Yanağımlı öptü. “Bu olmak zorunda, ben de biliyorum, sen de biliyorsun.”

İşin tuhafı, *sahiden de* biliyordum. Kartpostal, ada, Fidorous, Randle, hatta Ludovician bile. Yatak odasındaki halının üzerinde gözlerimi açtığım andan itibaren başıma gelen her şey, tam olarak anlayamadığım gizemli bir şekilde, hep aynı büyük şey’in bir parçasıydı ve Scout’un kafesle suya dalması da o büyük şeyin bir parçasıydı. Bu olmak *zorundaydı*. Nasılsız niçinsiz biliyordum bunu.

“Scout,” dedim, “neler oluyor?”

Küçük bir nefes verdi. “Haklıyım, değil mi?”

Onu bedenime sıkı sıkı bastırarak başımı salladım.

Birkaç dakika sonra Fidorous bir dalgıç tüpü ve koltuğunun altında, şişirilebilir can yeleğine benzer bir şeyle kamara-dan geri döndü.

“Size bir şey söylemek istiyorum,” dedi, oksijen tüpünü ikimizin yardımıyla kafesin yanına yatırdıktan sonra. “Özür dilerim, ikinizden de özür dilerim. Seni bir kere hayal kırıklığına uğratmıştım zaten Eric, bu ikinci oluyor. İkinizi de hayal kırıklığına uğrattım, yarı yolda bıraktım.” Bunları söylerken bütün gardları, maskeleri düşmüş, o takınılmış özgüveni kaybolmuştu. Nihayet gerçek Fidorous vardı karşımızda: O koca perdesinin ardından sıyrılıp yüzünü gösteren yorgun, af dileyen bir ihtiyar.

“Özür dilemene gerek yok, sen bir şey—”

“Hayır Eric, lütfen boşuna beni mazur göstermeye çalışma. Bu benim hatam. Tıpkı o eski masallardaki gibi, her şeyi bir çırpıda düzeltip yoluna koyabileceğini zanneden aptal, ben-cil, ihtiyar bir soytarının tekiyim ben. Ama gerçek şu ki, ben Tekisui değilim.”

“Hey, orada dur biraz,” dedi Scout. “Bunların hepsi benim başımın altından çıktı Eric, sakın unutma, o yalnızca benim ipimle kuyuya inecek kadar çılgındı o kadar. Eğer bir özür dilenecekse, asıl *seni* bu pisliğe *el birliğiyle* bulaştırdığımız için özür dileriz.”

“Kabul,” dedim.

Doktor bir an ikimizi süzdü, sonra başını hafifçe sallayarak minnettarlığını belirtti.

Kızgın güneşte, hüznü, soğuk bir gülümsemenin estiğini hissettim yüzümde.

“Bunları bir tarafa bırakalım da,” dedi Scout, “şu nedir asıl?”

Fidorous oksijen tüpüyle birlikte kamaradan yüklenip getirdiği şeyi havaya kaldırdı. Başta onun bir can yeleği olduğunu sanmıştım, ama değildi, çocuklar için yapılmış bir şişme bottu bu.

“Kedinin,” dedi Fidorous, “bir zamanlarki taşıma çantası.”

Bunu duymamızla birlikte kahkahaları koyuverdik, Scout ile ben birbirimize sarılarak, Fidorous ise elinde şişme botla. İnsanlar karanlık ve tehlikeli olayların eşliğindeyken nasıl gülerse öyle, gecenin karanlığında kıvılcımlar saçan küçük maytaplar gibi güldük.

Orpheus artık iyice yan yatmıştı, sancak tarafı iskele tarafına göre suya yarım metre kadar daha yakındı ve gemi direği saat biri çeyrek geçeyi gösteriyordu. Bocurgat kolunun sancak tarafına tespit edilmiş oluşu işleri daha da zorlaştırıyordu ve kafesi sancak tarafından denize doğru sarkıttığımızda direk-saatın yelkovanı belki bir dakikayı daha geride bırakmış oldu.

Scout dalgıç kıyafetini giymiş, oksijen tüpünü takmış, maskeyi şimdilik başının üstüne itmişti. *Fazladan bir Eric Sanderson havası olsun diye* benim tişörtlerimin bir iki tanesini de çekmişti üstüne.

Scout hazırды. Kafes hazırды. Zaman gelmişti.

“Pekâlâ, kahraman,” dedi. “Plan şu: Köpekbalığı kafese giriyor, sen köpekbalığına mızrağı saplıyorsun. Köpekbalığı ve Ward birbirine bağlanıyor. Köpekbalığının işi bitiyor. Ward’un işi bitiyor. Çok kolay, değil mi?”

“Çocuk oyuncağı,” dedim uzanıp elini tutarak.

Fidorous peşinden kablosunu sürükleyerek mızrağı yanıma getirdi.

“Scout—” diye atıldım. “Sana söylemek istediğim—”

“Sakın. Aklında tut, döndüğümde söylersin.”

“Bu dediğini savaş filmlerinde söylerler, genelde bombardıman uçağı pilotlarına mahsus bir replik.”

Güldü, “Şu anda bunu dediğine inanamıyorum.” Kollarını belime dolayıp beni öptü. Ayrıldığımızda bana gülümsedi. “Bazen biraz mankafalaşıyorsun, farkında mısın?”

“Evet,” dedim. “Scout, lütfen dikkatli ol.”

“Olurum.”

Teknenin kenarına oturmak için öbür yana yürüdü, gözlüğünü ıslattı ve kenardan sarkıp kafesin içine tırmandı. Kafesin tepesini kapattık, bocurgat kolu takırdayıp tangırdayarak kafesi suya biraz daha daldırdı. Elimi birazcık kaldırıp alttan alta el salladım. Maviliğe gömülüp hepten gözden kaybolmadan önce Scout da aynı şekilde el sallayarak karşılık verdi.

Sonraki on beş dakika boyunca yalnızca ölü ve gerilimli bir hiçlik vardı. Scout’un hava kabarcıklarının yüzeye çıkışı, Fidorous’un bir iskele tarafına, bir sancak tarafına, bir başa, bir kışa giderek suyu izleyişi, Ian’ın güvertede volta atışı ve bana olabildiğince yakın durmaya çalışması, omurga tahtalarından arada bir kopan şikayetli bir gıcirtı ve batmakta olan *Orpheus* denize doğru biraz daha yattıkça direk-saatın kalan vaktimizi gösterişi. Bocurgat kolunun yanında, elimde mızrak dikilen ben.

Derken olan oldu.

Her şey çok çabuk oldu.

Altımızdan bir fıçı yumruğu-gümlemesi-gümbürtüsü, sonra kafesin sert bir *güm* sesiyle yalpa vurarak uzaklaşması. Hava kabarcıkları ve sıçrayan sular. *Orpheus*’un inleyerek biraz daha yan yatması. *Zırrr zırrr*. Hava kabarcıkları, sıçrayan sular ve çalkalanıp köpüren beyaz suların içinde bir görünüp bir kaybolan devasa gri bir şekil. Mızrağı havaya kaldırışım, gözümün beyaz sulardaki griden başka bir şey görmeyişi, bağıra bağıra bir şeyler söyleyişim. Bir şey çarşaf gibi denizi köpürtüp kabartırken sel olup sükün eden suların yüzüme ve güverteye tokat gibi çarpması, *Scout’u sudan çıkar, çek, yukarı çek* diye haykırışım, *onu doğru düzgün göremiyorum* diye bağırınışım. Köpüklerin içinde bir o yana bir bu yana fırlayan fıçılar, bocurgatın gıcırdayışı, sular, köpükler, o şekil, sonra devasa bir kuyruğun sudan çıkması. Fidorous’un o hengâmede duyamadığım bir şeyler söyleyerek bağırışı, bocurgat kolunun zorlanıp gerilmesi, hay-

kırarak bir şeyler söylemeye çalışmam ve fıçılar, o kuyruk, denizdeki o köpürme. *Orpheus*'un, bocurgat kolunun ağırlığına boyun eğip denizdeki köpürmeye doğru diz çöküşü ve mızrağı tutarak haykırışım. Fidorous'un *takıldı, hayvan kabloya dolandı* diyen sesi ve fıçılar, mızrak, köpükler ve püsküren sular. Ezilmiş, parmaklıkları kırılmış, içi boş kafesin tepesinde fıçılardan biriyle—*zırrr zırrr*—kısmen suyun yüzüne çıkışı, mızrağa sarılarak canhıraş bağırışım. Köpekbalığının kuyruğu, köpekbalığının karnı, ucu kıvrık beyaz bir bıçağa benzeyen bir yüzgeç. *Orpheus*'un suya biraz daha yaklaşması, doktorun bağırışı, gözüm bomboş kafeste olduğu halde avaz avaz haykırışım, doktorun *bizi dibe çekiyor, kesip kurtarmam lazım* deyişi ve bir bıçak; koca bir bıçak çıkarışı. Teknenin çatırdayarak suya dalışı, küpeşte demirlerinin üstünden tırmanan doktorun, bir ayağı bomboş, çiğnenip atılmış kafesin üzerinde olduğu halde ipi kesmeye çalışması. Köpükler, fışkıran sular, kuyruk, fıçıların dalgalanışı ve kuyruğun suyu dövüşü. Bağırarak mızrağı havaya kaldıran ben ve kafesin içinde birbirine dolaşmış iplere bıçağıyla hamle eden Fidorous. Ludovician'ın koca bir kurşun, bir örs, bir jumbo jet gibi sudan çıkan gri beyaz başı ve mızrağı feryat figan fırlatışım.

Mızrak havada.

Peşinden giden kabloyla mızrak havada.

Mızrak havada. Çok yukarıda. Mızrağın köpekbalığının başının yukarisından geçip anca ardındaki boş beyaz sulara isabet edişi, mızrağın batışı. Güverteden denize doğru boşalan siyah kablo. Teknenin çatırdayışı. Fidorous'un bıçağını iplere, ezilmiş kafese doğru indirışı ve güverteden denize doğru boşalan kabloya doğru atılan ben; kabloyu yakalayışım, tuttuğum gibi asılışım. Kabloyu çekerek mızrağı yeniden ele geçirişim. Köpükler; püsküren, tokat gibi dalga dalga çarpan sular. Korkunç bir çatırdama. Bocurgat kolunun teknenin kenarından kopup gümbürtüyle düşmesi. Bütün ağırlığıyla Doktor Fidorous'un üstüne

düşmesi, doktorun bocurgat koluyla birlikte kafesin içine göçmesi; kablolar, ip, fiçılar ve Fidorous'un kolun altında sıkışıp kalması. Kan. Haykırarak küpeşte demirlerine sarılışım, doktora elimi uzatışım, metalden, tahtadan ve iplerden olma arapsaçının orta yerinden bana elini uzatan doktor; derken her şeyin—kafesin fiçıların bocurgat kolunun birbirine dolanmış kabloların iplerin ve doktorun ve doktorun bana uzanan uzanan uzanan kolunun dibe doğru çekilip her şeyi yutan köpüklerin arasında gözden kayboluşu ve dalgaların alkış-çatırtıyla her şeyin üzerine kapanışı. Teknenin alabora oluşu. Köpüklerle kabarcıkların yatışması ve patlayışı, suyun duruluşu. Mızrağın kablosunun güverteden denize doğru hızla boşalması, kabloya doğru hamle edip onu yakalayışım, kablonun dirseklerimi ve omuz eklemlerimi kasarak ellerimi yakması. Hiçkimse'nin bilgisayarcının yan yatmış güvertede tangır tungur sürüklenişi, kendimi bilgisayarla teknenin kenarındaki kablonun üzerine atışım ve bunu yapmamla birlikte bilgisayarın sırtıma var gücüyle çarpması, kablonun yuvasından kurtuluşu, kaburgalarımı aşağıdan yukarı kesen yakın güverteden ok gibi fırlayışı, küpeşte demirlerinin üzerinden uçtuğu gibi denizin dibini boylayışı.

Teknenin batışından çatırdayışından başka hiçbir şeyin bozmadığı bir sessizlik.

Sırtüstü hıçkırığa hıçkırığa ağlayan ben.

Yerçekiminin her şeyi yavaş yavaş güverteden maviliğe doğru çekişi.

munu canlandıran bir oyunda melek rolündeyken; bebek Clio yüzü gözü yemeğe bulanmış halde banyodayken; siyah taytlı, mini etekli ve *umurum değil* dercesine yana savrulmuş bir kravat takan ergen Clio, kampta heyecandan yerinde duramayan izci Clio; muhtemelen kanser olduğunu öğrendikleri sıralarda ordu mağazasından alınmış giysileri ve çenesine gelen saçlarıyla bir festivalde boy gösteren lise son öğrencisi Clio. Annesi Yunanistan'da olup bitenlerle ilgili olarak beni enine boyuna sorguladı, kaza hakkındaki ve kazayla uzaktan yakından ilgisi olmayan bütün ayrıntıları tek tek sordu; ona her cevap verdiğimde, dediklerimi aklına kaydedermiş, kelime kelime biriktirmiş gibi iyice konsantre olduğunu görebiliyordum.

Ailesinden hiç kimseyi muhtemelen bir daha görmem. Fazlasıyla şiddetli, fazlasıyla keskin bir acıya yol açıyor bu ve görüşmeye devam edersek yalnızca, birbirimizi karşılıklı yaradığımızla, birbirimizin canını acıttığımızla kalacağız.

Öğle vakti gelip çattı. Clio'nun bütün eşyaları gitti.

Çok uzun zaman, hiçbir şeye elimi sürmedim. Zaman bir kez daha ortadan kaybolmuş, tozlanmayı asla hak etmeyen şeylerin üstlerinde tozlar birikirken ev sanki gizli bir tapınağa dönmüştü: Clee'nin dış fırçası ve saç kurutucusu, kutularından çıkarılmış CD'leri, banyo penceresinin pervazındaki deodorantı. Onlara son dokunan kişi bir daha asla masanın kenarına fincanını koyamayacağı, bir daha asla bir kitabı yarım bırakamayacağı için yerlerinden özenle kımıldatılmayan sıradan nesneler. Dünya yoluna onsuz devam etmeye gayret ediyordu, ben-se gelgiti biraz daha ertelemek için didiniyordum. Geçende babam beni görmeye geldi. Konuşmakla arası pek yoktur babamın, bu yüzden ben kahve yaparken o da ortalığa çeki düzen vermeye çalıştı. Clio'nun kitaplarından birini yerinden kımıldatınca avazım çıktığı kadar bağırdım ona; ta ki sesim kısılasya, ama o yine de anlamadı, kitabı eski yerine koymaya çalıştı, *bak, gördün mü, bir şey olmadı, bak? Görmesen anlamaz-*

dın bile, tıpatıp eski yerinde diyordu. Sonunda her şeyi bırakıp ben hıçkırı hıçkırı ağlarken bana sarıldı, onun da ağladığının farkındaydım, ama sessiz sessiz ağlıyor, gözyaşları tıraşı gelmiş sert yanaklarından aşağı, yol yol, beyaz beyaz süzülüyordu.

Clio, Paros sahili açıklarında dalarken boğuldu. Bir batığı keşfetmek için dalmışlardı. Dalış kursunun el ilanını görmüş, o günden sonra da kursu bir an dilinden düşürmemiştir. Yunanistan’a dönüş yolculuğumuzun bir noktasında kursa yazılıp dalmayı deneyebilsin diye Naksos’tan birkaç gece erken yola çıktık sonunda.

Polis haberi vermeye geldiğinde yeni otelimizin önünde oturmuş Amstel birası içiyor, bir yandan da Paul Auster kitabımı bitiriyordum. Akşamüstüydü, pizza yemeyi, kokteylleri ve nihayet İngiltere’ye geri dönüyor olduğumuzu geçiriyordum aklımdan. Birkaç gece önceki sarhoş sevişmemizi, soluklarımızın ve terimizin çadırımızın plastik iç çeperinde nasıl biriktiğini, her şeyimiz etrafa saçılmışken oracıkta birbirimize düğümlenmiş halde yatışımızı düşünüyordum.

“Belki kramp girmiştir.” Beni bir vantilatörle su dolu bir sürahi bulunan küçük bir odaya aldılar. Yüzlerin biri geldi, biri gitti; bazen söylediklerini duymuyor, ancak saatler sonra anlayabiliyordum. *“Belki kramp girmiştir. Bir anlık bir panik. Bir nefeslik deniz suyu.”*

Bir nefeslik deniz suyu. Bir nefes ne kadar tutar? Pek bir şey tutmasa gerek, belki yarım bardak, yarım bardak dolusu sıradan bildiğimiz âdi deniz suyu. Bir an için önünüzde durduğunu düşünün bunun, gözünüzde canlandırın, bir hiç, değil mi? *Bir hiç.* Saçma ve anlamsız. Beş dakika geç kalmak yüzünden ölmek gibi bir şey. Kahrolası cüzdanını unuttuğun için ölmek gibi bir şey.

Bazen gecenin bir yarısı telefon çaldı. Geri döndükten sonraki ilk birkaç hafta sürekli oldu bu. Yatakta doğrulmuş halde saatlerce oturur, beklerdim bunu—*zırrr zırrr, zırrr zırr. Zırrr*

zırrr, zırrr zırr—sonra Clio’nun babasının sesi “*bana hiç değil-se şunu söyle*” derdi; ya da “*seni geri zekâlı orospu çocuğu*” derdi ya da “*öziür dilerim. Bak, öziür dilerim*” ya da “*doğru değil—neden böyle bir şey gelip de*” ya da “*küçük kızım*” ya da “*ona göz kulak olmuyor muydun*” veya “*yapamıyorum, yapamıyorum işte—*” Bazen de hiçbir şey söylemezdi, yalnızca peş peşe yükselen üç, dört, beş hıçkırık işitilir, sonra hat kesilirdi.

Bense ona her seferinde aynı şeyi söylerdim.

“Üzgünüm, çok üzgünüm.” O telefonu kapattıktan sonra saatlerce, bazen sabaha kadar ağlardım. Bunu kimseye anlatmadım.

Sürekli birtakım ayrıntıları hatırlıyorum. Daha demin Naksos’taki çadırımızı toplayıp gemiye doğru yola çıkmadan önce küçük kamp ocağımızda kendimize nihayet tam teşekküllü İngiliz kahvaltısı pişirmeyi başarmamız geldi aklıma. Bütün bu anılar öylesine acı veriyor, her biri öylesine apayrı bir şekilde can yakıyor ki, orta yerimden çatlayıp acılarımı olduğu gibi yere boca etmeden buna dayanabileceğimi sanmıyorum artık. Daha da kötüsü, beni adamakıllı hasta eden ne biliyor musunuz: Onun hakkında hatırladığımı sandığım hiçbir şeyin tam anlamıyla doğru, eksiksiz olmaması. Daha şimdiden genellemelelere, hafızanın bitmek tükenmek bilmez kulaktan kulağa oynuna kurban veriyorum onu. Yolculuğumuz sırasında bir çeşit günlük tutmuştum; o günlüğün sayfalarına gelişi güzel şöyle bir bakmak dahi yazdıklarımın ne denli eksik gedik olduğunu anlamama yetti de arttı. O kadar havalı, o kadar hazırcevap değildik ki biz. Sürekli yerli yerinde konuşmak bir yana dursun, ağzımızdan yerli yerinde bir laf çıktığı nadirdi. Clio’nun bazen nasıl kırıncı olabildiğine ya da bir şeyleri bilmemelerinin daha iyi olduğuna kanaat getirdiğinde insanlara nasıl rahatlıkla yalan söyleyebildiğine dair hiçbir şey yok o sayfalarda. Komik ya da seksi olmadığı anlarla, çok konuştuğu, çişinden kakasından bahsedip durduğu zamanlarla ilgili hiçbir şey yok. Göçüp gitti

miydi, bir insanı tam manasıyla muhafaza etmenin bir yolu yok; çünkü ne kadar uğraşırsanız uğraşın yazdığınız hakikat olmuyor, ancak bir hikâyeye oluyor. İster aklımızda, ister kâğıda dökmüş olsunlar, elde avuçta kalan yalnızca hikâyeler sonuçta: Seçilmiş gerçeklerden, efsanelerden derlenip toparlanmış akıllıca anlatılar, başrollerinde bizlerin olduğu güzelce allanıp pullanmış peri masalları. Günlüğü artık o kadar çok okudum ki, satırların hepsi ruhsuz, hepsi kör kör parmağım gözüne geliyor; pembe diziler ya da binlerce kez seyrettiğiniz bir Hollywood filmi kadar gerçeklikten uzak. Başkışiler bana ve Clio'ya benziyorlar benzemesine, ama biz değiller; hakiki olan her şey çatlakların arasına kayıp düşerken, hep belirli bir üsluba büründürülmüş tastamam aynı sözcükleri tekrar tekrar, sil baştan söyleyen birer oyuncu onlar yalnızca.

Eve döndükten üç hafta sonra bir telefon geldi. Yunan polisi Clio'nun sualtı fotoğraf makinesini bulmuştu ve makineyi geri isteyip istemediğimi soruyordu. Fotoğraf makinesi beş gün sonra elime geçti.

Rengârenk egzotik balıklarla dolu otuz altı fotoğrafın bulunduğu bir Kodak fotoğraf zarfı epeyce bir süre mutfak masasının üzerinde durup durdu. O fotoğraflara saatlerce, günlerce, artık onları gözlerim kapalıyken dahi görebilesiye, her balığı, her fotoğraf karesini en ince ayrıntısına varıncaya dek ezberleyesiye baktım da baktım. Herhangi biri hakkında her şeyi ezbere anlatabilirim size—odağı kusursuz şekilde ayarlanmış olanlar, fazla yakından çekilmiş ya da hareket yüzünden bulanık olanlar, Clio'nun başparmağının üst köşede soluk pembe bir ay gibi durduğu üç fotoğraf. Onlara o kadar çok baktım ki, bazı günler başka hiçbir şey yapmadığım oldu.

Dün sabah örümcek ağları henüz çiğ kaplıyken arabaya atlayıp kasabaya indim, bittiğinde bir spor ve dinlenme tesisi ya da sinema olacak bir inşaat alanına sürdüm arabayı. Balık resimlerini zarflarından çıkardım ve toprağın bağrında açtıkları

o derin karanlık çukurlardan birinin içine attım hepsini. Sonra buraya geri döndüm, çantamı toparlamaya, etrafa çeki düzen verip temizlik yapmaya koyuldum.

Bütün eşyalarını senden aldım Clee. Onları birilerine verdim, uzaklara gönderdim. Doğrusu bu diye düşündüm. Dünyayı daha fazla durduramayacağımı hissettiğim için yaptım bunu.

Ama fazla ileri gittim.

Şimdi burada, bu bomboş evde otururken sualtı fotoğraflarını atmakla büyük bir hata ettiğimi biliyorum. Daha dün, uğradığın kaza sanki *bizzat* o otuz altı fotoğrafmış gibi geliyordu bana. Onlardan nefret ediyordum, onları suçluyor, tekmeliyor, odanın orasına burasına fırlatıyordum. Masanın üzerinde öylece durmalarıyla, evde, hatta dünyada bulunmalarıyla başa çıkamaz olmuştum. Ama şimdi *yoklar* ve tek düşünebildiğim o sualtı fotoğraf makinesini ne çok istediğin, o fotoğrafları görmeye, çıkıp çıkmadıklarını öğrenmeye ne denli can attığın. Tek düşündüğüm, Naksos'ta ben seninle alay etmekle meşgulken senin elinde o makineyle dalgaların arasında sıçrayıp oynayıp, parlak, büyük veya yeterince-hızlı-olmayan bir sonraki balığın peşinde kendini dalgaların içine atışın. Orada ne kadar mutlu olduğumuzu düşünüyorum; o yerde, çadırımızda, o kumsalda. Bu düşünce kalbimi kırıyor ve o fotoğrafları geri istiyorum Clee. Onları geri almayı öylesine çok istiyorum ki. Yaptığım şeye inanamıyorum.

Geçen hafta ev sahibimize bildirdim. Bir süre uzaklaşacağım buradan. Gideceğimi kimseye, babama bile söylemedim. İyi mi ettim kötü mü ettim bilemiyorum, ama kimsenin yüzüne bakacak halim kalmadı açıkçası, artık kendim olmaya katlanamıyorum.

Seni özlüyorum Clio.

Çok, ama çok üzgünüm.

Kaya tökezleye ayağa kalkmayı başardım. Koltuğumun altında Hiçkimse'nin bilgisayarı, yan yatmış ıslak güvertede sendeleyerek durgun sulara doğru seslendim. "Scout!"

Okyanusun nabzı durmuştu, nereye baksam yalnızca bunu görüyordum.

"Scout! Doktor Fidorous"

Cevap yok.

"Tanrım," derken buldum kendimi. "Scout," ardından hıçkıra hıçkıra ağlamaktan sıırıslıklam olmuş halde yan yatmış kamaraya yaslanarak sessizce, "Clio," dedim.

Yalnızca çatırdayan *Orpheus*'un sesleri.

Durgun denizin sinsice sokularak güverte tahtalarının üzerinde küçük küvet dalgacıklarıyla yavaşça yükselişi.

Sanki bütün okyanus dünyadan geriye kalanlarla beslenen kocaman, tekhücreli bir hayvanmış gibi, tekneyi usul usul kurşağına çekip yutan deniz.

Hepimiz sonunda suyun dibini boyluyoruz ve asla geri dönmüyoruz.

İşte böyle bitiyor her şey.

Miyav. Miyaauuuv. Yan yatmış kamara kapısının bir köşesinden dışarı bakan, gözleri fal taşı gibi açılmış bir Ian. Etrafa bakındım ve onca döküntünün, güverteye yuvarlanmış yığınla çerçöpün arasında, Ian'ın yavaş yavaş denize doğru sürüklenmekte olan eski taşıma çantasını-yeni şişme botunu gördüm.

Kolumla gözümün yaşını silerek yukarı tırmandım ve dizüstü bilgisayarı kamaranın denizden en uzağa düşen iskele tarafına tıktım. *Orpheus* sancak tarafına doğru alabora olduğun-

dan, iskele tarafıyla güverte baş aşağı bir çeşit V, geçici bir de-
polama alanı oluşturmuştu.

Miyav.

“Biliyorum,” dedim ona doğru giderek. “Ben de, aynen.”

Ian’ı kucağıma aldım, burnumu tüylerine gömüp o eski kürk
palto kokusunu içime çekerek ona sıkı sıkı sarıldım. “Ben de,
aynen.”

Göğsüme sıkıca bastırdığım kediyle birlikte güvertede bir kez
daha kaya tırmana ilerledim ve kediye küçük şişme bota koydum.

“Burada dur,” dedim, güneşte tuzdan tenimi yakan gözyaş-
ları yanaklarımdan aşağı süzüldü. “Bir kerecik olsun sözümü
dinle, burada dur, *lütfen*.”

Ian başını kaldırıp titreyerek baktı bana. Kocaman yüzü onu
yeniden kucağıma alayım diye yalvarıyordu, ama yerinden kı-
mıldamadı.

“Uslu kedi,” dedim yanından uzaklaşırken. “Dur orada,
bekle beni tamam mı.”

Yeniden düşe kalka yürüyerek, botlarım ıslak tahtalarda gıcır-
dayıp kayarak eğimli, sırlıklam güvertenin öbür ucuna gittim.
Kamaraya kadar gelmeyi başardım, kendimi yan yatmış kapıdan
içeri çekip merdivenlerden indim. Naylon torba içindeki ampul
Fragmanı defterlerini ve İlk Eric’in odasında bulduğum diğer ufak
tefek şeyleri alıp dışarı çıktım. Güvertenin suyla buluştuğu nokta-
ya doğru kayıp bunları kedinin yanına, şişme botun içine tıktım.

Miyav.

Ian huysuzlanıyor, onu şişme bottan kurtarmam için elin-
den geleni yapıyordu.

Başını okşadım ve burnunu var gücüyle elime sürttü.

“Biliyorum, çok haklısın, ama orada durmak zorundasın.
Özür dilerim, ama başka çaren yok. Anladın mı? Başka tür-
lü güvende—”

Orpheus iniledi, birkaç derece daha yattı ve küçük şişme
botla Ian batmakta olan güverteden kurtulup suya kapılmaya

başladı. Şişme bot küçük bir girdabın çekiminde aidiyetinden kopup *Orpheus*'u terk ederken kedi korkudan dehşete düşmüş halde dönüp bana baktı.

“İyi şanslar,” diye fısıldadım ve kedi usulca süzülerek uzaklaşmaya koyuldu.

“Sen kazandın tamam,” diye bağırdım çarşaf gibi denize, sesim titreyerek ve ağlamaktan çatallanarak. “Hadisene, neredesin? Neredesin köpekbalığı, çık karşıma, çünkü ben bir yere kaçmıyorum, bak. Buracıkta bekliyorum seni.” Korkudan zangır zangır titreyerek soluk aldım. “Artık kaçacak yerim kalmadı.”

Orpheus 45 derece yan yatmış, okyanusa iyice gömülmüştü, güverteyi sular basıyordu. Yan yatmış kamaranın iskele tarafıyla güverte arasında oluşan V şeklindeki bölüme tırmandım. Denize bakmak için iyice havaya yükselmiş küpeşte demirlerine uzanıp aşağı sarktım, ama millerce uzayıp giden bomboş denizden ve uzaklardaki adadan başka hiçbir şey yoktu görünürde; Ludovician sırta kadem basmıştı.

“Hadisene, orada olduğunu biliyorum,” diye seslendim boş denize doğru. “Sen hep orada değil misin zaten? Daha ne bekliyorsun?”

Suya gömülmekte olan V boyunca düşe kalka ilerleyip Hiçkimse'nin bilgisayarını aldım ve kamaranın havada kalan tarafından güverte köprüsüne tırmandım. Beni karşılamak üzere yükselen sulara bakarak bacaklarımı kenardan sarkıttım.

Deniz hızla yükseldikçe yükseldi, tekne çatırdayarak hepten alabora olunca güverte köprüsünün bir zamanlar dikey olan kenarı, kıyısında bacaklarımı aşağı sarkıtarak oturduğum bir çeşit rafa dönüştü.

Küçük krom anteni dikkatle kontrol edip dizüstü bilgisayarın kapağını açtım. Ekran hâlâ açıktı, hâlâ maviydi ve bağlantı

kesilmemişti, karmaşık beyaz Mycroft Ward şifreleri sözcüklerden olma bir çağlayan gibi yukarıdan aşağıya akıp duruyordu.

Teşekkür ederim.

Bilgisayarın kapağını tam kapatmadan aşağı indirdim, gözlerimi yumdum ve yutkundum.

Sular artık hızla yukarı yürüyor, botlarımın altına değiyor, oradan da aceleyle bileklerime doğru yükseliyordu, ıslak ayaklarım buz kesmişti ve baştan aşağı zangır zangır titriyordum.

“Hadisene,” diye tuttum soluğumu. “Buradayım işte. Neredesin?”

Teknenin çatırdayışını, yükselen suyun şıptırtısını, kendi titrek hıçkırıklarımı dinledim. Su dizlerime tırmanmıştı.

“Neredesin?”

Derken—

Zırrr, zırrr

Yüz-yüz elli metre kadar ileride arapsaçı gibi dolaşıp düğümlemiş fıçılardan ve kafes parçalarından oluşan bir kütle durgun okyanusu yararak yüzeye fırladı. Öteberi yığını kendini çekele-yerek yavaş yavaş bana doğru yüzmeye koyuldu.

“Hadi bakalım,” dedim fısıldayarak, “al sana, buradayım işte.” Ve suda bacaklarımı çırpma-ya başladım, önce yavaş yavaş, sonra gitgide hızlanarak, köpüklü ve gürültülü beyaz bir yay-gara kopararak. “İşte buradayım.” Yaralı dizimin acısı dişleri-min birbirine geçmesine, dudaklarımın çekilmesine yol açıyordu, ama hiç aldırıyor, bacaklarımı çırpma-ya devam ediyordum.

Enkaz, etrafına pis, karman çorman bir dalga saçarak, beyaz köpüklü su fıskiyeleri sektirerek giderek hız kazandı.

Zırrr, zırrr, zırrr, zırrr, zırrr zırrr

“Buraya kadar,” diye haykırdım. “Artık yüzüne bakmaya hazırım, seni kahrolası yaratık. Ne olduğunu biliyorum senin ve artık seninle adamakıllı yüzleşmeye hazırım.”

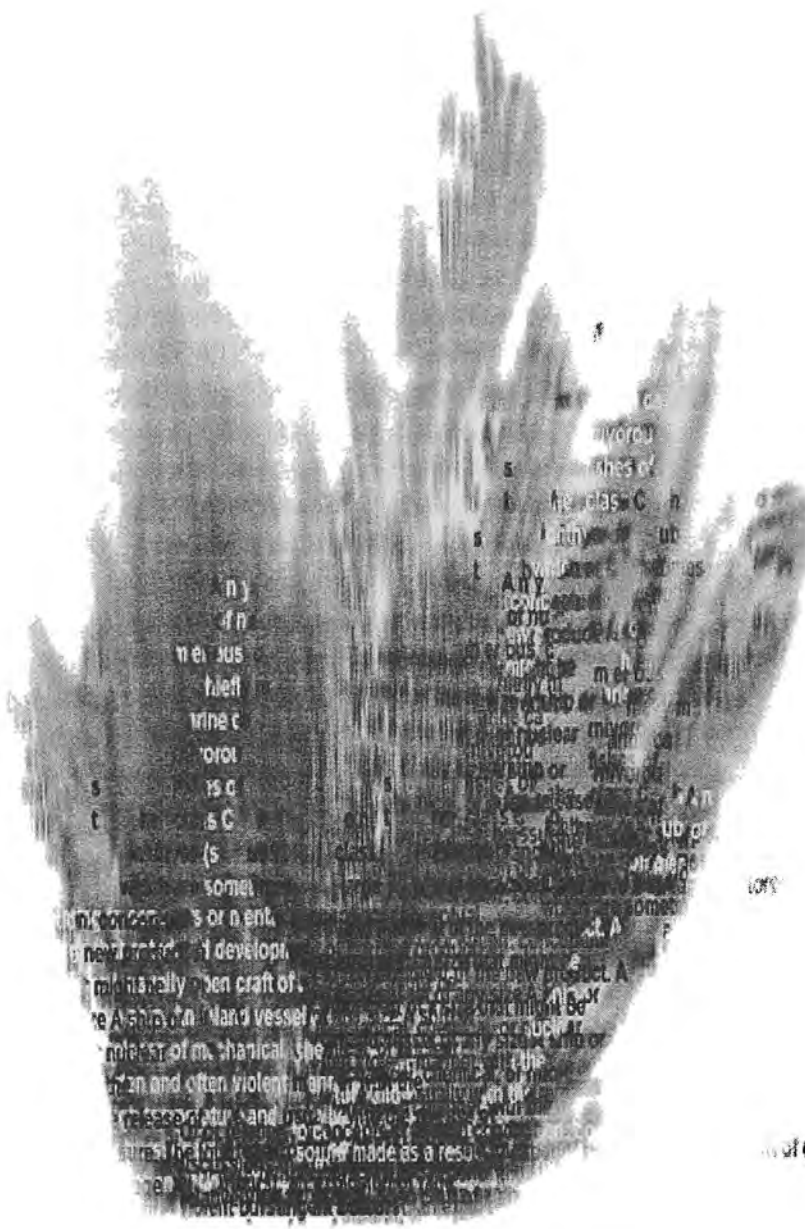
Yüzgeç, fıçıların önünde kalan suyu, yıkıla devrile gelen o uzun, şaşmaz baş dalgasıyla keserek yükseldi. Bacaklarımı

çırıptım, bağırdım da bağırdım, suyu var gücümle tekmeledim. Ludovician giderek hızlandı, yükseldi, yaklaştıkça yaklaştı.

Bir sağanak gibi patlayarak saldırdı üstüme—anılar ve pişmanlıklar ve dilekler ve hüznün ve mutluluk ve hayaller—köpekbalığının başı, iki yanında birer kara oyuncak göz bulunan o devasa gri kurşun-örs-jumbo jet, boylu boyunca yırtılarak içi dişlerle dolu kırmızı siyah bir baca gibi açıldı.

Senin ne olduğunu biliyorum.

Dizüstü bilgisayarı o açık kırmızı yarığın içine fırlatmamla Ludovician'ın un ufak ettiği kıymık kıymık parçaladığı güverte köprüsünden arka üstü yuvarlanmam bir oldu ve sonra—

Aynı Cennet Gibi

Patlama denizin ortasında koca bir yarık açtı ve derinlerdeki tonlarca su o basınçla yukarı fışkırıp gökyüzüne doğru aman-sızca kabaran yeğın bir dalgaya dönüştü. Dalga beni kaldırıp içine katarak yukarı fırlattı, peşi sıra çekip götürdü, üstünden silkip tepetaklak etti, ayaklarımı kafamın üstüne savurarak beni maviliğın o pes gümbürtüsünün-uğultusunun dibine doğru yu-varladı. Öğürerek yüzeye çıktığımda kendimi kalın bir sisle çev-relenmiş, sağanak altındaki bir hayalet dünyanın orta yerinde buldum. Köpekbalığın ve teknedeki arda kalanlar, siste tam seçilemeyen, gölgelerden olma bir meteor yağmuru gibi, kor-kunç bir gürültüyle gökten boşanıyordu. Teknenin parçalanmış omurgasının koca bir parçası beyazlığın içinden döne döne üs-tüme gelirken korkudan açılmış gözlerle, nefesim kesilerek ken-dimi dibe attım ve enkaz arkamda kalan sulara güm diye indi.

Batıp çıkarak, öksüre tüküre dalgaların ve tahtaların arasın-dan *Orpheus*'un gökten düşen parçasına doğru yüzdüm, gövde-mi omurga parçasına yasladım ve enkazın son demleri gökten pırpır uça, düşe inedururken tahtaya sıkı sıkı sarıldım.

Travma geçiren deniz nihayet usulca salınan dalgalara bürü-nerek duruldu, ama tepesindeki sis, tül perdelerden ve örümcek ağlarından olma bir başka dev okyanus gibi tekinsiz, sallantılı ve sessiz yerli yerinde kaldı. Üşüyüp titreyerek, derin sarsıntı-lı hıçkırıklarımı bastırmaya çalışarak başımı tahtaya yasladım. Gövde-mi biraz yukarı çektim, gözlerim Ian'ı ve küçük botunu arayarak, herhangi bir şey görürüm diye etrafa bakmaya çalış-tım, ama ne yöne bakarsam bakayım bir buçuk-iki metreden ötesini göremiyordum ve görebildiğim o küçük okyanus par-

çasında da benden başka hiçbir şey yoktu. O beyazlıkta yapayalnızdım. Yeniden tahtanın üzerine yığıldım.

Bir an, kalçamın arkasında bir şey hissettim, mini minnacık bir kas çekilmesi gibi belli belirsiz bir titreşim. *Yaralandım*, diye düşündüm, *bir tarafım yarıldı, ama soğuk yaramı uyuşturduğundan acıyı bile doğru düzgün hissetmiyorum*. Yaranın yerini bulmak üzere uzanıp arkamı yoklayınca şortumun arka cebindeki kartpostal geldi elime. Aynı yere yeniden dokunduğumda hiçbir kuşku kalmadı, o hissin sebebi oydu, o kartondan dikkörtgen sahiden uğuldayıp titreşiyor gibiydi. Kartpostalı dikkatle arka cebimden çıkarıp ona doğru düzgün bakabilmek için batıp çıkan enkaza dirseklerimi yasladım.

Kartpostal artık sırlıslık olmuşt, iyiden iyiye hamurlaşmış, kenarlarından da parçalanmaya başlamıştı, ama bunları gözüm görmüyordu. Bütün dikkatim çok daha hayret verici bir şeye yönelmişti: Evimin o küçük siyah beyaz resmi hareket ediyordu.

Gözümü dikmiş bakarken piksellerden olma mini minnacık bir sıgırcık, kanat çırparak sıçradığı gibi piksellerden olma bir telefon telinin üstünden uçuverdi. Piksellerden mürekkep ağaçlar piksel piksel bir rüzgârda sallanıyorlardı. Pikselleri seçilen gri bir Volkswagen resmin içinden hızla geçip kareye sığmadığından görünmeyen bir yoldan yukarı tırmanmaya başladı.

Resmin yüzeyini yoklamak üzere parmağımı uzattım, ama dokunulacak bir yüzey *yoktu*. Parmağım dosdoğru manzaranın içine girdi ve resmin hareketli bir başka parçası oluverdi. Peşinden elimi, sonra da kolumu soktum içeri. Kartpostalın öbür yanındaki soğuk, yağmurlu havayı, *gerçek* havayı hissettim. Gözümü resimden ayırmaksızın pikselleri seçilen elimi sıkarak yumruk yaptım, sonra elimi açtım, siyah beyaz parmakları esnetip salladım.

Bir yerlerden vızır vızır geçen araçların sesini işittim. Başka sesler—ağlayan bir bebek, açık bir pencereden dışarı taşan televizyon sesi—, sisli suyun yüzeyinde gezinen gürültüler de ça-

lınyordu kulağıma. Etrafa bakınırken beyazlığın içinde tanıdık gölgeler belirmeye başladı: Teraslı çatılardan ve ağaçlardan olma bir şehir silueti, televizyon antenleri, baca külahları, evimin karşısındaki binanın bahçesindeki telgraf direği.

Kolumu resmin içinden çektim. Sesler hemencecik dindiler ve gölge biçimler sise gerisingeri gömülüp gözden kayboldular.

Kartpostala baka kaldım. Piksel piksel bir başka araba, bu kez sessiz sedasız, görüntünün içinden geçip gitti. Giderek bastıran, manzaranın her yanına küçük gri kesikler atarak boşanan yağmuru seçebiliyordum artık yalnızca. Siyah beyaz evime bir süre baktım.

“Hayır,” dedim resme nihayet, sessizce. “Geri dönmeyeceğim, asla geri dönmeyeceğim. *Bir ayağını öbürünün önüne atarak adım atmak*, cesur güçlü olmaya çalışmak, ha? Sürekli bir şeylerin üstesinden gelmek, asla yılmadan yola devam etmek ha? Neden isteyecekmişim ki bunu?” Sıcak gözyaşlarımı yeniden hissettim. “Öldü o.” Başım dirseğimin içine düştü. “O öldü ve geride kalmaktan bıktım usandım artık,” ve ağladım, ağladım, ağladım.

Kasvetli, bembeyaz dakikalar geldi geçti. Derken...

Bir ılıkılık sırtımı yokladı. Başımı kaldırıp baktım. Güneş ışınları; güneş, sisi boylu boyunca kesip yarıyor, soğuk okyanusun yüzeyinde hareket halinde olan küçük mavi gölcükleri bir sahneyeymişler gibi ışıklara boğuyordu. *Orpheus*’un enkazı üzerinde öbür yana dönüp aralanan siste Ian’ın küçük botunu seçmeye çalıştım. Etrafı daha iyi görebilmek için yeniden dönüyordum ki birden elimdeki kartpostala neler olduğunu fark ettim. Evimin siyah beyaz resmi solup gözden kayboluyor, siyahlar beyazın içine çekiliyordu. Çok geçmeden resim hepten gözden kaybolmuş, kartpostalı bomboş bırakmıştı. Kartpostalın yeni yüzeyini yoklayacak oldum, ama elimi sürmeden durdum: Küçük karton parçası yeniden uğulduyor, işaretparmağımla başparmağımın uçlarında belli belirsiz titreşiyordu. Uğuldama çok kısa sürmüştü ama kesildiğinde kartpostal kendini bambaşka bir şeye;

daha ince, daha az hamurlaşmış, pürüzsüz ve parlak yüzeyli bir şeye dönüştürmüş gibiydi. Kartona bakarken yeni bir resim belirmeye başladı; bu kez siyah beyaz değil, dört bir yana yayılan kırmızılar, maviler ve yeşillerle capcanlı bir resim. Birkaç saniye sonra elimde bir kartpostal değil, rengârenk cafcacflı bir bağıın sualtı fotoğrafını tutuyordum.

Her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğuna dair muazzam bir duyguya gark olmuş halde, içten içe hissettiğim ama adını tam koyamadığım bir anlamın ağırlığı altında ezilerek fotoğrafa bakakaldım. Olağanüstü bir şey oluyordu burada. Öylesine önemli, öylesine muazzam...

Orpheus'un tutunduğum parçasının yarım metre kadar ötesinde hava kabarcıklarından bir fıskiye patlak verdi; hemen debelenmeye, tırmanmaya koyularak bedenimin alt kısmını sudan kurtarmaya, omurga enkazının üstüne çekmeye çalıştım.

Kendimi kurtarmaya fırsat kalmadan Scout'un gözlüklü şnorkelli başı suyu yarararak yüzeye çıktı, Scout şnorkelini çıkarıp ağızındaki suyu tükürerek bana el salladı.

"Hey," dedi sırtarak.

"Tanrım, ödümü patlattın." Resmi apar topar arka cebime tıktım, gülerек omurganın kenarından aşağı kayıp onu karşılamak için suya girdim.

Scout da gülüyor, gözlüğüyle şnorkelini başından çekmiş bana doğru yüzüyordu. Onu yakaladım, o da beni yakaladı ve kollarımızı birbirimize dolayarak, sıkı sıkı sarılıp birbirimizi tutarken bir yandan da deli gibi gülerек suyun içinde buluştuk.

"Öldüğünü sandım," dedim, soluğum nihayet düzene girince. "Tanrım, inanamıyorum, öldüğünü sanmıştım."

"Köpekbalığı kafeste koca bir delik açtı," dedi. "Sonra iplerle dolanınca, ben de bir yolunu bulup sıvıştım."

"Bir yolunu bulup sıvıştın ha," diye tekrarlardım dediğini, başımı iki yana sallayıp onun gerçek olduğuna inanamazca yüzüne bakarak.

Sonra öpüştük. Tekneden kopan omurga parçasına yaslanarak, sanki dünyanın hem sonu, hem başıymış, sanki birbirimizden başka hiçbir şey yokmuş ve asla da olmayacaktı gibi sıkı sıkı sarılıp sarmaş dolaş öpüştük.

“Burada olduğuna inanamıyorum,” dedim sessizce, birbirimizden ayrılırken.

“Ben de başardığına inanamıyorum,” diyerek gülümsedi bana. “Farkında mısın, başardın Eric!”

Beceriksizce omuz silktim. “Farkındayım.”

“Doktordan ne haber?”

Başımı iki yana salladım.

Scout başını eğip suya baktı.

“Kafes, fiçılar, köpekbalıği, her şey birbirine dolanmıştı, o da kabloları kesmeye çalışıyordu. Her şey çok çabuk oldu, bir anda—yani bir an ne olduğunu anlamama fırsat kalmadan—”

Ben lafı ağzımda eveleyip gevelerken Scout gözlerimin ta içine, sanki ruhumu görürmüş gibi derinlemesine, uzun uzun baktı. “Senin suçun değil,” dedi sakın sakın, nihayet bir elini omzuma koyarak. “Elinden bir şey gelmezdi, bunu biliyorum.”

“Ona yetişemedim. Uzanıp onu çekmeye çalıştım, ama yeterince hızlı hareket edemedim ve—”

“Senin suçun değildi.”

“Bocurgat kolu birden kopuverdi, o kadar çabuk oldu ki ben—”

“Eric, lütfen, bir saniye dur.”

“Ne?”

“Beni iyice dinlemenı istiyorum. Önemli bir şey söylemeye çalışıyorum sana, biraz izin ver, olmaz mı?”

Yüzüne baktım. Elini uzatıp usulca yanağıma yasladı.

“Sen yanlış bir şey yapmadın,” dedi. “Bazen işler kötü gider ve kimsenin elinden bir şey gelmez. Olanların hiçbirı senin suçun değildi, Eric. Hiçbir şey için seni suçlamıyorum, anlıyor musun? Seni suçlamıyorum. Bir kazaydı o.”

O anda bütün parçalar bir araya geldi. Kulağıma fısıldayıp duran saçma-sapan ve adını koymayı bir türlü başaramadığım o muazzam şey, hepsi ama hepsi parıl parıl parlayan pırlantadan bir idrakle billurlaştı.

O tek saniye içinde, her şeyi anladım.

“Tanrım, şükürler olsun.”

Scout gülümsedi.

“Teşekkür ederim,” dedim gözlerim yaşlar içinde, alev alev, cayır cayır yanarken.

“Senin suçun değildi,” diye fısıldadı, şimdi o da ağlıyordu.

“Seni seviyorum. Seni hep, her an sevdim. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum,” dedi Scout. “Ben de arada bir seninle takılmaktan hoşlanmıyor değilim.”

Gözyaşlarına bulanmış sıırıslıkla bir kahkaha koyverdim. “Bunu demene sinir oluyorum.”

“Biliyorum,” dedi yüzü gözyaşlarıyla yol yol. “Ama seni sinir etmek bu kadar kolay olunca, kendimi tutamıyorum.”

Sisin son demleri de yavaş yavaş aralanırken ağlayarak birbirimize sıkı sıkı sarılıp kaldık.

“Hey,” diye sırtıma vurdu Scout, “şuradaki Ian mı yoksa?”

Gösterdiği yöne doğru döndüm. Ian’ın sarı şişme botu uzaklardaki dalgaların arasında salınıyordu. Onun millerce gerisinde, denizin ta açıklarında ise malum ada suların içinde taştan, puslu bir dağ gibi yükseliyordu.

“Ian!” diye bağurdım, biraz kediye, biraz da onun o şişme botunu yeniden görmenin sevinciyle. Ona doğru el salladım. “Galiba onu görebiliyorum. Sen görebiliyor musun?”

“Hem de nasıl,” diyerek başını salladı Scout, güneşe karşı elini gözlerine siper etmiş bakarken. “Bu yaptığın şey yüzünden sana dünyayı dar edecek, bak gör. Hadisene, kımıldı.”

“Scout.”

“Efendim?”

“Bu iş bitti, değil mi?”

“Evet. Bitti.” Bana baktı. “İyi misin sen?”

Başımı salladım. “Bittiğine memnunum,” dedim sessizce.
“Şimdi nereye gidiyoruz?”

Parmağıyla adayı işaret etti.

“İyi de, ne mene bir yer olduğunu bilmiyoruz oranın, sahiden neresi orası?”

Scout gülümsedi. “Evimiz.”

İkimiz küçük botunu uzaklardaki sahile doğru yönlendirirken Ian suyun üstünde eskilerin kurt kaptanları gibi kaşlarını çatarak bakınıyordu.

Yolun yarısını geride bırakıp kıyıya iyice yaklaştığımızda beyaz kare binalardan oluşan kasabacıkların ışıkları, akşamın tozlu perdesinde birer ikişer yanmaya başladı. Karanlık çökerken şişme botu uzaktan enikonu dostane görünen bir kıyı şeridine, tavernaların ve denize nazır barların asma fenerlerinin dalgalar üzerine rengârenk ışık şeritleri saçtığı upuzun kumsala doğru iteledik.

2 » HABER

Kayıp şahsın cesedi bulundu

Düngece Greater Manchester'ın Deansgate bölgesindeki bir şantiyenin temel kazma alanından çıkarılan cesedin, bir süredir kayıp olan Derbyli Eric Sanderson'a ait olduğu belirlendi.

Nadir görülen bir akıl hastalığından mustarip olduğu sanılan Sanderson'ın geçen sonbahar aniden ortadan kaybolması üzerine polis geniş çaplı arama çalışmaları başlatmıştı.

Polis ilk olarak emekli psikolog ve akademisyen Profesör Helen Randle'in Kayıp Şahıs ihbarıyla harekete geçmişti. Randle'in Bay Sanderson'a, hastanın durumunu ilgili sağlık yetkililerine bildirmeksizin iki yılı aşkın bir süredir özel bir tedavi uyguladığı iddia edilmektedir. Ancak Randle bugünkü sorgulamasında bir kez daha tüm müdahalelerinde tamamen "kurallar çerçevesinde" kaldığını savundu. Sanderson'ın ölümü ışığında polisin Randle'i tekrar sorgulayacağı tahmin ediliyor.

Bay Sanderson'ın psikotropik ilaç olarak bilinen nadir bir akıl hastalığı olduğu ihtimali üzerinde duruluyor. Psikotropik ilacın, "hastanın hafızasındaki anıları ve olayları çarpıtmak, birbirine karıştırmak, silip yeni baştan yazmak gibi etkileri" olduğu belirtiliyor. Polis psikologu Doktor Ryan Mitchell bu sabahki basın toplantısında "Onur neler yaşadığını kestirmemiz dahî imkânsız," şeklinde konuştu.

Sanderson'ın durumunun, birkaç yıl önce Yunanistan'daki bir dalış kazasında boğulan kız arkadaşı Clive Aames'in ölümüyle tetiklenen uzun süreli duygusal travmanın bir sonucu olduğu sanılıyor.

Bu sabah cesedin teşhis edilmes üzerine polis, Profesör Randle'ı hafta başında eline geçen ve daha önceleri, kayıp Sanderson tarafından "zalimce ve kötü niyetli bir şaka" olarak gönderildiğini inanılan kartpostalı göz ardı etmeye karar verdi.

POSTAKARTI

BU ALAN YAZIŞMA İÇİN KULLANILABİLİR

POSTA ADI

Sevgili Doktor Randle,

Ne olursa olsun, lütfen
kendinizi kötü hissetmeyin.
Ben iyiyim, sağlığım yerinde
ve mutluyum, ama asla geri
dönmeyeceğim.

İşte sana bakıyorum, çocuk,
şerefine,

Eric Sanderson.

Dr H. Randle

M

Derby

Teşekkür

Her şeyden önce benden desteklerini esirgemeyen muhteşem kız arkadaşım Charlotte Bozic'e teşekkür etmek isterim—sen harika bir insansın. Yakın dostum Maggie Hannan'a, Alvarez'den Zest'e tabir yerindeyse her şey için teşekkür ederim. Bana *New Writing 13*'e katılıp hayatıma bir ara vermemi sağladıkları için Toby Litt ve Ali Smith'e de teşekkür ederim. Notları ve çikolatalar için David Mitchell'e; bana doğru yolu gösteren Scarlett Thomas'a ve ayrıca menajerim ve dostum Simon "Köpekbalığı" Trewin'e tüm bu olanların mümkün olmasını sağladığı için teşekkür ederim. Bu kavramsal suçta ban ortaklık eden editörüm Francis Bickmore'a, Eric'in dünyasıyla öylesine çok gönül bağı kurduğu için ve kitabı tartıştığımız o uzun saatler ve kitaptaki mantıksızlıkları yakalama çabası için teşekkürler. Kitabın bitmiş halinde bunlar belirleyici oldu. Jamie Byng'e de kavramsal balığa karşı duyduğu sarsılmaz inancı için teşekkürler—jet yakıtıyla çalışan bir adam, ayrıca kana karşı büyük bir tutkusu var. Jessica Craig'e de kavramsal balığı bir sürü başka insana inandırdığı için teşekkür ederim. Canongate'teki diğer herkese de *Roşa Tekstleri*'nin yayımlanma deneyiminin tüm cephelerini böylesine harikulade kıldıkları çok çok teşekkürler (sanırım başka yerlerde başka yayınevleri de varmış, ama inanıp inanmama konusunda emin değilim...) Jane Stubbs ve Yorkshire'daki İngiltere Sanat Konseyine, ayrıca Paul Holloway'e ve Hull Şehri Sanat Birimine de tüm yardımları, destekleri ve bana olan inançları için teşekkür ederim. Başlangıçta ellerinde acımasız kırmızı kalemleriyle metne yaptıkları müdahalelerden dolayı James Russel'a, Helen Tuton'a ve Rob davie'ye de teşekkürü borç bilirim. Bu kitabın olmasını mümkün kılan mutluluk ve dertlerle geçen tüm o yıllar için Abi Walker, Lee Fenton, Colin Hurst,

Stephen Walker, Helen Ridler, Nick Broughton, Mat Clarke, Rebecca Woods, Paul Hardy, Mike Gavin ve diğ er herkese (onlar kendilerini biliyorlar). Beni sürekli destekleyen ve bana asla “Peki sen ne zaman gerçek bir i e ba layacaksın” diye sormayan aileme de teşekkür ederim. Son te ekk rlerim de  u Ludovician’ın selüloz kuzenini geliştirmek için durmak bilmeden  alı an St. John Donald, Katherine Butler ve Peter Czernin’e.

Dizin
(*Tamamlanmamış UK*)

Negatif 36b/36

A

Aames, Clio,
(yalnız Altın Rehber)
Açılımsız kavramsal döngü,
Görüntü, 359
Açılımsız kavramsal döngü,
Hayat, Ö, 104
Açılımsız kavramsal döngü,
Ses, (bkz. Diktafonlar)
Açılımsız kavramsal döngü,
Veri, 376
Akvaryum, Ö, 101, 103
Ampul Fragmanı, 50–52,
64, 101, 131, 138–141,
143, 161, 225, 298, 341,
344, 369–371, 373, 375,
499
Apalasitien 338, N26
Aptiphage 360, N26
Araul Calthonis 338, N26
Ariadne 152, 153
Ariadne'nin Kemerı, 152,
153
Australopithecus, 26
Aynaların yansılatıcı
derinlikleri, 7

B

Babil Kulesi, 363
BANA BAS, 19
Bana olan inancını yitirme,
Eric, 135
Beni sür, 19
Bin Bir Gece Masalları, 91
Bin sekiz yüz altmış altı kilo-
metre, 37
Bir kayığın içinde olduğunu
hayal et, 73
BİR, 7
Boş pul defteri, 13
Boş, 13, 17, 20, 23, 27–30,
42–46, 53, 57, 59, 64,
67, 70, 71, 79, 85, 88,
102, 105, 111, 113, 114,
125, 132, 134, 141, 142,
154, 171, 179, 215, 227,
230, 235–238, 241–243,
245, 250, 258, 263, 268,
275, 281, 291, 297, 304,
308, 318, 325, 327, 331,
335, 336, 344, 346, 362,
364, 368, 371, 377–379,
383, 388, 400, 408, 468,
476, 487, 497, 507

BU MEKTUP SANA, 18

BU SANA, 142

Burgnatell, 338, N26

Büyük Tufan, (İncil'deki),
363

C, Ç

Casablanca, 22

<<ÇAĞRI>>, 142/160

Çapa, 365, 383, 386, 399,
468, 481

Çözülmeli durum, 15, 18–19,
39

D

Darwin, Charles, 161, 258,
314

Delik, 102, 368, 501, 518

Diktafonlar, 84, 87, 88, 94,
111, 112, 131, 161, 165,
168, 173, 176, 191, 192,
198, 201, 205–207, 227,
235, 269, 330, 374, 375,
382, 492, 493

Dinginlik, 9, 32, 33, 37

Dünyada olup biten her şey-
den sen mesul değilsin, 60

Düşünce ağları, 91

E

Eels, Ö

Evrin Motoru, 161

F

Fal taşı, 9, 76, 199, 263,
306, 505

Fathmic Candiru, 338, N26

Fidorous, Doktor Trey, 101,
102, 107, 112, 114, 119–
123, 135, 138, 161, 175,
210, 246, 255, 269, 284,
301–315, 318, 321, 322,
324, 325–330, 346–354,
359–362, 365, 369, 371,
373–379, 380–382, 385–
387, 390, 396, 398–406,
408– 411, 464– 470,
475–477, 480–498, 505

Flatwold, 338, N26

Folocondorius, 338, N26

Fotoğraf zarfı, 336, 344, 503

Franciscan (Bede
Köpekbalığı), 314, 338,
341, N26

Füg, 21, 22, 40, 111, 135,
518,

G

Gamlı Dean Rush, 134, 135

Garip olay, 518

Gavin, kedi, 58, 138, 139,
N9, B2

Gelecek Hafızası, 333, N35

Gerçek hayattaki olaylarla
filmlerdeki olayları karşı-
laştırmak, 56

Girdap döngü çöküşü, 88
Gölge Fragmanı, 101, N22
Grayson, Danielle, (yalnız
Yunanca çeviride), B2

H

Hall, Steven, -3, -2, 49, B2
Hamak, 143-145, 147, 165,
388

Hayaletlerin izini sürmek-
le yel değirmenlerine mız-
rak doğrultmak arasında-
ki çizgi, 135

Heletrobe, 175, N26

Her şeyden önce, sakın ol, 19

Hiçkimse, Bay, 164, 167,
172-179, 181-188, 190-
198, 201-210, 215, 227,
228, 230, 241, 244, 250,
253, 264, 266, 269, 321,
324, 328, 337, 341, 360,
375, 380, 383, 401-405,
410, 469, 470, 475, 477,
481, 490, 498, 505, 507

Holmes, Sherlock, 158

Homo Habilis, 26

Hull, 102, 107, 114, 119,
132, 135, 525

I

Ian, kedi, 36, 39, 40, 42, 58,
63, 64, 69, 72, 110, 111,
128-132, 137-141, 167,

212-219, 230-235, 240,
241, 244, 246-248, 255,
263, 268, 275, 277, 280,-
284, 287-291, 296, 299,
306, 308-310, 318, 325,
326-330, 342, 363, 375,
380, 383-386, 397, 398,
404, 408, 469, 488, 491,
496, 505, 506, 511-517

İkinci Posta, 26

J

Jarhaphish
(Mürekkepburun), 338,
N26

Jaws, 151

John, 126, 127, 134, 137,
212, 218, 230, 338, 526

Jones, Ö

K

Kapı Aralıkları, 1, 17, 169,
241, 288-89, 330, [512],
517

Kartpostal, 123, 488, 489,
493, 512-514

Kartvizit, (sizinle konuşmam
gerek), 134, 135, 161,
209

Kasvet, 360

Kavramsal balık, 85, 87, 90,
91, 93, 107, 175, 314,
525

Kavramsal kamuflaj, 87, 90,
100

Kavramsal köpekbaliğısavar
ceketim, 130

Kavramsal uzay, (Einsteinici),
N35

Kavramsal uzay,
(Newtoncu), 72, 73

Kavramsal uzay, (Tegmarci),
N35

Kelime tünelleri, 308, 328,
368

Kırmızı dosya dolabı, 71, 72,
92, 113, 404

Kod, Dört Kuralı, ■

Kod, QWERTY, 94, 98, 132,
362, 370, 371, 373, 383

Kötü yürekli dâhi, 145

Kuantum Makineli Tüfeği,
331, B2

Kutupyıldızı, 78–81

L

Lampropini, 338, N26

Ledgerlantern, 338, N26

Lewzivian, 338

Lift, Ö

Ludogarian, 175, N26

Ludovician, genç, Ö, 104,
N26

Ludovician, yetişkin, 85– 87,
90, 93, 101–108, 112,
135, 160, 174–178, 187,

191, 194, 197, 207, 214,
215, 245, 266, 269, 280,
306, 307, 314–317, 321–
324, 333, 338–343, 349,
350, 359, 368, 402–409,
411, 465– 470, 476, 480,
483, 486, 487, 490, 492,
493, 497, 507, 509, 526

Ludovician<Metavician, ■,
N26

Luxogone, 314, N26

Luxophage, 187, 190–193,
337, 341, 360, N26

M

Manchester, 102, 107, 114,
138, 140, 160, 209, 229

Mavi Bonbolian, 338, N26

Mavi, 10,–18, 37, 54, 55, 61,
74, 130, 145, 146, 154,
156, 169, 172, 178, 180,
185, 192, 217, 225, 242,
272, 284, 285, 302, 331,
335, 340, 346, 348, 363,
366, 375, 380, 388, 395,
396, 401, 404, 411, 465,
469, 473, 478, 479, 498,
507, 511, 513, 514

Meglovician, 338, N26

Mektup # 1, 34

Mektup # 2, 84

Mektup # 3, 87

Mektup # 4, 90

Mektup # 7, N6
Mektup # 60, 92
Mektup # 67, 93
Mektup # 108, 94
Mektup # 110, 95
Mektup # 111, 97
Mektup # 158, N7
Mektup # 175, N8
Mektup # 205, 101
Mektup # 206, 105
Mektup # 214, 106
Mektup # 222, 107
Mektup # 238, 108
Melissa Virüsü, 122
Mim, 47, 85
Mim, Bencillik, 85
Mitchell, Ryan, 44, 45, 81,
86, 87, 112, 113, 525
Mizah anlayışımızın bizden
daha uzun ömürlü olması
hem hazin, hem de harika
bir şey, 129
Muhtemelen sonsuza dek, 27

N

Naksos, (bkz. Yunan
Adaları)
Na-Mekân Keşif Heyeti, Ö,
103, 105, 135, 161, 209
Na-mekân, 102, 105, 112,
135, 164, 232, 238, 242,
244, 248, 266, 270, 276,
318, 325, 404

O, Ö

Olağandışı Balıklar
Ansiklopedisi, 337, 344,
348, N26
On birinci nüksediş, 21
Orpheus, 362, 374, 376,
378, 381-385, 390, 391,
397, 399, 404, 405, 408,
465, 467, 468, 481-483,
486-488, 492, 495-497,
505-507, 511-514
Otuz altı, 336, 503, 504, 518
Ölesiye seninim, N12
Ölümden sonra hayat, 338,
339

P, R

Psikardius Armorius, 121,
N26
Randle, Doktor/Profesör
Helen, 14, 16-28, 33, 34,
38-48, 75, 83, 109-111,
135, 177, 328-333, 336,
344, 350, 404, 489, 493
Remora, (bkz. Tıkırdayan
Yapışkan Balıklar)
Rengârenk fenerler, 37, 156,
225, 388, 471, 517
Richardson, Mark, 112, 113,
129, 131-133, 194-196,
204, 269, 330, 331, 404
Rusty, 15, 20, 110, 328
Ruth, (Teyze), 128-134, 137,

141, 168, 169, 212, 213,
217, 218, 230, 255
Rüya Uçları, (bkz. Kâbus
Uçları), 175, N26

S

Sanderson, Bay, 500, 504
Sanderson, Eric, Diğer, ■
Sanderson, Eric, İkincisi,
(yalnız Altın Rehber gi-
recek)
Sanderson, Eric, İlk, Ö, 19,
24, 28, 39–45, 63, 70, 84,
86, 91–94, 112–14 (2–4.
bölümlerdeki İlk Eric
Sanderson için bkz. Altın
Rehber)
Scout, (yalnız Altın Rehber
girecek)
Sel, Peak Bölgesi'ndeki, 124–
126, 128–133, 210
Sheffield, 49, 102, 107, 114,
119–123, 133–137, 488
Sivrisinek, 122
Snooker, 42, 45, 481, 489
Sonsuzluğa, 152
Sualtı fotoğraf makinesi,
145–148, 150, 151, 165,
503, 504
Sualtı fotoğrafları, 503, 514
Süpersicim Teorisi, 179,
331–332

T

Tarihin Tortusu Aşağı Doğru
Çöker, 183, 240, 245
Taverna, 55, 153, 156, 225,
340, 388, 517
Tavşan, 167, N22
Tegmark, Doktor, 518
Tek bir kıl, 355
Tekhücreli Hayvanlar, 119,
314
Tekisui'nin fırçası, 57, 70,
200, 207–208, 238, 321,
354–357, 362, 466, 494
Telgraf direği, 12, 37, 43,
114, 513
Tetikleyen deneyim, 21
Theia, (bkz. Orpheus),
N4.533
Thera, –5, –3, 156, 289–292,
299, 311, N4.533
(bkz. Yunan Adaları)
Theseus, 152
Tıkırdayan Yapışkan
Balıklar, 175, 410, 411,
N26
“Titreşen” Quaric, 338, N26
U, Ü
Uzayın Derinliklerinde, 37,
55
Üç yıl, 18, 134

V, W

Vigophage, 360, N26

Ward, Mycroft, ■, 256–262,
265, 316, 321, 324, 360,
374, 468, 508

Waterstones, 235, 236

Willows Oteli, 124, 138,
141, 161, 188, 206, 216,
404

Y

Yaşam belirtileri, 29

Yavru balıklar, 306, 307,
309, 311, N26

Yolculuk olduğu sürece, ben-
liğim, bu yolculuğu ger-
çekleştirme olanağında
var olur, 138

Yunan Adaları, 61, 123,
145–148, 151, 165, 249,
488, 501, 502, 504,
N4.533

Yunanistan, 17, 23, 30, 40,
60, 95, 138, 146, 153,
500, 501

Z

Zamanın giderek daralan kü-
çük Antarktika'sı, 137,
139

Zırr zırr, 530

Cevap anahtarı:

N = Nefatif

Ö = Önsöz

"Yılın en benzersiz
okuma deneyimi..."

Independent

Eric Sanderson bilmediği bir yerde
gözlerini açar, kim olduğunu
hatırlamıyordur.

Ona Clie'yu, artık sahip olmadığı mükemmel
aşkını hatırlatan güncenin parçalarından
başka bir şeyi kalmamıştır.

Eric ile alaycı kedisi Ian'ı, hayatını
tehdit eden Ludovician'ın ve onun sırlarını
bilen tek kişi olan Dr Trey Fiderus'un
peşine düşüren gerilimli macera
işte böyle başlar.

"Matrix, Jaws ve Da Vinci
Kodu'nun aşk çocuğu...
Çok eğlenceli..."

MARK HADDON

"Devrim niteliğinde bir
roman, ürpertici, bilmeceli."

Guardian

"Ian adlı bir kedinin olduğu
bir roman kaçınılmaz
olarak kalbimi fetheder."

Daily Telegraph

"Fena halde tüyer
ürpertici... Okurken kalp
atışlarınız bir an bile
yavaşlamıyor."

Marie Claire